

TÌNH
KHÚC
MÙA
THU

DANIELLE
STEEL

vb Nhà xuất bản Văn học

TÌNH KHÚC MÙA THU

Tác giả: Daniel Steel

Dịch giả: Văn Hòa & Kim Thùy

Nhà xuất bản Văn Học 2007

Nhà phát hành Văn Lang

Nguồn: <http://isach.info>

21/11/15

Hồi phục bìa: Tornad

Tác giả

Thần tượng của hàng triệu độc giả nữ Danielle Steel rất “được lòng” phái đẹp toàn thế giới bởi những câu chuyện đầy tinh tế của bà khi viết về họ với sự thấu hiểu và đầy lòng trắc ẩn. Danielle Steel là một trong những nữ nhà văn thành công nhất và được xếp thứ tư trong danh sách 10 tác giả kiếm tiền giỏi nhất thế giới trong năm 2009-2010 của tạp chí Forbes với hàng trăm triệu USD.

Danielle Steel sinh năm 1947 tại New York, sống thời thơ ấu ở Pháp, nơi bà bắt đầu viết thơ và truyện ngắn khi mới lên 9 tuổi. Đến nay, bà đã là tác giả của hơn 113 đầu sách với hơn 800 triệu cuốn được xuất bản, được dịch ra 28 thứ tiếng khác nhau ở tại 47 quốc gia và đã có 22 tác phẩm được chuyển thể thành phim.

Là tác giả của đầu sách góp mặt trong danh sách bán chạy nhất của tờ New York Times trong 390 tuần liên tiếp, tài năng của Danielle Steel đã

được công nhận Kỷ lục Guinness vào năm 2008. Ngoài viết tiểu thuyết, Steel còn là tác giả của 10 tập truyện tranh Max and Martha dành cho thiếu nhi và cũng là tác giả của Freddie - 4 cuốn sách về những tình huống khác nhau xảy ra trong cuộc sống thường ngày. Danielle còn cho ra đời cuốn His Bright Light kể về cuộc sống cùng cái chết của chính con trai bà (Nicholas Trainna) và một tập thơ mang tên Love: Poems.

Những tác phẩm của nữ nhà văn này luôn nhận được sự đón nhận nồng nhiệt của hàng triệu độc giả, đặc biệt là những độc giả nữ xem bà như thần tượng và háo hức chờ đợi từng cuốn tiểu thuyết của bà.

Là một phụ nữ tài sắc, nhạy cảm, một cây bút nhiệt tâm, giàu cảm xúc nhưng Daniel Steel lại gặp phải một cuộc đời “đầy giông bão”. Trải qua 5 lần kết hôn và làm mẹ của 9 đứa con, thấy được hết những mặt tốt xấu của cuộc sống hôn nhân và gia đình dường như khiến nhà văn thấu hiểu và mang nhiều lòng trắc ẩn hơn đối với cuộc đời của những người phụ nữ.

Từ hình ảnh nhân vật Solange xinh đẹp buồn phiền vì hạnh phúc gia đình tan vỡ trong cuốn Những cánh hoa lạc loài (Kaleidoscope) đến hình ảnh một người phụ nữ mạnh mẽ, nghị lực dám vươn lên và chiến thắng nghịch cảnh để tồn tại như nhân vật Annabelle Worthington trong cuốn *Người phụ nữ tốt bụng* (A Good Woman); hay những suy nghĩ của nhân vật Jessie về tình yêu và niềm hạnh phúc vĩnh cửu trong cuốn *Bây giờ và mãi mãi* (Now And Forever) đến những nỗi đau xen lẫn vị ngọt của thứ tình yêu chân chính mà nhân vật India phải nếm trải trong cuộc hành trình tìm lại ước mơ và khát vọng sống của chính mình trong cuốn tiểu thuyết *Nổi đắng cay ngọt ngào* (Bittersweet),... đều thể hiện ngòi bút tinh tế của Daniel Steel.

Danielle Steel viết nhiều về phụ nữ. Bà viết về niềm vui hay nỗi đau, khát vọng hay tuyệt vọng, tất cả đều mãnh liệt và ám ảnh. Những người phụ nữ trong trang sách của bà thường ở trong tình huống éo le của cuộc sống, nhưng họ đều mạnh mẽ vươn lên và chiến thắng số phận.

Nói về người phụ nữ lý tưởng, nữ nhà văn quan niệm rằng: “Cuộc sống là một trò chơi mở, mọi thứ đều có thể xảy ra. Đừng bao giờ chắc chắn điều gì đó về bạn hay bất kỳ ai khác. Hiểu và tin điều quý giá đối với trái tim

bạn và nỗ lực để bảo vệ nó. Hạnh phúc không phải là vĩnh viễn. Có thể có những thời điểm khó khăn, nhưng đừng bao giờ để bạn bị những khó khăn của cuộc đời cuốn trôi đi.”

Chương 1

Phòng triển lãm hội họa Suvery ở Paris được thiết lập trong một tòa nhà rất ấn tượng, một Hotel Particulier lịch sử của thế kỷ 18 tại khu Fauourg St. Honoré. Chỉ những nhà sưu tầm danh tiếng mới được mời đến đây. Họ đi qua bộ cửa bằng đồng khổng lồ để vào sân trong. Ngay trước sân là phòng triển lãm chính, phía bên trái là phòng làm việc của Simon de Suvery, chủ nhân của ngôi nhà. Và cánh nhà bên trái là phần con gái ông ta phụ thêm vào buổi triển lãm, ở đây trưng bày các sản phẩm đương đại. Phía sau nhà là một khu vườn đẹp rộng lớn có đầy những tác phẩm điêu khắc, chủ yếu là của Rodin. Simon de Suvery ở đây đã hơn 40 năm. Bố ông, cụ Antoine, là một trong những nhà sưu tầm hội họa danh tiếng nhất châu Âu, và Simon là nhà nghiên cứu hội họa thời Phục hưng về các kiệt tác của nước Hà Lan trước khi ông khai trương phòng triển lãm này. Bây giờ ông được các viện bảo tàng khắp châu Âu hỏi ý kiến, được các nhà sưu tầm tư nhân kính nể, và được hết thảy những người biết ông ngưỡng mộ, mặc dù họ thường sợ ông.

Simon de Suvery có vóc dáng oai vệ, thân hình lực lưỡng, nét mặt nghiêm nghị, cặp mắt đen nhìn thấu tâm can người khác, Simon lấy vợ muộn, vì trong thời thanh niên ông mãi miết lo gầy dựng sự nghiệp, không có thời giờ dành cho những chuyện yêu đương. Đến năm 40 ông mới lấy con gái một nhà sưu tầm hội họa danh tiếng. Cuộc hôn nhân của ông thật hạnh phúc. Marjorie de Suvery vợ ông không bao giờ tham gia trực tiếp vào công việc của phòng triển lãm, phòng này được thiết lập trước khi Simon cưới bà. Bà rất say mê phòng triển lãm, ngưỡng mộ việc trưng bày của ông. Bà yêu ông tha thiết, quan tâm sâu sắc đến bất cứ điều gì ông làm. Marjorie là họa sĩ, nhưng bà cảm thấy không yên tâm khi đem triển lãm tác phẩm của mình. Bà vẽ phong cảnh và chân dung rất đẹp, nhưng thường là để tặng bạn bè. Thực ra, Simon thấy tranh bà đẹp nhưng không gây ấn tượng mạnh cho ông. Ông rất gắt gao trong việc đưa tác phẩm nào ra trưng bày. Ý chí của ông rất sắc đá, tinh thần cứng rắn như kim cương, hoàn toàn đặt vấn đề nghệ thuật lên trên hết, dù vậy dưới bộ mặt sắc đá ấy, luôn luôn ẩn giấu một tấm lòng vàng. Hay là Marjorie đã nói thế. Mặc dù không phải

mọi người đều tin lời bà. Ông rất tốt với nhân viên, thành thật với khách hàng, và theo đuổi đến cùng bất cứ cái gì mà ông thấy cần có cho phòng triển lãm. Nhiều lúc ông bỏ ra nhiều năm trời để có được một bức tranh hay một tác phẩm điêu khắc có giá trị, nhưng ông không bao giờ ngồi chờ cho đến khi tác phẩm ấy đến tay mình. Ông đã theo đuổi vợ ông như thế cho đến khi ông cưới được bà. Và khi cưới bà, ông xem bà như báu vật – chỉ dành riêng cho ông. Chỉ khi nào ông cảm thấy cần giới thiệu bà với ai, ông mới đưa bà ra, nhất là để làm vui lòng khách hàng

Họ quyết định có con trẻ. Thực ra đây là quyết định của Simon, và họ đợi 10 năm mới sinh con. Ông biết Marjorie rất muốn có con, nên cuối cùng ông phải thuận theo ý bà, và ông chỉ hơi buồn một chút khi bà sinh con gái chứ không sinh con trai. Khi Sasha chào đời, Simon đã 50 tuổi, còn Marjorie thì 39. Sasha liền trở thành nguồn thương yêu của đời bà. Bà dành nhiều thời giờ ở bên con, cười đùa, chơi với con ở trong vườn. Khi Sasha đến tuổi đi học, bà gần như rất đau khổ vì 2 mẹ con phải xa nhau. Sasha là một cô gái dễ thương, xinh đẹp. Cô thừa hưởng tinh hoa của cả cha lẫn mẹ. Cô có làn da ngăm đen của bố và nét dịu dàng thanh thoát của mẹ. Marjorie có mái tóc vàng với đôi mắt xanh như thiên thần, trông bà giống Đức Mẹ trong bức tranh của người Ý. Sasha có nét mặt thanh tú giống mẹ, tóc và mắt đen giống bố, nhưng không như bố mẹ, Sasha mảnh mai và nhỏ nhắn. Bố cô thường âu yếm trêu cô rằng cô giống như bức tiểu họa một em bé

Nhưng linh hồn của Sasha thì không nhỏ bé tí nào. Cô có ý chí sắt đá của bố, tình thương dịu dàng ấm áp của mẹ, và sự ngay thẳng của bố mà cô đã học được từ lúc còn ấu thơ. Ông đã chú ý dạy dỗ cô khi cô mới lên 4 lên 5, và điều ông đem ra dạy cô thường là về hội họa. Vào những lúc rảnh rỗi, ông thường đi với cô quanh phòng triển lãm, chỉ cho cô nhận dạng tác phẩm nào của nhà danh họa nào, chỉ cho cô thấy những tác phẩm của họ trong những cuốn sách về hội họa, và ông mong cô lặp lại được tên tác giả, tác phẩm, thậm chí đánh vần được tên các tác phẩm tác giả khi cô đã đến tuổi học đọc học viết. Thay vì chống đối ý đồ của bố, Sasha chăm chú lắng nghe, cố ghi nhớ từng lời giảng dạy của bố. Ông rất tự hào về cô. Và càng

tự hào về con, ông càng thương yêu vợ nhiều hơn nữa, người vợ đã lâm bệnh sau khi Sasha chào đời được 3 năm.

Mới đầu không ai biết Marjorie mắc bệnh gì, các bác sĩ đều bó tay. Simon nghĩ bụng rằng vợ ông mắc bệnh về thần kinh mà ông rất lo sợ, nên ông nghĩ điều cần thiết là phải duy trì cho được thể lực, nhờ thế mới có thể vượt qua bệnh hoạn, bà càng lúc càng suy nhược thêm. Sau một năm trời, bác sĩ ở London mới tìm ra được căn bệnh mà sau đó bác sĩ ở New York xác nhận. Bà mắc phải căn bệnh suy thoái thần kinh và cơ bắp, cuối cùng nó sẽ làm tổn thương đến phổi và tim. Simon không chấp nhận sự chẩn đoán của bác sĩ, và Marjorie rất can đảm, quyết chống lại bệnh hoạn, ít phàn nàn, làm bất cứ điều gì bà có thể làm được, dành nhiều thời giờ để sống với chồng con khi sức khoẻ cho phép. Bệnh hoạn không thể làm suy yếu tinh thần, nhưng như người ta đã tiên đoán, thể xác cuối cùng bị suy sụp. Khi Sasha lên 7, bà nằm liệt giường, và khi cô lên 9 thì bà mất. Mặc dù tất cả các bác sĩ đều đã nói cho ông biết bà sẽ chết, nhưng ông vẫn kinh ngạc sửng sốt khi bà qua đời. Và Sasha cũng vậy. Cả bố lẫn mẹ cô không ai chuẩn bị tinh thần cho cô để đón nhận cái chết của mẹ. Cả Sasha và Simon đều quen cảnh Marjorie tham gia vào cuộc sống hàng ngày của họ, quan tâm đến công việc của 2 bố con, ngay cả khi bà nằm liệt giường. Việc bà mất đi khiến cho 2 bố con quá bàng hoàng, họ cảm thấy như một quả bom đã dội xuống đầu họ, đồng thời khiến 2 bố con xích lại gần nhau hơn bao giờ hết. Ngoài phòng triển lãm, Sasha trở thành tâm điểm của đời Simon

Sasha lớn lên chỉ biết ăn, uống, ngủ, yêu hội hoạ. Cô chỉ biết chùng ấy công việc, chỉ làm và chỉ yêu những thứ như thế. Cô tận tụy với cha cũng như cha cô tận tụy với cô. Ngay khi còn bé cô đã biết rất rành về phòng triển lãm, về công việc phức tạp hấp dẫn ở đây, cũng như biết rõ các nhân viên làm việc cho cha. Thịnh thoàng Simon nghĩ rằng, mặc dù còn nhỏ, nhưng cô đã tỏ ra rất có tài về công việc triển lãm, và có óc sáng tạo hơn bất cứ người nào giúp việc cho ông. Chỉ có điều duy nhất khiến ông bức tức, và ông không do dự nói thẳng ra điều này, là càng ngày cô càng quan tâm đến nền hội hoạ đương đại. Những tác phẩm hội hoạ đương thời làm

cho ông tức giận, và ông không ngần ngại gọi những tác phẩm này là tầm thường. Ông chỉ thích và kính nể những kiệt tác cổ điển, ngoài ra ông đều cho là tầm thường hết

Cũng như bố trước kia, Sasha theo học đại học Sorbonne, đậu bằng thạc sĩ về lịch sử hội họa. Và như cô đã hứa với mẹ, cô học lấy bằng Tiến sĩ về Hội họa tại đại học Columbia ở New York. Rồi cô vào làm việc nội trú một 2 năm tại Viện Bảo tàng Mỹ thuật Metropolitan để bổ sung kiến thức của mình. Trong thời gian này, cô thường về Paris, thỉnh thoảng vào những dịp cuối tuần, và Simon cũng thường đến thăm cô tại New York. Nhân cơ hội này để viếng thăm khách hàng của mình, cũng như thăm các viện bảo tàng và các nhà sưu tập hội họa Hoa Kỳ. Nhưng điều ông muốn làm là thăm Sasha, và ông thường viện cớ này cớ nọ để làm thế. Điều ông mong muốn hơn hết là Sasha về nhà. Trong những năm cô sống ở New York, ông thường rất lo lắng, mất hết kiên nhẫn

Điều mà Simon không ngờ là sự xuất hiện của Arthur Boardman trong cuộc đời của Sasha. Cô gặp anh vào tuần đầu tiên khi theo học tiến sĩ tại Columbia. Khi ấy cô 22 tuổi, và chỉ 6 tháng sau khi gặp nhau, 2 người kết hôn với nhau, mặc dù bố cô phản đối kịch liệt. Mới đầu, Simon bất bình vì ông cho rằng cô lấy chồng quá sớm, nhưng điều duy nhất làm cho ông bớt tức và bằng lòng với cuộc hôn nhân của họ, là Arthur cam đoan với ông rằng, khi Sasha học xong và thực tập bổ sung tại New York rồi, 2 vợ chồng sẽ đến Paris với ông. Simon buộc chàng rể phải lấy danh dự để hứa với ông. Nhưng buộc thì buộc, ông chỉ cần thấy Sasha hạnh phúc là được rồi. Và quả thật Arthur Boardman là người tốt, là người có thể mang lại hạnh phúc cho con gái ông

Arthur chừng 32, lớn hơn Sasha 10 tuổi. Anh theo học Đại học Princeton, đậu bằng Cử nhân Quản trị Kinh doanh ở Harvard. Anh có địa vị khá kính tại một ngân hàng đầu tư Wall Street, ngân hàng này có văn phòng đặt tại Paris. Khi mới lấy nhau, anh đã vận động để được điều hành văn phòng đó. Lấy nhau được một năm thì đưa con đầu lòng ra đời, Xavier, con trai. 2 năm sau, con gái Tatianna, ra đời. Mặc dù có con, nhưng Sasha vẫn

không bỏ mất buổi học nào. Kỳ diệu thay là cả 2 đứa bé đều ra đời vào mùa hè, ngay sau khi cô đã học xong niên học. Cô thuê một chị vú để giúp cô chăm sóc chúng trong khi cô đi học và làm việc ở viện bảo tàng. Cô đã học được từ bố cách giải quyết công việc rắc rối một cách ổn thoả. Khi còn bé, cô thường nhìn bố điều hành phòng triển lãm. Cô yêu cuộc sống bận rộn của mình, mến yêu Arthur và 2 con. Còn về phần Simon, mới đầu ông hơi khó chịu khi trở thành ông ngoại, nhưng sau đó ông cảm thấy sung sướng vì có cháu. Các cháu ông rất yêu ông.

Bất cứ khi nào rảnh việc là Sasha chơi với các con. Cô hát những bài hát và bày những trò chơi mà mẹ cô đã hát và chơi với cô khi cô còn nhỏ. Tatianna trông rất giống bà ngoại. Mới đầu, ông Simon cảm thấy bối rối, nhưng khi Tatianna lớn lên, ông lại thích ngồi nhìn cháu, lòng nghĩ đến người vợ quá cố. Ông cảm thấy như nhìn vợ tái sinh thành bé gái

Arthur giữ đúng lời hứa, khi Sasha làm việc nội trú tại Metropolitan ở New York xong, anh đưa cả gia đình về sống ở Paris. Ngân hàng đầu tư chính thức cử anh sang điều hành văn phòng chi nhánh ở đây, khi ấy anh được 36 tuổi, và ngân hàng hoàn toàn tin tưởng vào anh, cũng như Sasha vậy. Về đây, cô còn bận rộn hơn ở New York. Ở đây, cô chỉ làm việc theo giờ hạn định tại viện bảo tàng, thì giờ còn lại cô về nhà chăm sóc con. Ở Paris, cô phải làm việc tại phòng triển lãm với bố. Bây giờ thì cô đã đủ khả năng rồi. Ông bằng lòng để cho cô nghỉ vào lúc 3 giờ hàng ngày, để về với con. Và cô nghĩ rằng cần có thì giờ để trò chuyện với chồng nữa. Cô trở về Paris với sự thành công, được học hành đầy đủ, với lòng phấn khích, tự tin và sung sướng khi được về nhà. Và Simon cũng sung sướng khi thấy cô về nhà, cùng làm việc với ông. Ông đã chờ đợi giây phút này suốt 26 năm trời, và bây giờ ông đã cùng con gái hưởng những giây phút hạnh phúc đó.

Ông rất nghiêm khắc như khi Sasha còn nhỏ. Nhưng ngay cả Arthur cũng nhận thấy rằng, khi họ dọn đến Paris, Simon dịu dàng hơn trước. Thậm chí thỉnh thoảng ông còn nói chuyện với các cháu, nhưng hầu như mỗi lần ông đến thăm, ông đều thích ngồi nhìn chúng. Ông không thích chơi với trẻ con, ngay cả khi Sasha còn nhỏ cũng không. Khi gia đình con

gái ông dọn về đây, ông đã 76 tuổi. Chính lúc này, cuộc đời Sasha thật sự rất sôi động.

Quyết định đầu tiên của họ là sống ở đâu, và Simon đã làm cho họ sửng sốt khi ông giải quyết tình thế khó khăn này cho họ. Sasha có ý định tìm một căn hộ ở tả ngạn. Ngôi nhà mà ngân hàng cung cấp cho họ ở quận 16 quá nhỏ so với gia đình họ. Simon tình nguyện dọn đi khỏi phần nhà ông đang ở. Phần nhà này gồm một khu có 3 tầng rất đẹp, ông đã ở tại đây suốt thời gian lập gia đình, và cả thời gian trước cũng như sau khi vợ ông mất. Ông viện cớ rằng phần nhà này quá lớn đối với ông, và ông nói rằng đầu gối của ông đã mỏi, leo lên thang lầu rất khó, nhưng Sasha không tin ông. Bố bà vẫn đi bộ hàng dặm đường. Ông tự dọn sang cánh nhà phía bên kia của sân, lên tầng trên hết, nơi họ đã dùng làm văn phòng phụ và kho chứa hàng. Ông tân trang lại tầng này, lắp cửa sổ có hình "mắt bò" rất xinh ở dưới mái 2 mảng 1, lắp ghế ngồi có máy để có thể chạy lên chạy xuống cầu thang, trông rất buồn cười. Khi ông để cho các cáu ông ngồi trên ghế này, chúng rất thích. Ông đi bộ trên cầu thang bên cạnh chúng, chúng reo hò thích thú. Sasha giúp ông trang hoàng và tân trang tầng lầu, và chính công việc này đã làm nảy sinh trong óc nàng sáng kiến mới. Sáng kiến này thoạt tiên không làm cho Simon thích. Sáng kiến xuất phát từ kế hoạch mà nàng đã ấp ủ nhiều năm, và mơ ước cả đời. Nàng muốn mở rộng thêm phòng triển lãm để trưng bày tác phẩm của những họa sĩ đương đại. Cánh nhà trước đây dùng làm nhà kho là nơi rất thuận tiện để nàng thực hiện kế hoạch của mình. Cánh nhà này nằm bên kia sân, đối diện với các phòng làm việc và nhà ở mới của bố nàng. Khi mở thêm phòng trưng bày ở tầng trệt thì việc để hàng gặp khó khăn, nên Sasha phải nhờ đến kiến trúc sư, ông ta cho xây thêm ở tầng lầu những giá cao để cất hàng rất tiện lợi. Ông Simon khi mới nghe con gái nói đến việc nàng muốn bán các tác phẩm hiện đại, ông rất giận. Ông không muốn con gái làm hồng phòng triển lãm, làm ô danh các họa sĩ đáng kính bằng cách đem bán những thứ tầm thường mà Sasha thích, những tác phẩm của các họa sĩ vô danh mà ông cho là không

có tài. Sasha phải tranh cãi với bố mất một năm trời mới thuyết phục được ông.

Chỉ khi nàng dọa sẽ từ giã phòng trưng bày của ông để mở phòng triển lãm riêng, bố nàng mới bằng lòng, nhưng lòng ông vẫn hậm hực, bức xúc. Khi Simon đã chấp thuận cho Sasha thực hiện kế hoạch của mình, nàng vẫn không dám tiếp các họa sĩ mới tại các văn phòng chính, vì bố nàng rất gay gắt với họ. Nhưng Sasha cũng ương ngạnh như bố. Một năm sau khi gia đình dọn về Paris, nàng mở thêm phòng trưng bày các tác phẩm hiện đại với bút pháp tân kỳ mới mẻ. Phòng trưng bày các tác phẩm đương đại này phải làm cho bố nàng kinh ngạc và làm cho giới báo chí hết lời ca ngợi. Nàng thành công không phải chỉ vì nàng là Sasha de Suvery, mà vì nàng có con mắt đánh giá đúng đắn những tác phẩm đương thời có giá trị, giống như bố nàng đã đánh giá đúng những tác phẩm cổ điển mà ông rất thành thạo

Điều đáng chú ý là Sasha đặt chân vào cả 2 thế giới. Nàng am hiểu rất rõ những tác phẩm bố nàng bán, và rất thành thạo về các tác phẩm mới hơn. Khi Sasha được 30 tuổi, 3 năm sau khi nàng mở Phòng Trưng bày Các Tác phẩm Đương đại Suvery, nó trở thành phòng triển lãm hội họa đương đại nổi tiếng nhất Paris, và có lẽ cả châu Âu. Chưa bao giờ nàng thấy vui như thế. Arthur cũng vậy. Chàng yêu công việc nàng làm, ủng hộ nàng trong mọi hành động, mọi quyết định, mọi công việc đầu tư, thậm chí còn hơn cả bố nàng nữa. Bố nàng vẫn miễn cưỡng chấp nhận công việc của nàng, dù ông đã bắt đầu nể nang những tác phẩm hiện đại có giá trị do nàng chọn lọc. Quả vậy, Sasha đã đem đến cho phòng triển lãm của ông tiếng vang lớn.

Arthur thích sự tương phản giữa nghề nghiệp sinh sống của vợ và của mình. Chàng yêu không khí vui vẻ trong phòng triển lãm hội họa, yêu các họa sĩ ăn mặc kỳ cục, cảnh tượng này rất tương phản với thế giới của các nhà băng. Khi Sasha đến những thành phố khác để gặp các họa sĩ, chàng thường đi theo nàng, và chàng thích đi với vợ đến tham dự các cuộc triển lãm hội họa. Họ đã biến cánh nhà 3 tầng thành một viện bảo tàng hội họa

đương đại của các họa sĩ đang lên. Và những tác phẩm bà bán được ở Phòng Triển lãm Hội họa Đương đại Suvery, thu được nhiều kết quả về tài chính còn hơn những tác phẩm ấn tượng và những kiệt tác cổ điển do bố nàng bán ra. Công việc làm ăn của cả 2 phòng triển lãm đều phát đạt

Sasha điều hành phòng triển lãm của mình được 8 năm, thi khó khăn đầu tiên xảy đến cho gia đình nàng. Ngân hàng mà Arthur có phần hùn vốn trong nhiều năm nay, quyết định điều chàng về Wall Street để quản lý ngân hàng ở đây. 2 người có cổ phần khác đã chết trong một vụ rớt máy bay riêng, và mọi người đều cương quyết buộc Arthur phải làm việc tại ngân hàng quê nhà. Thực vậy, Arthur là người duy nhất được họ chọn lựa. Arthur không có cách nào để từ chối quyết định. Sự nghiệp này cũng quan trọng cho chàng, và nhà ngân hàng không để cho chàng tìm cách thoái thác. Họ cần chàng ở New York

Khi Sasha nói hoàn cảnh của vợ chồng nàng cho bố nghe, nàng đã khóc ròng, và bố nàng cũng rớm nước mắt. Suốt 13 năm lấy nhau, Arthur hoàn toàn ủng hộ vợ, ủng hộ sự nghiệp của nàng trên mọi mặt, cho nên bây giờ nàng phải đền đáp lại cho xứng, nàng phải quay về New York với chàng. Bây giờ, nếu Sasha yêu cầu Arthur bỏ hết sự nghiệp để theo nàng, để nàng có thể ở lại làm việc tại phòng trưng bày tranh với bố, mặc dù bố nàng nay đã già, thì đòi hỏi này thật quá đáng. Sasha đã 35 tuổi rồi, còn ông Simon đã 85, mặc dù trông ông không có vẻ già như thế, hay hành động của ông không khó khăn như những người đồng tuổi. Họ đã may mắn có Arthur ở Paris với thời gian lâu như thế, mà không hại gì đến sự nghiệp của mình. Nhưng bây giờ đến lúc Arthur phải về quê nhà, và đến lúc Sasha phải theo chồng

Với thói quen hành động chính chắn, Sasha phải mất 6 tuần mới đưa ra được ý kiến. Họ sẽ về New York trong vòng một tháng nữa. Mới đầu, ý kiến này làm cho ông cụ Simon hoảng hốt, lo lắng. Ông hoàn toàn phản đối nó, giống như khi ông nghe con gái nói đến chuyện bán tranh hiện đại. Nhưng lần này Sasha không dọa bố, mà nàng xin ông cụ. Điều mà Sasha muốn là mở một chi nhánh phòng triển lãm của họ tại New York, để bán cả

tác phẩm cổ điển lẫn đương đại. Bố nàng cho đây là một ý kiến điên cuồng. Phòng triển lãm Suvery là phòng triển lãm đáng kính nhất ở Paris. Người Mỹ ngày nào cũng đến tiếp xúc với họ để mua những tác phẩm có giá trị, cũng như các viện bảo tàng trên khắp thế giới. Họ không cần mở chi nhánh ở New York, nhưng bây giờ Sasha muốn có ở đây, nàng muốn làm việc cho bố, làm việc cho phòng triển lãm nàng thương yêu, như nàng đã làm trong suốt 9 năm qua.

Đây là bước ngoặt cho họ. Arthur cho rằng ý kiến của nàng rất hay, chàng hoàn toàn ủng hộ vợ thực hiện ý kiến này. Cuối cùng, chàng thuyết phục bố vợ, mặc dù khi họ ra đi, ông Simon vẫn một mực nói rằng ý kiến của con gái ông là điên khùng. Sasha đề nghị xuất tiền riêng của mình để thực hiện dự án, và Arthur cũng xung phong giúp vốn vào. Nhưng cuối cùng thì bố nàng cũng bằng lòng theo ý kiến của nàng, như mọi khi trước đây. Ngay khi Sasha đến New York, nàng liền tìm một căn hộ ở Park Avenue cho gia đình, và tìm một ngôi nhà xây bằng đá nâu ở Đường 64, giữa các Đại lộ Madison và Đại lộ thứ 5, để làm Phòng Triển lãm Suvery New York. Cũng như mọi lần trước, khi Sasha làm việc gì, nàng đem hết nghị lực ra làm việc, ông cụ vui vẻ xác nhận rằng phòng triển lãm rất tuyệt, dĩ nhiên còn ở quy mô nhỏ. 9 tháng sau, khi ông cụ đến dự lễ khai trương phòng triển lãm New York, ông cười ha hả. Sasha được các người yêu hội họa ở New York chúc mừng. Mới 35 tuổi mà Sasha đã trở thành một trong những nhà kinh doanh hội họa tài ba nhất thế giới, như bố nàng trong quá khứ và hiện tại. Nàng đã tham gia vào hội đồng quản trị của cả 2 viện bảo tàng Metropolitan và Modern Art; thật là một vinh dự chưa từng có cho nàng

Khi ấy Xavier đã lên 12 tuổi và Tatianna 10 tuổi. Xavier thích vẽ, còn Tatianna thì chụp lấy bất kỳ cái máy ảnh nào cô có thể lấy được để chụp những bức ảnh của người lớn trông rất khôi hài, khiến cho họ phải sững sốt. Tatianna trông như nàng tiên nhỏ tóc vàng, và Xavier trông như bố cậu, chỉ giống mẹ và ông ngoại mái tóc đen tuyền. 2 anh em đều đẹp và dễ thương, cả 2 đều nói được 2 thứ tiếng. Sasha và Arthur đều nhất trí cho 2

con vào học trường Lycée ở New York, và Tatianna luôn luôn nói đến mong muốn trở về Paris của mình. Cô ấy nhớ bạn bè ở đây. Xavier thì tuyên bố cậu thích New York

Suốt 2 năm tiếp theo, Sasha thích thú công việc điều hành phòng triển lãm ở New York. Nàng sang Paris luôn, thường một tháng 2 lần. Thịnh thoảng nàng đi máy bay Concorde để dự một buổi họp quan trọng với bố và quay về New York trong đêm với chồng con. Vào mùa hè, nàng luôn luôn đưa con về Paris. Nàng dành thì giờ ở với bố tại ngôi nhà mà ông cụ đã thuê từ lâu ở St. Jean Cap Ferrat, nhưng nàng vẫn về với các con tại Eden Roc. Mặc dù ông Simon thương yêu các cháu, nhưng nếu ở lâu với chúng, chúng sẽ làm ông bực bội. Và mặc dù Sasha bất mãn về việc này, nhưng bố nàng đã già rồi. Ông đã 87 tuổi, lúc gần đất xa trời

Hai bố con Sasha thường rất buồn khi họ nói đến lúc nàng một mình điều hành công việc. Nàng không muốn nghĩ đến chuyện này, nhưng ông Simon thì thường nghĩ. Ông đã sống rất thọ rồi, ông không lo sợ việc phải qua bên kia thế giới. Và ông đã huấn luyện nhân viên rất thành thạo trong công việc. Hiện thời, Sasha có thể sống ở Paris hay New York, nàng đã có nhân viên đầy đủ khả năng để làm việc cho nàng ở cả 2 nơi, và phải qua lại thường xuyên, nhưng việc chọn lựa sống ở đâu là quyền của nàng. Được thế là nhờ vào tài năng và sự lo xa của bố nàng. Họ có những người quản lý rất tuyệt vời ở cả 2 nơi. Mặc dù nàng thích sống và làm việc ở New York, nhưng Paris là nơi nàng cảm thấy chính là quê hương. Arthur đã quá gắn bó với ngân hàng của mình nên nàng không thể sống ở đâu hết ngoài New York. Nàng nghĩ là nàng chỉ ở đây cho đến khi chồng về hưu. Và vì chồng nàng mới 47 tuổi, nên ngày về hưu còn xa. Sasha may mắn là bố nàng tuy đã 87 tuổi nhưng vẫn còn điều hành công việc chu đáo. Mặc dù đã sa sút sức khỏe quá nhiều, nhưng ông cụ vẫn còn minh mẫn. Và cũng chính vì quá tin vào bố như thế, nên khi ông cụ thành linh ngã ra chết vào năm 89 tuổi, Sasha hết sức sững sốt. Nàng cứ nghĩ bố nàng còn sống lâu nữa. Đúng như lòng mong ước của mình, Simon bị đột quy ngay trên bàn làm việc của mình. Các bác sĩ đều nói rằng ông không đau đớn gì. Ông chết ngay tức

khắc, sau khi mới kết thúc một hợp đồng buôn bán quan trọng với nhà sưu tầm hội họa người Hà Lan

Sasha quay sang Paris vào tối hôm đó với tâm trạng bàng hoàng sửng sốt, và thần thờ đi quanh phòng triển lãm, không tin bố nàng đã mất. Đám tang được cử hành rất trọng thể. Tổng thống nước Cộng hòa Pháp đã đến chia buồn, cũng như ông Bộ trưởng Văn hóa. Bất kỳ người nào có vai vế trong thế giới hội họa đều đến viếng thăm. Bạn bè ông, khách hàng của ông đều đến dự lễ tang, và dĩ nhiên có cả Arthur và các con. Hôm ấy nhằm vào một ngày trời lạnh tháng 11, mưa như trút, linh cữu của Simon được an táng tại nghĩa trang Père Lachaise ở quận 20, phía Đông Paris. Ông nằm giữa những danh nhân ông ưa thích như Proust, Balzac và Chopin, thật là một nơi yên nghỉ cuối cùng rất hợp cho ông

Sau đám tang, Sasha ở lại Paris 4 tuần để làm việc với các luật sư tổ chức các thứ, giải quyết các giấy tờ và tài sản cá nhân của bố. Nàng đã ở lại lâu hơn dự kiến, nhưng lần này nàng không muốn ra đi chút nào. Từ ngày rời khỏi Paris, đây là lần đầu tiên Sasha muốn ở nhà, ở gần nơi bố sống và làm việc. một tháng sau, khi Sasha bay về New York, nàng cảm thấy mình như một kẻ mồ côi. Các cửa hàng và đường phố rang hoàng để đón lễ Giáng sinh, cảnh tượng này càng tăng thêm sự đau lòng đối với nàng sau khi nàng vừa phải chịu cảnh mất mát. Thật là một năm dài đầy khó khăn cho nàng. Nhưng dù sao thì cả 2 chi nhánh của phòng triển lãm vẫn phát đạt. Những năm tiếp theo trôi qua yên ổn, hạnh phúc và thịnh vượng. Sasha nhớ bố, nhưng dần dà nàng gắn bó bền vững với New York khi các con của nàng khôn lớn. Và nàng cũng vẫn quay về Paris một tháng 2 lần để tiếp quản lý phòng triển lãm ở đấy

8 năm sau khi bố Sasha qua đời, cả 2 phòng triển lãm đều lớn mạnh và thành công rực rỡ. Arthur tính đến chuyện sẽ về hưu vào năm 57 tuổi. Sự nghiệp của ông vững vàng, khả kính, nhưng ông thường tâm sự với Sasha rằng ông thấy chán. Xavier đã 24 tuổi, sống và vẽ ở London, trưng bày các tác phẩm tại một phòng triển lãm nhỏ ở SoHo. Mặc dù Sasha thích tranh của con trai mình, nhưng con bà chưa đủ sức để bà trưng bày tác phẩm của

nó. Tình thương con của bà không làm cho bà mù quáng để ngăn cản bước tiến của con, vì bà thấy anh cần phải phát triển thêm tài năng. Anh có tài, nhưng tài năng chưa được chín chắn. Anh rất đam mê công việc sáng tác. Anh thích tất cả những gì có liên quan đến thế giới hội họa mà anh đang tham dự ở London và Sasha tự hào về anh. Bà nghĩ rồi đây anh sẽ thành một họa sĩ lớn. Bà hy vọng sẽ đến lúc bà trưng bày tác phẩm của anh.

Tatianna đã tốt nghiệp ở Brown trước đây 4 tháng với tấm bằng mỹ thuật và nhiếp ảnh. Cô đã có công việc làm, phụ tá thứ 3 cho một nhiếp ảnh gia nổi tiếng ở New York, nghĩa là cô có nhiệm vụ thỉnh thoảng thay phim cho ông ta, bưng cafe và quét nhà cho ông ta. Mẹ cô nói rằng, đầu tiên thì phải làm thế thôi. Các con bà không ai muốn làm việc với bà trong phòng triển lãm. Họ nghĩ công việc của bà quá tuyệt vời, nhưng họ muốn theo đuổi cuộc sống của riêng họ. Sasha nhận ra rằng việc bà học hỏi nhiều ở bố mình là một trường hợp rất hiếm thấy. Bố bà đã tạo hoàn cảnh cho bà học tập, đã dạy cho bà bài học vô giá khi đưa bà vào làm việc với ông. Bà rất tiếc là bà không thể làm được như thế với các con mình.

Sasha tự hỏi không biết rồi đây Xavier có làm với bà trong phòng triển lãm hay không, nhưng bà cảm thấy rất ít có khả năng con trai bà chịu làm với bà. Bây giờ Arthur nói chuyện nghỉ hưu, bà cảm thấy như thể bà đang trôi dạt về cội nguồn tại Paris lại. Mặc dù bà rất thích cuộc sống sôi động ở New York, nhưng khi bà về lại quê cũ, cuộc sống ở đây có lẽ sẽ dịu dàng dễ chịu hơn. Paris vẫn là quê nhà đối với bà, mặc dù bà có 2 quốc tịch, nhờ mẹ bà mới được như thế, và 16 năm trong cuộc đời 47 tuổi, bà đã sống 1/3 đời mình ở New York. Xét cho cùng, bà vẫn là người Pháp. Arthur không chống lại ý kiến về sống lại ở Paris khi ông về hưu, và đến mùa thu này, họ sẽ bàn lại chuyện này nghiêm túc hơn.

Trời đã tháng 10, tháng cuối cùng của mùa nóng. Khi Sasha kiểm tra sơ lược xong một vòng những bức tranh mà bà có ý định sẽ bán cho một viện bảo tàng ở Boston, thì trời đã về chiều. Hôm ấy là ngày thứ 6 trời nắng. Họ để những kiệt tác cổ điển và nhiều tác phẩm xưa ở 2 tầng lầu trên hết tại ngôi nhà xây bằng đá nâu. Những tác phẩm đương đại bây giờ cũng có

tiếng, được đề ở tầng một và tầng 2. Văn phòng của Sasha được dời ra một góc sau ở tầng trệt.

Sau khi đi một vòng ở các tầng trên, Sasha bỏ số giấy tờ vào cặp, rồi nhìn ra khu vườn nằm phía sau văn phòng, trong vườn có nhiều tác phẩm điêu khắc. Giống như hầu hết các tác phẩm điêu khắc phản ánh khiếu thẩm mỹ của Sasha. Bà thích nhìn những tác phẩm này ở ngoài vườn, nhất là khi trời có tuyết. Nhưng còn 2 tháng nữa tuyết mới rơi, bà xách chiếc cặp căng phồng lên tay. Tuần sau bà sẽ đi khỏi phòng triển lãm. Bà sẽ đi Paris vào sáng Chúa Nhật, để kiểm tra công việc ở đây. Bà vẫn đi kiểm tra thường xuyên như thế 2 tuần một lần, như từ khi bố bà qua đời trước đây 8 năm. Bà là người buôn tranh có uy tín ở cả 2 thành phố, và bây giờ bà đi qua lại thường xuyên. Đối với bà việc này dễ dàng. Bà đã thích nghi với cuộc sống như thế này, có bạn bè cũng như có khách hàng ở 2 nơi. Sasha cảm thấy thoải mái ở Paris cũng như ở New York.

Bà nghĩ đến ngày cuối tuần sắp đến, và khi bà sắp rời khỏi phòng thì chuông điện thoại reo. Xavier từ London gọi đến cho bà, bà nhìn đồng hồ và nhận ra giờ đã gần nửa đêm ở bên ấy. Bà mỉm cười khi nghe giọng nói của Xavier. Bà thương yêu quý mến cả 2 người con, nhưng đối với Xavier, bà thấy gần gũi anh hơn. Anh luôn luôn dễ chịu với bà hơn. Tatianna gần gũi với bố hơn, và tính tình có phần giống ông ngoại, bố của Sasha. Tính tình Tatianna thường gay gắt, hay phê phán, ít khi nhún mình để hòa hợp với mẹ, chứ không phải như anh trai mình. Xavier và bà tâm đầu ý hợp trong nhiều phương diện, anh còn dịu dàng, tốt, luôn luôn sẵn lòng tha thứ cho người mình thương yêu hay bạn bè. Tatianna thì có tính gay gắt với mọi người với cuộc sống

- Con sợ mẹ đã đi rồi – Xavier nói, anh cười rồi ngáp. Dù Sasha nhắm mắt cũng có thể hình dung ra được khuôn mặt của anh. Trước kia anh là một đứa bé xinh xắn, và bây giờ là một thanh niên đẹp trai

- Mẹ sắp đi thì con gọi đến. Con làm gì ở nhà vào thứ 6 thế? – Xavier tham gia tích cực vào cuộc sống năng động của giới họa sĩ ở London, và

yếu đuối trước các phụ nữ. Anh quen rất nhiều đàn bà xinh đẹp. Việc này thường làm cho mẹ anh thích thú, bà trêu anh về việc này luôn

- Con vừa về nhà – Anh đáp, tỏ cho bà thấy anh rất nghiêm túc trong việc vui chơi

- Ở nhà một mình à? Thế thì chán quá! – Bà trêu con – Con đi chơi có gì vui không?

- Con đi dự lễ khai trương phòng triển lãm với bạn sau đó chúng con đi ăn tối. Mọi người đều say, tình hình trở nên hơi lộn xộn cho nên con nghĩ là nên về nhà trước khi bị bắt

- Nghe hấp dẫn quá – Sasha ngồi xuống bàn, nhìn ra vườn, cảm thấy rất nhớ anh – Họ đã làm gì đến nỗi phải bị bắt? – Mặc dù Xavier rất thích đàn bà, nhưng hầu như việc chạy theo phụ nữ của anh đều vô hại, và trong sạch, hiền lành. Anh chỉ là một thanh niên ham vui và thỉnh thoảng vẫn có những hành động tinh nghịch như con nít. Em gái anh thường tuyên bố cô còn đứng đắn hơn anh nhiều, và cho rằng các phụ nữ đi chơi với anh rất đáng tởm. Cô đã nói thẳng ra như thế, không những với mẹ cô mà còn với anh cô, và đã kịch liệt phê phán họ, bất kể họ là ai và rất sỗ sàng

- Con đi dự lễ khai trương với anh chàng họa sĩ con quen biết. Anh ta hơi khùng, nhưng là một họa sĩ rất có tài. Con muốn lúc nào đấy mẹ nên gặp anh ta. Anh ta tên là Liam Allison. Anh ta vẽ tranh trừu tượng rất đẹp. Buổi triển lãm tối nay rất tuyệt, nhưng ảnh không cho là đẹp. Ảnh chán nản khi buổi triển lãm mở cửa, và uống say. Rồi khi bọn con ăn tối tại quán rượu, anh ta đã quá xỉn – Xavier thích gọi cho mẹ, nói cho bà nghe về các bạn bè của mình. Anh rất ít giấu giếm chuyện gì với bà. Những câu chuyện trong cuộc sống thường nhật của anh làm cho bà vui. Từ khi anh đi tới giờ, bà rất nhớ anh

- Chuyện thú vị quá, mẹ muốn nói về chuyện bạn con say ở quán rượu – Bà nghĩ chắc bạn anh cũng vào tuổi anh. 2 chàng thanh niên nông nghênh quậy phá mua vui

- Đúng thế mẹ à. Anh ta rất vui. Trong khi chúng con ngồi trong quán rượu, anh cởi quần ra. Tức cười là không ai để ý tới chuyện anh cởi quần, mãi cho đến khi anh mời một cô gái khiêu vũ. Con nghĩ khi ấy anh quên mất chuyện anh đã cởi quần cho đến khi anh ra sàn nhảy với chiếc quần cụt trên người, và có bà già đã lấy cái xắc đánh anh. Vì thế mà anh mời bà ta khiêu vũ và ôm bà ta nhảy quanh một lát. thật là một chuyện rất tức cười, chưa bao giờ con thấy cảnh tượng như thế. Bà ta cao 4 feet, và tiếp tục lấy cái xắc đánh anh. Trông thật giống một cảnh trong phim Monty Python. Anh ta khiêu vũ rất giỏi – Nghe anh nói, Sasha cười, tưởng tượng ra cảnh người họa sĩ mặc quần cụt đang khiêu vũ với bà già, và bà ta lấy cái xắc đánh vào người anh ta – Anh ta rất lễ phép với bà ấy, mọi người đều cười ngất, nhưng chủ quán nói rằng ông ta sẽ gọi cảnh sát đến, cho nên con phải đưa anh về nhà với vợ anh.

- Anh ta lấy vợ rồi à? Sasha hỏi, giọng ngạc nhiên khi nghe anh ta đã có vợ – Bằng tuổi con mà có vợ à?

- Anh lớn tuổi hơn con, mẹ à. Anh 38 tuổi rồi, đã có 3 con. Mấy đứa con anh rất dễ thương. Bà vợ cũng dễ thương.

- Thế chị ta đâu? – Giọng bà nghe có vẻ bất bình.

- Chị ấy không thích đi chơi với anh – Xavier đáp một cách thản nhiên. Liam Allison đã trở thành người bạn thân nhất của anh ở London. Anh ta là một họa sĩ nghiêm túc, hơi bất cần đời, có óc châm biếm độc địa, và thích những trò vui nhộn, nghịch ngợm

- Mẹ hiểu lý do khiến cho chị ấy không thích đi chơi với chồng – Sasha có ý kiến về người bạn của con mình – Chắc mẹ cũng không thích đi chơi với ông chồng cởi quần ở chỗ đông người rồi mời các bà già khiêu vũ

- Khi con đưa anh ấy về nhà, chị vợ cũng nói như thế. Anh ấy ngủ mê trên ghế trường kỷ trước khi con ra về, cho nên con đã uống một ly rượu vang với chị ta. Chị ta là một người rất tốt

- Chị ta chịu đựng được ông chồng như thế thì quả là quá tốt. Anh ta nghiện rượu phải không? – Sasha thật tình hỏi, lòng phân vân không biết

con mình đi chơi với hạng người như thế nào. Bà sợ bạn của Xavier không đứng đắn, sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho anh

- Không, anh ấy không nghiện rượu – Xavier cười – Anh chỉ chán đời thôi. Anh đánh cá với con nếu anh cời quần trong quán rượu sẽ không có ai chú ý trong một giờ. Anh thắng. Không ai chú ý cho đến khi anh bắt đầu khiêu vũ

- Thế à, mẹ hy vọng con vẫn mặc quần – Bà nói. Xavier cười

- Con vẫn mặc. Liam cho rằng con hèn nhát. Anh nói nếu con cời quần, anh sẽ trả tiền 2 phần, còn nếu không, anh không trả gì hết. Con không cời

- Cám ơn con, con yêu. Mẹ rất mừng khi nghe con nói thế – Bà nhìn đồng hồ. Bà hứa gặp Arthur lúc 6 giờ, và bây giờ đã quá 10 phút. Bà thích nói chuyện với con trai – Mẹ rất tiếc là đã hứa gặp bố con ở nhà lúc 6 giờ, bây giờ đã quá 10 phút rồi. Bố mẹ sẽ lái xe đi về nhà ở Hamptons sau khi ăn tối xong

- Con đã đoán như thế. Con chỉ muốn gọi về hỏi xem có đúng không

- Mẹ sung sướng khi con gọi về. Có chương trình gì đặc biệt cuối tuần không? – Bà muốn biết anh làm gì, và cũng muốn biết Tatianna làm gì nữa, nhưng cô thường ít gọi về hỏi bà. Cô đang mặc sức bay nhảy. Và độ này cô thường gọi Arthur nhiều hơn gọi cho mẹ. Suốt cả tuần Sasha không nói chuyện với con gái.

- Con không làm gì hết, thời tiết xấu kinh khủng. Chắc con ở nhà để vẽ

- Được đấy! Mẹ sẽ bay đi Paris vào Chúa Nhật. Khi đến mẹ sẽ gọi cho con. Tuần này con có rảnh thì giờ đến thăm mẹ không?

- Có lẽ được. Tối Chúa Nhật con sẽ nói chuyện với mẹ. Chúc mẹ cuối tuần vui vẻ! Nhờ mẹ nói với bố, con yêu bố

- Mẹ sẽ nói. Mẹ yêu con! Và nói với bạn con lần sau đừng cời quần nữa. Cả 2 không vào tù thế là may đấy. Tội phá hoại, tội phô bày thân thể lỏa lồ, hay làm náo loạn, đều bị kết tội cả – Xavier bất kỳ đi đâu, anh cũng vui vẻ, và rõ ràng ông bạn Liam của anh cũng thế. Trước đây Xavier đã có nói đến anh ta, và thường cho biết anh ta muốn mẹ anh xem tác phẩm của mình.

Mặc dù mẹ anh rất eo hẹp thì giờ, nhưng thế nào bà cũng sẽ xem. Bà luôn luôn vội vàng, và khi bà đến London, bà phải đi thăm các họa sĩ bà làm đại diện, và bà muốn đi thăm Xavier. Bà đã bảo anh nói với Liam gửi phim đèn chiếu chụp tác phẩm của anh ta đến cho bà, nhưng anh ta không gửi, như thế tức là anh ta hoặc là không nghiêm túc về vấn đề này, hoặc là cảm thấy chưa sẵn sàng để đưa cho bà xem. Với cách nào thì anh ta cũng có vẻ là người có tính kỳ quặc. Bà đã làm đại diện cho nhiều người như thế rồi, bà không muốn đại diện thêm một người như thế nữa, cho dù Xavier có cho anh ta là người có tài. Làm ăn với những họa sĩ nghiêm túc, xử sự như người đã trưởng thành, thì dễ dàng thoải mái hơn. Làm ăn với một người gần 40 tuổi mà xử sự rất bết, cởi quần trong quán rượu, sẽ rất đau đầu. Bà không cần có thêm một người như thế nữa – Mẹ sẽ nói với con vào ngày Chúa Nhật

- Con sẽ gọi cho mẹ ở Paris. Chào mẹ! – Xavier vui vẻ đáp và gác máy. Sasha vừa cười vừa đi vội vã ra khỏi phòng. Bà không muốn để cho Arthur đợi, và bà còn phải làm bữa ăn tối cho chồng. Nhưng nói chuyện với con, bà cảm thấy rất tuyệt

Bà đi nhanh ra khỏi văn phòng, đưa tay vẫy chào mọi người. Rồi bà gọi taxi để về nhà, nhà chỉ cách văn phòng một đoạn ngắn, và trên đường về, trí bà không ngớt nghĩ đến Xavier. Bà biết Arthur đang đợi bà và rất nôn nóng rời khỏi thành phố. Xe cô vào những ngày thứ 6 rất đông, nhưng nếu cho đến khi ăn tối xong mới đi, thì xe cô đã bớt đông hơn. Thời tiết rất tuyệt vời. Mặc dù đã vào tháng 10, nhưng trời ấm áp và có nắng. Bà ngồi dựa lưng ra ghế xe một lát, nhắm mắt lại. Tuần lễ thật dài, bà cảm thấy mệt mỏi

Ngôi nhà mà bà sắp về đến, là vật duy nhất mà bà muốn chia tay. Họ đã sống ở đây 12 năm, từ khi họ rời khỏi Paris, và các con bà đã đi hết, ngôi nhà quá rộng đối với 2 vợ chồng. Bà đã đề nghị Arthur bán ngôi nhà đi, dọn đến một căn hộ nhỏ tại khu nhà cao ốc ở Đại lộ thứ 5. Nhìn ra cảnh đẹp ở công viên. Nhưng nếu họ về lại Paris khi ông nghỉ hưu, thì họ phải đợi cho đến khi họ đã thực hiện xong kế hoạch rồi sẽ tính. Nếu họ về Paris, họ chỉ cần một ngôi nhà nhỏ ở New York thôi. Đây là vấn đề duy nhất trong đời,

họ cảm thấy khó giải quyết. Bà thấy vấn đề này bất ổn từ khi Tatianna tốt nghiệp, dọn đi ở riêng. Sasha cảm thấy cuộc đời trống vắng khi các con đã ra đi. Mỗi khi bà nói vấn đề này, Arthur trêu chọc bà, ông nhắc bà nhớ rằng bà là người bạn rộn nhất ở New York, hay bất kỳ đâu. Nhưng dù sao, bà vẫn nhớ các con. Các con bà là một phần lẽ sống của bà, là nguồn hạnh phúc của bà, bây giờ họ đi hết, nhiều lúc bà cảm thấy buồn, thần thờ, bỏ bê công việc. Bà chỉ mừng là bà và Arthur thích đi du lịch và thường ở bên nhau. Thậm chí bây giờ họ còn gần gũi nhau hơn trước, và yêu nhau hơn trước. 25 năm sống bên nhau không làm cho tình yêu của họ giảm sút. Không những thế mà thời gian còn làm cho họ gắn bó nhau sâu sắc hơn

Khi bà về đến nhà, Arthur đang đợi bà. Vừa thấy bà, ông liền cười thật tươi. Ông vẫn còn mặc cái áo chemise trắng khi đi làm, 2 tay áo xắn lên. Cái áo veston vắt trên lưng ghế. Ông đã bỏ một ít đồ đạc vào cái túi xách dùng để đi nghỉ cuối tuần tại ngôi nhà Southampton. Bà định trộn đĩa salad để ăn với thịt gà đông lạnh. Họ ra đi khi đường xá đã ít xe, đường xá vào những ngày cuối tuần của mùa hè và mùa thu đông đúc, rất nguy hiểm

- Công việc trong ngày như thế nào? – Ông hỏi, hôn phớt lên đầu bà. Bà chải mái tóc đen ra sau và buộc thành búi gọn gàng như lâu nay. Khi nghỉ cuối tuần ở Hamptons, bà tết mái tóc thành con rít dài và thả ra sau lưng. Bà thích mặc áo cũ, quần jeans cũ và áo len sờn rách, hay áo thun đã bạc màu. Khi không mặc áo quần như những ngày làm việc ở phòng triển lãm, bà cảm thấy rất thoải mái. Arthur thích chơi golf và đi bách bộ trên bãi biển. Khi còn trẻ, ông rất thích lái thuyền buồm cũng như các con ông, và ông thích chơi quần vợt với bà. Vào những ngày cuối tuần, hầu hết thời gian, bà làm vườn, hay nằm dài đọc sách. Bà cố không làm việc vào ngày cuối tuần, nhưng thỉnh thoảng bà đem theo giấy tờ

Giống như ngôi nhà ở thành phố, ngôi nhà ở Hamptons bây giờ quá rộng đối với họ, nhưng ngôi nhà ở đây ít làm cho bà bối rối hơn. Bà nghĩ đến chuyện rồi đây các cháu của bà sẽ về đây, và con bà thường đem bạn bè đến đây chơi. Ngôi nhà ở Hamptons hình như lúc nào cũng sinh động đối với

bà, có lẽ vì cảnh biển cả bao la trước mặt nhà. Ngôi nhà ở thành phố bây giờ đối với bà có vẻ cô đơn, ảm đạm

- Em xin lỗi đã về trễ – Bà nói và vội vàng đi xuống bếp, sau khi đã hôn ông. Sau bao năm lấy nhau, họ vẫn yêu nhau tha thiết và sống vui vẻ với nhau – Em vừa định ra về thì Xavier gọi đến

- Nó khỏe không?

- Em đoán nó hơi say. Nó đi chơi với một người bạn có hành vi rất bất

- Bạn gái à? – Arthur lo lắng hỏi

- Không. một họa sĩ. Anh ta cởi quần trong quán rượu

- Xavier có cởi quần không? – Arthur có vẻ sửng sốt khi Sasha trộn salad

- Không, bạn nó cởi. Lại một anh chàng họa sĩ điên khùng nữa – Bà lắc đầu vừa để thịt gà lên đĩa lớn

Trong khi bà chuẩn bị bữa ăn, ông đứng nói chuyện với bà. Bà để thức ăn lên bàn, dưới đĩa ăn có lót vải lanh và có khăn ăn trên đĩa. Bà thích làm thế cho ông, ông nhận thấy thế và thường khen bà

Khi ông tự lấy salad để ăn, ông nói

- Sasha, em đem về nhà cả cặp hồ sơ đầy ắp – Trông ông thoải mái, sung sướng. Ông thích nghỉ cuối tuần ở bãi biển. Đây là những dịp tuyệt vời nhất của họ. Họ không để cho bất kỳ việc gì xen vào trong những ngày nghỉ cuối tuần, ngoại trừ ốm đau hay có những việc gì không thể bỏ qua được. Cho nên, cứ đến thứ 6 hàng tuần, dù trời mưa hay nắng, mùa đông hay mùa hè, họ đều đi Southampton vào lúc 7 giờ tối

- Chúa Nhật em sẽ đi Paris – Bà nhắc cho ông nhớ. 2 người ăn salad với thịt gà mà người giữ nhà đã để lại cho họ

- Anh quên. Em ở lại bên ấy bao lâu?

- 4 ngày. Có lẽ 5. Em sẽ về nhà vào cuối tuần

Họ nói chuyện rất tự nhiên, lịch sự, thái độ của những người yêu nhau mãi mãi, suốt đời ở bên nhau. Không có gì quan trọng để nói, điều quan trọng là họ ở bên nhau. Ông nói cho bà nghe về chuyện vài người về hưu,

về công việc làm ăn trôi chảy theo kế hoạch. Bà nói cho ông nghe về người họa sĩ mới vừa ký hợp đồng với bà, bà co biết ông ta là họa sĩ trẻ có tài năng ở Brazil. Và bà kể chuyện Xavier nói anh sẽ đến Paris để thăm bà vào tuần sau. Anh rất giỏi trong việc này, có kế hoạch rõ ràng chứ không như Tatianna, cô em luôn luôn đợi lòng tốt của nhà nhiếp ảnh mà cô đang làm việc cho ông ta. Chủ của cô làm việc nhiều giờ, và cô thích dùng thì giờ còn lại để vui chơi với bạn bè. Nhưng xét ra thì cô còn nhỏ hơn Xavier 2 tuổi, và cô đang chiến đấu để sống độc lập

- Tuần này nó đi chơi với cô nào? – Arthur hỏi, vẻ thích thú. Ông biết rõ con trai mình, cũng như Sasha. khi bà cười, nhìn Arthur như mọi khi, bà vẫn thấy ông rất đẹp. Cao, gầy, chắc chắn, nét mặt sắt như tạc, chiếc cằm dài. Bà yêu từ khi 2 người mới gặp nhau. Thực ra thì bây giờ bà yêu ông nhiều hơn bao giờ hết. Bà nghĩ bà rất may mắn. Bạn bè của bà ở New York có nhiều người đã ly dị, vài người thành góa phụ, hình như không ai trong số họ có thể tìm được người đàn ông đáng yêu. Họ thường nói bà may mắn. Và bà biết thế. Arthur là người yêu chân chính của bà từ khi họ gặp nhau.

- Lần vừa rồi em hỏi, thì nó cho biết cô gái mà nó đi chơi cùng, là người mẫu cho họa sĩ vẽ, nó gặp cô ta trong lớp hội họa – Sasha cười. Xavier nổi tiếng trong đám bạn bè và trong gia đình là anh thường có rất nhiều gái đẹp yêu mến, và anh thường thay đổi người đẹp để đi chơi. Anh cực kỳ đẹp trai và tính tình dễ thương, nên các cô gái thường rất yêu thích anh. Anh cũng thường không thể từ chối lời mời của họ – Em không hỏi tên của họ – Sasha nói, vừa dọn dẹp bàn ăn. Chồng bà cười nhìn bà, ánh mắt ngưỡng mộ. Bà để đĩa vào máy rửa bát đĩa. Độ này họ sống đạm bạc, mặc dù khi các con họ đang còn ở nhà, tối nào họ cũng ăn tối rất thịnh soạn. Bây giờ 2 vợ chồng chỉ ăn nhẹ, đơn sơ vào buổi tối tại nhà thôi

- Từ lâu rồi em không hỏi Xavier tên bạn gái của nó – Arthur cười khi nghe bà nói thế – Mỗi lần em hỏi tên của một cô, thì hóa ra nó đã đi chơi với 5 cô rồi. Bây giờ em không hỏi tên bồ nó nữa. Arthur đi thay quần khaki, mặc áo len cũ ấm áp, và Sasha cũng làm thế

20 phút sau, họ đã sẵn sàng để ra đi, và họ dùng chiếc xe có thùng lớn để đi. Sau khi các cô bà ở riêng, bà vẫn giữ chiếc xe này để dùng, vì bà có thể dùng xe này để chở các tác phẩm của các họa sĩ trẻ. Bà chở thực phẩm ở sau xe, thêm túi ngủ của mỗi người nữa. Họ để quần áo đi biển tại Southampton, cho nên họ khỏi mang theo nhiều áo quần. Bà lại còn chở theo va – li để đi Paris, và chiếc cặp cồng kềnh mà ông đã nói khi này. Bà có kế hoạch sẽ đi thẳng từ Southampton ra phi trường ngay vào sáng Chúa Nhật, và sẽ đi từ sáng sớm, để có thể đến Paris sớm hơn vào buổi tối. Khi nào cần, bà phải đi sớm hơn, nhưng bây giờ công việc chẳng có gì thúc bách, nên bà không cần phải đi quá sớm. Và lại bà thích bay khi trời vào ban ngày, mặc dù bà không thích vắng Arthur vào ngày Chúa Nhật

Họ đến Southampton lúc 10 giờ, Sasha ngạc nhiên khi cảm thấy mệt. Như mọi khi, Arthur lái xe, còn bà ngủ gà ngủ gật, và sung sướng khi đi ngủ với ông trước 12 giờ đêm. Trước khi đi ngủ họ ra ngồi ở hành lang nhìn biển dưới ánh trăng. Thời tiết ấm áp, không khí trong lành, trời đêm trong veo. Và khi lên giường là họ ngủ ngay sau đó

Khi thức dậy vào buổi sáng, họ làm tình, như họ thường làm thế khi đi nghỉ ở bãi biển. Sau đó họ nằm hôn hít nhau. Việc họ làm tình như thế từ bao năm nay không làm cho họ chán, mà trái lại họ càng cảm thấy hạnh phúc thêm vì thói quen này và vì tình thương yêu sâu đậm. Sau đó ông theo bà vào phòng tắm, và trong lúc ông tắm vòi sen thì bà tắm trong bồn. Bà thích những buổi sáng nhàn rỗi ở Southampton. Tắm xong, họ cùng xuống bếp, bà làm thức ăn sáng, rồi họ đi bách bộ một đoạn xa trên bờ biển. Trời đẹp, nắng nóng, không có một ngọn gió. Mới tuần đầu của tháng 10, mùa thu sẽ mang hơi lạnh về, nhưng bây giờ chưa đến. Mùa hè đang còn ở đây.

Vào thứ 7, Arthur đưa Sasha đi ăn tối tại một nhà hàng nhỏ của người Ý, cả 2 vợ chồng đều thích nhà hàng này. Sau đó, họ ngồi trên hành lang nhà, uống rượu vang và nói chuyện. Cuộc sống thật thoải mái, thanh bình. Tối đó họ đi ngủ sớm vì sáng mai Sasha phải dậy sớm để ra phi trường đáp chuyến bay đi Paris. Bà không thích xa ông, nhưng việc như thế này thường xảy ra cho họ. Xa ông 4 hay 5 ngày chẳng nghĩa lý gì. Đêm đó bà

nằm sát vào người ông, ôm ông mà ngủ. Bà phải dậy lúc 4 giờ, ra đi lúc 5 giờ, đến phi trường lúc 7 giờ để kịp đi chuyến 9 giờ sáng. Máy bay sẽ đáp xuống Paris lúc 9 giờ tối. Giờ Paris, và bà sẽ về đến nhà lúc 11 giờ đêm, giờ địa phương, ngủ một giấc ngon lành để sáng mai làm việc

Khi đồng hồ báo thức reo lúc 4 giờ, bà nghe liền tắt ngay, nằm ôm Arthur một lát rồi luyến tiếc ngồi dậy. Bà rón rén đi trong bóng tối vào buồng tắm mặc quần jeans xanh, áo len đen. Bà mang đôi giày đế bằng êm ái, loại Hermès cũ, loại giày bình thường giản dị. Nhưng bà đã thôi không mặc đúng mode thời trang để đi máy bay xa từ lâu rồi. Êm ái thoải mái là vấn đề quan trọng hơn hết. Bà thường ngủ trên máy bay. Bà đứng nhìn Arthur một hồi lâu trước khi đi, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu ông, để khỏi làm ông thức giấc. Nhưng ông nhúc nhích, lần nào cũng thế, mỉm cười ngái ngủ. một lát sau, ông mở hé mắt nhìn bà, cười rộng hơn, và đưa tay nắm bà kéo sát vào ông

- Anh yêu em! Sasha – Ông nói thì thào trong giấc ngủ – Chóng về nhà. Anh nhớ em!- Ông luôn luôn nói như thế, và bà càng yêu ông thêm khi nghe thế. Sau khi ông nói xong, bà hôn lên má ông, rồi kéo chăn đắp kín cho ông giống như bà thường làm thế cho các con

- Em cũng yêu anh! – Bà thì thào đáp lại – Ngủ lại đi! Khi em đến Paris, em sẽ gọi cho anh – Lúc nào bà cũng làm thế. Bà biết bà sẽ gọi cho ông trước khi ông lái xe về lại thành phố, và bà ước chi bà ở lại đấy với ông

Khi ông nghỉ hưu rồi, ông có thể đi với bà khắp nơi, chắc khi ấy cuộc sống sẽ rất tuyệt vời. Bà thích nghĩ đến chuyện này hơn bao giờ hết. Bà nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, bước ra khỏi nhà. Đêm trước bà đã gọi xe taxi rồi. Người tài xế đang ngồi chờ ở ngoài nhà, đúng như lời bà yêu cầu, cứ ngồi đợi chứ đừng bấm chuông. Bà nói cho anh ta biết bà đi hãng hàng không nào, tại phi trường nào, và khi nào bay, bà nhìn ra cửa, mỉm cười với mình. Bà cảm thấy mình quá hạnh phúc. Bà là người may mắn trên đời, có người chồng bà yêu và được chồng yêu, có 2 con đẹp tuyệt vời, và có 2 phòng triển lãm hội họa đã giúp cho bà có niềm vui bất tận và có cuộc sống

đầy đủ, hạnh phúc. Bà không còn muốn gì hơn nữa, hay có thể có gì hơn nữa. Sasha de Suvery Boardman nghĩ rằng mình đã có đủ hạnh phúc rồi.

---

1 Mái nhà có 2 mảng dốc, mảng trên dốc hơn mảng dưới.

Chương 2

Chuyến bay đi Paris bình thường, không có gì lạ xảy ra. Sasha ăn trưa, xem phim, ngủ 3 giờ, và khi máy bay đáp xuống phi trường Charles de Gaulle thì bà thức dậy. Bà biết hầu hết các tiếp viên trên máy bay, biết người quản lý trưởng, và họ hầu như đều biết thói quen của bà, nên để cho bà yên một mình. Bà là khách đi máy bay dễ chịu, là người vui tính, không uống gì ngoài nước trong suốt cả chuyến bay. Bà rất giỏi trong việc đề phòng mệt mỏi do ảnh hưởng của múi giờ khác nhau gây nên. Bà ăn thức ăn nhẹ, ngủ, uống nước, và đi ngủ liền khi vừa về nhà để sáng mai thức dậy được khỏe khoắn, làm việc ngay, thích ứng với thì giờ thay đổi. Bà đã quen đi lại giữa Paris và New York suốt 12 năm

Thời tiết Paris lạnh và mưa. Mặc dù mùa hè ở New York nóng bức, nhưng ở đây là mùa đông. Bà đã mang theo khăn quàng cashmere để khi xuống máy bay, khoác ra ngoài áo khoác. Và như mọi khi, có xe hơi đến đón bà tại phi trường. Trên đường về Paris, bà nói chuyện với người tài xế về thời tiết và chuyến bay. Khi bà vào nhà, ngôi nhà yên lặng như tờ. Và như mọi khi, người đàn bà lau chùi nhà cửa đến lau chùi hàng ngày trong tuần đã để thức ăn trong tủ lạnh cho bà. Khi Sasha vừa bước vào nhà, bà liền nhắc máy điện thoại gọi cho Arthur. Khi ấy là 5 giờ chiều ở New York, ông có vẻ rất sung sướng khi nghe bà gọi. Ông vừa đóng cửa nhà ở Southampton, chuẩn bị về New York.

Sau khi nghe bà nói đến thời tiết ở Paris, ông đáp

- Anh nhớ em! – Thịnh thoảng bà quên thời tiết mùa đông khắc nghiệt ở đây – Có lẽ em nên mở phòng triển lãm ở Miami – Ông nói trêu bà. Ông biết mặc dù thời tiết khắc nghiệt, nhưng lòng bà luôn luôn muốn quay về Paris, và ông cũng rất muốn khi nghỉ hưu sẽ đi cùng bà. Ông đã sống những ngày sung sướng ở đây khi 2 người mới lấy nhau. Ông thích cả 2 thành phố. Ông rất quan tâm đến việc sống bên cạnh bà, chia sẻ ngọt bùi trong cuộc sống cùng bà

- Em sẽ đi Brussels cả ngày thứ 3, để gặp người họa sĩ mới, và kiểm tra một trong số những người cũ – Sasha nói

- Anh chỉ cần em về cuối tuần là được – Họ đã có kế hoạch đi dự tiệc sinh nhật của người bạn thân của bà. Người mời họ có chồng chết vào năm kia, bà ta đã đi chơi với người đàn ông mới, hình như không ai thích ông ta. Bà ta đã hẹn hò đi chơi với nhiều người vào năm ngoái, không ông nào được cảm tình với bạn bè của bà. Mọi người đều rất thích bà ta, họ hy vọng người đàn ông mới nhất này không chóng thì chày sẽ biến mất. Người chồng quá cố của bà là bạn thân của Arthur, ông ta chết vì bệnh ung thư sau một thời gian dài đau ốm suy nhược dần. Ông ta chết vào năm 52 tuổi, bà vợ của ông ta cùng tuổi với ông. Sau 29 năm lấy chồng, bây giờ bà quay lại với chợ tình, bà đã gây nên bao cảnh cười ra nước mắt. Cả Arthur và Sasha đều cảm thấy buồn cho bà, nên họ thông cảm cảnh bà ta cặp bồ với nhiều người đáng ghét. Nhiều lần, Sasha nói chuyện với bà, cho nên, hơn ai hết, Sasha biết bà rất cô đơn

- Em sẽ cố về vào thứ 5, thay vì thứ 6. Em muốn gặp Xavier, mà việc này còn tùy vào việc khi nào thì nó đến – Sasha đã ghi việc gặp anh vào chương trình làm việc của bà

- Em nói với nó anh yêu nó – Arthur nói, rồi 2 người nói chuyện với nhau thêm vài phút nữa. Sau khi gác máy, bà trộn đĩa salad để ăn, rồi xem giấy tờ mà người quản lý phòng triển lãm để sẵn cho bà. Sau đó bà xem số thư tín ở Paris gửi đến. Có nhiều thiệp mời dự tiệc, vô số thư thông báo tin khai trương phòng hội họa, và là thư cũ của một người bạn. Bà ít khi đi dự dạ tiệc ở Paris, ngoại trừ khi có khách hàng quan trọng mời mà bà cảm thấy phải đi. Bà không thích đi đâu nếu không có Arthur. Bà thích cuộc sống trầm lặng, ngoại trừ công việc sinh động của hội họa, hay buộc lòng phải đi ăn tối với bạn bè thân thiết

Như đã hứa với con, bà gọi cho Xavier. Anh đi vắng. Bà gửi tin nhắn vào máy nhắn tin. Bà đi ngủ vào lúc nửa đêm, nằm một lát thì ngủ. Đồng hồ báo thức reo đánh thức bà dậy vào lúc 8 giờ sáng. Trời mưa và mù, trông cảnh tượng như giữa mùa đông. Bà mặc áo mưa, chạy qua sân đến phòng

triển lãm vào lúc 9 giờ 30, gặp người quản lý lúc 10 giờ. Phòng triển lãm đóng cửa vào ngày thứ 2. Nên họ làm việc trong cảnh yên lặng. Bà và Bernard, người quản lý lên kế hoạch trưng bày tác phẩm và vạch chương trình hoạt động của năm sau

Bà ăn ở bàn làm việc, rồi làm việc suốt cả buổi chiều. Gần 6 giờ, người thư ký báo cho bà biết con gái bà ở New York đang gọi điện thoại đến cho bà. Xavier thường gọi bà nhiều hơn Tatianna, hôm ấy bà đã nói chuyện với anh 2 lần. Anh sẽ đến ăn tối với bà vào thứ 4, cho nên bà có thể về với Arthur vào thứ 5. Sasha nhắc máy điện thoại mỉm cười, bà nghĩ thế nào cũng nghe Tatianna kêu ca về nhà nhiếp ảnh hiện là chủ cô. Bà chỉ mong sao Tatianna đừng bỏ việc. Nhiều lúc cô rất cứng đầu, không thích quy lụy người khác, hay là bị đối xử không đẹp. Sasha nghĩ rằng con gái bà biết người chủ mới của cô cũng sẽ đối xử không tốt với cô. Với mảnh bằng mỹ thuật tốt nghiệp ở Đại học Brown, cô mong đợi sẽ làm công việc gì hay hơn là lo rót cafe cho chủ và quét phòng làm việc khi chủ ra về

- Bonjour, chérie! một – Tự nhiên Sasha nói bằng tiếng Pháp, và bà ngạc nhiên khi thấy bên kia đầu dây im lặng. Bà nghĩ đường dây bị cắt, thế nào Tatianna cũng gọi lại. Bà định gác máy thì bỗng bên kia đầu dây phát ra tiếng làu bàu trong họng, nghe như tiếng con thú hơn là tiếng con người – Tati? C'est toi? 2 Có phải con đấy không? Có gì không ổn à cưng? – Bây giờ thì bà tin chắc là con gái bà đang khóc nức nở trong máy. Cô gái khóc một hồi lâu mới nói được nên lời

- Mẹ... về nhà... – Giọng cô nghe như giọng nũng nịu của cô bé 5 tuổi

- Có chuyện gì xảy ra à Con bị đuổi việc phải không? – Sasha nghĩ chỉ có việc ấy mới khiến cho Tatianna đau khổ như thế. Hiện con gái bà chưa có bạn trai, cho nên đây không phải do chuyện thất tình gây ra

- Bố... – Cô nói rồi lại khóc nức nở. Tim Sasha như muốn ngừng đập

- Tatianna, nói lại cho mẹ biết có chuyện gì thế? Nói nhanh lên. Con làm mẹ lo quá

- Bố... Nhân viên trong văn phòng bố gọi cho con cách đây mấy phút...
- Ở New York khi ấy gần 12 giờ trưa. Sasha nghĩ rằng nếu ông gặp tai nạn trên đường về thành phố, thì người ta đã gọi cho bà vào đêm trước rồi. Ông mang theo số điện thoại của bà khi đi, cũng như bà mang theo số điện thoại của ông

- Bố con bình an chứ – Sasha cảm thấy ngực đau nhói khi hỏi thế, còn Tatianna vẫn tiếp tục khóc như mưa

- Bố con bị lên cơn đau tim... trong văn phòng... họ đã gọi bác sĩ đến...

- Ôi lạy Chúa... – Sasha nhắm mắt khi nghe con nói như thế, bà đợi nghe con nói tiếp, tay nắm máy điện thoại run lên cầm cập

- Mẹ... bố mất rồi! – Khi Tatianna nói câu này, Sasha cảm thấy cả thế giới ngừng quay. Căn phòng lộn ngược xuống. Bỗng tay bà nắm điện thoại, tay kia níu chặt vào mép bàn trước kia là bàn làm việc của bố bà. Như thể để đứng cho vững. Bà cảm thấy như đang rơi xuống một vực sâu

- Bố con không chết. Họ làm đấy – Sasha lên tiếng, như thế bà không chấp nhận việc này, không tin chuyện này xảy ra được – Không đúng như thế đâu! – Bà hét to, nước mắt chảy đầm đìa. Bà cảm thấy như từng làn da thớ thịt trên người bà đã bị luồng điện tai hại chạy vào khiến bà sững sốt. Bà cố gắng hít không khí vào người

- Chuyện thật mẹ à – Tatianna khóc lóc thảm thiết – Bà Jenkins gọi con. Họ đưa bố con đi bệnh viện, nhưng bố con đã mất rồi. Mẹ... về nhà...

- Mẹ sẽ về – Bà đáp, rồi đứng dậy với vẻ hoảng hốt, đưa mắt nhìn quanh phòng như đợi ai xuất hiện giúp bà, nói với bà đây là chuyện không thật. Nhưng không ai xuất hiện. Chỉ có một mình bà trong phòng – Hiện con ở đâu?

- Con đang làm việc

- Về nhà đi... không, đừng về nhà. Con hãy đến phòng triển lãm. Mẹ không muốn con ở nhà một mình. Con hãy báo cho mọi người ở đây biết chuyện xảy ra. Họ phải biết – Bà chỉ nghe tiếng Tatianna khóc. Sasha biết có chuyến bay đi New York vào lúc 9 giờ, và 7 tiếng sau bà sẽ có mặt ở

New York. Giờ ở New York sớm hơn 6 giờ. Bà sẽ đến thành phố New York vào 11 giờ đêm đó, giờ New York, tức là 5 giờ sáng ở Paris. Sasha nghĩ, bà phụ tá trung thành của mình sẽ đưa Tatianna về nhà bố mẹ của bà ta – Cứ ở tại chỗ con đang làm việc, Tati. Mẹ sẽ nói Marcie đến chở con đi – Marcie làm việc cho Sasha từ khi bà mới mở phòng triển lãm. Marcie là người rất tốt, tuổi trên 40 một chút, không chồng con, chị ta thương con gái của Sasha như con mình. Rồi, như vậy ý nghĩ chợt xảy ra trong cơn phong ba bão táp, Sasha nói tiếp: – Mẹ yêu con, Tati! Mẹ sẽ về nhà ngay bây giờ – Khi gác máy, Sasha run lấy bầy. Rồi vì quá cuống cuồng, bà bấm máy gọi điện thoại di động đến cho Arthur. Người thư ký của ông, bà Jenkins, nhắc máy nghe. Bà ta sắp gọi cho Sasha thì Tatianna đã gọi trước. Trong khoảnh khắc chờ đợi hồi hộp, Sasha mong sao người trả lời điện thoại chính là Arthur. Nhưng không phải ông, mà là người thư ký trả lời ông

- Tôi rất buồn, thưa bà Boardman... Tôi rất buồn... Chuyện xảy ra quá đột ngột. Tôi không biết... Ông ấy không gọi tôi... trước đó 5 phút tôi còn gặp ông. Khi tôi vào lại trong phòng ông để đưa ông ký giấy tờ, thì ông đã nằm gục trên bàn. Ông đã chết. Người ta đã ra sức cấp cứu... nhưng không làm gì được – Bà ta không miêu tả cảnh tượng kinh hoàng khi bà chứng kiến cảnh họ cố cứu ông mà không thành công. Bà ta cũng khóc – Tôi sẽ làm bất cứ việc gì tôi có thể làm được. Tôi cần phải gọi cho ai không? Gọi bệnh viện không? Gọi nhà mai táng nhé? Tôi rất buồn...

- Tôi sẽ làm tất cả khi đã về nhà – Hay Marcie sẽ làm. Bà không muốn bất kỳ ai quyết định làm những công việc về chồng bà. Thậm chí bà còn không muốn chính mình quyết định công việc. Trước hết bà phải báo cho con trai mình biết

Bà liền nói cho Eugenie, người thư ký của bà ở Paris biết chuyện đã xảy ra, nhờ chị ta lấy vé máy bay rồi sang phòng bên cạnh lấy đồ đạc. Người thư ký quá sững sốt. Thoạt tiên chị ta không tin, nhưng khi nhìn vẻ mặt của Sasha, chị biết đây là chuyện thật. Mặt Sasha trắng bệch trông như bà đang trong tình trạng kinh hoàng. Khi Sasha nhắc máy để gọi cho Xavier, Eugenie thấy tay bà run cầm cập

Eugenie liền bước ra khỏi phòng, sau đó một lát quay vào với tách trà, rồi đi đăng ký vé máy bay cho bà. Khi Sasha gọi cho Xavier, bà khóc ròng, và Xavier đờ đẫn như người mất trí. Anh đề nghị đến Paris với bà rồi 2 mẹ con cùng về. Nhưng nếu anh bay đến chậm, 2 mẹ con sẽ không gặp nhau. Cho nên bà nói với anh cứ bay thẳng về New York ngay đêm đó nếu có thể được. Bây giờ thì vấn đề sớm muộn đối với bố anh không còn quan trọng, nhưng đối với bà và Tatianna thì việc anh về sớm là rất cần thiết. Khi Xavier gác máy, anh khóc ròng. Thời gian còn lại trong đêm sẽ rất bi thảm

Eugenie cho đồ đạc của Sasha vào túi xách như lời yêu cầu của bà, và hủy hết chương trình của bà vào tuần sau. Chuyến đi đến Brussels phải hoãn lại. Cả cuộc đời của bà đã bị hủy hoại chỉ trong phút chốc. Sasha không có tâm trí để làm việc gì, và bà cũng không muốn làm. Người thư ký và người quản lý phòng triển lãm lái xe đưa bà ra phi trường. Sau một hồi đứng yên bên cạnh bà như bố mẹ lo lắng cho con, họ đưa bà lên máy bay. Sau khi bà đã lên máy bay rồi, họ kín đáo nói cho nhân viên gác cổng phi cảng biết chuyện xảy ra. Cả 2 đều sợ bà không được khỏe trên máy bay. Bernard, người quản lý của bà, đề nghị bay với bà, nhưng Sasha từ chối và khi máy bay cất cánh bà mới thấy ân hận. Bà bàng hoàng hoảng hốt đến nỗi lo sợ dễ bị đột quỵ vì cơn đau tim thỉnh thoảng xảy đến. Một tiếp viên hàng không nói với người đồng nghiệp rằng Sasha đột nhiên xanh lét, người toát mồ hôi lạnh. Họ lấy chăn đắp cho bà, yêu cầu người khách ngồi bên cạnh bà đi ngồi ở chỗ khác, và người tiếp viên trưởng ngồi bên cạnh bà một lát. Họ hỏi bà có đem theo thuốc an thần không, bà không đáp. Trước đây, không bao giờ bà dùng thuốc này. Thậm chí khi bố bà mất bà cũng không cần đến chúng, mặc dù bà rất đau đớn khi bố mất. Nhưng ông cụ đã 89 tuổi, ông thường cảnh báo ông sắp ra đi, và bà cũng nghĩ thế. Cho nên bà đã chuẩn bị tinh thần rồi. Nhưng bây giờ thì không. Bà không chuẩn bị tinh thần về việc Arthur ra đi. Mới ngày hôm kia ông còn nói ông yêu bà. Bà để cho ông ngủ yên tại nhà nghỉ Southampton, thế mà bây giờ ông lại ra đi. Chuyện không thể tin được. Không thể có chuyện như thế này được. Nhưng ông đã chết thật. Bà nhớ lại lần duy nhất trong đời bà ở trong tình

trạng bàng hoàng khiếp sợ, hoàn toàn mất tự chủ như thế này là lần mẹ bà mất lúc bà 9 tuổi. Bây giờ bà cảm thấy mình như một đứa trẻ mồ côi lại. Bà khóc suốt trên đường về New York. Marcie đã được Bernard gọi đến báo cho biết, nên chị đến phi trường để đón bà. Khi bà làm thủ tục nhập cảnh ở hải quan, thì Marcie đợi bà ở ngoài cổng. Chị để Tatianna ở nhà với người bạn

Marcie không hỏi tình hình đi trên máy bay như thế nào. Chị không cần hỏi. Sasha không thể nói được. Marcie biết bà là người có sức mạnh tinh thần, nhưng bây giờ trông bà hoàn toàn bị suy sụp. Marcie lặng lẽ quàng tay quanh bà, ôm ghì bà, dìu bà ra khỏi phi trường. Sasha khóc, nhiều người nhìn họ. một lát sau, chị dìu bà vào xe, tài xế liền lái xe nhanh về New York. Sasha quá đờ đẫn không thể nói nên lời, mãi cho đến khi xe chạy được nửa đường, bà mới ấp úng hỏi được đôi lời, những câu hỏi mà bây giờ có trả lời cũng không thành vấn đề nữa. Bây giờ có hỏi ai, tại sao, ở đâu hay khi nào thì Arthur cũng đã chết rồi, không có dấu hiệu bao trước. Không một tiếng động. Không một lời giã biệt với vợ con. Lặng lẽ ra đi

Cảnh mẹ con gặp nhau giữa Sasha và Tatianna tại nhà vào nửa giờ sau đó trông thật đau đớn. Marcie đứng yên lặng và khóc. Chị cảm thấy không giúp ích gì được bèn đi làm bánh sandwich cho 2 mẹ con, nhưng không ai ăn hết. Chị rót nước và cafe, cũng không ai uống. Chị có nói Sasha uống ly rượu, nhưng bà cũng không uống. Đến 2 giờ sáng thì Xavier từ London đến. Anh đã gọi điện thoại cho một người bạn nhờ đến đón. Khi anh đi vào cửa và đi thẳng đến mẹ và Tatianna, 3 mẹ con ôm nhau khóc thảm thiết. Cảnh tượng khiến cho Marcie đau nhói trong lòng. Họ ngồi nói chuyện hầu như cả đêm. Người duy nhất ăn bánh của Marcie làm, là người bạn của Xavier. Những người khác không ăn uống gì cả

Đến sáng, sự thật diễn ra phũ phàng. Sasha đi đến bệnh viện, bà khẳng khẳng muốn được vào thăm chồng, bà muốn ở một mình với chồng. Khi bà ra đi khỏi phòng, trông bà như một bóng ma, nhưng bà không khóc. Bà đi đến nhà mai táng để thu xếp công việc. Ông mục sư đến nhà thăm bà.

Marci luôn luôn ở bên cạnh bà, Xavier đi đến nhà Tatianna với cô. Sau khi mục su đi về rồi, bà nhìn Marcie

- Chuyện xảy ra có thật không? Tôi không tin được. Tôi cứ đợi có ai nói với tôi đây chỉ là chuyện đùa ác độc. Nhưng không phải chuyện đùa chứ? – Marcie lắc đầu

Họ buồn rầu suốt ngày, Sasha trông như người máy, thế mà cũng cố khuyên giải các con. Đêm đó họ ăn bánh pizza, ngoài ra không ăn gì nữa. Tatianna vào ngủ trong phòng trước đây của mình. Xavier đi chơi với bạn và khi về say mèm. Sasha ngồi trong phòng khách, mắt nhìn vào khoảng không. Bà không thể vào trong phòng ngủ của 2 vợ chồng, vào đây bà chỉ muốn thấy ông. Bà chỉ ngửi thấy mùi nước hoa cạo râu của ông trên gối, bà úp mặt vào gối, khóc nức nở. Marcie ở lại với bà, ngủ trên ghế nệm dài, chị là người bạn rất trung thành của bà. Đêm đó chị đã gọi điện báo tin cho bạn bè biết, và nói cho họ biết về lễ tang suốt mấy giờ liền. Chị gọi cho phòng triển lãm ở Paris. Mọi người ở đây sẽ đến

Marcie đặt mau hoa, Sasha chọn nhạc. Bạn bè bắt đầu đến thăm, đề nghị giúp đỡ bà. Những người dẫn chỗ trong nhà thờ được chọn trong số những người hợp tác của Arthur và những người bạn thân nhất của ông. Khi Sasha chọn áo quần để liệm cho ông, bà cảm thấy như sắp chết. Nhưng họ phải có quần áo để liệm cho đúng giờ. Sau đó, nhiều người đến nhà. Và tiếp theo đó, Sasha không nhớ gì nữa, không nhớ âm nhạc, không nhớ hoa và không nhớ ai đã đến chia buồn. Bà không nhớ ai đã đến nhà bà hết. Bên ngoài bà có vẻ bình thường, tỉnh táo, tư thế chững chạc. Nhưng bên trong bà vẫn còn bàng hoàng sững sốt. Và các con bà cũng thế. Họ níu lấy nhau như người bị đắm tàu, sắp chết. Sasha cảm thấy như mình sắp chết đuối. Ngày hôm sau mới là ngày đau khổ nhất. Cuộc sống không có Arthur rành rành ra đây. Bà hoảng sợ trước cuộc sống ngày này qua ngày khác mà không có ông. Bà không tin được cuộc đời bà lại đau đớn như thế này. Như người bị giải phẫu mà không có thuốc mê. Sasha hết sức đau đớn khi nghĩ đến cảnh rời đây hàng ngày khi thức dậy thấy không có chồng, và mãi mãi như thế. Cảnh sống trước đây êm ái tuyệt vời, thoải mái, bây giờ sẽ rất buồn và cực

kỳ khó khăn. Cuộc đời không có ông sẽ mất hết sinh thú, mỗi sáng bà sẽ không muốn dậy, tương lai không có gì để ngóng trông, không có lẽ sống, ngoại trừ phải sống vì con

Sau 2 tuần, Xavier về lại London. Anh thường gọi điện cho mẹ luôn. Tatianna đi làm việc trở lại sau một tuần. Ngày nào Sasha cũng gọi cô và hầu như lần nào mỗi khi nghe giọng mẹ, Tatianna cũng khóc. Niềm an ủi duy nhất cho Sasha, ngoài tình thương cảm kín đáo của các nhân viên và sự chăm sóc tận tình của Marcie, là những cuộc trò chuyện giữa bà với các bạn bè cùng cảnh ngộ. Bà không thích nói chuyện với họ, vì khi nói chuyện chồng mất, bà thường rất đau khổ, nhưng ít ra họ cũng thành thật nói cho bà biết cuộc sống đang chờ đợi họ như thế nào. Không có cuộc sống nào chờ đợi họ làm cho bà vừa ý hết.

Alana Applebaum cũng đã góa bụa, chồng bà ta là bạn của Arthur. Hôm bà ta kỷ niệm sinh nhật, Sasha không đến dự được, vì trước đó một ngày là đám tang của Arthur. Bà ta đã nói với Sasha rằng, năm đầu tiên chồng mất bà đau đớn suốt cả năm. Và sau đó thỉnh thoảng bà ta vẫn còn đau khổ. Nhưng sau lễ giỗ đầu, bà ta đã cố hết sức gạt quá khứ sang một bên để đi chơi với những người đàn ông khác. Bà ta nói rằng hầu hết bọn họ đều là những kẻ ngu ngốc, bà chưa gặp người đàn ông nào tốt hết, nhưng ít ra bà ta khỏi phải ở nhà, khỏi khóc vì cô đơn. Lý luận của bà ta, là thà đi chơi với một gã đàn ông tệ hại còn hơn là ở nhà một mình

Sasha có người bạn thân ở Paris, chồng chị ta đã mất trước đó 3 năm trong một vụ tai nạn, lúc trượt băng ở Val d'Isère, lại nhìn vấn đề này một cách khác. Chị ta nói rằng thà sống cô đơn còn hơn đi chơi với một kẻ ngu ngốc. Chị ta đã 45 tuổi, sống đời góa bụa năm 42 tuổi, chị nói rằng không có người đàn ông nào tốt, xứng đáng cho chị đi chơi, tất cả những người tốt đều lấy vợ hết. Còn những người khác đều ngốc nghếch, hay còn tệ hơn nữa. Chị nhất quyết cho rằng chị thấy hạnh phúc hơn khi sống một mình. Nhưng Sasha nhận thấy rằng trong 1, 2 năm gần đây, chị ta uống rượu khá nhiều. Hễ khi nào chị ta gọi đến Sasha để nói chuyện cho vui, chị ta đều lẫn lộn thời gian vì đã say. Chị ta cũng không làm việc được tốt nữa

Sasha kể cho Marcie nghe những lần bà trò chuyện với bạn, và bà thường nói – Có lẽ con đường duy nhất để vượt qua cảnh ngộ này là uống cho say – Những người bạn ly dị chồng của Sasha cũng không hơn gì. Họ không đau khổ triền miên như những người có chồng chết, nhưng họ sống trong cảnh âm thầm oán hận những người chồng cũ, nhất là khi người này bỏ họ để chạy theo những người phụ nữ trẻ hơn. Vì thế cho nên Sasha tránh họ, sống cách biệt, cố tìm niềm vui trong công việc. thỉnh thoảng bà thấy vui với công việc. Nhưng phần lớn thời gian thì không

Lễ Giáng sinh đầu tiên vắng mặt Arthur, đã mang lại cho Sasha nhiều buồn phiền khổ sở. Xavier và Tatianna ở lại với bà vào đêm trước Giáng sinh. Đến 12 giờ đêm, họ ngồi trong phòng, và khóc ròn. Không ai muốn mở quà ra xem, nhất là Sasha, bà không muốn tí nào hết. Tatianna tặng mẹ cái khăn choàng vai dày bằng vải Cashmere để bà choàng cho ấm; Sasha lúc nào cũng có vẻ như bị lạnh, có lẽ vì bát ăn ít ngủ, Xavier thì tặng bà một loạt sách hội họa mà anh biết bà muốn có. Nhưng không có Arthur thì lễ Giáng sinh không còn ý nghĩa đối với Sasha nữa

Ngày hôm sau, cả 2 con của bà đều đi trượt băng với bạn. Vào đêm giao thừa bà uống một viên thuốc ngủ vào lúc 8 giờ, và thức dậy lúc 2 giờ chiều hôm sau, lòng mừng vì đã qua được đêm giao thừa. Vào đêm giao thừa, bà và Arthur thường không làm gì hết, nhưng ít ra cũng có ông bên cạnh bà

Đến tháng 5 bà mới bắt đầu cảm thấy nguôi ngoai được phần nào. Từ ngày Arthur mất đến khi ấy đã 7 tháng trôi qua rồi. Trong thời gian này bà chỉ ở Paris mỗi tháng một lần. Ở đây vào ban đêm bà chỉ ở trong nhà, cô đơn lạnh lẽo. Bà chỉ mong làm nhanh chóng xong công việc để bay về New York. Bà ủy thác cho 2 người quản lý của 2 phòng triển lãm những việc họ có thể làm được, và bà rất mừng khi thấy họ giúp bà được rất nhiều. Nếu không có họ thì chắc bà đã phải bó tay thật. Chúa Nhật là ngày buồn nhất đối với bà, vì bà không đi làm. Từ ngày chồng chết, bà không đến ngôi nhà ở Southampton. Bà không muốn đến đấy mà không có ông, mà cũng không muốn bán. Bà cứ để ngôi nhà ở đấy, nói với các con bất cứ khi nào chúng muốn đến nghỉ thì cứ đến. Còn bà, bà sẽ không đến. Bà không biết phải làm

gì trong quãng đời còn lại của mình ngoài công việc. Nhưng công việc bây giờ đối với bà cũng hết vui, mà chỉ còn chút bổn phận phải làm mà thôi. Cuộc sông của bà chỉ còn lại những chuỗi ngày trống rỗng, vô vị. Chưa bao giờ bà cảm thấy lạc lõng, vô vọng như thế này

Cả 2 người quản lý 2 phòng triển lãm, và ngay cả Marcie nữa, đều thúc bà đi thăm bạn bè. Trong nhiều tháng trời, bà không trả lời những người gọi điện đến ngoại trừ những người ở 2 phòng triển lãm. Ngay cả những người ở 2 phòng triển lãm gọi đến, bà cũng đưa cho người khác trả lời khi nào có thể được. Từ khi Arthur chết, bà không muốn nói chuyện với ai hết

Cuối cùng, đến tháng 5 thì bà đỡ hơn. Vào tháng 6 bà rất ngạc nhiên khi thấy mình nhận lời mời đi ăn tối với bà Alana. Vừa nhận lời xong là bà ân hận ngay. Đến đêm đi ăn tối, bà còn ân hận nhiều hơn nữa. Bà không muốn mặc áo quần đi ra ngoài. Marcie nói với bà rằng ông Arthur chắc rất muốn bà đi ra ngoài. Nếu ông thấy tình cảnh của bà như thế này, thế nào ông cũng rất đau đớn. Bà sút mất gần 9 kg. Những người không quen biết bà nhiều, đều nói trông bà rất tuyệt vời. Họ chỉ nhìn vào hình ảnh trước mắt. Đối với họ, gầy bớt vì lo buồn trông có vẻ gọn gàng và rất hợp thời trang

Thế là vào cái đêm tháng 6 đáng nhớ ấy, bà đi chơi lần đầu tiên. Bà mặc bộ đồ bằng lụa đen, mang giày cao gót, tóc búi ra sau. Đôi bông tai bằng kim cương là quà Arthur tặng cho bà vào ngày lễ Giáng sinh trước khi ông mất. Bà khóc khi đeo đôi bông tai. Và khi mặc áo quần bà cũng khóc. Bà rất gầy, mọi thứ mà bà có bỗng trở nên quá lớn

Buổi dạ tiệc bà đến dự diễn ra vui vẻ chứ không như bà đã lo sợ, hầu hết những người đến dự đều quen biết với bà. Alana có ông bồ khác, và ông này rất dễ thương. Ông ta nói chuyện với bà một lát, qua câu chuyện bà biết ông ta là người sưu tầm các họa phẩm đương đại, và đã là khách hàng của phòng triển lãm một vài lần rồi. Khi đến giờ ăn, Sasha bực tức vì bà biết Alana đã yêu cầu ông bồ dẫn đến một người bạn, và người này liền xông vào nói chuyện với Sasha. Ông ta thông minh và có thể hấp dẫn, nhưng bà bực một điều là ông ta tiến hành phỏng vấn bà, như thể bà đã đăng ký muốn gặp bạn đời trên máy tính, một việc mà bà không làm, và không có ý

định làm, bây giờ và mãi mãi về sau. Bà biết Alana đã gặp đàn ông qua dịch vụ tìm người yêu trên mạng Internet nhiều lần. Nghĩ đến việc ấy, Sasha cảm thấy hoảng hốt. Bà không muốn hẹn hò với ai hết, không muốn gặp người này hay bất kỳ người nào. Bà có ý định để tang chồng suốt đời

- Vậy bà có bao nhiêu người con ở nhà? – Ông ta hỏi bà một cách trắng trợn trước khi họ ngồi vào bàn ăn. Sasha tự hỏi có nên lấy cớ đau đầu để ra về không. Nhưng bà nghĩ nếu làm thế, sẽ xúc phạm Alana. Bà biết chủ nhà rất có thiện ý, nhưng Sasha không muốn thế. Bà chỉ muốn được để yên một mình. Vết thương lòng của bà vẫn còn chảy máu. Bà không muốn thay ai vào chỗ của Arthur hết. Mãi mãi...

- Tôi có 2 con đã lớn – Sasha thản nhiên đáp

- Tốt quá – Ông ta đá vớ về buồn rầu. Bà biết ông ta làm nghề môi giới chứng khoán, và ông tự động cho bà biết rằng ông đã ly dị vợ 14 năm rồi. Trông ông ta khoảng 50, lớn hơn Sasha 2 tuổi

- Thực ra không tốt đâu – Bà thành thật đáp, cười buồn với ông ta – Chúng đi hết. Tôi nhớ chúng kinh khủng. Tôi ước chi chúng còn nhỏ và ở nhà – Trông ông ta có vẻ bức bối khi nghe bà trả lời như thế

- Bà không có kế hoạch có thêm con à? – Bà có cảm giác ông ta tìm hiểu hoàn cảnh của bà và đã sắp xếp các câu hỏi trước

- Tôi muốn có thêm con lắm chứ, nhưng tôi là goá phụ – Đối với bà, trả lời như thế là quá rõ, nhưng đối với ông ta, như thế là không

- Có lẽ cuối cùng bà sẽ tái giá thôi – Cha chả, nhanh nhỉ, lão ta xoá sổ Arthur và điền tên ình vào. Sasha không chấp nhận thế

- Tôi sẽ không tái giá- Sasha đáp, vẻ bướng bỉnh. Họ đi vào bàn ăn và à nhận ra ông ta ngồi bên cạnh mình. Rõ ràng Alana đã sắp xếp như thế

- Bà lấy chồng bao lâu rồi? – Ông ta hỏi với vẻ tò mò

- 25 năm – Bà đáp với vẻ trang nghiêm. Khi họ ngồi vào chỗ. Ông ta liền nói tiếp ngay:

- Thế à, như vậy thì tôi thấy lý do tại sao bà không muốn lấy chồng lại. Sau những năm tháng dài như thế, chắc bà chán lắm phải không? Tôi lấy vợ 11 năm, cuộc sống hôn nhân làm tôi ngán ngẫm – Sasha nhìn ông ta với vẻ hoảng hốt, không trả lời một hồi lâu

- Tôi không ngán cuộc hôn nhân của tôi – Bà đáp một cách mạnh dạn – Tôi rất yêu chồng

- Nghĩ thế là rất bậy – Ông ta nói rồi múc món ăn đầu tiên lên ăn. Đây là thời gian duy nhất Sasha khỏi nghe ông ta nói – Có lẽ bà nhớ cuộc hôn nhân của mình tốt đẹp hơn sự thật của nó rất nhiều. Hầu hết những người góa phụ đều có những ảo tưởng như thế. Họ cứ nghĩ họ đã lấy các vị thánh, sau khi vợ hay chồng mình đã chết. Trong khi vợ hay chồng họ còn sống, thì họ không yêu tha thiết.

Sasha nhìn ông ta với ánh mắt khinh bỉ, bà muốn ném cái gì vào mặt ông ta. Bà đáp, giọng lạnh lùng

- Cam đoan với ông tôi rất yêu chồng tôi. Đây là sự thật, chứ không phải ảo tưởng

- Vậy thì tốt quá – Ông ta đáp, có vẻ bối rối – Tôi tin bà nói đúng. Vậy từ khi chồng bà chết đến nay, bà đã đi chơi với bao nhiêu người đàn ông rồi? – Alana tình cờ nhìn qua phía họ, thấy nét mặt của Sasha, bà ta biết tình hình không ổn rồi. Sasha tái mặt vì tức giận

- Tôi không đi chơi với ai hết, mà cũng không có ý định đi chơi với ai. Không bao giờ. Chồng tôi chết đã 8 tháng, đây là lần đầu tiên tôi nhận lời mời đi ăn tối – Ông ta nhìn bà với ánh mắt kinh ngạc

- Ôi lạy Chúa, bà là người tiết hạnh – Thoạt tiên ông ta có vẻ xem bà là người kỳ dị, nhưng rồi khi nhìn bà chăm chú, ông ta thấy bà có vẻ thách thức, là người hoàn toàn khác xa với mình nghĩ

- Không, tôi không phải là người tiết hạnh như ông đã gán cho. Tôi cũng không có ý định tái giá. Tôi là một góa phụ đã 48 tuổi, người rất yêu chồng mình – Nói xong, bà quay lưng lại với ông ta, nói chuyện với người ngồi

phía bên kia. Người này quen với bà và Arthur. Ông ta có vợ, bà và Arthur rất thích ông và vợ ông

- Bà khỏe chứ? – Người bạn cũ của bà hỏi với vẻ lo lắng khi bà quay qua nhìn ông. Ông hỏi bằng một giọng ái ngại, còn bà gật đầu với một đôi mắt đầy lệ. Người đàn ông ngồi bên trái bà cảm thấy bị xúc phạm nên tỏ vẻ rất buồn. Bây giờ bà chỉ còn con đường duy nhất trước mắt là sống cuộc đời góa phụ. Bà tự hỏi từ rày về sau nếu gặp người nào hỏi, bà có nên trả lời là bà có chồng rồi không. Bà không muốn làn người "tiết hạnh" cho ai hết. Làm thế bà sẽ mất sự cao quý và đáng nể trong hôn nhân với Arthur. Làm thế không những bà đã mất người chồng mình yêu, mà bà còn nhận ra rằng bỗng nhiên trở nên người quá yếu đuối, mất hết sự che chở về mặt xã hội của người yêu, và mất tất cả bình an yên ổn của hôn nhân

- Tôi khỏe – Bà đáp nho nhỏ

- Tôi rất buồn, Sasha – Ông ta nói, vẻ đầy thiện cảm, vừa vỗ lên bàn tay bà, khiến cho nước mắt bà chảy xuống 2 má. Bà liền mở xắc lấy khăn tay lau nước mắt. Đi đâu, bà cũng đem theo khăn tay. Khi hỉ mũi vào khăn, bà cảm thấy bối rối, không thích hợp với khung cảnh xung quanh.

---

1 Chào cưng!

2 Tati? Con đấy à?

Chương 3

Suốt thời gian còn lại của bữa ăn, bà chỉ ăn những thứ trên đĩa của mình và khi những người khác đi vào phòng khách uống cafe, bà thấy đã đến lúc ra về. Bà ra về mà không tìm gặp Alana để chào. Bà tự nhủ sáng mai sẽ gọi điện nói cho bạn biết

Nhưng bà không gọi. Alana gọi đến bà tại văn phòng. Hôm ấy thứ 7, nhưng Sasha vẫn đến làm việc tại phòng triển lãm. Bà không muốn đến nhà ở Southampton nữa. Bà thích đến đây với Arthur, bây giờ bà không đến đây một mình được

- Chuyện gì xảy ra thế? – Alana hỏi, giọng than vãn – Anh ta rất dễ thương mà, và anh thích chị. Anh nói chị rất tuyệt vời! – Sasha nghe thế, lòng cảm thấy buồn thêm

- Ông ấy rất tốt. Nhưng tôi không muốn cặp bồ, Alana à. Tôi chỉ muốn đến ăn tối thôi

- Chị không thể sống cô độc suốt đời, Sasha à, không chóng thì chày chị cũng hòa nhập vào cuộc sống. Chị còn trẻ. Và trong xã hội bây giờ có rất ít người tốt. Ông này là người tốt – Hay ít ra đây là ý nghĩ của Alana. Và trong năm qua, bà ta đã phải công nhận rằng nhận xét về con người của bà ta có nhiều sai sót

- Tôi không muốn người tốt – Sasha buồn bã đáp. Bà thích bạn, nhưng bà không thích nếp sống hiện nay của bà ta. Từ ngày trở thành góa phụ, bà ta mất hết sự cảm nhận đúng đắn và không còn tư cách cao quý nữa. Sasha nghĩ rằng không phải tất cả góa phụ đều giống bà ta. Alana lại còn gặp phải cảnh khó khăn về tiền bạc, nên bà ta rất muốn có chồng để giải quyết vấn đề này. Trước khi Arthur chết, có lần ông đã nói rói rằng: đàn ông họ đánh hơi rất tài. Arthur đã gọi hơi này là: Hơi Nước Kinh hoàng. Hơi này không phải là hơi nước hoa mà đàn ông thích

- Chị muốn Arthur – Alana nói, xát muối vào vết thương của bà – Tốt, nếu chị muốn biết sự thật, tôi xin nói thật là tôi muốn toby. Nhưng họ mất rồi, Sasha à. Họ không trở về nữa, còn chúng ta phải sống ở đây mà không

có họ. Chúng ta phải biến tình thế xấu thành tốt, với mọi cách mà chúng ta có thể làm được

- Tôi không sẵn sàng để làm việc ấy – Sasha đáp, giọng nhu hòa. Bà không nói với bạn bà là bà cảm thấy điên khùng khi làm như thế hay bà rất bối rối khi làm theo lời bạn – Có lẽ tôi ở nhà một mình là đặc sách nhất. Tôi không nghĩ đến chuyện hẹn hò với ai hết

- Sasha, chị 48 tuổi, còn tôi 53. Chúng ta đều còn trẻ, không thể sống một mình mãi mãi – Khi Sasha lấy Arthur, bà cảm thấy trẻ. Nhưng từ ngày ông mất, bà cảm thấy già

- Tôi không biết, Alana. Tôi không biết phải trả lời chị như thế nào. Tôi chỉ biết một điều là bây giờ tôi thà chết còn hơn hẹn hò gặp đàn ông – Bà thành thật với bạn như mọi khi

- Chị hãy kiên nhẫn. Hãy cho các ông cơ may, không chóng thì chày, thế nào chị cũng tìm ra được người chị muốn – Căn cứ vào nhận xét của Alana về những người đàn ông mà Alana đã đi chơi trong năm qua, ngoài người đang cặp bồ với bà ta thì không có người nào trong đó khiến các phụ nữ đứng đắn muốn giao du thân mật. Có lẽ họ hẹn hò gặp nhau vì tiền thì có. Alana quan niệm cuộc sống khác hẳn Sasha. Với Sasha, bà chỉ cố làm sao để vượt qua được cái chết của Arthur – Trong vài tháng thôi là chị sẽ cảm thấy khác ngay, đợi cho đến hết năm đầu. Rồi khi ấy chị sẽ sẵn sàng

- Tôi chắc là không. Tôi có con, có các phòng triển lãm và các họa sĩ – Nhưng bà không có Arthur, ngoài các con ra, không có gì làm cho bà vui hết. Bây giờ bà không tài nào tập trung vào công việc được. Việc bà cần làm là đi ra khỏi nhà ở New York, hay là nhà ở Paris. Nhưng không có gì làm cho bà vui

- Thế không đủ đâu, chắc chị biết rồi – Alana trách

- Đối với tôi thế có vẻ là đủ

- Còn đối với tôi thì không đủ – Alana khẳng định. Tôi muốn tìm một người dễ thương để lấy chồng – Nếu không có người dễ thương, thì người

giàu sang cũng được. Sasha không quan tâm đến cả 2 hạng người – Chị hãy ráng thêm 6 tháng nữa, rồi chị sẽ đi chơi để tìm người vừa ý

- Lạy Chúa, tôi tin chắc không phải thế – Sasha cau có đáp. Bà nghĩ làm thế sẽ khiến cho bà càng cảm thấy chán hơn

- Rồi chúng ta sẽ thấy – Alana nói, như thể bà ta biết rõ tình đời. Nhưng có một điều chắc chắn là thời đại bây giờ rất khó tìm ra được người mình ưng ý, cả đàn ông ly dị vợ hay góa vợ. Alana nói rằng bà ta nghe tất cả bạn bè mình đều nói như thế. Chính Sasha cũng nghĩ thế, nhưng không phải bà lo sợ

Tuần sau, bà quay về Paris, và lần này bà lại ở lại đây 2 tuần. Đây là lần đầu tiên trong nhiều tháng, bà đi thăm các họa sĩ trong nhiều thành phố ở châu Âu: Brussels, Amsterdam, Munich. Và khi trên đường về, bà đã ghé lại London thăm con trai. Anh đã lấy lại tinh thần, sáng tá một số tác phẩm có giá trị. Bà đã xem, các tác phẩm này gây cho bà ấn tượng rất mạnh. Bà đã cho anh tên của một phòng triển lãm mà bà nghĩ anh nên đến để xin trưng bày, và anh rất mừng. Anh không muốn trưng bày tranh ở Suvery. Anh nghĩ làm vậy sẽ sặc mùi quyền thế, cho nên anh muốn trưng bày tác phẩm của mình ở nơi khác

Trong những tháng vừa qua, Xavier lại nói đến ông bạn Liam Allison với bà nhiều lần. Anh nhất quyết cho rằng Liam là một họa sĩ đại tài, anh chưa thấy ai như thế, nên anh muốn bà xem những tác phẩm của anh ta

- Mẹ rất sung sướng được xem tác phẩm của anh ta, nhưng trước hết, mẹ muốn anh ấy gửi phim đèn chiếu cho mẹ xem đã – Bà không muốn mất thì giờ, và việc xem phim đèn chiếu cũng phải mất thì giờ dùng đèn chiếu để chiếu tác phẩm lên màn hình. Nhưng mặc dù bà đã nhiều lần nói với Xavier như thế, bạn anh vẫn không gửi phim đến cho bà. Xavier nói rằng anh ta rụt rè. Đối với người họa sĩ trẻ, thái độ rụt rè không phải là chuyện bất thường, ngay cả những họa sĩ lớn tuổi cũng còn rụt rè. Nhưng theo những chuyện mà Xavier kể cho bà nghe, thì thái độ của anh ta có vẻ ra sao đấy chứ không phải rụt rè. Mỗi lần Xavier mất bình tĩnh hay xử sự không đúng đắn, đi dự một buổi tiệc cuồng loạn, hay làm cái gì quái đản hay vô trách nhiệm

thì lạ thay là hình như đều có mặt Liam ở đấy với anh. Mới đây nhất, họ vừa đi ăn trưa vào một Chúa nhật nhàn rỗi, uống rượu vang quá nhiều, sau đó đi taxi đến phi trường, bay sang Marrakech chơi 4 ngày. Xavier nói rằng chưa bao giờ anh được vui như thế. Khi về, anh mới gọi cho mẹ. Bà lo lắng sau khi anh không trả lời bà suốt gần một tuần.

Khi anh xuất hiện lại và nói cho bà biết anh đã đi đâu, bà nói:

- Mẹ đoán chắc có anh chàng Liam cá biệt ấy tham gia với con trong việc này – Bây giờ bà có thể tiên đoán được. Mỗi lần Xavier làm chuyện gì bất thường hay là hơi khùng một chút, là thế nào khi kể lại cho bà nghe, anh cũng nói có Liam cùng tham dự – Chắc anh ta điên rồi. Vợ anh ta hẳn là một thánh nhân

- Chị ấy rất tốt – Xavier đáp, giọng vui vẻ – Nhưng nhiều lúc chị ấy cũng hơi ngán ngẫm. Chị ấy làm việc, chị mong anh ấy để mắt chăm sóc con cái

- Có lẽ chị ta phải làm việc để nuôi chồng con – Sasha nói với vẻ biết rõ tình hình. Bà biết nhiều họa sĩ như anh, nhưng không ai quá ham chơi hay là thiếu trách nhiệm với gia đình như thế – Nếu mẹ là chị ấy, mẹ sẽ không tha thứ cho anh ta

- Con nghĩ chị ấy đã dọa như thế nhiều lần rồi. Con không tin chuyến đi chơi ở Morocco là cao điểm trong hôn nhân của họ

- Thảo nào. Anh ta có vẻ như những đứa trẻ mà mẹ đã cấm con chơi hồi con còn nhỏ, vì chúng thường làm cho con lâm vào cảnh bối rối. Thế nào cũng có ngày anh ta mắc vào chuyện rắc rối cho xem

- Anh ấy không đê tiện, không làm việc gì nguy hiểm. Anh chỉ ham vui thôi, và rất ghét bị ai nói phải làm thế này, phải làm thế nọ. Con nghĩ anh ấy đã sống theo nguyên tắc của mình. Anh không thích sống gò mình theo lối sống của người khác. Anh thích tự do

- Rõ ràng như thế. Mẹ không thể đợi để gặp anh ta – Sasha nói, giọng có vẻ ân hận. Thực ra, bà mong sao bà không ưa tác phẩm của anh ta, nếu có gởi phim đèn chiếu đến. Nghe chuyện anh ta, bà không muốn xem tác phẩm của anh ấy. Nhưng thỉnh thoảng những người có cá tính cá biệt lại rất

có tài. Theo Sasha thì những họa sĩ cá biệt như Liam cần phải được đưa vào nề nếp, phải được nghiêm khắc cảnh cáo, phải bị bắt buộc tuân thủ theo khuôn phép, nếu không họ sẽ không chịu làm việc. Nhưng Xavier nói rằng Liam cần cù, siêng năng sáng tác. Anh ta chỉ có tội là vô trách nhiệm về mọi việc thôi. Và Xavier vẫn cương quyết muốn giới thiệu anh với mẹ mình. Anh tin rằng Suvery là phòng triển lãm hoàn hảo cho bạn mình. Nhưng Xavier không thể nào làm cho 2 người gặp nhau, không thể làm cho Sasha bằng lòng gặp bạn anh

Sasha ở lại New York suốt cả tháng 6, nhưng không bao giờ đến gần ngôi nhà ở Hampton. Bà không thể đến được, bà nói Tatianna hãy dùng ngôi nhà ấy. Thậm chí Sasha không muốn thấy lại ngôi nhà. Đến tháng 8, bà đi St. Tropez 2 tuần để thăm bạn. Bà cảm thấy bạn bè xa cách lạ lùng, và thấy mình lạc lõng. Thời gian còn lại trong tháng, bà ở tại ngôi nhà ở Paris, cảm thấy mình như một hòn bi trong thùng đựng giày. Cuộc sống không có Arthur, bà cảm thấy mình quá nhỏ nhoi trong cuộc đời như giày không vừa chân. Chưa bao giờ bà cảm thấy mình nhỏ nhoi trong cuộc đời như thế này. Ngay cả khi bố mất, bà có Arthur bên cạnh thường xuyên để làm cho bà bớt đau khổ. Bây giờ bà không có ai hết, ngoài những kỷ niệm về ông và thỉnh thoảng có các con về thăm

Vào cuối tháng 8, bà trở về New York, và cuối cùng bà thu hết can đảm để đến ngôi nhà ở Southampton vào ngày cuối tuần trong dịp Lễ Lao động. Gần một năm trời, bây giờ mới là lần đầu tiên bà quay trở lại đây, và phần nào bà cảm thấy thoải mái. Bà như thể tìm lại được cái gì đấy của ông, cái gì đấy mà bà đau đớn để mất đi. Cái tủ đựng đầy đồ đạc của ông, và khi bà nhìn cái giường của họ, bà nhớ cảnh bà thấy ông lần cuối cùng. Bà nhớ buổi sáng bà ra đi, ông đã thì thào nói ông yêu bà, bà hôn ông và ông ngủ lại. Khắp nơi trong nhà đều có những kỷ niệm về ông, bà trải qua hàng giờ nghĩ đến ông và đi trên bãi biển. Nhưng chính ở đây, cuối cùng, bà thấy vết thương lòng bắt đầu hàn gắn

Sau ngày Lễ Lao động, bà quay lại phòng triển lãm với sắc mặt khá hơn. Đã gần một tháng nay, bà luôn nghĩ đến một việc. Bà chưa quyết định. Đấy

là việc mà bà đã bàn với Arthur. Và bây giờ bà muốn thực hiện ý định này nhiều hơn trước. Bà muốn về nhà. Ở tại New York mà không có Arthur rất khó khăn cho bà

Qua tháng 9, bà tổ chức một buổi khai trương triển lãm tranh cho một họa sĩ mới, và tổ chức một buổi trưng bày riêng một mình cho một họa sĩ khác. Bà tổ chức quản lý tất cả các buổi trưng bày của họ, chọn tác phẩm để treo, chọn chỗ treo, chọn các tác phẩm tương phản tách ra, gộp những tác phẩm hài hòa lại với nhau để làm tăng thêm vẻ đẹp của tác phẩm. Bà có cái tài thiên phú trong việc này và bà luôn luôn thích. Bà cũng gặp nhiều khách hàng cũ quen thuộc, ngồi vào ghế hội đồng quản trị tại viện bảo tàng, và kế hoạch áp dụng vào ngày giỗ đầu của Arthur, đánh dấu một năm sau ngày chết của chồng. Xavier hứa sẽ bay về dự lễ này. Như đã được đoán trước, lễ giỗ làm cho mọi người buồn rầu. Đến dự lễ gồm những người hợp tác với ông, các con bà, và bạn bè thân thiết của họ. Bạn bè của họ rất buồn khi thấy bà có vẻ nghiêm trang và bất hạnh. Khi họ rời khỏi nhà thờ, thật khó mà tin thời gian đã một năm qua

Đêm đó, sau ngày lễ giỗ, Tatianna nói với bà rằng cô sẽ thôi việc, sẽ đi du lịch sang Ấn Độ với bạn nhiều tháng. Cô muốn chụp một số ảnh, và khi về, cô sẽ xin làm việc cho một tạp chí. Cô hứa sẽ về vào lễ Giáng sinh. Cô đã 23 tuổi, cô nói rằng cô muốn giang cánh tung bay. Nghe con nói, Sasha hơi lo sợ, nhưng bà biết bà không thể ngăn con mà phải để cho cô được tự do. Rồi bà nói cho các con biết kế hoạch sắp đến của mình. Bà đã quyết định dọn về lại Paris, điều hành phòng triển lãm ở đấy, đảo lộn việc đi về giữa 2 nơi mà bà đã làm suốt 13 năm nay. Từ khi Arthur chết, bà chỉ muốn trở về với gốc rễ của mình. Và khi Tatianna đã đi rồi, ít ra sống ở Paris, bà sẽ được gần với Xavier hơn. Khi nghe mẹ quyết định như thế, Tatianna rất sững sốt, nhưng Xavier thì hài lòng

- Con nghĩ như thế sẽ rất hay cho mẹ – Anh hòa nhã nói. Anh lo cho bà cả năm. Trong năm vừa qua, anh thấy khi nào ở tại Paris bà cũng có vẻ sung sướng hơn, nên có lẽ bây giờ đến Paris chắc bà sẽ được hạnh phúc. Trong năm qua bà rất khổ sở

- Mẹ sẽ bán nhà à? – Tatianna hỏi, vẻ lo lắng. Cô không còn ở đây nữa, nhưng cô không muốn bán nhà. Cô không biết ý định về hưu của bố, và không biết câu chuyện giữa bố và mẹ về việc bán nhà để mua cái khác nhỏ hơn

- Chưa bán. Khi mẹ ở đây, mẹ phải để ngôi nhà này mà dùng chứ – Tatianna mừng thầm. Thực ra thì việc chuyển đến Paris đối với Sasha chỉ thay đổi một ít thôi. Thay vì ở tại Paris một hay 2 tuần thì bà sẽ ở 3 tuần, và ở tại New York một tuần, hay nhiều hơn nếu cần. Bà đóng đô ở cả 2 thành phố lớn, và đã sống như thế suốt 13 năm. Các quản lý ở cả 2 phòng triển lãm đều được huấn luyện rất hoàn hảo để làm những việc mà bà muốn, và họ luôn luôn liên lạc với bà mỗi khi bà đi đâu. Công việc rất thuận lợi cho bà

Sasha đợi đến tháng 11 mới dọn sang Paris. Tháng 10 thường là tháng có nhiều sinh hoạt hội họa ở New York. Bà phải đi dự họp hội đồng quản trị, phải tổ chức các buổi trưng bày hội họa, và trước khi về lại Paris để sông nhiều thời gian hơn, bà muốn đi thăm một số bạn bè ở New York. Có nhiều người bà không hề gặp từ gần một năm này. Bà phải có một bữa tiệc nhỏ để đãi Alana. Bà này đã đính hôn, có vẻ rất sung sướng. Bà ta đã lấy người đàn ông bà ta đã giới thiệu với Sasha vào tháng 6 vừa qua, và cả 2 đều có vẻ ưng ý nhau. Và như mọi khi, Alana không quên hỏi bà đã sẵn sàng đi chơi với bồ chưa. Mỗi lần 2 người nói chuyện là bà ta hỏi Sasha như thế. Khiến cho Sasha ngán ngấm

- Chưa – Sasha cười thanh thản rồi nói sang chuyện khác. Không bao giờ, bà tự nhủ. Trước khi đi, bà nghĩ cuối tuần ở Hampton và ăn Lễ Tạ ơn với bạn bè. Sasha cảm thấy ăn Lễ Tạ ơn tại nhà người khác thoải mái hơn. Như thế ít cô đơn và đau đớn hơn. Năm ngoái ăn lễ tại nhà, Arthur mới mất, mấy mẹ con rất buồn. Năm nay thì đỡ hơn nhiều. Và bà ngạc nhiên khi gặp người bạn cũ tại bữa tiệc bà đến dự. Khi ấy bà mới biết người bạn lập gia đình đã 34 năm, nay vừa mới ly dị vợ. Ông ta cùng tuổi với Arthur, đã nhiều năm nay họ không gặp ông ta. Trong bữa ăn, ông ta kín đáo nói cho Sasha biết rằng vợ ông đã trở nên nghiện rượu, mắc bệnh tâm thần

nặng suốt 20 năm cuối cùng của cuộc hôn nhân của họ. Ông ta buồn, nhưng sung sướng vì đã ly dị được, và tỏ ý buồn khi nghe Sasha chuyển đi. Họ đã nói chuyện vui vẻ trong bữa ăn, Sasha thấy bà chủ nhà nhìn họ tràn trề hy vọng. Bà ta hy vọng rằng công lao bà mời 2 người đến dự tiệc sẽ có kết quả khả quan. Ở tại bữa tiệc này, chỉ có 2 người là độc thân mà thôi. Và ngày hôm sau, Sasha sửng sốt khi nghe ông ta gọi điện đến. Ông ta gọi cho bà khi bà đang thu xếp đồ đạc vào va – li để đi Paris. Bà sẽ đi vào ngày hôm sau.

- Tôi phân vân không biết bà có thích đi ăn tối với tôi không? – Ông ta nói, giọng ngần ngại, có phần lúng túng. Ông ta rất thích bà và Arthur, và giống như Sasha, từ nhiều năm rồi, ông ta không hẹn hò đi chơi với ai hết. Ông ta có vẻ lo lắng và không tin tưởng khi mời bà

- Tôi thích chứ – Bà trả lời với vẻ tự nhiên. Bà nghĩ bà sắp ra đi, nên việc này không thành vấn đề, vả lại bà cũng không muốn. Theo bà thì họ chỉ là bạn cũ, không có gì hơn – Nhưng ngày mai tôi sẽ đi Paris, tôi về lại chốn cũ – Bà trả lời với giọng thoải mái. Bà nghĩ là bà đã quyết định rất đúng đắn. Ngay cả các con bà cũng bằng lòng

- Tôi rất buồn khi nghe tin này. Tôi hy vọng thỉnh thoảng được mời bà đi xem ciné hay đi ăn tối – Ông ta sung sướng được gặp bà lại. Và nếu Sasha bằng lòng nối lại sợi dây thân ái, thì quả là điều rất quý báu cho ông ta. Ông ta là người dễ thương. Ông chỉ không phải Arthur thôi, và bà không quan tâm đến việc tiếp xúc, quan hệ với bất cứ người nào

- Hàng tháng tôi sẽ quay về đây vài ngày. Thỉnh thoảng mời ông đến tham dự những buổi khai mạc các cuộc triển lãm của chúng tôi – Bà thản nhiên nói, và ông hứa sẽ đến

- Nếu tôi đến Paris tôi sẽ gọi cho bà. Thỉnh thoảng tôi có công việc ở đây – Nhưng ông ta đang tìm người nào có thể đến thăm dễ dàng và có tình cảm cởi mở hơn. Bà nghĩ chắc không bao giờ nghe tin của ông ta nữa. Bà không quan tâm đến chuyện này. Ông ta chúc bà may mắn, rồi sáng hôm sau, bà đi taxi ra phi trường. Đên 9 giờ tối thì bà đã ở trên không, và nửa giờ sau bà ngủ say. Khi bà ra đi, trời ở New York hanh nắng, và khi đến

Paris thì trời lạnh ngắt, mưa như trút. Thịnh thoảng bà quên cảnh mùa đông ủ dột ở Paris. Nhưng bà lại sung sướng khi quay về đây. Đêm đó bà ngủ trên giường ở nhà mình tại Paris, trong tiếng mưa rơi rả rích

Khi bà thức dậy vào sáng Chúa Nhật, sương mù thấp gần chạm nóc nhà. Trời lạnh, xám xịt, và ngôi nhà ẩm ướt. Và đêm đó khi bà vào giường, mặc dù có đắp đủ chăn ấm nệm êm, nhưng bà cảm thấy lạnh thấu xương. Bỗng nhiên bà nhớ ngôi nhà ẩm cúng, dễ chịu ở New York. Bà cố ngủ, lòng thấy rằng bây giờ bất kỳ bà đi đến đâu thì sự khổ khổ vẫn theo bà đến đấy. Việc bà ở thành phố nào, hay nằm ngủ trên giường nào không thành vấn đề. Bất cứ bà ở đâu, ở nước nào hay ở thành phố nào, thì giường cũng trống trải, bà chỉ ngủ một mình thôi

Vào tháng 12, cuộc sống của Sasha ở Paris rất bận rộn. Phòng triển lãm làm ăn được phát đạt. Bà gặp nhiều khách hàng quan trọng nhất, những người này muốn mua nhiều tác phẩm có giá trị, hay bán một phần bộ sưu tập của họ trước khi năm hết tết đến

Và hầu như ngày nào bà cũng nói chuyện với Xavier ở London. Bà đã thu xếp để trượt băng một buổi với con. Họ sẽ đi St. Morizt ngày hôm sau lễ Giáng sinh. Bà cũng có nhiều khách hàng quan trọng ở đấy

Ở Paris, cuộc sống ngoài xã hội của bà thường trang trọng hơn ở New York nhiều. Khách hàng của bà ở New York giàu có nhưng thường thường bình dị hơn, và với thời gian nhiều người đã trở thành bạn bè của bà. Ở đấy, những người bà thích đều rất vui vẻ và đủ giai cấp, đủ nghề nghiệp. Còn Paris, khách hàng đều xuất phát từ gia cấp cao sang trong xã hội, giai cấp điển hình của châu Âu. Khách hàng chủ yếu của bà tại Paris là giai cấp quý tộc, thường có tước hiệu, có quá khứ vẻ vang, có tiền của, đã truyền lại từ nhiều thế hệ, như dòng họ Rothschilds, và những dòng họ khác, những dòng họ này tiêu tiền như nước. Nhiều người trong số này cũng là bạn của bà. Những buổi tiệc mà bà được mời đều là những nơi dành cho người ta chưng diện, khoe khoang hơn những buổi tiệc mà bà đi dự ở New York, kể cả bây giờ cũng như khi Arthur còn sống. Và ở đây, bà rất khó từ chối những lời mời, vì nhiều người mời bà thường mua của bà nhiều tác phẩm

rất đắt giá. Bà cảm thấy bắt buộc phải đi, bà phàn nàn với Xavier, và anh nói rằng việc này sẽ làm cho bà vui. Nhưng ngay vào tuổi bà, bà vẫn là người còn rất trẻ ở trong những phòng tiệc, cho nên việc đi dự tiệc thường làm cho bà ngán ngẩm. Nhưng vì công việc làm ăn, nên bà phải đi. Và khi về nhà rồi, bà mới cảm thấy sung sướng

Khoảng giữa tháng 12, vào một hôm bà đang bù đầu làm việc trong văn phòng, thì cô thư ký báo cho bà biết có khách hàng đến thăm bà. Bà đã gặp ông ta trong buổi tiệc vào tối hôm trước. Ông ta muốn mua một tác phẩm của Flemish, bà rất sung sướng khi thấy ông đến để nói tiếp về chuyện này. Bà liền ra tiếp ông ta, chỉ cho ông nhiều bức tranh mà ông còn vẽ thích

Trong suốt cuộc thăm viếng kéo dài 2 tiếng rưỡi đồng hồ, ngoài Sasha, mọi người đều thấy ông ta cũng thích cả bà chủ phòng triển lãm. Ông ta mời bà ngày mai đi ăn tối ở Alain Ducasse để kết thúc việc mua bán với bà. Đây là nhà hàng đẹp nhất ở Paris, và bà nghĩ bữa ăn sẽ kéo dài từ 3 đến 4 giờ, khiến cho bà cảm thấy tẻ nhạt, chán nản. Nhưng bà thấy đây là cơ hội để cho bà kết thúc món hàng bán ra với trị giá một triệu đô – la. Bây giờ bà chỉ còn nghĩ đến công việc thôi, ngoài trừ những lúc bà gọi cho Tatianna hay Xavier

Khi bà nói cho Xavier biết về bữa ăn tối mà bà sẽ đi vào hôm sau, anh đã trêu bà:

- Mẹ à, có lẽ ông ta quan tâm đến mẹ hơn bức tranh đấy

- Đừng nói tầm bậy! – Bà nghĩ, bố mẹ thường đi ăn với khách hàng luôn. Mà chẳng có ai chạy theo bố bà hết. Nhưng bà biết su khi mẹ bà mất, có một số đàn bà đã chạy theo ông. Nhưng bà không thấy bố bà có tình ý với ai hết. Giống như bà, ông trung thành với vợ cho đến hết đời. Bà không bao giờ bàn với bố về chuyện này. Nếu có người đàn bà nào đi vào đời bố, thì bố cũng đã giữ hết sức bí mật, nhưng bà không tin có chuyện này

- Chuyện này không khó nói, mẹ à – Xavier đáp, giọng vui vẻ. Cả 2 con không ai muốn mẹ họ sống đơn cô – Mẹ đẹp và còn trẻ

- Mẹ không trẻ đâu. Mẹ đã 48 tuổi rồi

- Nhưng con thấy mẹ vẫn còn trẻ. Con có người bạn cặp bồ đi chơi với người đàn bà lớn hơn mẹ

- Thế thì tởm quá. Làm thế tức là gạ gẫm trẻ con về mặt tình dục – Bà đáp rồi cười với anh. Nghĩ đến chuyện yêu đàn ông trẻ hơn mình, khiến bà cảm thấy rất kỳ cục.

- Chắc mẹ không nói thế nếu đàn ông bằng tuổi mẹ mà cặp bồ với đàn bà trẻ hơn

- Chuyện này khác nhau – Bà đáp, và lần này Xavier cười bà

- Không, không khác gì hết. Chỉ vì mẹ quen thấy thế thôi. Nếu đàn bà đi chơi với đàn ông trẻ hơn mình thì cũng là chuyện bình thường thôi

- Con phải con nói rằng người tình mới đây của con gấp đôi tuổi con không? Nếu thế thì mẹ không chấp nhận – Với Xavier, tuổi tác chẳng quan trọng. Trong tình yêu, tuổi tác chỉ là vấn đề nhỏ

- Không, con chưa gặp trường hợp như thế, nhưng nếu con gặp người đàn bà nào lớn tuổi hơn con mà con thích muốn cặp bồ đi chơi, con sẽ đi liền. Mẹ đừng quá câu nệ, mẹ à – Bà thường không câu nệ. Thực vậy, anh rất thích tinh thần cởi mở của mẹ anh. Bà có tinh thần "rất Pháp" trong các vấn đề này, không bao giờ buồn lo trong việc yêu đương của anh. Khi anh đi học và có bạn ở New York, bà có tinh thần rất phóng khoáng hơn nhiều bà mẹ khác. Bà thường có thói quen mua bao cao su cho anh và bạn bè của anh, để trong tủ sành lớn ở phòng anh. Bà không hỏi han gì nhưng luôn luôn bỏ bao đầy tủ. Bà rất thực tế về chuyện này. Về mặt này, bà có tinh thần "rất Pháp" là vậy

- Mẹ cảnh cáo cho con biết, nếu con cưới người vợ nào gấp đôi tuổi con, mẹ sẽ không đến dự đám cưới đâu, nhất là người ấy là bạn của mẹ.

- Biết đâu được, thưa mẹ. Con chỉ nghĩ là mẹ nên canh chừng cho mẹ – Anh biết bà chưa hẹn hò đi chơi với ai. Họ rất thành thật với nhau, nên nếu bà có bà thế nào cũng nói cho anh biết.

- Có lẽ mẹ nên đến thăm các trường mẫu giáo ở địa phương hay gửi số điện thoại của mẹ đến trường trung học. Nếu mẹ không tìm được ông bồ

nào, mẹ có thể nhận em bé ở các trường ấy làm con nuôi – Bà cười với anh như muốn nói rằng việc bà gian díu với một cậu thanh niên nào, hay thậm chí với một người đàn ông nào trẻ hơn bà, là điều thậm vô lý và đáng tởm. Bà quen với cảnh đàn bà có chồng lớn tuổi hơn mình

- Khi nào thì mẹ tìm bạn đời, thưa mẹ? – Xavier bình tĩnh hỏi

- Mẹ không muốn – Bà đáp, giọng cương quyết, không đùa bỡn. Đây là vấn đề bà không muốn đả động đến với anh hay bất kỳ ai

- Con biết. Nhưng hy vọng một ngày nào đó, mẹ sẽ có – Bố anh mất đã 14 tháng rồi, và hơn ai hết, anh biết bà rất cô đơn. Đêm nào bà cũng gọi điện từ nhà đến cho anh, và bất cứ khi nào bà không làm việc, anh nghe giọng bà rất buồn. Anh không thích thấy mẹ buồn khổ như thế. Tatianna đã đi Ấn Độ, ít khi tiếp xúc với mẹ hơn anh. Và anh có cảm giác mẹ anh nói năng với anh cởi mở hơn. Họ có mối ràng buộc đặc biệt thường xảy ra giữa mẹ và con trai, như bạn bè đáng tin cậy

Bà báo cho anh biết vào tuần sau bà sẽ đi New York để dự phiên họp của hội đồng quản trị, và sẽ đáp máy bay về vào hôm trước đêm Giáng sinh

Anh và Tatianna định sẽ đến Paris vào chiều của đêm trước Giáng sinh. Và ngay sau lễ Giáng sinh họ sẽ đi St. Moritz. Tất cả đều mong đợi đến ngày hôm ấy. Ông khách hàng mới đầy triển vọng của bà cũng có ngôi nhà ở đấy. Bà hy vọng khi ấy bà đã bán được bức tranh rồi

Ngày hôm sau, người khách hàng đến đón bà đi ăn tối, đưa bà đến nhà hàng Alain Ducasse tại quảng trường Plaza Athénée. Bà chỉ muốn ăn ở nhà hàng Voltaire, tuy đơn giản nhưng lịch sự, nhưng đây là công việc làm ăn, bà phải đi đến đâu mà khách muốn. Rõ ràng ông khách hàng muốn gây ấn tượng mạnh với bà, nhưng bà không ham thức ăn ngon, không thích nhiều món phức tạp, mặc dù nhà hàng này nổi tiếng có nhiều sao

Như đoán trước, bữa ăn rất thịnh soạn. Họ nói chuyện rất vui vẻ, và khi Gonzagne de St. Mallory lái xe đưa bà về nhà, việc mua bán xem như sắp hoàn tất tốt đẹp. Ông ta duyên dáng, học rộng, giàu có, là công tước, và cực kỳ hóm hỉnh. Ông ta đã lấy vợ 2 lần, có 5 người con được ông công nhận,

và 3 người không được. Về vấn đề bê bối này, nước Pháp là một nước nhỏ, và Paris là thành phố nhỏ. Mọi người đều biết những chuyện tình của ông ta, các tình nhân của ông ta đều được mọi người biết đến, và cả thành phố đều nói đến những người con ngoài hôn thú của ông ta

- Tôi nghĩ là tôi cần phải treo thử bức tranh tại nhà ở St. Moritz xem sao trước khi quyết định mua hay không – Ông công tước nói với vẻ trầm ngâm, khi ông lái xe chở bà về trong chiếc Ferrari của mình. Xe ông là vật hiếm lạ ở thành phố Paris, nơi mà xe hơi lớn rất bất tiện. Sasha đi chiếc Renault nhỏ, để có thể dễ đậu, dễ lái. Bà cảm thấy không cần đi trong chiếc xe đắt tiền ở Paris, hay bất cứ ở đâu – Có lẽ bà nên đến xem thử cho tôi biết ý kiến – Ông ta nói khi dừng xe trước mặt Hotel particulier, tòa nhà dùng làm phòng triển lãm và nhà ở của bà

- Việc này dễ thôi – Bà vui vẻ đáp – Chúng tôi đưa bức tranh tới St. Moritz cho ông, và tôi sẽ ở lại đây với các con tôi trong vòng 2 tuần – Ông ta nghe nói liền có vẻ phật ý

- Tôi muốn bà ở lại với tôi thôi. Có lẽ để khi khác rồi bà hãy đem các con đến – Theo ông ta thì không cần đến các con bà. Bà không bằng lòng

- Thế thì không được đâu – Sasha đáp, nhìn thẳng vào mắt ông ta – Chúng tôi đã có kế hoạch đi nghỉ ở đây lâu rồi. Cho dù không bán tranh đi nữa, tôi cũng đợi ngày đi nghỉ với các con tôi – Bà muốn nói cho ông ta biết rằng, nếu ông loại các con bà ra, tức là ông đã gõ cửa nhằm nhà. Bà không có ý định nhập nhằng giữa công việc làm ăn và giải trí, nhất là đối với ông ta thì không. Ông ta đã nổi tiếng là người đàng điếm. Ông đã 54 tuổi, và mọi người đều biết ông ta là người có máu ve vãn các thiếu nữ

- Tôi nghĩ bà muốn án tranh – Gonzagnenói – Chắc bà hiểu rồi. Thưa Bà Suvery!

- Đúng thế, thưa ông công tước! Tôi bán bức tranh chứ không bán tôi. Cho dù với giá một triệu đô – la. Tôi rất sung sướng được đến xem tranh của tôi ở đây – Bà đáp, hơi dịu dàng một chút. Nhưng mắt ông ta sáng lên. Cả 2 đều nói toạt ý nghĩ của mình ra. Ông không thích nghe những lời như

thế, nhất là đàn bà vào tuổi Sasha. Theo ông ta thì việc ông ta ngủ với bà là ông đã ban cho bà một ân huệ lớn. Đối với ông ta thì bà là một người cô độc, buồn bã. Nhưng rõ ràng không cô đơn như ông nghĩ. Và không đời nào bán thân

- Thôi khỏi cần đến xem – Ông ta lạnh lùng đáp – Tôi quyết định không mua bữa tranh nữa. thực ra tôi sợ bức tranh là đồ giả mạo – Vừa nói ông ta vừa bước ra khỏi xe, đi vòng sang mở cửa xe cho bà theo đúng phép lịch sự. Bà đứng lên vỉa hè, nhìn ông ta với vẻ tức giận, thì ông ta lái xe tới sát bên bà

- Xin cảm ơn bữa ăn tối sang trọng! – Bà bình tĩnh đáp – Với tiếng tăm của ông, tôi không biết ông mua phụ nữ với giá cao như thế. Tôi cứ nghĩ người duyên dáng và thông minh như ông chắc có thể chiếm được họ mà không tốn đồng nào. Xin cảm ơn đã cho tôi một buổi tối tuyệt vời! Nói xong, bà không để cho ông ta đáp trả lại lời nào, bước vội đến cánh cửa bằng đồng, dùng mật số để mở khóa bước vào nhà. Mấy giây sau, bà nghe tiếng xe chạy. Bà run lên vì tức giận. Lão già hoang muốn mua bà cùng với bức tranh, lão nghĩ rằng bà quá muốn bán được hàng nên cũng bằng lòng ngủ với lão. Thật quá coi thường bà. Khi Arthur còn sống, không ai dám đối xử với bà như thế. một lát sau, khi bà gọi Xavier để nói cho anh nghe chuyện này, bà vẫn còn run

Khi nghe bà kể xong câu cuối, Xavier cười khoái trá

- Mẹ tuyệt vời quá, thưa mẹ! May cho mẹ là lão không lái chiếc Ferrari tông vào mẹ khi ra về

- Mẹ tin hẳn rất muốn làm thế. Hẳn thật là đồ khốn nạn – Bà đáp. Anh lại cười

- Phải, con cũng tin thế. Nhưng mẹ nên tự hào mới được. Con nghe lão ta đi chơi với các cô gái còn nhỏ hơn cả Tatianna. Lão la cà chơi bời rất nhiều tại nhà hàng Annabel ở đây

- Mẹ không ngạc nhiên khi biết thế – Đây là một hộp đêm kín đáo ở London, có nhiều người sang trọng nhất thường lui tới, và nhiều ông già

cặp bồ với những cô gái còn rất trẻ. Bà và Arthur đã từng đến đây nhiều lần. Họ là thành viên của câu lạc bộ, cũng như chủ quán rượu Harry, cả 2 nơi đều do một người làm chủ – Tại sao đàn ông vô luân như thế mà không bị trừng phạt?

- Có một số phụ nữ thích thế. Hầu hết các chủ nhân của các phòng triển lãm có lẽ đều đã ngủ với lão ta để bán được tranh

- Phải, và khi bán xong, ngày hôm sau bức tranh quay về phòng triển lãm lại – Bố bà đã cảnh báo cho bà biết những người đàn ông như thế khi bà mới bắt đầu kinh doanh việc này. Theo Sasha thì có lẽ Gonzagne de St. Mallory là người độc nhất vô nhị có tư cách tồi tệ xấu xa như thế này

Đêm đó, khi đi ngủ, bà vẫn suy nghĩ mãi về việc này. Sáng hôm sau, bà nói với người quản lý phòng triển lãm là họ không bán bức tranh cho ông công tước nữa

- Ồ, thế à? – Bernard hỏi – Tôi nghĩ tối qua bà đã đi ăn tối với ông ta kia mà

- Đúng thế. Lão công tước đó có hành vi rất tồi tệ, may cho lão là lão chưa bị ăn tát tai. Lão muốn mua tôi cùng bức tranh. Lão tưởng tôi sẽ đến ở với lão tại St. Moritz, hủy kỳ nghỉ với các con tôi

- Và bà không nhận lời? – Bernard giả vờ ngạc nhiên – Sasha, bà buôn bán lám ăn dở như thế sao? Lạy Chúa, bà hãy nghĩ lại xem, một triệu đô – la. Bà không có ý thức trách nhiệm đối với công việc làm ăn của bố bà à? – Ông ta thích trêu chọc bà. Sau 15 năm làm việc ở phòng triển lãm, họ trở thành bạn bè

- Thôi im đi, Bernard! – Bà đáp trả, rồi vào phòng làm việc. Theo Sasha, đề nghị của lão là một xúc phạm lớn đối với bà. Tuần sau bà đem chuyện này nói cho người quản lý phòng triển lãm ở New York nghe, chị ta thật sự sửng sốt

- Người Mỹ không có tư cách như thế – Karen đáp, chị cực lực bênh vực cho đồng bào mình

- Có một số cũng cư xử tệ mạt như thế. Tôi nghĩ đàn ông nước nào cũng có người vô tư cách. Tôi tin ở đây cũng có người xấu như thế. Bộ không có ai gợi ý chị nên ngủ với họ để bán được tranh hay sao? – Sasha dựa lưng ghế, cười khúc khích. Cuối cùng, vấn đề có vẻ khôì hài. Karen, người quản lý phòng triển lãm mới của bà, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu

- Tôi nhớ không có ai hết. Có lẽ tôi không gặp trường hợp như thế này

- Và nếu gặp thì chị sẽ làm gì? – Sasha bỗng trở nên vui vẻ với chị ta

- Tôi sẽ ngủ với hã, và trả cho hã một triệu đô – Marcie, người phụ tá của bà nói chen vào – Tôi đã thấy hã trên một tạp chí. Hã đẹp lộng lẫy, Sasha à!

- Phải, đúng thế! – Sasha xác nhận, vẻ thờ ơ. Bà nghĩ người chồng quá cổ của bà đẹp trai hơn nhiều. Bà không thích vẻ trau chuốt của gã công tước. Bà thích vẻ ngoài gọn gàng, sáng sủa của Arthur, trông ông giống tài tử Gary Cooper. Đàn ông như Gonzagne de St. Mallory rẻ như bèo, dù có xe Ferrari hay không. Bà biết hạng người này quá rõ

Saha ở lại New York 3 ngày. Trong thời gian này bà rất bận rộn vì thế thời gian trôi qua rất nhanh. Bà đi gặp một số họa sĩ, thăm những khách hàng quan trọng mà bà đã hứa với họ, và tham dự một buổi họp của hội đồng quản trị. 2 đêm đầu, bà ở nhà, lục xem một số đồ đạc của Arthur. Bà đã định vứt bớt một số đồ dùng của ông. Thời gian đã 14 tháng trôi qua rồi, và khi bà lấy bớt đồ của chồng, tủ của bà trống rỗng, buồn bã. Nhưng đã đến lúc phải làm như thế

Vào đêm cuối cùng, bà đi dự tiệc Giáng sinh do bạn bè mời. Đi dự tiệc trước Giáng sinh tại New York khiến bà cảm thấy buồn vui lẫn lộn. Nó khiến cho bà nhớ đến thời các con bà còn nhỏ, bà dẫn chúng đi trượt băng ở trung tâm Rockefeller, và nhớ đến ngày Arthur còn sống, nhất là nhớ đến 2 lễ Giáng sinh trước khi ông mất. Ở đây bà cảm thấy rất đau khổ. Bà sung sướng khi gặp bạn bè, nhưng quá chán nản khi phải giải thích cho họ biết lý do bà không có người đàn ông nào đi vào đời bà. Hình như họ chỉ đợi để hỏi bà về chuyện này thôi. Làm như thế, nếu bà không gắn bó với người

đàn ông nào thì bà sẽ không sống được. Việc này khiến cho bà cảm thấy cuộc sống thật kỳ dị, vì chồng bà chết, mà bây giờ bà vẫn sống cô đơn, tức là bà đã thất bại hoàn toàn. Nhìn số bạn bè có chồng cùng ra về với nhau, bà cảm thấy mình thật sự cô độc. Hôm sau, bà thấy sung sướng khi quay về Paris, lòng mừng khắp khởi vì gặp các con ở đây

Bà nhờ người đến nấu gà tây để ăn vào đêm trước Giáng sinh, còn bà trang hoàng cây Giáng sinh, treo đồ trang trí khắp nhà. Bà vui mừng khi gặp Tatianna, vì đã 2 tháng nay 2 mẹ con không gặp nhau. Cô có vẻ khỏe mạnh, hạnh phúc và được vui vẻ thoải mái trong thời gian đi du lịch. Cô rất nôn nóng đưa cho mẹ xem ảnh cô chụp. Trong khi 2 mẹ con sắp xếp ảnh cho thứ tự, thì Xavier nói cho em gái nghe về chuyện Gonzagne

- Mẹ cần hủy chuyến đi đến St. Moritz của chúng ta, anh mở đầu câu chuyện. Tatianna quá kinh ngạc – Mẹ định đi một mình để bán bức tranh giá một triệu đô – là cho ông công tước người Pháp

- Không có chuyện ấy, đồ ranh con – Bà đáp rồi kể cho Tatianna nghe chuyện gì xảy ra. Cô quá sửng sốt khi nghe chuyện lão công tước ở Paris chơi bởi trác táng muốn ngủ với mẹ cô bằng cách dụ dỗ bà mua bức tranh một triệu đô – la

- Chuyện ghê tởm quá, mẹ nhỉ! – Tatianna đáp, cảm thấy thương mẹ. Cô nghĩ chắc mẹ cô cảm thấy vô cùng nhục nhã

- Khôn, chẳng có gì ghê tởm. Anh nghĩ là mẹ nên tự hào mới phải – Xavier nói chen vào

- Anh là đồ sô – vanh đáng tởm – Tatianna đáp, quắc mắt nhìn anh trai – Thật là một chuyện khủng khiếp cho mẹ

- Thôi được rồi, được rồi. Mẹ và em đã thắng. Anh sẽ tìm gã và đâm cho gã một trận. Gã ở đâu? – Anh quay qua hỏi mẹ, và bà cười

- Mẹ không cho con biết đâu. Con hãy để cho mẹ bỏ qua chuyện này

- Vâng, con sẽ làm theo lời mẹ. Tiện đây, con xin báo cho mẹ biết chuyện này. Liam sẽ gửi phim đèn chiếu cho mẹ xem. Anh ta đã chiếu cho con xem. Tranh rất tuyệt – Anh nói, vẻ tự hào về bạn mình

- Mẹ đang đợi để xem đây – Bà biết thỉnh thoảng Xavier có con mắt đánh giá tốt, nhưng thỉnh thoảng anh cũng lợi dụng bà để giúp bạn. Bà không biết anh đi theo hướng nào, nhưng xem tranh của bạn anh là việc nên làm. Bà đã nghe về người họa sỹ Mỹ ở tại London này lâu rồi. Nghe nhiều về những chuyện vui chơi nghịch ngợm của anh ta hơn là về tài nghệ của anh ta

- Con nghệ thế nào mẹ cũng thích tác phẩm của anh ấy. Xavier bảo đảm với mẹ. Sasha gật đầu, không nói. Bà vẫn hy vọng bà sẽ không thích. Bà thấy anh vẫn là con người khó bảo

- Anh ta họ là gì nhỉ? – Bà thờ ơ hỏi

- Liam Allison. Ảnh xuất thân ở Vermont. Nhưng ảnh đến London từ ngày mới ra trường

- Mẹ sẽ nhớ chuyện này. Nếu mẹ thích tranh của anh ta trong phim đèn chiếu, thì lần sau đến đây mẹ sẽ gặp anh ta – Thỉnh thoảng Xavier lại nhắc với bà chuyện này, và lần này anh muốn bà quyết định dứt khoát. Bà thì sẵn sàng xem phim hình chiếu của mọi họa sĩ. Vì thế bà nổi tiếng là người cởi mở. Bà có tinh thần khám phá, và có con mắt tinh đời. Nhưng bà cũng biết rằng Liam là con ngựa không cương. Nói tóm lại, bà phải có ý kiến về tác phẩm của anh, vì bà biết Xavier đang muốn giúp đỡ bạn mình

Đêm đó họ đi dự thánh lễ tại nhà thờ lúc nửa đêm, và ngày hôm sau cùng hưởng một ngày lễ êm đềm bên nhau. Tatianna mang từ Ấn Độ về tặng mẹ chiếc váy thật đẹp và mấy đôi dép màu vàng rất dễ thương để đi cho hợp chiếc váy. Còn Xavier mua ở nhà hàng đồ cổ tại London tặng bà một chiếc vòng đeo tay bằng vàng. Chiếc vòng thuộc loại bố anh thường mau tặng Sasha, nên khi đeo vào tay, mặt bà sáng lên, và anh cảm thấy vô cùng sung sướng

Vào tối ngày Giáng sinh, khi đi ngủ bà nhìn 2 con, cười âu yếm với các con và nói

- Mẹ là người may mắn nhất trần đời – Bà nói một cách thành thật. Vì đã từ lâu, đây là lần đầu tiên bà nghĩ bà là người may mắn.

Chương 4

Sasha và các con rất vui thích tại St. Moritz, nhưng 2 con bà thường trêu ghẹo bà về chuyện của Gonzagne. Họ ở trong căn phòng sang trọng tại khách sạn Palace. Thịnh thoảng bà nuông chiều các con, nhất là trong các dịp nghỉ lễ. Bà và Arthur thường làm như thế. Họ cảm thấy hạnh phúc khi có thể làm thế, và chuyến đi ở đây là để họ nhớ lại những kỷ niệm cũ đã từng làm cho họ hạnh phúc. St. Moritz là một trong những nơi như thế

Bà đi trượt băng với các con vài lần, nhưng phần lớn thời gian bà ở trong phòng một mình. Xavier trượt băng rất giỏi, Tatianna cũng khéo léo như anh, nhưng nhạy cảm và ít bạo dạn hơn anh. Ban đêm, cả 2 anh em đều đi chơi với nhiều người. Bà thường nhiều lần ăn tối một mình trong phòng. Bà không ngại về chuyện này. Bà có đem theo nhiều sách, và bà không muốn tham gia vào cuộc sống về đêm. Khi họ về Paris, bà cảm thấy khỏe khoắn, hạnh phúc, thư thái. Tatianna chỉ ở lại đây vài hôm thôi, cô muốn về New York để xin việc, và Xavier thì nán lại một 2 hôm sau khi cô em ra đi, rồi anh trở về phòng vẽ ở London. Trước khi anh đi, Liam gửi phim đèn chiếu đến. Bà hết sức ngạc nhiên và lo buồn, vì tranh của anh ta trong phim đèn chiếu rất đẹp, đẹp hơn cả lời khen của Xavier. Sasha rất ấn tượng, nhưng để quyết định xem có nên làm đại diện cho anh ta hay không, bà phải xem tranh thật mới được

- Mẹ sẽ gặp anh ấy vào tuần sau, hay có lẽ vào tuần sau nữa – Bà nói với Xavier, và thật tình bà muốn làm thế. Nhưng mãi cho đến tuần cuối cùng của tháng Giêng bà mới đến London để gặp 3 anh họa sĩ của bà, và gặp Liam. Bà vạch kế hoạch gặp anh vào buổi chiều cuối cùng của bà ở London với tâm trạng lo lắng. Những chuyện tình nghịch và hạnh kiểm xấu của anh ta mà bà đã nhiều lần nghe Xavier kể, không làm cho bà hăng hái muốn làm đại diện cho anh ta, nhưng tài năng của anh ta bà không thể làm ngơ được. Bà cảm thấy phải gặp anh ta. Và khi vào phòng vẽ của anh ta, bà thấy mừng vì đã đến đây

Liam mời bà vào phòng vẽ của mình với nét mặt lo lắng và nụ cười gượng gạo trên môi. Xavier đi theo bà, anh vỗ nhẹ lên vai bạn để động viên

tinh thần. Anh biết Liam rất lo. Khi Sasha đi vào phòng, bà có vẻ lạnh lùng chăm chú đến công việc của mình, và rất nghiêm nghị. Bà mặc quần jeans và áo len đen, mang giày ống đen, tóc đen như áo len, và như thường khi, bà chải tóc ra sau và vẫn lại thành búi. Mặc dù bà nhỏ con, nhưng khi Liam bắt tay bà, anh cảm thấy bà có vẻ đáng sợ. Anh nghĩ rằng, dù cho bà nói gì hay nghĩ gì về tác phẩm của anh, thì lời của bà cũng sẽ có tác động rất mạnh đến cuộc đời của anh sau này. Nếu bà chê tác phẩm không có giá trị, hay quyết định không muốn làm đại diện cho anh để trưng bày tại phòng triển lãm của bà, thì anh cảm thấy đây là một đòn rất mạnh giáng xuống người anh. Anh nhìn bà đi vào phòng vẽ mà cảm thấy yếu đuối, sợ sệt. Bà lịch sự cảm ơn anh đã mời bà đến thăm phòng vẽ của anh. Mặc dù anh đã nghe Xavier nói nhiều về bà, nhưng khi nhìn bà đi vào, không hiểu tại sao anh có vẻ sửng sốt khi thấy bà rụt rè. Điều làm cho bà quan tâm là nghệ thuật chứ không phải con người. Nhưng Liam phai công nhận là anh không thể làm ngược việc này. Bà đã nghe contrai nói nhiều chuyện về anh. Bà biết anh là người có cá tính đặc biệt, vui chơi nghịch ngợm. Bà hy vọng nhân tố duy nhất làm cho anh bỏ tính xấu đi là vợ và 3 đứa con của anh. Bà nghĩ rằng nếu anh có vợ và con, thì anh không thể hoàn toàn vô trách nhiệm, không lo lắng cho gia đình được. Xavier không nói anh vui chơi bừa bãi mà chỉ "không thể nhịn", chỉ ham vui, và anh không thích người khác nói anh phải làm như thế này thế nọ. Anh chống lại những ai muốn thay đổi tính nết của anh, phản đối những người khuyên anh hành động như một người trưởng thành, như một người biết "tự kiểm chế". Tho Xavier thì anh luôn luôn cho rằng anh là họa sĩ, vì thế anh không thể sống theo nguyên tắc của người khác, mà tự mình muốn làm gì thì làm. Nếp sống của người đời chẳng có gì kỳ cục, thế mà bà thấy có nhiều người như anh khó thích hợp. Họ làm việc khi họ muốn, chơi khi họ thích, và thường bê trễ công việc. Người như anh muốn được người ta đối xử như con nít. Rõ ràng vợ anh muốn làm như thế. Sasha thì không, mặc dù anh có đẹp trai và duyên dáng bao nhiêu cũng không. Nếu anh nghiêm túc trong công việc, ít ra cũng đến mức độ nào đó, thì bà nghĩ anh hành động như người lớn. Theo những chuyện bà đã nghe, bà không tin Liam sẵn sàng trưởng thành. Và cuối

cùng, dù anh có duyên dáng hay không, tác phẩm của anh thế nào cũng nói lên tư cách của chính mình

Bà chậm rãi bước đến nơi anh treo những bức tranh lớn, sáng sủa. Có 3 bức nhỏ hơn đang để trên các giá vẽ. Tác phẩm của Liam hấp dẫn, nét vẽ dũng mãnh, màu sắc sử dụng mạnh mẽ, và khung vải anh dùng có kích cỡ lớn hơn càng tăng thêm vẻ mạnh mẽ của tác phẩm hơn. Bà đứng nhìn tác phẩm của anh một hồi lâu, thầm hài lòng, trong khi đó anh hồi hộp nín thở. Xavier biết sự im lặng của bà là dấu hiệu tốt, nhưng Liam không biết thế. Thấy bà im lặng nhìn kỹ tác phẩm của mình, Liam chết điếng cả người. Anh đang hồi hộp lo sợ thì bà quay sang nói với anh, chỉ vồn vện 5 tiếng:

- Tuyệt đấy! Tôi rất thích

Trước khi thú thật với bà rằng anh gần ngất vì sung sướng, thì anh rú lên hân hoan, ôm chầm lấy bà nâng bà lên khỏi mặt đất và xoay quanh như chong chóng. Khi để bà xuống đất, anh cười toe toét

- Ôi lạy Chúa, tôi không tin được... Tôi yêu bà! Ôi lạy Chúa! Tôi cứ tưởng bà sẽ nói bà không thích tác phẩm của tôi, bà sẽ chê tranh quá xấu

- Tranh không xấu đâu – Bà cười với anh khiến anh cảm thấy hưng phấn. Bà cảm ơn Xavier đã khám phá ra Liam và nói cho bà biết về anh – Tranh rất đẹp. Cách dùng màu của anh làm cho tim tôi đập mạnh và chảy nước mắt. Nhưng chúng tôi không thể trưng bày tranh của anh trong vòng một năm. Chúng tôi đã có người đăng ký hết chỗ rồi. Tôi muốn mở triển lãm tranh anh ở New York, chứ không ở Paris – Triển lãm tranh ở Paris thường lặng lẽ hơn. Bà muốn mở triển lãm tranh hiện đại có giá trị ở New York. Xavier cũng nghĩ làm thế hay hơn, anh tự nhủ sẽ nói cho Lia biết về chuyện này sau. Anh không muốn bỏ qua những chuyện bí mật của mẹ mình trong khi bà đang đứng đấy. Anh rất sung sướng vì đã giới thiệu bạn mình với mẹ. Anh tin chắc tác phẩm của Liam rất tuyệt, và anh rất hân hoan, hồ hởi khi thấy mẹ hài lòng

- Ôi lạy Chúa – Liam lại nói, ngồi xuống nền nhà, gần khóc. Anh đã làm việc gần 20 năm mới có được thành quả như thế này. Anh sẽ triển lãm tranh

ở phong triển lãm Suvery tại New York. Thật là một điều ngoài sức tưởng tượng của anh. Sasha hiện đang ngồi tại phòng vẽ của anh, thích tác phẩm của anh. Bà nói với anh rằng anh phải làm việc thật nhiều để chuẩn bị cho buổi triển lãm – Tôi biết làm gì để cảm ơn bà đây? – Liam nhìn bà như nhìn bóng ma hiện ra trong phòng vẽ của mình. Anh cảm thấy mình như một cậu bé nhìn thấy Đức Mẹ Đồng Trinh với dấu thánh giá trên người

- Anh cần vẽ cho tôi những tác phẩm đặc sắc. Tôi cũng mang bản hợp đồng từ Paris đến, phòng khi công việc có kết quả. Nếu anh muốn thì cứ đưa cho luật sư xem. Tôi không cần lấy lại vội – Bà không bao giờ hối thúc ai ký hợp đồng

- Sao không vội được với tôi? Nếu bà thay đổi ý kiến thì sao? Hợp đồng đâu? Bà đưa đây, tôi ký ngay – Liam như đang bay bổng lên trời xanh. Khi nhìn anh ta, bà không thấy anh ta lớn hơn con trai bà gì hết

Khi Liam gửi phim đèn chiếu đến cho bà, anh ta có gửi kèm theo tiểu sử của mình, nên bà biết anh ta 39 tuổi. Bây giờ bà nhìn anh ta, bà không tin. Anh ta đã học với một số họa sĩ danh tiếng, và có triển lãm tranh tại một vài nhà trưng bày nhỏ. Nhưng trông anh ta như một cậu bé. Cái gì nơi anh cũng có vẻ phóng túng, tự do và non nớt. Anh ta cao, đẹp trai. Mái tóc vàng thẳng để dài, hầu như lúc nào cũng xoa ngang lưng. Anh ta đã buộc thành đuôi ngựa để gặp bà. Nhưng mặt anh ta lảng lẫm và trẻ trung. Đôi vai anh ta mạnh mẽ, 2 bàn tay dài duyên dáng; anh ta mặc quần jeans xanh, áo thun, đi giày đế phẳng như trẻ vị thành niên, tất cả đều dính sơn. Anh ta đứng nhìn xuống bà như một đứa bé lo lắng khi xin bà đưa tờ hợp đồng

- Tôi để ở khách sạn rồi – Bà nói, vẻ trấn an anh ta như người mẹ trấn an con. Bây giờ anh sắp trở thành họa sĩ của bà, bà cảm thấy có bốn phận chờ anh – Tôi sẽ ghé lại đây đưa cho canh trước khi tôi đi, hay nhờ người đem đến đây cho anh. Tôi không tha đổi ý kiến đâu, Liam. Tôi không làm thế đâu – Bà dịu dàng nói. Giọng bà bình tĩnh, có sức gợi cảm khiến cho anh hết sức hưng phấn. Anh nói đây là trường hợp quyết định tương lai của mình. Bà không nghĩ như thế, nhưng bà sung sướng khi thấy anh tin như vậy. Khi giới thiệu những họa sĩ đang lên, bà thích nhất những trường hợp

như thế này. Bà sẽ tạo cơ may cho họ tiến thân. Bà thường thích làm việc với những họa sĩ trẻ như anh. Mặc dù Xavier đã cho bà biết anh lớn tuổi, nhưng trông anh vẫn còn trẻ. Cái gì nơi người anh ta cũng non nớt. Anh ta chỉ nhỏ hơn bà 9 tuổi, nhưng hành động như một đứa trẻ mới 14 tuổi, và trông có vẻ mới 25 chứ không phải 39 tuổi. Bà thấy anh ta không lớn hơn Xavier, nên bà cảm thấy nảy sinh trong lòng bà tình mẫu tử đối với anh – Anh có muốn đưa cho vợ anh xem tờ hợp đồng này không? – Phòng vẽ của Liam rất lộn xộn, chứng tỏ anh không sống ở đây, và không có dấu hiệu gì cho thấy có vợ con anh ở đây như lời Xavier nói. Bà nghĩ chắc họ ở đâu đấy, mặc dù áo quần của anh ta hình như vứt bừa bãi khắp nơi, dính đầy sơn. Rõ ràng toàn là áo quần làm việc. Bà nghĩ họ ở nơi nào gọn gàng ngăn nắp sạch sẽ hơn

- Vợ tôi hiện ở tại Vermont – Liam đáp, vẻ luyến tiếc – Sau khi ký hợp đồng xong, tôi sẽ gửi cho vợ tôi một bản. Thế nào vợ tôi cũng rất ngạc nhiên – Anh nói, nhìn Xavier rồi nhìn bà

Liam rót 3 ly rượu vang, người nào cũng có vẻ sung sướng. Sasha chỉ nhấp một hớp, nhưng Liam uống liền một hơi hết nửa ly. Anh ta đang bay tận trời xanh. Anh ta là một phát hiện mới của bà. Hơn bao giờ hết, bà ước sao Xavier đến làm việc với bà. Giống bà, chàng có con mắt nhìn thấy thiên tài. Cả 2 mẹ con đều thừa hưởng tài năng này từ bố bà. Nhưng Xavier muốn sống ở London luôn và muốn làm họa sĩ, chứ không thích làm nghề buôn bán họa phẩm ở New York hay Paris. Có lẽ một ngày nào đó, họ sẽ mở phòng triển lãm ở London. Từ lâu nay, bây giờ là lần đầu tiên bà nghĩ đến chuyện bành trướng cơ sở kinh doanh. Nhưng Xavier còn quá trẻ, chưa có tinh thần trách nhiệm trong công việc này. Có lẽ một ngày nào đó mới được. Chàng mới bước vào tuổi 25, mặc dù bào bước vào nghề này khi chỉ lớn hơn chàng một tuổi, tức là năm 26 tuổi, dưới sự dìu dắt của bố bà

- Tôi xin phép mời bà và Xavier đi ăn tối – Liam hỏi, lòng hy vọng – Tôi muốn ăn mừng – Trông anh rất hân hoan, hồ hởi

- Tôi rất thích, nhưng... – Xavier đáp, vẻ tinh nghịch và Sasha hiểu chàng muốn nói gì. Chàng không muốn chen vào cuộc trò chuyện giữa họa

sĩ và mẹ chàng. Chang chưa chuẩn bị tinh thần để tham dự vào cuộc kinh doanh này. Bà lấy chồng vào năm bằng tuổi chàng, rồi làm việc ở viện bảo tàng Met, và sinh 2 con. Xavier còn lâu mới được như thế

Sasha ngần ngừ một lát. Bà định tối nay sẽ đi ăn với Xavier, bà không nghĩ là chàng có kế hoạch khác. Nhưng đây là nét điển hình của con trai bà. Bà quay qua Liam, nói với anh, giọng rất dịu dàng

- Liam, tôi muốn mời anh đi ăn tối. Bây giờ tôi là người đại diện cho anh rồi, anh khỏi cần phải mời tôi. Chúng ta sẽ tìm hiểu nhau

Anh thấy bà có vẻ nhiệt tình, khi bà mới đến, anh không thấy bà như thế. Bây giờ anh thấy bà hơi rụt rè nhưng quả quyết, và anh thích phong thái của bà. Bà có vẻ thân ái, thành thạo nghề nghiệp, anh thích bà. Mới đầu, anh sợ bà. Nhưng dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng, sành nghiệp vụ, anh cảm thấy bà có nhiệt tình. Danh tiếng của bà làm cho anh sợ, nhưng bản thân bà thì không

Bà phân vân không biết anh có bộ complet nào không. Hầu như các họa sĩ trẻ đều không có. Và Liam cũng không khác gì họ. Thật ra thì trông anh còn tệ hơn họ nhiều, mặc dù anh có bộ mã ngon lành. Anh rất đẹp trai, rất hấp dẫn

- Tôi thích thế. Tôi có thể ký hợp đồng khi ăn tối – Anh nói, miệng cười toe toét, nụ cười làm cho nhiều phụ nữ phải xiêu lòng

- Anh nên đọc hợp đồng trước đã – Bà đáp – Anh phải đọc xem hợp đồng có thỏa đáng với anh không. Đừng ký khi chưa đọc, hay thậm chí đưa cho luật sư xem

- Tôi bằng lòng làm nô lệ cho bà, hay nếu bà muốn, tôi xin hiến cho bà dịch hoàn bên trái đây – Anh ta nói thẳng thừng. Sasha nhấp nháy mắt. Nhưng bà đã quen với cái lối ăn nói như thế này của các họa sĩ của bà rồi

- Không cần phải làm như thế – Sasha nghiêm nghị đáp – Như tôi nhớ thì trong hợp đồng chúng ta không có đề cập đến dịch hoàn. Anh cứ giữ cả 2 hòn. Tôi tin vợ anh sẽ rất sung sướng – Anh cười với bà, không đáp. Khi bà nhìn anh, bà liên tưởng đến chàng trai xinh đẹp. Trông anh dễ thương, mặc

dù bề ngoài và tác phong của anh lôi thôi, nhưng anh là người rất có tài – Anh thích ăn ở đâu? – Bà định đi ăn tại Harry's Bar với Xavier, nhưng con trai bà là loại thanh niên hoàn toàn khác với Liam, con trai bà có quần áo thơm tất và biết cách xử sự. Bà không tin Liam có tác phong chững chạc hay có quần áo đẹp hơn quần áo anh đang mặc. Nói tóm lại, anh ta là một họa sĩ chết đói, nhưng nếu bà giải quyết việc này cho anh ta, thì không bao lâu nữa tình thế sẽ thay đổi. Bà tin là anh ta sẽ gây được tiếng vang ở New York, và cuối cùng ở Paris. Liam là một phát hiện mới thực sự, là người có đại tài, hiếm thấy, đã sản sinh ra nhiều họa phẩm tuyệt tác

- Tôi muốn ăn mặc chỉnh tề đi với bà để cảm ơn bà- Anh ta khúm núm nói, khiến bà cảm động

- Anh ăn mặc chỉnh tề như thế nào? – Bà nhìn anh ta với vẻ như người mẹ nhìn con. Anh ta đã khơi dậy tình mẫu tử trong lòng bà. Bất cứ cái gì nơi anh ta cũng đều khiến cô người ta nghĩ rằng anh còn con nít chứ không phải người lớn. Bỗng bà muốn che chở và giúp đỡ anh ta. Bà thấy phần khởi khi nghĩ đến việc sẽ làm việc với Liam, đưa anh ta tiến xa trên đường sự nghiệp. Anh ta là một khám phá quan trọng của bà. Đây không chỉ là cơ hội trong đại cho anh ta, mà còn cho Sasha nữa

- Tôi có bộ complet và 2 cái chemise còn tốt. một cái còn sạch. Hình như tôi đã dùng cái kia để lau bóng chiếc xe của tôi. Anh ta nhìn bà với vẻ bẽn lèn và bà cười. Trông anh ta rất dễ thương, khó có thể cầm lòng được. Anh ta nhắc bà nhớ đến Xavier khi con trai bà 14 tuổi, cố phần đấu để trở thành người lớn. Liam thì chưa

- Vậy thì chúng ta đến nhà hàng Harry's Bar – Bà nói. Bà thích ăn tối ở đây. Đây là nhà hàng ở London bà thích nhất

- Trời đất quý thần! Tôi không tin có chuyện như thế này xảy đến cho tôi. Cậu có tin không? – Anh ta quay qua hỏi Xavier, miệng cười toe toét. Xavier cười lại với bạn. Thì ra tình hình hóa ra tốt đẹp hơn lòng mong muốn của chàng. Chàng mừng cho Liam, và cảm ơn mẹ chàng đã cho Liam một cơ may

- Có. Tôi tin – Xavier đáp

- Trời ơi, tôi mang ơn cậu rất nhiều – Nói xong, anh ta đập mạnh lên vai bạn. Sasha thấy 2 người như 2 cậu bé trong câu lạc bộ thể thao, và bà hy vọng tối đó Liam sẽ cư xử đúng đắn ở quán ăn Harry's Bar. Khó mà nói trước tư cách của các họa sĩ, cho nên bà ít khi đưa họ đến đây. Nhưng bà quyết định tạo cho Liam cơ may để anh ta trở thành người lớn. Trông anh ta có vẻ non nớt, tươi vui, nên nếu anh ta đi quá trớn, gây ồn ào náo nhiệt thì bà sẽ bảo nên cư xử chừng chặc. Đối với bà, họa sĩ như trẻ con, thậm chí nhiều lúc họa sĩ lớn tuổi cũng như vậy. Bà cảm thấy mình như bà mẹ nuôi của họ, có nhiều việc phải giải quyết với họ, nhưng những công việc này là một phần quan trọng của bà. Họa sĩ như những chú gà con, còn bà là con gà mẹ. Và mặc dù bà không lớn hơn họ nhiều nhưng Liam trông có vẻ cần có một người mẹ, giống như Peter Pan vậy

- Chúng ta sẽ ăn lúc 8 giờ tối. Tôi sẽ cho tài xế đến đón anh lúc 7 giờ 30, rồi đến đón tôi ở khách sạn. Tôi sẽ đợi anh ở tầng dưới – Bà nói khi bà và Xavier ra về

- Bà nhớ mang theo hợp đồng – Liam nhắc bà khi họ xuống cầu thang

1 buổi chiều có kết quả rất khả quan cho cả 2, và Liam háo hức chờ mong đến giờ ăn tối. Anh muốn nói chuyện với bà về buổi triển lãm, về khối lượng lớn tác phẩm mà bà muốn có. Anh muốn làm việc như một kẻ nô lệ chèo thuyền chiến ngày xưa trong năm sa, để sản xuất những tác phẩm tuyệt nhất từ trước đến nay của mình. Anh sẽ không để cho bà thất vọng. Đây là cơ may ngàn năm một thuở, Liam nghĩ thế. Anh đã làm việc cả đời để có được giây phút như bây giờ. Mặc dù đôi lúc anh có tác phong đạo đức không tốt, đã cùng Xavier vui chơi trác táng vào những buổi tối, nhưng Liam lúc nào cũng chăm lo sáng tác nghệ thuật. Anh đã biết từ lúc còn tằm bé rằng anh sinh ra để vẽ. Vì ý thức được điều này nên ngay từ nhỏ anh đã sống cách biệt với mọi người chung quanh. Rồi khi đến tuổi vị thành niên, và sau đó trưởng thành, lúc nào anh cũng sống cô đơn, cách biệt. Anh biết mình khác người, nhưng anh không quan tâm đến chuyện này. Mẹ anh luôn luôn khuyến khích anh nên theo đuổi mơ ước của mình.

Còn tất cả những người khác trong gia đình đều không có cảm tình với anh, thậm chí bố anh xem anh như đồ điê. Cho nên giữa họ có một khoảng cách lớn. Chỉ có mẹ mới xem anh có thể trở thành thiên tài. Những người khác, bố anh, anh em của anh, và ngay cả bạn bè, cũng đều nghĩ anh là kẻ kỳ quặc, đều cho những tác phẩm đầu tiên của anh không có gì đáng chú ý. Bố anh gọi những tác phẩm này là vô giá trị, còn anh em của anh thì cho chúng là đồ rác rưởi. Họ đẩy anh ra khỏi mọi sinh hoạt hàng ngày của họ, và trong cuộc sống cô đơn này, anh thấy việc vẽ là niềm an ủi cho anh. Giống như những người bị đau khổ từ lúc còn nhỏ, anh có vẻ đau đớn, buồn khổ ê chề. Sasha không biết anh có đau khổ như thế không, nhưng bà nghĩ anh rất khổ sở. Tất cả những họa sĩ mà bà biết đều có nỗi buồn riêng, hay trải qua một cuộc sống đớn đau. Nhờ đau khổ trong cuộc sống như thế mà họ đã sáng tác nhiều tác phẩm có giá trị, và sự nghiệp của họ rất có triển vọng. Bà mất mẹ khi còn nhỏ, nên bà rất thương cảm cho số phận của họ, khiến bà thông cảm nỗi khổ đau của họ. Bà hiểu hoàn cảnh của Liam hơn bao giờ hết. Bà đã thấy như thế giữa họ đã nảy sinh sự cảm thông sâu sắc mà không nói nên lời

- Con nghĩ mẹ thích tác phẩm của anh ấy – Xavier nói khi họ đi ra xe, vẻ mặt hân hoan – Ảnh rất có tài – Chàng nói tiếp, vẻ tự hào về bạn mình

- Phải, anh ta có tài – Bà thành thật đáp, lòng mừng thầm vì Xavier đã phát hiện ra anh ta. Bà rất hãnh diện khi có người con có con mắt tinh đời

- Anh ta cũng dễ thương nữa – Xavier nói tiếp – Ảnh tốt và chân thật. Ảnh thương yêu vợ con. Mặc dù thỉnh thoảng ảnh có hành động hơi điên khùng nhưng ảnh là người tốt. Ảnh hoang nghịch, nhưng vô hại

- Thật rất tiếc là chị ấy đang ở Vermont. Mẹ muốn gặp chị ta. Gặp vợ con của họa sĩ, ta mới có thể biết được nhiều về họ – Sasha bình tĩnh nói. Xavier không nói gì một lúc

- Chị ấy tuyệt lắm. 2 vợ chồng họ rất yêu thương nhau. Chị ấy về Vermont một thời gian rồi

- Tại sao thế? – Sasha nhìn con trai, ánh mắt phân vân – Họ còn lấy nhau chứ? Hay chị ta bỏ ảnh rồi?

- Con nghĩ câu trả lời là cả 2 đều đúng. Họ vẫn còn lấy nhau, nhưng họ tạm xa nhau một thời gian. Ảnh không nói gì về chuyện này. Hè nào chị ấy cũng về nhà ở Vermont để thăm bố mẹ chị. Nhưng năm nay đến tháng 9 vẫn không thấy chị ấy về đây. Ảnh nói chị ấy muốn ở lại bên đó vài tháng. Chị ta đi từ tháng 7. Anh ấy rất tuyệt, nhưng con nghĩ ảnh khó mà sống một cuộc sống như thế. Chị ấy làm người hầu trong các nhà nghỉ vào mùa hè và mùa đông để cho anh ấy đi học. Rồi khi đến đây, chị ấy làm thư ký. Chị làm việc để giúp đỡ chồng con, và chị chịu đựng tính nết thất thường của giới họa sĩ điên khùng. Con không tin anh ấy sẽ ly dị vợ. Nhưng thật khó cho chị ấy khi phải làm việc để nuôi 5 miệng ăn. Con hy vọng chị ấy sẽ trở về đây. Chị ấy là người tốt, con biết ảnh yêu chị ấy

- Có lẽ bây giờ chúng ta sẽ làm cho cuộc sống của họ thay đổi – Sasha nói. Chuyện này đã có từ muôn thưở. Hầu hết các họa sĩ của bà đều làm cho vợ con họ điên đầu, họ chỉ biết vẽ trong khi vợ họ lo kiếm sống để nuôi chồng phát huy tài năng. Vợ chồng Liam không phải là cặp vợ chồng đầu tiên sống căng thẳng như thế này, không phải họ là người duy nhất hy sinh cuộc sống để phục vụ cho nghệ thuật. Trước đây, bà đã nghe nhiều chuyện như thế này rồi – Mẹ sẽ ứng trước cho anh ấy một ít tiền, nếu việc này có thể cải thiện cuộc sống của họ. Khi ăn tối, mẹ sẽ nói với ảnh như thế. Có lẽ nhờ thế mà ảnh sẽ giải hòa được với vợ

- Có lẽ nhờ thế mà ảnh quyết định được nhiều việc. Nhưng không xảy ra trong một sớm một chiều được – Tuy nhiên, cả 2 đều nghĩ rằng tình huống có nhiều trường hợp như thế xảy ra. Theo những chuyện Xavier đã nói cho bà biết, bà hy vọng chuyện này sẽ giúp Liam giải quyết được việc nhà. Gia đình anh ta đáng được giúp đỡ. Nhất là khi có con trai đầu lòng sắp vào đại học. Liam trông còn quá trẻ, không ai tin anh ta có con sắp hết tuổi vị thành niên. Chính anh ta trông cũng có vẻ là trai vị thành niên

Xavier ôm ghì lấy mẹ, hẹn bà sáng mai ăn sáng với nhau. 2 mẹ con hẹn nhau lúc 10 giờ, vì bà nghĩ sẽ có nhiều cuộc điện thoại gọi nói chuyện làm

ăn vào buổi sáng. Bà đã có kế hoạch sẽ ra phi trường vào 12 giờ trưa, nên bà muốn ở với con trai vài giờ ở London trước khi ra đi

- Tối nay con hãy giữ mình cho nghiêm túc – Bà nói với giọng trang trọng pha chút hài hước, xuất phát từ lòng mẹ muốn dặn dò con. Xavier cười và bỏ đi. Ít ra thì lần này Liam sẽ không cùng đi với con bà., Sasha nghĩ thầm. Nhưng bây giờ bà đã gặp Liam rồi, bà cảm thấy ít lo về việc anh ta gây ảnh hưởng không tốt cho Xavier. Bà nghĩ là Xavier đã nói đúng. Liam ình như còn non nớt, chưa chín chắn, nhưng vô hại

- Hẹn gặp mẹ vào sáng mai! – Xavier vẫy tay chào bà, bước vào xe, và chỉ một lát sau, chàng lái xe chạy đi, về hồ hởi. Chiều hôm đó, họ đã làm được một việc rất tốt. Liam rất sung sướng. Sự nghiệp chập chững của anh ta đang bước vào giai đoạn mới, tràn trề hy vọng trong tương lai.

Chương 5

Người tài xế của Sasha lái xe đến đón Liam đúng vào lúc 7 giờ 30, rồi đến đón bà tại khách sạn Claridge lúc 7 giờ 45. Như đã hứa, bà xuống đợi dưới lầu. Khi xe đến, bà liền bước vào xe, ngồi bên cạnh Liam. Anh mặc bộ complet đen trông rất đẹp, nhưng áo chemise nguyên là màu trắng đã được anh vẽ thành màu đỏ. Anh vẽ vào một đêm uống say, anh nghĩ vẽ thế cho vui. Bây giờ cần, anh mới nhận ra anh chỉ còn cái áo này mà thôi. Anh hy vọng Sasha thích cái áo. Bà không thích, nhưng không nói ra. Anh là họa sĩ. Con bà cũng là họa sĩ, nếu Xavier cũng mặc áo giống như thế đi ăn ở nhà hàng Harry's Bar, chắc bà sẽ trách chàng ngay. Nhưng Liam không phải con bà. Bà nhìn trộm vào giày Liam, đôi giày hần hoi, nhưng không hoàn toàn. Đôi giày màu đen, chững chạc, trang trọng, phải buộc dây, nhưng vì lý do gì đấy, anh ta đã vứt dây đi đâu rồi. Trong khi mặc áo quần, Liam đã dùng 2 sợi dây để làm gì rồi, có lẽ để gói hàng gửi đi đâu đó, nhưng anh không nhớ có đúng không. Anh nghĩ mang giày không dây có lẽ đẹp hơn, và anh thích thế. Anh cạo râu sạch sẽ, mới tắm vòi sen, mùi thơm dễ chịu, và mái tóc gội rất sạch, buộc bằng giải vải đen đơn giản, ngoài sợi dây thun, mái tóc vàng buộc theo hình đuôi ngựa dài. Trông anh đẹp không chê vào đâu được, nếu cái áo chemise không vẽ màu đỏ và đôi giày có dây buộc, thì trông anh sẽ rất đáng kính, nhưng dù sao, anh là họa sĩ. Liam không theo các nguyên tắc của người đời. Anh không thấy có lý do gì phải làm nguyên tắc của người khác, nên đã làm theo ý mình. Có lẽ đây là một phần lý do khiến cho vợ anh ở lại Vermont, không gặp mặt anh từ tháng 7. Mặc dù Liam mặc cái áo chemise vẽ đỏ và buộc tóc đuôi ngựa, nhưng trông anh vẫn đẹp trai và có vẻ quý phái. Anh là người xinh đẹp và có nhiều mâu thuẫn. Nếu sống vào thời khác hay làm nghề khác, anh có thể là diễn viên hay người mẫu, luật sư hay chủ ngân hàng, nhưng cái áo chemise vẽ đỏ đã cho người ta thấy rằng anh không chỉ là nhà họa sĩ thôi, mà anh còn là đứa con nít ngỗ ngược. Cái áo như nói rằng "Hãy nhìn vào tôi, tôi có thể làm gì tôi muốn. Các người không làm gì tôi được hết"

- Trông tôi có được không? – Liam hỏi Sasha, vẻ lo lắng, và bà gật đầu. Bà không muốn chạm đến tự ái của anh, dù sao thì cái áo chemise cũng là tác phẩm nghệ thuật. Bà không chú ý đến đôi giày không có dây buộc của anh cho đến khi họ đứng trong nhà hàng Harry's Bar. Và khi anh ngồi tót lên chiếc ghế đẩu cao ở quầy rượu, bà mới thấy anh không mang vợ. Người trưởng bồi bàn ở đây biết bà rất rõ, ông không nói một lời, đưa cho Liam chiếc cravat đen dài, trông rất hợp với áo chemise của anh. Bà giúp anh thắt cravat như đã giúp Xavier khi chàng còn nhỏ. Liam nói đã từ lâu anh không thắt cravat, nên anh quên cách thắt. Anh có vẻ rất lãnh đạm. Việc mọi người trong phòng ăn mặc sang trọng không làm cho anh bận tâm lưu ý: đàn ông thì complet đo cắt vừa vặn và áo chemise may ở Paris, phụ nữ thì áo dài lộng lẫy do những nhà tạo mode danh tiếng may. Điều duy nhất Liam không thiếu là lòng tự tin, ngoài trừ việc anh lo sợ Sasha phật ý. Anh muốn gây ấn tượng mạnh nơi bà, và không biết việc mình làm có kết quả tốt hay không. Trông bà có vẻ tự tin vào năng lực của mình, rất tự tại bình tĩnh khi nói chuyện với anh, đến nỗi bỗng anh thấy mình non nớt. Bà đối xử với anh như đối xử với một đứa bé. Khi anh hỏi ý kiến của bà, bà nói anh có vẻ tuyệt vời, và khi đi vào nhà hàng, bà đi bên cạnh anh với vẻ hãnh diện, hành động như thể mọi người trong nhà hàng cũng phải nên hãnh diện như bà khi có anh đến. Việc này làm cho anh choáng váng khi đi bên cạnh bà, và khi anh ngồi xuống, anh cảm thấy mình như nhà danh họa Picasso

Khi ngồi trên xe, Liam đã hỏi bà về tờ hợp đồng 2 lần. Cho nên khi ngồi vào bàn. Bà liền đưa cho anh để anh khỏi lo. Không cần đọc, anh ký ngay, mặc dù bà đã dặn anh phải đọc trước khi ký. Ký xong, anh tươi ười như bà. Bây giờ anh đã trở thành họa sĩ của phòng triển lãm Suvery. Anh đã mơ ước trở thành họa sĩ của phòng triển lãm này suốt 10 năm nay. Cuối cùng, anh đã được toại nguyện, anh sẽ có cơ hội để phát huy tài năng. An nghĩ anh sẽ không bao giờ quên tối hôm nay, Sasha chắc cũng không. Bà nghĩ một ngày nào đó họ sẽ cười khi nhớ đến chuyện tối nay, chuyện anh đã đi vào nhà hàng Harry's Bar với cái áo chemise anh đã vẽ trên áo. Mặc dù anh

có vẻ trẻ trung và lạ đời, nhưng người anh đã toát ra phogthái của một người cao sang tuyệt vời

Sau khi Liam uống ly Martini, bà gọi champagne cho cả 2 người; bà chúc mừng anh, và anh chúc mừng bà. Bà uống 2 ly. Rồi, không chớp mắt, Liam uống hết rượu trong chai. Uống xong, anh nói cho bà nghe rằng anh là con cừu đen trong gia đình anh. Bố anh là chủ ngân hàng, sống ở San Francisco, 2 anh em trai một là bác sĩ, một là luật sư, cả 2 đều cưới những cô gái con nhà trâm anh thế phiệt. Liam cho biết anh đã khác người ngay từ khi còn nhỏ. Các anh em trai của anh đã hành hạ anh bằng cách nói rằng anh là con nuôi, nhưng không phải thế. Ngay từ khi còn nhỏ, anh đã khác với họ. Anh ghét tất cả những gì họ thích, ghét thể thao, không học tập tốt, còn các anh em của anh đều là học sinh xuất sắc. Cả 2 đều là đội trưởng các đội thể thao họ chơi trong trường đại học, bóng đá, bóng rổ và khúc côn cầu. Ngược lại, anh thường ngồi một mình trong phòng để vẽ. Họ trêu chọc anh rất ác độc, bằng cách liệng tranh của anh đi. Liam kể cho Sasha nghe rằng bố anh đã báo cho anh biết ngay từ đầu rằng, ông rất bất bình, không chịu được việc anh vẽ tranh. Trong năm khủng khiếp đó, để trừng phạt về tội học hành có kết quả xấu của anh, bố anh gửi anh vào trường quân đội. một đêm, anh trốn vào quán ăn trong trường vẽ lên tường những bức biếm họa về các thầy giáo, một số hình vẽ đang làm trò dâm dục. Đây là phương pháp hay nhất để người ta đuổi anh ra khỏi trường, và anh thành công rực rỡ. Và khi anh về nhà, gia đình anh lại tiếp tục hành hạ anh. Cuối cùng, không biết làm gì với anh, họ không thèm để ý đến anh nữa. Họ xem như thể anh không có mặt trên đời này, buổi tối không gọi anh ăn cơm. Khi anh có mặt trong cùng phòng với họ, họ không thèm nói chuyện với anh. Anh trở thành kẻ thừa trong nhà, và cuối cùng trở thành kẻ bị ruồng bỏ. Họ cư xử với anh càng tệ bao nhiêu, anh càng trở thành tồi tệ bấy nhiêu, càng cư xử không tốt nhiều hơn nữa. Vì anh không thích ứng được với mọi người trong nhà, không tuân theo quy tắc họ đã đề ra cho anh, nên họ hoàn toàn tách biệt anh ra khỏi cuộc sống của gia đình, cho nên họ xa lánh anh. Và cuối cùng, anh cũng bị nhà trường ruồng bỏ. Anh được gọi đến để vẽ các

bức phong cho một câu lạc bộ kịch nghệ, hay là khi ai cần anh vẽ bích chương, bảng hiệu. Nhưng ngoài những lúc ấy ra, không ai quan tâm đến ý đến anh, ở trường hay ở nhà. Các học sinh khác thích gọi anh là "họa sĩ điên". Mới đầu, anh cảm thấy bị xúc phạm, nhưng rồi về sau, anh thấy thích từ này, muốn được mọi người gọi như thế. Khi còn tuổi vị thành niên, nhiều lúc anh tự hỏi phải chăng mình là đồ mất trí

- Tôi nghĩ là nếu tôi cứ để yên cho họ gọi tôi là họa sĩ điên, thì tôi có thể làm những gì tôi muốn, cho nên tôi không phản đối. Và tôi cứ làm những gì tôi thích – Và cuối cùng, vì anh không bận tâm đến chuyện học hành, nên anh bị đuổi khỏi trường này cho đến trường khác. Sau rốt, anh thôi học vào năm cuối cùng của trường trung học, không bận tâm đến việc thi tốt nghiệp. Mãi cho đến khi anh lấy vợ, vợ anh buộc anh phải đi học tiếp để thi lấy bằng tốt nghiệp. Nhưng nhà trường đối với anh không có ý nghĩa gì. Đây chỉ là nơi anh bị hành hạ vì anh sống khác với mọi người. Theo Liam thì không có ai ngoài mẹ anh công nhận anh có tài và khuyến khích anh phát huy tài năng. Gia đình anh không chấp nhận ai làm họa sĩ. Chỉ có thể thao và học hành mới được họ quan tâm, mà anh không có khả năng về các môn ấy, dù cố gắng mấy cũng không được. Sasha tự hỏi phải chăng anh bị trì độn trong học tập, nên anh ghét nhà trường như thế. Nhiều họa sĩ của bà như thế, và đây là điều làm cho họ đau khổ, nhưng may thay là họ có tài về hội họa, nên họ được đền bù xứng đáng cho thiếu sót này. Nhưng bà chưa thân quen với Liam đủ để hỏi anh về việc này, nên bà không hỏi, và chỉ nghe anh kể về đời mình với vẻ thương cảm và chăm chú

Anh nói rằng anh đã muốn làm họa sĩ từ khi mới lọt lòng mẹ. Có một lần vào buổi sáng Giáng sinh, trước khi mọi người thức dậy, anh đã vẽ một bức tranh trên tường ở trong phòng khách, rồi sau đó anh vẽ lên chiếc đàn dương cầm lớn và vẽ lên ghế trường kỷ. Rõ ràng chuyện anh vẽ lên áo chemise mới đây là hành động thể hiện nghệ thuật như buổi sáng hôm ấy. Vào buổi sáng định mệnh hôm ấy, anh mới 7 tuổi, và anh không hiểu tại sao không có ai thích và khen ngợi việc anh làm. Bố anh nện cho anh một trận nên thân, rồi bằng giọng kể chuyện đứt quãng nhưng cảm động, anh

nói rằng sau đó, mẹ anh ngã bệnh nặng. Mùa hè năm sau thì mẹ anh mất, và từ đó, cuộc đời anh là một cơn ác mộng. Người che chở duy nhất cho anh, người duy nhất thương yêu anh, chấp nhận anh, đã vĩnh viễn ra đi. Có vài đêm họ không quan tâm đến việc cho anh ăn. Họ làm như thể anh đã chết theo mẹ mình rồi. Và hội họa trở thành niềm an ủi duy nhất của anh, trở thành lối thoát, là sợi dây duy nhất còn lại ràng buộc anh với mẹ, vì bà thích công việc anh làm. Anh nói với Sasha rằng, nhiều năm qua và thỉnh thoảng ngay cả bây giờ, anh cảm thấy như thể anh vẽ cho mẹ anh. Khi anh nói thế, nước mắt anh chảy ra. Mọi người trong gia đình anh đều xem anh như người điên, và bây giờ vẫn còn xem thế. Anh nói anh không gặp bố và 2 anh em của mình đã nhiều năm rồi

Anh gặp vợ anh, Beth, trong chuyến đi trượt băng tại Vermont, sau khi anh rời bỏ gia đình khi anh 18 tuổi, đến vẽ ở New York. Anh cưới chị năm 19 tuổi. Khi anh vẽ và chết đói tại Greenwich Village. Theo Liam thì chị làm việc như chó để nuôi anh, khiến cho gia đình chị buồn phiền. Gia đình chị cũng bảo thủ như gia đình anh, họ cũng không thích anh. Họ ghét anh vì thiếu tinh thần trách nhiệm và không có khả năng để nuôi con gái họ. Anh và Beth có ba con, hai trai, con đầu 17 tuổi và đứa em 11 tuổi, cô con gái út 5 tuổi. Chúng là ánh sáng của đời anh, và Beth cũng vậy, cho đến ngày chị về Vermont, sống với gia đình chị vào tháng Bảy vừa qua.

- Anh có tin chị ấy sẽ về với anh không? – Sasha hỏi, vẻ quan tâm.

Trông anh thật mong manh, yếu đuối, bà muốn quàng tay ôm anh để chứng chính lại mọi việc cho anh. Nhưng bà đã có kinh nghiệm với nhiều họa sĩ của bà rồi, những chuyện bê bối lộn xộn do họ tạo ra trong cuộc sống hầu như không thể nào chấn chỉnh lại được. Mỗi liên hệ của anh với gia đình xem như ngoài khả năng cứu chữa và có lẽ không đáng mất công thử nổi lại làm gì. Nhưng bà rất đau lòng khi nghe anh kể chuyện thời thơ ấu cô độc của mình và chuyện về vợ con anh. Không có vợ con, hình như anh bị lạc lõng, Sasha cảm thấy anh không muốn nói ra điều này. Khi nghe bà hỏi về việc trở về của vợ mình, Liam nhìn bà, ngần ngừ một lát, rồi lắc đầu.

- Có lẽ không. – Anh nói với giọng quả quyết. Anh tin là Beth sẽ bỏ anh luôn.

- Có lẽ khi chị ấy biết anh sắp làm ra tiền, tình hình sẽ đổi thay. – Vì lý do khó nói, bà muốn Beth trở về với Liam. Sasha không biết Liam có muốn như thế không. Anh có vẻ buồn khi họ sống xa nhau. Nhưng anh cho đây là việc không thể tránh được. Họ đã lấy nhau 20 năm, chuyện này rõ ràng không dễ dàng gì. Nhất là đối với chị. Trong anh giống như một người phạm tội, cảm thấy ăn năn hối hận, nhưng vẫn nghĩ rằng anh không thể thay đổi tình thế.

- Vấn đề khó khăn không phải là tiền bạc. – Anh nói rõ vấn đề, và Sasha không thể không tự hỏi, vậy thì vấn đề khó khăn là gì. Họ đang ăn mì ống và uống rượu Bordeaux hảo hạng của Pháp.

- Vậy vấn đề khó khăn là gì? – Bà hỏi. Có lẽ mấy đứa con làm cho họ quá căng thẳng. Bà tự hỏi phải chăng vì vấn đề con cái gây khó khăn cho họ? Hay chỉ vì thời gian buồn tẻ trong cuộc sống kéo dài quá lâu?

- Tôi đã ngủ với em gái của vợ tôi vào tháng Sáu. – Anh nói với giọng nói khàn khàn và vẻ mặt buồn bã. Sasha cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng bà vẫn không khỏi để lộ vẻ hoảng hốt. Nếu không có gì xảy ra giữa hai người, thì hành động này quả là ngu ngốc, vì anh đã phản bội người vợ đã làm quần quật để nuôi chồng và ba con trong suốt 20 năm trời. Và Xavier đã nói chị ta là người rất dễ thương. Có lẽ Liam là người tồi tệ. Lời thú nhận của anh ta đã nói rõ điều này.

- Tại sao anh làm như thế? – Bà hỏi như hỏi một đứa trẻ.

- Tôi uống say oắt khi Beth và các con đi nghỉ cuối tuần. Khi vợ tôi về, tôi nói cho cô ấy biết. Tôi nghĩ em vợ tôi, Becky, sẽ nói. Hai chị em là song sinh.

- Hai người giống nhau như đúc à? – Sasha thấy câu chuyện hấp dẫn nhưng đáng thương. Khi nghe anh nói, bà bị câu chuyện thu hút mạnh. Giống như chuyện về bố và các anh em của anh ta. Bỗng bà cảm thấy thích anh ta, mặc dù bà không biết lý do tại sao, hay không biết anh có đáng

được như thế không. Bà muốn giúp đỡ anh ta. Nhưng bà quá khùng khiếp với hành vi bội phản vợ như thế. Đối với Sasha, làm thế là vô đạo đức, là đáng trách. Nhưng trông anh ta quá trẻ con, quá non nớt khiến cho người ta muốn tha thứ, dù tội lỗi của anh quá nghiêm trọng.

- Hai người không giống y hệt nhau, chỉ gần giống nhau thôi. Becky theo đuổi tôi nhiều năm rồi. Sáng hôm sau, tôi không tin tôi đã làm chuyện đó, nhưng tôi đã làm. – Trông anh ta có vẻ như muốn khóc khi nói lên điều đó. Khi anh ta nói cho Beth biết, anh ta đã khóc.

- Anh có nghiện rượu không? – Sasha hỏi với giọng có phần gay gắt. Anh ta uống rượu vang rất nhiều, nhưng bà thấy anh không say.

- Không, chỉ ngu xuẩn thôi. Trong năm qua, tôi và Beth đã cãi cọ nhau rất nhiều. Cô ấy muốn tôi đi kiếm việc để làm. Cô chán cái nghề vẽ chét đỏi này. Bố cô là thợ mộc, còn mẹ là giáo viên. Họ cho nghề vẽ của tôi là nghề tào lao. Tôi cũng bắt đầu nghĩ như thế. Cho đến hôm nay. – Anh ta nhìn Sasha cười biết ơn. – Thật khó mà ghét anh cho được. Ngay cả khi nghe anh thú tội ngoại tình, bà cũng thấy khó mà giận anh được. Anh nói đúng. Chỉ là hành động ngu xuẩn mà thôi. Tuy nhiên, trông anh ta có vẻ ngây thơ và đáng mến. Bà không thể giải thích được điều này, mà chỉ thấy mình bị thu hút vì anh là một con người, thậm chí vì anh là đàn ông.

- Becky làm gì? – Bà hỏi, muốn biết thêm về họ.

- Cô ta làm nghề pha rượu trong một nhà nghỉ trượt tuyết. Cô ta làm rất nhiều tiền, và lấy rất nhiều trai. Cô ta luôn muốn tôi. Và có lẽ tôi cũng muốn cô ta. Tôi không biết. Hai mươi năm là thời gian khá dài cho một phụ nữ. Khi tôi lấy Beth, tôi còn trai tơ, và mãi cho đến bây giờ, tôi vẫn không lừa dối cô ấy. – Nhưng chắc cô ta biết điều này sai. – Không nguyên cơ nào chính đáng hết, – anh ta thành thật nói với Sasha. – Làm như thế thật thối tha.

- Anh có tin rằng cuối cùng chị ấy sẽ tha thứ cho anh không? – Sasha hy vọng chị ta sẽ tha thứ cho chồng. Anh ta là người tốt, có tài, trong hai mươi năm mà chỉ mắc phải một sai lầm, mặc dù đây là sai lầm lớn. Ngoài việc để

cho chị ta một mình xoay xở nuôi năm miệng ăn, đây là việc không vui tí nào cho Beth hết.

- Tôi nghĩ cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi. Cổ ghen với Becky suốt đời. Becky lúc nào cũng có trai. Còn Beth thì chỉ có tôi, có ba đứa con, và phải làm việc cật lực. Tôi chưa bao giờ kiếm đủ tiền để nuôi gia đình. Beth nuôi chúng tôi từ bấy lâu nay, thế mà lúc nào cũng tin tôi. Cho đến khi tôi ngủ với Becky. Vào ngày Giáng sinh, tôi có gọi đến cho cô ấy và các con tôi, cố nói cố đã nộp đơn xin ly dị. Tôi không trách cổ được. Người đáng trách là tôi. Ít ra thì bây giờ tôi có thể gửi cho cô ấy một ít tiền. Sau bao nhiêu năm trời làm việc nuôi gia đình, cổ đáng được tôi gửi tiền về. – Anh ta là người tốt, mặc dù nhiều lúc anh sống xa rời thực tế, nhưng có lẽ vì anh là một nghệ sĩ. Bà đã từng nghe nhiều chuyện tệ hại của giới nghệ sĩ rồi. Nhưng nếu hôn nhân của họ tan vỡ, thì quả là một chuyện buồn. Vì đây là chuyện quá xấu hổ, quá vô lý. Mọi người đều phải trả giá cho lỗi lầm của mình.

- Anh không gặp các con anh bao lâu rồi?

- Từ khi cô ấy bỏ đi. Tôi không có tiền để mua vé máy bay để về. Và bố mẹ cô ấy sẽ giết tôi mất. Bố cổ rất tức giận.

- Vợ anh nói cho ông ta biết chuyện này à?

- Không, Becky nói. Cô ta cũng ghét tôi. Thịnh thoảng hai chị em song sinh lại cấu xé nhau một cách kỳ lạ. Cảnh tượng trông thật ghê tởm. Beth nói rằng Becky thù oán cổ suốt đời. Becky xinh đẹp như thế mà chẳng ai muốn cưới cổ hết. Cổ chữa hoang năm 15 tuổi, bố mẹ cổ buộc cổ phải cho người ta đưa bé để làm con nuôi. Tôi nghĩ việc làm này làm cho cô ấy rất đau đớn. Khi đưa bé được 18 tuổi, cổ cố tìm ra nó, mới cách đây khoảng 6 năm, và cổ phát hiện ra con trai cổ đã chết trước đó hai năm vì tai nạn xe cộ. Cô ta rất đau đớn. Tôi nghĩ cổ trách mình. Có lẽ cổ ghét Beth vì vợ tôi có ba đứa con rất tuyệt vời. Tôi không biết có phải thế không. Chuyện này quá rắc rối.

- Nghe có vẻ rắc rối thật đấy. Có vẻ như anh đi vào trong bãi mìn với cô ấy hồi tháng Sáu vừa rồi.

- Tôi nghĩ thế. Beth nói Becky đã âm mưu làm việc ấy với tôi. Cô ta đã đợi 20 năm để làm việc ấy. Ba chai rượu vang trắng rẻ tiền, thế là tôi làm nổ tan hoang 20 năm hôn nhân với người đàn bà tốt nhất trên đời.

- Tại sao anh không bay đến Vermont để nói chuyện với chị ấy? Liam, tôi có thể ứng trước cho anh một ít tiền. Dù sao tôi cũng phải làm thế. – Trông anh ta có vẻ cần tiền, ngay cả trước khi bà chưa biết chuyện ảnh đã không gặp mặt các con ảnh sáu tháng rồi.

- Muộn quá rồi, – Liam đáp. – Cô ấy qua lại với người tình thời còn học ở trung học. Cổ nói khi chúng tôi ly dị xong, họ sẽ lấy nhau. Vợ anh ta chết năm ngoái, để lại cho ảnh bốn đứa con. Anh ta có tiền, ảnh điều hành một nhà nghỉ trượt tuyết, và ảnh bằng lòng nuôi Beth và các con tôi. Làm thế có vẻ hay cho cô ấy hơn khi lấy một họa sĩ điên. Cô ấy cũng nghĩ như thế. – hình như Liam rất đau khổ, nhưng anh nghĩ chuyện như thế là phải.

- Anh là một họa sĩ điên à, Liam? – Sasha nhẹ nhàng nói. Xét về một vài phương diện nào đó, anh ta hình như thích như thế, còn về vài phương diện khác, ảnh không thích. Nhìn chung thì anh ta hình như thiếu chín chắn, nhưng tốt bụng. Thật sự không thể nào tin được một người đàn ông đẹp trai như anh ta mà chỉ ngủ với một người đàn bà duy nhất suốt đời, ngoại trừ ngủ một đêm với em vợ song sinh vì say. Có mặt bản thủ trong việc này, nhưng ảnh vẫn là người dễ thương, và Xavier nói ảnh dễ thương thật. Bà tin anh. Linh tính trong người bà nói với bà rằng Liam là người tốt. Có lẽ điên khùng và thiếu chín chắn, nhưng cơ bản anh ta là người tốt

- Thịnh thoảng tôi là họa sĩ điên – Liam đáp – Thịnh thoảng tôi chỉ muốn làm con nít. Làm thế có hại nhiều cho người khác không?

- Tôi nghĩ điều này còn tùy thuộc vào người bị gây hại. Trong trường hợp này, Beth bị thua thiệt nhiều. Và các con anh. Anh cũng bị thua thiệt. Nhưng Becky không thể không đáng trách được

- Cô ta không để tâm đến ai cả, ngoài mình. Cổ không bao giờ quan tâm đến ai

- Rõ ràng là như thế – Sasha nói xong bèn im lặng, suy nghĩ đến chuyện này. Bỗng bà thấy Liam nhìn bà đăm đăm

- Còn bà như thế nào? – Liam hỏi – Mặt trời luôn xoay quanh bà. Xavier ấy rất yêu bà. Hiếm có chàng trai nào ở tuổi ấy mà có tình cảm về mẹ mình như thế. Và tôi nghĩ anh ấy nói đúng. Anh rất may mắn có bà mẹ đáng yêu như thế – Liam cũng có người mẹ đáng yêu, nhưng anh đã sớm mất bà

- Tôi cũng rất yêu nó. Nó là một chàng trai rất tuyệt. Và em gái nó cũng thế. Tôi là người rất may mắn – Sasha cười với Liam

- Có lẽ không may mắn lắm đâu. Tôi biết chồng bà chết vào năm ngoái – Anh ta nói giọng thương cảm

- Phải, đúng thế – Bà bình tĩnh đáp, nhưng mắt đầy lệ, khiến cho bà bối rối. Nỗi sầu khổ của bà không liên quan gì đến Liam, bà không muốn anh ta phải lo lắng về chuyện này, hay chia sẻ sự buồn rầu của bà – Ông ấy chết đã 15 tháng rồi. Chúng tôi lấy nhau đã 25 năm – Và ông là người đàn ông duy nhất trong đời bà. Họ có điều giống nhau là mất mẹ từ khi còn nhỏ, và việc này đã không khỏi gây nên sự dao động trong tình cảm, đã tác động đến cả 2 người

- Sống đời góa phụ chắc là rất khó khăn cho bà – Anh nói, vẻ thương cảm. Họ đã ăn xong mì ống, anh nhìn bà, ánh mắt dịu dàng

- Đúng thế. Bây giờ thì đỡ hơn lúc ban đầu rất nhiều, nhưng vẫn có ngày rất chán nản – Anh ta gật đầu, như thể anh hiểu thấu lòng bà. Anh mất Beth vì sự ngu ngốc của mình, vì sai lầm tai hại. Bà mất Arthur vì số phận – Tuy nhiên người ta phải tiếp tục sống. Mình không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi nhờ công việc mà quên được sầu muộn

- Ban đêm bà không thể ôm ấp được các bức tranh. Bà đã đi chơi với ai chưa? – Đây không phải là công việc của anh, nhưng bà muốn trả lời cho anh ta biết. Bà không muốn anh nghĩ bà yếu đuối và cô đơn. Nếu bà định làm đại diện cho anh ta, thì bà phải tỏ ra rằng mình cứng rắn với anh ta mới được

- Không, tôi không đi với ai hết. Còn anh thì sao? Bà rất muốn biết về anh ta. Như anh ta muốn biết về bà vậy. Nói tóm lại, anh ta đã nói cho bà biết về gia đình, về hôn nhân của mình, giữa 2 người có sợi dây liên hệ ngoài ý muốn của bà, ngoài sự mong đợi của bà. Đây là lần đầu tiên bà bị một họa sĩ của mình lôi cuốn như thế này, và bà cảm thấy không còn cách nào thoát ra khỏi tình trạng bị anh thu hút. Họ có thể cời mở ới nhua trong bữa ăn. Họ là 2 người cô đơn phải chịu cảnh mất mát quá lớn trong tuổi ấu thơ, do đó mà mất luôn cả tuổi thơ ấu, rồi khi lớn lên họ mất luôn người họ thương yêu, nhưng bà sẽ không để cho mối liên hệ giữa họ đi xa hơn nữa. Bà sẽ không tỏ ra quá thân mật để lôi cuốn sự chú ý của anh ta. Bà phải tự mình thi hành kỷ luật sắt với mình, và phải nhạy cảm với tình thế trước mắt. Nếu anh ta có cảm tình với bà, thì bà phải có bốn phận không cho anh ta tự do bày tỏ tình cảm, vì điều này đối với bà không thể có được

- Tôi đã đi chơi với 2 người – Liam thú nhận – Xavier giới thiệu tôi với họ – Liam cười với mẹ bạn, bây giờ bà là người đại diện để bán tranh cho anh. Mối liên hệ giữa anh và họ hình như chỉ để vui chơi thôi, ngay cả đối với anh – Đáng ra tôi không nên đi mới phải. Họ chỉ là những cô bé. Mà vấn đề có quan trọng gì đâu. Tôi vẫn còn quá buồn vì phải chia tay với Beth. Chuyện xảy ra vào mùa hè năm ngoái, ngay khi cô ấy bỏ đi. Từ khi ấy đến giờ, tôi không đi chơi với ai hết. Bây giờ cô ấy sắp lấy chồng, tôi nghĩ tình thế đã thay đổi. Nhưng tôi không gặp người nào tôi thích hết. Hầu hết các phụ nữ bằng lòng đi chơi với họa sĩ đều điên hết – Anh ta cười khi nói thế, và bỗng nhiên trông anh có vẻ lớn hơn rất nhiều – Bà thì sao? Bà muốn gì?

- Không muốn gì hết. Tôi không muốn như những người phụ nữ đã cảm tha thiết muốn có chồng. Tôi nghĩ vòa tuổi tôi mà còn hẹn hò đi chơi với nhau thì thật quá ghê tởm. Làm thế quá xấu hổ và trông quá khủng khiếp

- Nếu bà tìm ra người thích hợp thì không ghê tởm đâu – Anh ta dịu dàng nói. Bà lắc đầu

- Tôi đã tìm ra người thích hợp rồi. Thế là đủ cho tôi

- Thế thì phí quá – Liam nói, vẻ tiếc rẻ – Bà còn trẻ, không thể chấm dứt chuyện yêu đương được. Và quá đẹp. Bà bao nhiêu tuổi? – Anh ta nghĩ bà quá lắm chỉ 45 là cùng, vì anh biết tuổi của Xavier. Có thể bà còn trẻ hơn đến 2 tuổi, nếu bà lấy chồng năm 18 tuổi

- Tôi 48 tuổi rồi. Già rồi, từ giờ chuyện yêu đương là vừa. Tôi đã sống 25 năm tuyệt vời

- Bà có thể sống 50 năm nữa. Bà muốn sống cô đơn hết thời gian ấy ư? – Trông anh ta hoảng sợ trước ý nghĩ ấy. Nhưng bà thì không. Từ ngày chồng chết, bà đã chấp nhận ý nghĩ này, à không thể tránh khỏi cuộc sống cô đơn

- Không. Tôi muốn sống hết đời với ông ấy. Nếu ông còn sống, tôi sẽ sống hết đời với ông. Bây giờ tôi không còn chọn lựa nào khác. Không còn cách gì khác làm tôi hài lòng. Sống trung thành với ông ấy làm cho tôi được cao quý hơn là chạy theo người khác để lấy làm chồng

- Nếu bà yêu ông ấy nhiều đến thế thì chắc ông là người rất tuyệt vời – Liam kính phục bà sau khi nói chuyện với bà trong bữa ăn. Bà là người quá tuyệt vời, anh rất thích bà và tôn kính bà

- Ông ấy tuyệt diệu lắm – Bà buồn bã đáp – Chúng tôi rất thương yêu nhau. Ông chết đi là điều bất hạnh cho tôi

- Quả đúng như thế thật. Nhưng ông ấy chết rồi, thừa bà Sasha. Bà còn sống. Nếu bà chết mà ông còn sống, có lẽ thế nào ông cũng tìm người khác để lấy làm vợ. Tất cả chúng ta đều cần có người để thương yêu. Sống cô đơn trên đời là điều cực kỳ khổ khổ – Trong 6 tháng qua, anh rất đau khổ vì không có Beth và các con

- Tôi không tin cuộc đời sẽ thoải mái hơn nếu mình vợ phải người không ra chi. Như Becky chẳng hạn. Tôi đã gặp người tốt ngay lần đầu. Tôi không tin mình sẽ may mắn lần nữa. Vậy tìm làm gì? – Bà buồn bã đáp

- Bà sẽ gặp may lại lần nữa. Bà là người tốt. Bà đáng được điều đó. Lần này sẽ không giống lần trước., mà sẽ khác trước. Nhưng thực sự khác nhau không phải là điều xấu

- Tôi không nghĩ đến chuyện hẹn hò đi chơi với người khác – Bà thành thật nói. Người hầu bàn để trước mặt họ tô kẹo nhỏ và một đĩa bánh biscuit – Chỉ nghĩ đến chuyện ấy thôi là tôi khiếp sợ

- Phải, tôi cũng thế – Bỗng anh phá lên cười, cười cho hoàn cảnh phi lý của họ – Tôi cũng làm như bà. Tôi lấy công việc để quên chuyện đời. Từ khi vợ tôi bỏ tôi, tôi chúí đầu vẽ miết

- Công việc giúp tôi quên sầu thật – Sasha cười. Chừng nào còn những họa sĩ tài ba như Liam, chừng ấy bà còn công việc để giải sầu – Bây giờ các con tôi đã đi hết rồi, nên tôi rất buồn. Ít ra ở tại Paris, tôi có Xavier ở gần, và tôi thường đi New York luôn. Nhưng ban đêm, tôi rất buồn – Bà thú thật. Anh ta gật đầu

- Tôi cũng thế. Tôi nhớ bọn trẻ như điên. Tôi nghĩ bây giờ chúng chắc sẽ thoải mái hơn nhiều khi không có tôi. Và chúng sung sướng hơn khi sống với ông chồng mới của Beth. Cô ấy nói anh ta rất tuyệt, anh là người cha tốt. Có lẽ tốt hơn tôi nhiều. Các con tôi sẽ sung sướng hơn khi không có tôi. Anh ta đáng kính hơn và lo cho gia đình rất nhiều. Beth nói như thế sẽ rất tốt cho chúng. Anh ta không điên như tôi – Liam nói, giọng nghe có vẻ nhục nhã, thất bại. Không những anh mất vợ, mà còn mất cả con.

- Liam, anh là bố chúng. Anh không thể bỏ chúng. Không chóng thì chày anh phải đi thăm chúng

- Phải, tôi sẽ đi – Anh thần thờ đáp. Nhưng giọng có vẻ không tin tưởng, khiến bà thấy bối rối

Hồi này bà đã dặn nhà hàng đừng đưa hóa đơn. Bà không muốn làm cho Liam bối rối. Sau khi đã ăn kẹo, uống cafe xong, họ ra về trên xe của bà. Bà bảo tài xế đưa bà về khách sạn, rồi chở Liam về nhà. Nhưng khi họ về đến khách sạn, Liam nói anh có thể đi taxi để về nhà được rồi. Anh hỏi bà có muốn uống rượu nữa không, bà trả lời là không. Họ uống champagne và rượu vang như thế đủ rồi. Bà uống ít

- Tôi đưa bà lên phòng, rồi tôi sẽ về – Liam nói cho bà yên tâm. Có anh, bà vui suốt buổi tối, và bây giờ anh đưa bà về tận nhà thì càng tốt. Bà cảm

thấy cảnh cô đơn quen thuộc đang xâm chiếm lấy bà, và anh cũng cảm thấy như thế. Ban đêm là những giây phút buồn rầu cho những kẻ cô đơn, mà cả 2 đều cô đơn. Khi họ đi lên cầu thang, bà nhìn xuống giày Liam, không có bít tất, và bà cười. Bà không thể nào không trêu chọc anh về việc này, vì bây giờ bà đã hiểu anh thêm chút nữa

Anh có vẻ thản nhiên, đáp lời bà

- Tôi không tìm được đôi bít tất nào hết. Vả lại, tôi là họa sĩ. Tôi khỏi cần mang bít tất – Liam nói tiếp với vẻ khinh bạc và bà cười

- Ai làm ra luật ấy? – Bà hỏi

- Tôi làm – Anh kiêu hãnh đáp – Tôi là họa sĩ điên. Tôi có thể làm điều tôi thích

Khi anh nói câu này, trông anh như đứa bé lên 5, bà thấy sự tinh nghịch của tuổi ấu thơ hiện lên trong mắt anh. Anh không bị quy tắc nào của xã hội chi phối, áp đặt, bắt buộc phải làm theo họ

- Không, anh không thể làm bất cứ điều gì anh muốn. Tất cả chúng ta phải theo nguyên tắc của xã hội – Bà cảm thấy mình như cô giáo giảng dạy học trò

Anh cười

- Có nguyên tắc phải mang vớ à?

- Có chứ – Bà bỗng nghĩ đến việc sẽ gửi cho anh một thùng bít tất và áo chemise. Anh ta cần các thứ này, và cũng cần cả dây giày nữa Bà tự hỏi không biết anh ta có mang chúng không. Có lẽ không. Rõ ràng anh ta không thích làm theo quy ước của xã hội mà chỉ muốn làm theo nguyên tắc của riêng mình. Bỗng bà tự hỏi anh ta có mặt đồ lót không, bà đỏ mặt khi nghĩ đến chuyện này

- Bà đang nghĩ chuyện gì đấy? – Anh ta thấy nét mặt thay đổi của bà

- Không nghĩ gì hết – Bà có vẻ bối rối

- Có, bà có nghĩ. Bà phân vân không biết tôi có mặc quần lót hay không, phải không? – Anh ta đoán, và bà lại đỏ mặt

- Không. Tôi không nghĩ thế – Bà cười khi tự dối lòng

- Có, bà có nghĩ. Này, tôi có mặc. Hay ít ra thì hiện tôi có mặt. Tôi đã cố tìm cho ra chiếc quần lót

- Để cho được bảo đảm – Bà nói, giọng oai vệ, và anh lại cười bà

- Trong hợp đồng tôi đã ký có điều khoản này không? Điều khoản buộc tôi phải mặc quần lót và mang vớ? Vì nếu có điều khoản này, tôi sẽ xé nát nó ngay. Không ai buộc tôi phải mặc cái gì hay làm cái gì – Đây là kiểu nổi loạn điển hình của các trẻ vị thành niên. Liam Allison có lý do để nổi loạn. Anh ta đã có một quá khứ kiên cường chống lại các quy ước và các nguyên tắc của xã hội

- Nhân thế anh hỏi, tôi xin nói thật là có điều khoản này trong tờ hợp đồng – Bà trêu anh lại, cảm thấy rất vui. Ngay khi ấy họ đến cửa phòng bà

- Không, không có – Anh đáp, vẻ bướng bỉnh, hờn dỗi. Như một cậu bé ngỗ nghịch

- Có, có thật – Bà nói, giọng cương quyết – Điều khoản ghi rằng từ rày về sau, lúc nào anh cũng phải mặc quần lót và mang vớ

- Bà không bắt buộc được đâu! – Anh lớn tiếng đáp

- Được, tôi có thể bắt buộc anh được – Bà nói, trông có vẻ quả quyết

Bỗng anh nhìn bà, cười nhẹ nhàng, và bà hết sức kinh ngạc khi thấy anh cúi xuống, hôn bà, khiến bà im lặng không nói được tiếng nào. Bà quá hoảng đến nỗi chìa khóa trên tay bà cùng chiếc xắc tay rớt xuống đất

Sau khi hôn xong, bà nhìn anh, hỏi

- Tại sao anh làm thế, Liam? – Giọng bà nhỏ nhỏ, và bà thấy hoảng sợ trước thực tế là bà thích hôn anh. Thật vậy, bà rất thích. Thích hôn anh rất nhiều. Anh ta lượm chìa khóa lên, nhẹ nhàng mở cửa phòng của bà. Anh đứng nhìn bà, bà không nói tiếng nào mà đi vào phòng, và anh theo bà. Vừa vào phòng, anh liền hôn bà lần nữa, đưa chân đóng cửa phòng. Bao nhiêu cảm xúc trái ngược nhau tràn ngập lòng bà

Bà muốn ngăn anh lại. Bà muốn làm thế. Bà có ý định ngăn anh lại, nhưng bà không làm được. Bậy nhất là bà không muốn làm, và anh ta cũng không. Liam tiếp tục hôn bà cho đến khi anh bế bà lên, nhẹ nhàng đưa bà lên giường. Trong phòng có ngọn đèn, anh đưa tay tắt đèn đi. Anh không nói gì với bà hết. Anh hôn bà, cởi quần áo bà ra, và chỉ một lát sa, họ nằm với nhau trần truồng, làm tình, trước khi bà ý thức được điều gì đã xảy ra. Bà muốn chặn anh lại, nhưng không chặn được. Bà không muốn chặn anh. Bà muốn làm chuyện họ đang làm, vì anh cũng vậy. Họ là 2 người đối tình gặp nhau, nên không thể bỏ nhau được. Sức lôi cuốn giữa họ quá mạnh, không thể nào cưỡng nổi. Và mặc dù nếp sống của họ khác nhau, nhưng cả 2 đều cần có nhau để chia sẻ nỗi cô đơn của nhau, nên họ níu chặt nhau cho đến khi mệt rũ rời, ôm nhau nằm thở hổn hển trên giường. Bà nằm nhìn anh trong bóng tối, sửng sốt trước việc họ vừa làm, còn anh thì cười với bà, nụ cười dịu dàng của người thương yêu thăm thiết

- Tôi nghĩ là tôi đã yêu bà – Liam dịu dàng nói, và cảm thấy mắt rớm lệ. Bà cứ tưởng bà không bao giờ bà nghe lại những từ này, thế mà bây giờ anh nói với bà, người mà bà không quen biết và không biết bà. Tuy nhiên trong thâm tâm, bà nghĩ là biết anh. Bà biết anh cô đơn trong thời thơ ấu và khi lớn lên, anh là người yếu đuối

- Không thể như thế. Anh không biết tôi – Bà nói nhỏ nhỏ, nước mắt chảy xuống má. Những giọt nước mắt chảy cho Arthur và cho Liam, đồng thời cho chính bà

- Có thể chứ, tôi hiểu bà rồi. Tôi muốn hiểu bà thêm nhiều hơn nữa – Tối đó Liam đã nói cho bà nghe nhiều về anh, và anh muốn biết nhiều hơn về bà

- Chuyện này thật điên rồ, Liam à – Bà chống khuỷu tay nhồm người lên, nhìn xuống anh, và anh đưa tay lau nước mắt trên má bà, ánh trăng chiếu lờ mờ lên họ. Tất cả động tác của anh đều dịu dàng, đầy thương yêu

- Có lẽ điên thật rồi – Anh xác nhận – Nhưng có lẽ đây là điều 2 ta cần. Tôi biết điều tôi làm. Và tôi nghĩ bà cũng biết

- Biết điều gì Có phải tình dục không? – Bà hỏi với vẻ bị xúc phạm. Bà không thể làm tình với anh trong một đêm như Becky. Và lại, chuyện này rất kỳ cục. Bà là người đại diện để bán tranh cho anh, chứ không phải bạn gái. Họ hoàn toàn xa lạ nhau cho đến ngày hôm nay. Chuyện gì đã xảy ra với bà? Bà cảm thấy như bị cuốn trôi trong vùng biển xa lạ, dòng nước đẩy bà đến với anh, dòng nước quá mạnh, bà không thể nào chống lại được

- Chuyện này không phải vì tình dục đâu, Sasha à. Chắc bà biết thế. Hay là không chỉ vì tình dục mà thôi. Nhưng chuyện đã diễn ra rất tuyệt – Thật vậy, chuyện xảy ra rất tuyệt vời. Họ hoàn toàn là 2 k3 xa lạ, thế mà chuyện xảy ra khiến cho cả 2 đều kinh ngạc

- Chuyện xảy ra không thể vì tình yêu. Chúng ta chưa hề quen biết nhau

- Hy vọng chúng ta sẽ hiểu nhau – Liam dịu dàng đáp. Nhìn chung, anh có vẻ là người tốt, là người cực kỳ hấp dẫn. Bà đã bị anh thu hút ngay từ khi 2 người mới gặp nhau. Bà cố không nghĩ đến chuyện ấy, nhưng không được

- Chuyện ấy không thể được – Bà lại nói – Tôi là người đại diện nghệ thuật cho anh, và lớn hơn anh 9 tuổi

- Thì có sao đâu? Bà cũng có nguyên tắc về chuyện này nữa à? – Anh có vẻ không quan tâm đến việc cách biệt tuổi tác, chuyện này đối với anh hình như không quan trọng.

- Phải, tôi có nguyên tắc về chuyện này. Tôi không ngủ với các họa sĩ của tôi. Không bao giờ, và bây giờ tôi cũng không muốn – Bà cương quyết nói, như nhắc nhở mình

- Bà vừa mới ngủ đấy. Và lại, trước đây là có chồng. Bây giờ mọi việc khác rồi

- Khác là tôi sẽ ngủ với họa sĩ của mình à? Tôi không nghĩ như vậy, Liam à – Bỗng bà thấy tức giận mình, và trước khi bà nói thêm, anh hôn bà lần nữa, nhẹ sờ lên cơ thể bà. Khi anh chạm vào người bà, từng làn da thớ thịt của bà run lên. Bà cảm thấy như bà mất trí vì anh. Lần này bà không muốn ngăn lại. Thậm chí bà nắm yên trong tay anh, khóc ròn. Lần này là

nước mắt sung sướng. Anh kéo sát bà vào người, ôm chặt cứng lấy bà cho đến khi bà thôi khóc. Bà thấy cảm xúc tràn ngập lòng bà, như cái đê trong lòng bị vỡ ra

- Tôi yêu bà, Sasha à. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi yêu bà. Tôi nghĩ tôi sẽ yêu bà mãi mãi. Hãy cho tôi cơ may ấy – Anh van xin bà. Anh muốn bà hơn bất kỳ ai trên đời, ngay cả Beth

- Chuyện này sẽ không tái diễn lại đâu – Giọng bà nho nhỏ trên ngực anh, và anh cười

- Tôi hứa lần sau tôi sẽ mang vợ – Anh nói khi tay cứ ôm chặt lấy bà

- Tôi nói thật đấy, Liam à! – Bà nói nhỏ, rồi thiu thiu ngủ trong vòng tay anh

- Tôi biết bà nói thật, Sasha... tôi biết thế... như tôi yêu bà! – Anh hôn tóc bà xoa trên mặt gối, ôm bà, miệng mỉm cười và đi vào giấc ngủ. Đây là đêm đầu tiên 2 người ngủ ngon nhất trong nhiều tháng qua.

Chương 6

Sáng hôm sau, ánh nắng chiếu vào phòng Sasha ở khách sạn Claridge đánh thức bà và Liam dậy lúc 9 giờ. Anh thức dậy trước, nằm ôm bà trong lòng. Rồi bỗng như thể bà biết anh đang nhìn mình, bà nhúc nhích. Bà cảm thấy hai cánh tay anh ôm choàng mình, người nằm phía sau mình, mới đầu bà không biết ai nằm phía sau mình. Nhưng rồi bà nhớ ra. Bà nhắm mắt rên rĩ.

- Chào buổi sáng, nàng tiên ngủ say, – anh nói nho nhỏ, kéo bà sát và mình hơn. Bà từ từ lăn người lui nhìn anh. Hai người nằm mũi gần sát vào nhau, và trông anh trong buổi sáng đẹp như tối hôm qua. Bốn mắt nhìn nhau, lòng bà trĩu nặng. Bà không ngờ mình đã làm một việc như thế này. Nhìn cảnh anh nằm đấy, trần truồng, đẹp trai, mái tóc vàng xõa dài trên vai, thân hình ấm áp bên cạnh người bà, bà nghĩ là bà đã mất trí.

- Chuyện này không xảy ra, – bà quả quyết nói. Nhưng bà không ngồi dậy, hay lăn ra xa anh. Trông anh, bà còn muốn anh nhiều hơn nữa.

- Có, chuyện này xảy ra rồi. – Anh cười, vẻ khoái trá. Bà chưa bao giờ thấy có ai đẹp như anh.

- Chúng ta không được làm chuyện này, Liam à. Không thể được! – Tình thế sẽ không thay đổi gì được. Anh vẫn trẻ hơn bà 9 tuổi. Cho dù tuổi tác không làm cho anh quan tâm, nhưng bà rất khó chịu. Và anh là họa sĩ được bà làm đại diện. Mà cho dù bà không làm đại diện cho anh, thì bà nghĩ anh cũng quá trẻ đối với bà. Nhìn vẻ non nớt của anh, so thái độ còn trẻ con của anh với ngày sinh trong giấy thông hành của họ, người ta còn nói anh nhỏ hơn bà nhiều hơn nữa. Và bà không thể từ chối việc làm đại diện cho anh chỉ vì bà điên khùng. Thật điên nặng. Bây giờ bà cảm thấy mình như thế. Bà đã đói tình, muốn có người làm bạn, muốn có người thương yêu, thậm chí còn muốn có người làm tình. Nhưng bây giờ không phải là lý do để cho bà làm một việc như thế này. Bà giận mình, và cũng hơi giận anh. Nhưng không đủ giận để đứng dậy khỏi giường. Bây giờ hay là vào đêm trước.

- Nếu bà muốn thì chuyện gì cũng có thể được hết. Tối hôm qua bà đã nói thế, ngay trước khi chúng ta làm tình lần thứ hai.

- Tôi là đồ điên. Khi ấy tôi là kẻ mất trí, – bà nói, rồi nằm ngửa, nhìn lên trần nhà, tránh không nhìn anh. Bà cảm thấy nằm bên cạnh anh như thế này thật tuyệt, bà cảm thấy mình như người có chồng trở lại. Nhưng bà nghĩ đây là trái cấm, không được ăn. – Anh có nghĩ chuyện như thế này là điên không? – bà hỏi, quay mặt nhìn anh. Mắt anh xanh và to, khuôn mặt hoàn hảo, mặc dù chưa đủ nét để làm cho anh có vẻ là người lớn. Anh trông như một diễn viên trong một bộ phim tình dục. Anh cần một diễn viên còn trẻ để đóng với mình, chứ không nên cần một phụ nữ với tuổi của bà. Bà nghĩ thế, mặc dù anh không nghĩ, hay không muốn nghĩ. Bà đã nghĩ nên như thế cho cả hai người.

- Không điên đâu, Sasha. Bà là đàn bà, và tôi là đàn ông. Chúng ta thích nhau, hai ta đều cô đơn. Chúng ta cùng có chung một mối quan tâm, hai ta đều sống vì nghệ thuật. Thử hỏi như thế có gì sai?

- Sai nhiều. Tôi già đáng tuổi mẹ anh. Anh là bạn trai của con trai tôi. Tôi đại diện cho anh. Làm sao chúng có thể sống với nhau được? Và lại, anh vẫn còn yêu vợ anh. – Đêm qua khi nghe anh nói về Beth và cô em song sinh trời đánh của chị ta, bà đã nghĩ đến chuyện này.

- Bà không già đủ làm mẹ tôi đâu. Bà rất đẹp và chỉ lớn hơn tôi có 9 tuổi thôi. Chín tuổi thì làm mẹ gì được. Và tôi không yêu vợ tôi nữa. Và lại cô ấy không còn là vợ tôi nữa. Chúng tôi sắp ly hôn rồi. Bà và tôi hoàn toàn tự do, không vướng ai hết, cô độc, và đã trên 21 tuổi. Tôi thấy chúng ta có thể yêu nhau. Bà có khó khăn gì à? – Anh có vẻ hơi lo sợ.

- Tôi vẫn còn yêu chồng tôi, – bà buồn bã đáp, nhưng lần này bà không khóc. Liam đợi một lát mới trả lời và khi anh nói, anh đưa ngón tay vuốt nhẹ lên mặt bà.

- Sasha, ông ấy chết rồi. Bà còn sống, ông chết. – Đêm qua bà đã nói đến vấn đề thiếu thực tế này rồi. – Bà có quyền sống hạnh phúc với người khác. Với tôi hay bất cứ ai. Bà không thể sống ẩn cư được nữa. Làm thế là không đúng.

- Đúng, tôi phải làm thế! – Bà quay lưng về phía anh, nhưng vẫn không ngồi dậy. Anh không biết bà có khóc hay không, nhưng anh đưa tay ôm bà, kéo bà sát vào anh.

- Sasha, tôi nghĩ làm thế là điên. Tôi không biết bà, nhưng tôi nghĩ tôi yêu bà. Tôi cảm thấy như tôi đã đợi bà suốt đời.

- Thật là suy nghĩ mất trí, – bà nói nhỏ, vẫn nằm quay lưng về phía anh. Nhưng bà nghĩ điều anh nói có phần đúng, ngay cả với bà, mặc dù vô nghĩa. – Chúng ta uống quá nhiều. Chuyện ấy không do tình yêu, mà do rượu gây nên. – Bà cố phủ nhận chuyện đã xảy ra, nhưng tin rằng cả anh lẫn bà không ai phủ nhận được.

- Này, dù sao đi nữa thì tôi cũng muốn chúng ta tiếp tục chuyện này. Tại sao bà không để chuyện này xảy ra và xem thử nó đi đến đâu? – Anh van xin bà.

- Tiếp tục để làm gì? – bà quay qua nhìn anh. Trông anh có vẻ khổ sở vì chuyện họ đã làm. – Chuyện này sẽ đi đến đâu? Anh cần người cùng tuổi với anh. Tôi lớn hơn anh nhiều, tôi là người đại diện bán tranh cho anh. Tôi bảo thủ, còn anh thì không. Chúng ta sẽ làm trò cười cho thành phố Paris. – Nhất là khi anh đi với bà đến nơi làm ăn mà đi giày không vớ và mặc áo sơ mi vẽ hình. Bà là người được mọi người tôn kính, sống cuộc đời nghiêm túc, còn Liam thì không. Anh là người như anh đã nói, họa sĩ điên, và anh là bạn của Xavier. Nếu các con bà biết, họ sẽ rất buồn y như bà vậy.

- Sasha, tôi không muốn người bằng tuổi tôi. Tôi muốn bà thôi! – Anh dừng lại suy nghĩ một lát rồi lại nhìn bà và hỏi: – Tôi làm cho bà bối rối phải không?

- Anh sẽ làm phiền tôi, – bà thành thật đáp, – nhưng tôi sẽ không để cho anh có cơ hội làm thế. Liam, nếu tôi đi ra ngoài với anh, tôi có vẻ như một cụ già điên đớ tình. Tôi sẽ không làm như thế đâu.

- Bà có thể làm thế. Ít ra bà chỉ nói đúng một nửa. Bà đớ tình, nhưng bà không già, không điên.

- Tôi già, tôi điên thật! – bà nói, vẻ khổ sở, và anh hôn bà để cho bà im lặng và vui lên. Bà không vui lên được nhưng cũng không thờ ơ được. Mặc dù bà đã nói không để cho việc này xảy ra, tiếp tục diễn ra, nhưng khi anh đụng chạm bà, bà liền đáp ứng lại ngay. Sự đáp ứng mãnh liệt hơn bà nghĩ. Chưa bao giờ bà có hành động đáp ứng như thế này, ngay cả với Arthur bà cũng không như thế. Mà Liam thì không. Chỉ trong vòng mấy giây sau, họ ôm quện lấy nhau. Và khi họ lại làm tình, bà rên nho nhỏ.

Khi họ nằm yên trong tay nhau, thỏa mãn, thở hỗn hển, chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh giường chỉ 9 giờ kém 15 phút

Khi bà nhìn đồng hồ, bà thốt lên

- Ôi lạy Chúa, Xavier sắp đến rồi! Tôi hứa ăn sáng với nó – Liam cười

- Được rồi, tốt hơn là tôi nên thoát nhanh – Anh buông bà ra, đứng dậy, nhìn bà – Tôi chưa bao giờ muốn người đàn bà nào nhiều như thế này. Khi nào tôi lại gặp bà

- Không bao giờ – Bà gay gắt đáp – Ăn sáng xong, tôi phải ra phi trường ngay. Liam, tôi nói thật đấy! Phải chấm dứt chuyện này! – Nhưng người cần nói lời ấy là chính bà. Chưa bao giờ trong đời, bà cảm thấy bối rối mất tự chủ như bây giờ. Bà cảm thấy như người ngồi trên chiếc xe quay đang quay vòng vụt. Bà chỉ nghĩ đến chuyện không hay xảy ra, và bà không muốn hco chuyện đó xảy ra nữa. Bà phải tự chủ mới được – Tôi sẽ không để cho chuyện này tái diễn đâu!

- Thế thì bà quá là điên – Anh buồn bã nói – Tôi không tin bà làm thế. Tối nay tôi sẽ gọi cho bà

- Liam, đừng! Tôi muốn làm đại diện cho anh. Anh là họa sĩ tuyệt vời, anh sẽ có tương lai sáng lạn. Chúng ta hãy làm thế. Đừng gây nguy hiểm cho tương lai của anh!

- Có phải bà nói rằng nếu chúng ta yêu nhau thì bà sẽ không làm đại diện cho tôi không? Vì nếu bà làm thế, tôi có cần phòng triển lãm và hợp đồng của bà. Đối với tôi, bà quan trọng hơn các thứ ấy – Lời lẽ của anh nghe rất gay gắt

- Anh mất trí rồi! – Bà nói, đứng dậy khỏi giường, nhìn anh đăm đăm

- Có lẽ thế. Gia đình tôi đã nói tôi như thế – Anh vừa nói vừa mặc quần áo. Anh không có thì giờ để tắm. Anh phải ra khỏi đây trước khi Xavier đến, nếu không bà sẽ không tha thứ cho anh – Sasha, bà hãy quyết định đi, anh nói, nhìn bà. Bà đang đứng trước cơ hội thuận lợi nhất. Nhưng bà không thể quyết định một việc chỉ dựa vào tình dục thôi. Bà cảm thấy như thể bà đã bị mất trí. Bà nghĩ bà phải lấy lại lý trí, phải lấy lại thật nhanh

- Đừng gọi tôi – Bà nói, giọng chắc nịch. Bà muốn nói thật như thế, bà nghĩ phải làm như thế. Dù chuyện đã xảy ra rồi, bà muốn phải chấm dứt ngay, không để tái diễn chuyện này – Tôi sẽ tiếp xúc với anh để nói về các tác phẩm của anh

- Cả 2 ta đều làm – Anh cãi lý, bà lắc đầu. Anh kéo bà vào lòng, hôn lần cuối cùng. Bà đứng trần truồng trước mặt anh, sửng sốt khi thấy mình thoải mái với anh. Sau khi nói chuyện với nhau trong bữa ăn tối, rồi làm tình với nhau, bà cảm thấy như thể bà đã sống với anh suốt đời rồi. Bà rất dễ chịu khi ở bên anh

- Không, chúng ta không thể làm cả 2 được – Bà nói, giọng chán nản – Tôi sẽ không vừa làm người đại diện cho anh vừa làm người tình của anh – Bà cũng không muốn làm người tình già của anh. Trước đây bà không bao giờ làm thế và bây giờ cũng không muốn thế

Anh hôn bà rồi bỏ đi không nói một lời. Bà nhìn cánh cửa một hồi lâu, lòng lo sợ chuyện này sẽ tái diễn, bà quyết định bà sẽ chấm dứt ngay. Bà tự nhủ: ngay từ bây giờ, bà là người đại diện bán tranh cho anh chứ không là gì hết. Bà vội đi vào tắm vòi sen, và khi ra khỏi phòng tắm, chuông điện thoại reo. Bà sợ Liam gọi đến, nhưng không, Xavier gọi. Chàng vừa rời khỏi nhà, chàng nói chàng sẽ đến nơi bà trong 5 phút nữa

Bà lắc đầu đáp

- Mẹ còn bận chút việc. Mẹ sẽ gặp con ở tiền sảnh trong vòng 15 phút nữa

- Có phải mẹ bận điện thoại không? – Xavier hỏi, giọng nghe có vẻ như chàng đang hưng phấn. Hẳn đêm qua chàng được vui vẻ. Bà rùng mình khi nghĩ nếu Xavier biết chuyện vừa rồi của bà, con bà sẽ nghĩ sao về bà. Bà cảm thấy mình quá hư đốn

- Gọi điện thoại gì? – Bà hỏi giọng lơ đãng – Ừ, phải, những cuộc điện thoại... phải rồi... mẹ bận việc, có hơi trễ một chút. Hẹn ít phút nữa gặp con – Bà cúp máy, ngồi xuống giường, run run. Việc bà làm thật điên. Nhưng dừng lại cũng điên. Bà là người đa cảm, và Liam là người lớn nhưng có hành động như một đứa con nít hoang nghịch. Bà nhắc mình nhớ rằng anh đã phạm tội ngoại tình với em vợ, để cảnh giác mình. Đây là hành vi vô đạo đức, thiếu suy xét. Và mặc dù anh đẹp trai bao nhiêu đi nữa, mà có hành động như một đứa con nít vô trách nhiệm thì cũng bỏ. Bà phải hành động như người lớn mới được. Còn Liam thì không thể làm được

Bà ném những thứ bà đã mang theo đến London vào xách, mặc vội áo quần, chải tóc và trang điểm. 15 phút sau, bà xuống đến tiền sảnh vừa khi con bà đi vào, trông chàng đẹp trai và trẻ trung. Bước đi mạnh dạn tự tin và cách ăn mặc của anh khiến cho bà nhớ đến Liam. 2 người đều theo nếp sống mới, có phong thái rất giống nhau. Đúng là 2 chàng trai hoang dã

- Trông mẹ có vẻ hạnh phúc – Xavier nói, thái độ hân hoan – Chưa bao giờ con thấy mẹ xoa tóc như thế này. Trông đẹp lắm mẹ à – Bà hoảng hốt nhận ra rằng bà đã quên buộc tóc lên. Bà vội vàng quá đến nỗi quên cả soi gương. Rõ ràng đây là dấu hiệu cho bà và cho cả Xavier thấy rằng đã có chuyện thay đổi. Bà đã vô tình sơ ý để tóc xõa, bây giờ đến lúc phải buộc lên ở phía sau, và để yên như thế

- À, cảm ơn con. Mẹ vội quá không kịp buộc tóc

- Mẹ nên thường để tóc xõa như thế cho đẹp. Bữa ăn tối với Liam có vui không?

- Vui... tuyệt... mà không, không được vui... anh ta rất kỳ cục, phải không? Anh ta đến mà mang giày không có vớ và không có dây giày, còn

áo chemise thì anh ta vẽ lên trên – Bà chê Liam với Xavier nhưng khi nói xong bà cảm thấy mình là người dối lòng

- Anh ta rất dễ thương. Mẹ này, vài họa sĩ khác của mẹ trông còn thua hơn nhiều – Xavier vừa nói vừa nhún vai, và bà nghĩ thầm bà không ngủ với ai trong số họ. Nhưng Liam thì khác. KHÔNG ai trong số họ làm cho bà rung động như anh ta, dù chỉ mới nhìn anh ta từ bên kia phòng mà thôi. Bà đã cảm thấy sức thu hút giữa họ ngay từ khi mới gặp nhau, và bà tự nhủ rằng bà tưởng tượng như thế. Bà đã cố phủ nhận điều này, nhưng không được. Vì hóa ra đây là thực tế rành rành chứ không phải tưởng tượng. Thật quá tệ hại

Họ ăn sáng tại tiền sảnh. Bà uống trà, nhìn bánh nướng trong đĩa. Bà không thể ăn được. Bà không đói. Xavier ngốn hết phần ăn của mình... và phần của bà nữa. Chàng đang đói quá

2 mẹ con nói chuyện linh tinh trong một giờ thì chia tay. Khi bà ra phi trường, chàng vẫy tay chào, còn bà phân vân không biết ngày hôm ấy anh có gặp Liam hay không, và Liam nói gì với anh. Nếu Liam có tiết lộ bí mật với con bà, bà sẽ tìm cách loại bỏ anh ta liền. Nhưng bà tin Liam sẽ không làm những việc như thế. Anh ta không ti tiện, hăn học, mà chỉ vô trách nhiệm và còn trẻ so với tuổi của mình thôi. Trên đường ra phi trường, bà cố dẫn lòng không nghĩ đến anh nữa bằng cách lấy giấy tờ trong cặp ra xem

Bà không thể tập trung tư tưởng được vào một chữ nào trong tờ hợp đồng hết. Bà nhìn tờ giấy có chữ ký của Liam, anh đã ký một cách vội vã tại nhà hàng Harry's Bar, và bỗng nhiên bà muốn xé bản hợp đồng. Nhưng bà không thể làm như thế với anh. Anh đã đưa lạ cho bà cả 2 tờ, bà cố nhớ khi đến Paris sẽ gửi cho anh một bản. Anh để lại cho bà số máy di động của mình, nhưng không có thể lực nào trên đời có thể xui bà gọi cho anh đâu. Bà không cho anh số điện thoại di động của mình. Số điện thoại ở nhà cũng không cho. Anh chỉ còn cách gọi đến số máy ở phòng triển lãm tại Paris thôi, và bà cầu sao anh không gọi đến để nói với bà. Nếu anh gọi đến, bà sẽ chuyển cho người khác nói chuyện. Bất kỳ ai cũng được. Miễn bà không nói là được. Bà không muốn nghe giọng anh lại, ít ra là không nghe trong

một thời gian dài. Gọng anh nghe trầm trầm, khêu gợi, và dịu dàng khiến cho bà cảm thấy rạo rức trong lòng. Bà đã chú ý đến giọng nói của anh ngay từ đầu. Bây giờ bà yêu giọng nói của Liam và gần như yêu tất cả cái gì của anh, ngoại trừ cách xử sự của anh. Với tuổi của bà, bà không thích đan díu với người họa sĩ tuyên bố mình là họa sĩ điên, người có hành động như thiếu niên phạm pháp. Điều mà bà đã nói với anh vào sáng nay là đúng. Nếu bà công khai đan díu với anh, bà sẽ làm trò cười cho thiên hạ ở Paris, và ngay cả ở New York nữa. Bà phải bảo vệ danh tiếng của mình. Liam không có danh tiếng. Anh không quan tâm đến danh tiếng của anh lẫn của bà. Anh không có gì để mất khi gian díu với Sasha. Bà thì mất sạch, ngay cả sự kính nể của con cái, của đồng nghiệp và bạn bè cũng mất. Khi bà bước lên máy bay ở phi trường Heathrow, bà hoàn toàn nhận thức được điều này. Chuyện vừa qua là chuyện rất gớm ghiếc, chuyện ngàn năm một thưở, chuyện mất trí trong phút chốc, bà nhất quyết không để cho nó tái diễn. Không bao giờ nữa. Khi máy bay cất cánh đi Paris, bà nhủ lòng phải giữ cho mình trong sạch, tinh táo.

Sasha vào văn phòng ở Paris lúc 4 giờ. Mặc dù ở London trời nắng. Nhưng khi bà đến Paris thì trời mưa. Bà phải chật vật lắm mới tìm được taxi ở phi trường, và khi đến văn phòng, bà ướt mè. Đến văn phòng, bà bình tĩnh trở lại sau khi chuyện xảy ra không hay ở London

- Lạy Chúa, trông bà tuyệt quá – Bernard, người quản lý phòng triển lãm thốt lên khi gặp bà ở hành lang – Nhưng vì bà ướt mè, Sasha, bà nên về nhà thay áo quần kéo bệnh đấy!

- Lát nữa tôi sẽ về. Tôi phải gọi điện thoại. Nhân tiện đây luôn – Bà cười với Bernard, và ông ta nhận thấy rằng mặc dù tóc tai, quần áo ướt mè, nhưng trông bà có vẻ khá hơn trước đây rất nhiều. Hơn một năm nay, bây giờ là lần đầu tiên trông bà có vẻ thoải mái và hạnh phúc. Rõ ràng nhờ bà đi thăm con trai mà được tươi tắn như thế này – Chúng ta sắp có một họa sĩ mới. Anh ta là bạn của Xavier ở London. anh ta đã ký hợp đồng rồi, chúng ta phải gửi cho anh ấy một bản. Ảnh người Mỹ, còn trẻ. Tác phẩm của ảnh rất tuyệt

- Hay lắm! Tôi mong được xem tranh của anh ấy – Bernard giống như bố bà, là người bảo thủ, nhưng ông ta rất kính trọng con mắt của Sasha về các tác phẩm đương đại và các họa sĩ đang lên. Bà rất nhạy cảm về số tác phẩm đang thịnh hành trên thị trường

- Tôi đã nói với anh ta rằng chúng ta sẽ triển lãm tranh của anh ở New York – Ông ta gật đầu, rồi 2 người đi vào phòng làm việc riêng của mình. Khi bà đi vào phòng làm việc, bà ngạc nhiên thấy trên bàn có một bó hoa hồng lớn. Bà mừng khi thấy cô thư ký chưa mở tấm danh thiếp gói kèm theo bó hoa. Nhờ hoa hồng có màu đỏ, người thư ký biết là hoa gửi riêng cho bà, nên chị ta không khui phong bì ra xem. Khi Sasha biết người nào gửi hoa cho mình, bà rất mừng. Bà không muốn văn phòng biết bà có tình nhân bí mật. Bà đã làm một việc sai lầm, phải được sửa chữa, không thể tiếp tục việc này được

Tấm thiếp viết " Chuyện có thể. Tôi yêu bà, Liam". Bà xé vụn tấm danh thiếp, ném vào sọt rác, lòng bối rối. Chắc anh đã bỏ ra một số tiền lớn để mua bó hồng và bà biết anh không có tiền nhiều như thế. Bà cảm động, định gọi cho anh ta, nhưng bà kiềm chế được. Bà đã hứa với mình là giữ bí mật, cho nên dù bà muốn gọi bao nhiêu bà cũng không nên gọi

Thay vì gọi anh đến cảm ơn về việc anh gửi hoa tặng bà viết vài hàng cảm ơn trên giấy, lời lẽ lịch sự như ngoại viết cho cháu, hay là người đại diện bán tranh gửi cho họa sĩ. Lời trong thư không có gì đặc biệt hết. Bà đưa bức thư cho người thư ký cùng với bản hợp đồng, số điện thoại và địa chỉ của anh. Bà bảo chị mở thêm ngăn hồ sơ cho Liam Allison, anh là họa sĩ mới của văn phòng

- Hoa đẹp quá! – Eugenie nói với bà. Bà đã giải thích cho chị thư ký biết hoa do một họa sĩ mới gửi tặng. Đây là cử chỉ đẹp của nhà họa sĩ chết đói. Nhưng có lẽ anh chàng này không chết đói. Hoa hồng tháng Giêng rất đắt. Bông nhiều Eugenie tự hỏi không biết phải chăng Sasha có bạn trai, nhưng chị tự trả lời chắc chị không có. Đây chỉ là một chàng họa sĩ đang lên. Nhưng bà Sasha có vẻ sung sướng hơn từ lâu nay. Từ khi Arthur chết, trông

bà buồn rầu ủ dột. Bây giờ hình như bà đang bước vào mùa xuân mới. Sau chuyến đi London về, bà có vẻ thoải mái hơn?

Đêm đó bà về phần nhà trong tòa nhà dùng làm nơi ở của mình vào lúc 6 giờ. Bà mừng vì Liam không gọi điện cho bà. Bà pha trà và nấu xúp. Bà tắm nước nóng và cố không nghĩ đến anh. Việc này không phải dễ dàng gì. Đêm hôm qua, vào giờ này, bà đang ăn tối với anh t5i nhà hàng Harry's Bar. Bà cố hết sức không nghĩ đến cảnh tượng diễn ra sau đó khi họ về khách sạn

Đến nửa đêm, chuông điện thoại reo làm cho bà giật mình, tỉnh dậy từ giấc mơ. Tatianna gọi đến. Sáng nay cô đã tìm được việc làm. Cô sẽ làm trong phòng nghệ thuật tại một tạp chí thời trang, chọn ảnh để đăng, và làm bất cứ công việc gì họ giao cho cô làm. Cô sung sướng, phấn khởi, rồi sau khi nói cho bà biết tin về công việc của mình, cô hỏi thăm về tin tức của bà

- London như thế nào?

- Vui lắm, bà cố không nghĩ đến Liam – Mẹ đã gặp Xavier và nhiều họa sĩ

- Bạn của Xavier như thế nào?

- Bạn nào? – Sasha có vẻ hoảng hốt khi đáp lời con

- Người mà anh con muốn mẹ gặp để xem tác phẩm của ảnh

- Ồ, người bạn ấy – Sasha đáp, giọng như vừa nhớ ra – Anh ta rất tuyệt! Mẹ đã ký hợp đồng với ảnh

- Chà chắc anh ta vẽ đẹp lắm. Thật quá may cho ảnh

- Ảnh rất tuyệt! Mẹ sẽ cho anh ta triển lãm tại New York vào năm sau – Bà nói với giọng nghiêm trang và nặng nề chuyên môn

- Con cam đoan việc này sẽ làm cho anh ta sung sướng – Nhiều họa sĩ thường xin cô giới thiệu họ với mẹ cô. Việc này làm cho cô bực mình. Cô không muốn bị lợi dụng làm người dẫn đường đến Sasha. Xavier mới là người thích làm công việc này – Khi nào mẹ đến New York?

- Vài tuần nữa mới được, mẹ có nhiều công việc cần phải làm ở đây. Nếu con muốn đến đây nghỉ cuối tuần thì cứ đến cho vui – Sasha thích gặp các con, thích sống với chúng

- Con ghét cảnh trời mưa ở đây. Hôm nay con vừa nói chuyện với người bạn ở bên ấy về. Chị ta nói thời tiết ở đây chán lắm

- Thời tiết xấu thật – Sasha đáp – Ở London trời nắng

- Trời ở đây ngày mai chắc có tuyết. Có lẽ cuối tuần này con sẽ đi trượt tuyết

- Đi đường nhớ cẩn thận đấy! Khi nào con bắt đầu làm việc? – Sasha ngáp, mặc dù ở đây đã khuya nhưng ở New York mới 6 giờ tối

Hẹn mẹ ngày mai – Tatianna có vẻ hưng phấn, và bỗng nhiên Sasha ghen tỵ với con. Đời cô ta đang bắt đầu. Sasha cảm thấy đời mình như đang chấm dứt. Những năm tháng tuyệt vời của bà đã qua rồi. Các con bà đã khôn lớn. Arthur đã chết. Bà không có gì trước mắt để hướng đến, ngoại trừ công việc, và một ngày nào đấy, bà sẽ có cháu, nhưng chúng chẳng thêm quan tâm đến bà. Sau khi chào tạm biệt con gái và nằm xuống giường, bà cảm thấy mình quá già nua. Nghĩ thế, bà không thể nào không nghĩ đến Liam. Anh thật dễ thương vì đã gửi hoa hồng cho bà. Bà điên khùng – "Chuyện có thể" – Anh đã viết trên danh thiếp như thế, tấm danh thiếp bà đã xé vụn. Bà nghĩ rằng chuyện không thể được

Đêm đó bà ngủ chập chờn, cứ nghĩ đến Liam, và sáng hôm sau ngồi vào bàn làm việc lúc 9 giờ. Giờ ở London chỉ mới 8 giờ. Bà phân vân không biết Liam đang làm gì, bà không biết anh có ý định gọi cho à không. Hôm ấy là thứ 7, bà không cần làm việc, nhưng bà không biết làm gì. Bà đã từ chối nhiều lần lời mời đi dự tiệc cuối tuần. Thời tiết rất xấu, mà ngồi ở nhà thì rất chán. Bà thà đi làm việc còn hơn. Chiều đó, Liam gọi cho bà lúc 4 giờ, bà không trả lời. Bà nhờ cô thư ký làm việc trong ông triển lãm nói với anh rằng bà đã đi ra ngoài, hãy gọi cho ông Bernard vào thứ 2. Bernard rất nhạy cảm, không làm việc vào những ngày cuối tuần. Ông ta có vợ 3 con, có nhà ở Normandy, ông phải đưa gia đình đi nghỉ cuối tuần ở đây. Khi

Arthur còn sống, bà cũng không làm việc vào những ngày cuối tuần. Bây giờ bà phải làm việc vào ngày cuối tuần hết thời gian cho đỡ buồn. Từ khi Arthur chết, những ngày cuối tuần thật thê thảm cho bà.

Phòng triển lãm đóng cửa vào lúc 6 giờ chiều, bà về nhà lúc 7 giờ. Bà đem theo một chồng tạp chí nghệ thuật về nhà để xem. Bà bật đèn. Đã đến giờ ăn, nhưng bà không đói. Bà đi pha trà uống, thầm nhắc nhở mình rằng cứ nghĩ đến London là điều vô nghĩa. Việc này chẳng đưa bà đi đến đâu, ngoài khổ sở và điên cuồng. Khi bà rót trà vào tách, chuông cửa reo vang. Chuông reo không ngọt khiến bà nghĩ là người giữ cửa đã đi đâu rồi. Bà chạy qua sân đến cánh cửa bằng đồng kèch xù ở phía ngoài, không biết ai gọi cửa. Không ai bấm chuông gọi cửa vào ban đêm

Bà nhìn qua cái lỗ nơi cánh cửa và không thấy ai ở ngoài hết. Bà bấm máy để ở một cánh cửa nặng nề ra. Có thể có ai để cái gì bên ngoài. Khi bà kéo cánh cửa ra, nhìn quanh, bà thấy Liam đứng ở trước mặt bà, ướt mèm dưới trời mưa. Anh xách một cái túi nhỏ, mặc áo lao động ngoài quần jeans. Anh mang đôi giày chần bò cũ, mái tóc vàng để dài, sát vào da đầu vì nước mưa. Bà nhìn anh, không nói một lời. Anh nhìn xuống bà. Bà đứng tránh sang một bên để anh đi vào cho khỏi ướt

- Bà nói tôi đừng gọi bà ở London – Anh nói, cười với bà – Cho nên tôi không gọi. Tôi gọi bà từ Paris. Tôi không gọi nữa cho đến khi tôi đến đây. Tôi nghĩ bây giờ chắc bà đã về nhà rồi

- Liam, anh làm gì ở đây? – Trông bà có vẻ buồn chứ không giận. Hay đúng ra là bà sợ. Cuộc gặp này của họ có thể không tránh khỏi để cho những việc đáng tiếc xảy ra

- Tôi đến thăm bà – Hơn bao giờ hết trông anh như một đứa bé cao lớn. Từ hôm qua tôi chỉ nghĩ đến bà, không làm được gì hết. Vì vậy, tôi phải tìm cách đến thăm bà. Tôi nhớ bà... – Bà cũng nhớ anh, nhưng tiếp xúc với anh là điều cực kỳ nguy hiểm

- Hoa hồng rất đẹp – Bà lịch sự nói

- Thật ư? Bà đã liệng chúng rồi à? – Trông anh có vẻ lo lắng

- Sao lại liệng đi? Hoa hồng ở trong phòng làm việc của tôi – Họ vẫn còn đứng dưới mái hiên sau cổng ngoài sân – Tôi nói với người thư ký, hoa do một họa sĩ mới tặng

- Tại sao bà lại phân trần với chị ta như thế? Bà là người tự do mà?

- Không ai tự do đâu, Liam. Hay ít ra thì tôi không được tự do. Tôi có công việ, con cái, nhân viên, khách hang, trách nhiệm, bốn phận, tiếng tăm. Tôi không thể hành động như một cô nữ sinh khao khát tình yêu – Bà nói một hơi như nói với chính mình

- Tại sao không tự do? Việc bà thay đổi mái tóc, để xõa xuống, khiến cho bà trông đẹp hơn – Đây là nhận xét mà con trai bà đã nói khi chàng thấy bà để tóc xõa tại London. Nhưng khi nghe Liam nói, bà thấy bối rối, mất tự nhiên. Bà không muốn mất tự nhiên. Bà sẽ không từ bỏ quá khứ để biến mình thành kẻ điên khùng, chạy theo chàng trai cao lớn điên rồ này

- Tôi mời bà đi ăn tối được không? – Nghe Liam hỏi, bỗng bà nhớ đến buổi ăn tối khốn nạn với Gonzagne de St. Mallory tại nhà hàng Alain Ducasse trước đây mấy tháng. Lão ta gạ gẫm để ngủ với bà rồi mới mua bức tranh. một hành động quá xúc phạm đến bà. Nhưng việc Liam mời bà đi ăn không xúc phạm đến bà. Điên khùng thì có, nhưng thành thật, không xúc phạm. Gonzagne tuy là người quý tộc, nhưng lão quá đê tiện, chứ không như anh chàng họa sĩ tự – cho – và – hãnh – diện mình là một họa sĩ điên

- Tại sao anh không vào nhà để tôi nấu cái gì cho anh ăn? Thời tiết quá xấu, không nên đi ra ngoài làm gì – Bà dẫn anh vào nhà, cửa nhà vẫn còn mở – Anh dự định đi đâu hôm nay? – Bà hỏi, vẻ lo lắng. Nếu anh trả lời ở với b, chắc bà sẽ không để cho anh vào cửa

- Ở lại ký túc xá họa sĩ trong khu Marais, gần quăng trường Place de Voges. Mùa hè năm ngoái tôi có ở đấy rồi – Bà gạt đầu, dẫn anh vào phòng khách. Ngôi nhà có từ thế kỷ 18, đồ đạc và bàn ghế cũng vậy. Tranh trong phòng vẽ theo kiểu đương đại, tân thời. Ít ai trang hoàng được như thế này. Kết quả là căn phòng trông vừa đẹp, tươi mát, vừa ấm cúng. Cái lò sưởi

không lồ... ở trong phòng đã được bà cho xây lại bằng cẩm thạch trắng. Chỉ có một ngọn đèn ở giữa phòng, ngọn đèn ở trên chiếc cột cao bằng bạc, bà đã mua chiếc cột đèn này ở Venice trước đây nhiều năm. khắp nơi trong phòng đều có đèn cầy cắm trong giá đèn cao. Bà không bận tâm thắp đèn cầy. Tình thế quá rắc rối. Họ đi qua phòng khách, băng qua phòng ăn để vào nhà bếp. Nhà bếp là một căn phòng lớn thoải mái, bàn ghế kiểu Pháp què kệch, một chiếc bàn bằng đá cẩm thạch to và trên mỗi bức tường đều treo tranh của các họa sĩ đang lên. Màu sắc chủ yếu trong phòng là vàng và vàng cam, gợi lên hình ảnh của ánh mặt trời. Phía trên chiếc bàn, treo một ngọn đèn chùm lớn màu trắng của Venice. Bà đưa tay bật lên. Căn phòng ấm cúng, hấp dẫn, thời Arthur còn sống, họ thường ngồi ở đây hàng giờ. Họ dùng phòng này nhiều hơn phòng khách. Ghế đều bọc da mềm màu nâu

- Chà... phòng tuyệt quá! Ai trang trí phòng này vậy?

- Tôi trang trí – Bà cười nói với anh – Tôi dồn hết công sức để trang trí phòng này. Còn các nơi khác trong nhà thì bình thường hơn – Cũng như bà dồn hết công sức để trang hoàng phòng triển lãm, với cái phần nhà nơi bố bà dùng làm chỗ ở. Đồ cổ và tranh ảnh do ông cụ sưu tầm đều rất đẹp. Nhưng Sasha thích nơi bà ở trong tòa nhà hơn nơi nào hết. Liam cũng vậy. Anh thích căn hộ của bà và cảm thấy như nhà mình ngay

Bà bắt xoong lên bếp lò nấu xúp cho anh, làm cho anh một đĩa trứng rán. Anh nồng nhiệt đón nhận thức ăn, nói với bà anh đói meo. Anh không ăn gì từ trưa đến giờ

- Nếu bà có thực phẩm, tôi xin làm một đĩa mì – Anh nói. Bà ngần ngại rồi gật đầu. Bà không muốn anh nán lại lâu trong nhà, bà muốn anh về ký túc xá họa sĩ Marias ngay. Về đây anh muốn làm gì thì làm. Bà sẽ không dính dáng gì đến công việc của anh

Cả 2 người chú ý vào việc nấu nướng, và nửa giờ sau, họ ngồi bên nhau trên bàn ăn, nói chuyện, tranh cãi về 2 họa sĩ mà bà làm đại diện. Theo anh thì chỉ có một người là có tài, đầy hứa hẹn, xứng đáng với điều kiện mà bà đã dành cho ông. Còn người kia, anh nói rằng không xứng

đáng, bất tài, không đáng cho bà quan tâm. Theo Liam, ông ta bắt chước bút pháp của người khác, giả tạo, vụng về

- Tôi không ngại được tranh của ông ta. Ông ta là kẻ xấu xa – Liam có ý kiến rất gay gắt cho nhiều vấn đề

- Phải, ông ta không tốt – Sasha đáp. Bà cũng không thích ông ta – Nhưng tranh của ông bán đắt như tôm tươi, các viện bảo tàng đều thích

- Họ chỉ nhìn ông ta thôi, vì vợ ông có tiền – Bỗng anh nhìn bà với vẻ rụt rè rồi cười khúc khích – Nếu bà với tôi cặp kè nhau, tôi nghĩ là lúc nào đó, người ta cũng nói về tôi như thế – Câu nói của anh làm cho bà run lên

- Anh đừng lo, chúng ta sẽ không cặp kè nhau đâu. Anh sẽ không gặp vấn đề khó khăn ấy đâu – Trông bà có vẻ buồn buồn khi nói thế – Điều tốt nhất cho chúng ta là đừng "cặp kè nhau" như anh nói

- Tôi muốn cho bà xem cái này – Anh nói, vừa kéo ống quần jeans xanh ướm mèm lên, rồi cởi chiếc ủng cao bồi ra với vẻ thoải mái. Bà không thấy có gì đáng nói hết. Anh mang đôi vớ thể thao bằng vải trắng. Anh chỉ vào một chiếc vớ và nói tiếp – Bà thấy đấy! Vớ. Tôi mang nó vì bà. Tôi mua ở phi trường – Người ta không thấy anh mang vớ khi đi ủng cao bồi, nhưng như một đứa trẻ làm vừa lòng mẹ, anh muốn bà biết anh có mang vớ, anh muốn bà xác nhận việc này cho anh

- Anh là một cậu bé ngoan, Liam à – Bà nói, trêu chọc anh, nhưng cảm động. Rõ ràng Liam muốn làm vừa lòng bà, muốn bà tin tưởng anh. Nhưng anh cần nhiều thứ hơn nữa mới thành người lớn được. Và anh chưa làm được. Cái gì nơi anh cũng toát ra vẻ trẻ con và người họa sĩ điên. Và như anh đã nói với bà trước đây với vẻ hãnh diện, rằng không ai có thể kiềm chế anh được. Bố anh đã cố kiềm chế anh, các anh em của anh cũng đã cố gắng làm thế, nhưng Liam không nghe, coi thường họ. Sasha không muốn làm thế. Bà muốn anh tự kiềm chế mình để thành người lớn. Việc anh đến Paris là cử chỉ đáng yêu thật đấy, nhưng hành động này vẫn có tính bốc đồng, tùy tiện, và không tôn trọng bà yêu cầu là phải lánh xa bà, quên

chuyện không lành mạnh mà họ đã vấp phải tại London. Khi ăn xong, anh hỏi bà

- Trước khi tôi đến đây, bà định tối nay sẽ làm gì?

- Không làm gì hết. Đọc sách. Đi ngủ. Cũng không đi chơi đâu cả.

- Tại sao không? – Anh cau mày nhìn bà

- Lý do rất đơn giản. Vì buồn. Cô đơn. Tôi rất chán đi dự tiệc. Tôi cảm thấy mình như cái bánh xe phòng hồ, hay là kẻ cô độc trên chiếc thuyền của Noah. Bạn bè thương hại tôi, khuyên tôi đi chơi mãi rồi họ cũng chán. Chỉ khi nào cần thiết tôi mới đi, như đi với khách hàng chẳng hạn

- Bà cần đi chơi nhiều hơn nữa – Liam nói với vẻ tự nhiên, như thể bà thuê anh làm cố vấn an ninh xã hội cho bà – Bà cần vui nhiều trong cuộc sống. Bà không hề ngồi trong ngôi nhà trống trải, đọc sách và nghe mưa rơi được. Lạy Chúa, nếu tôi sống như bà, tôi thà tự tử còn hơn – Bà không nói cho anh biết nhiều khi bà cũng có ý nghĩ như thế, nhiều lần bà nghĩ đến chuyện tự tử từ khi Arthur chết, và điều duy nhất khiến bà không làm thế là vì bà phải sống vì con. Nếu không vì các con, thì chắc bà đã tự vẫn rồi. Tự nhiên Liam nghĩ đến chuyện bà cũng đã có ý định này. Căn cứ theo lối sống của bà, theo cách bà chọn con đường cô độc để sống, thì anh biết, nhưng anh không trách bà. Niềm vui của bà bây giờ là phòng triển lãm, là những lần đến thăm bất thường của các con bà – Ngày mai tôi sẽ đưa bà đi xem ciné. Bà đã xem những phim về võ sĩ đạo ở Paris chưa? – Anh hỏi, vừa giúp bà dọn dẹp bàn. Bà cười khi nghe anh hỏi

- Tôi không thích. Tôi chưa xem phim nào hết – Nếu không có gì làm cho bà thích, thì anh đã làm cho bà vui. Thỉnh thoảng anh làm cho bà cười, đã từ lâu bà không cười, hay có lẽ không bao giờ cười

- Bà phải xem cho vui. Phim tuyệt lắm. Giải trí rất tuyệt. Bà khỏi phải đọc phụ đề, chỉ nghe tiếng nói thôi. Những động tác của nhân vật làm cho chúng ta chú ý để hiểu lời nói. Đây là những tác động tâm lý hết sức sâu sắc. Xavier không thích những phim này lắm

- Tôi không nghe nó nói – Bà đáp, cười với anh

- Có lẽ cậu ấy lúng túng. Cậu ấy xem mình là nhà trí thức trang trọng. Không có gì cao siêu trong các bộ phim về võ sĩ đạo. Tôi không thích các phim cậu ấy đi xem, chúng thường làm cho tôi buồn ngủ

- Tôi cũng thế – Bà cười cười mở – Nó thích những bộ phim của Ba Lan và Tiệp Khắc rùng rợn. Tôi không đi xem với nó được

- Tốt, vậy thì bà đi xem ciné với tôi. Thậm chí tôi còn đưa bà đi xem phim về khiêu dâm nữa. Bà không xem ciné lâu chưa? – Bà ngẫm nghĩ một lát, và nhận thấy câu trả lời cũng như khi trả lời về các vấn đề khác

- Không đi từ khi Arthur chết – Anh gật đầu, không đáp, đưa mắt nhìn tủ ướp lạnh. Bà có tủ lạnh và tủ ướp lạnh của Mỹ, loại này hiếm thấy ở Paris. Khi bà tân trang lại ngôi nhà, Arthur quyết tâm sắm cho được cái thứ này. Họ còn có phòng tắm rộng, đẹp, sang trọng nhất ở Pháp

- Bà có kem lạnh không? Tôi rất mê kem lạnh – Bà nghĩ có nhiều thứ không nên mê quá. Ví dụ trường hợp của anh chẳng hạn. Ngay cả việc uống rượu vang khi ăn cơm mà anh cũng không quan tâm đến, mặc dù bà mời anh uống

- Để xem nào... – Bà mở tủ ướp lạnh, nhìn vào trong. Không có gì hết ngoài nước đá. Bà không ăn tráng miệng hay kem lạnh. Những thứ mà bà quản gia để vào tủ lạnh chỉ dùng vào bữa ăn tối thôi. một ít rau quả, xà lách, xúp làm ở nhà, thỉnh thoảng vài miếng thịt đông lạnh, fromage và thịt gà. Bà không ăn nhiều. Liam ăn mạnh như hổ. Bà quay qua nhìn anh, vẻ bối rối – Không có kem lạnh. Rất tiếc! – Bà không nhớ vừa rồi bà có mua một ít hay không, hay đã mua mà ăn hết

- Thế thì thiếu quá! – Trông Liam có vẻ buồn

- Lần sau tôi sẽ nhớ mua – Bà nói, như thể lần sau họ sẽ ăn với nhau lần nữa, điều mà bà cương quyết sẽ không có. Rồi bỗng bà nảy ra một ý kiến. Từ lâu nay bà không có ý nghĩ này, từ khi các con bà còn nhỏ bà cũng không có. Nhưng bây giờ bà có đứa bé mới trong đời bà. Đó là Liam – Mặc áo khoác vào, chúng ta đi chơi một vòng – Bỗng bà bốc đồng nói, và cười với anh

- Đi đâu? – Anh hỏi, trong khi bà mặc áo khoác, lấy xách tay. Bà vẫn đang mặc bộ complet màu đen trang trọng khi đi làm việc ở văn phòng. Một lát sau, họ ra khỏi nhà. Bà dẫn anh đến nhà xe, ngồi vào tay lái chiếc Renault nhỏ xíu của mình. Anh phải co người hết cỡ mới vào được trong xe. 2 chân anh quá dài mà xe thì quá nhỏ, nhưng với Sasha, xe như thế này là hoàn hảo

Bà lái xe đến đảo St. Louis, tìm chỗ đậu xe rồi nín vào cánh tay anh, chống dù đi vào quán bán kem. Họ dừng lại trước quán gần bờ sông, quán cũ kỹ, sơn màu nâu, có biển hiệu Berthillon. Bà nhìn anh với vẻ tự hào và nói

- Đây là quán kem lạnh ngon nhất Paris – Bà giải thích cho anh biết hệ thống máy biến những "khối" kem thành hình nón, hình dẹt và rải lên trên một lớp kem có hương vị đủ loại trái cây. Anh chọn kem hình nón có rải kem với hương vị trái lê, mơ và chanh, và họ mua 3 hộp lớn chocolate, vanille và cafe. Bà chỉ chọn kem có hương vị dừa. Khi về lại xe, họ nói chuyện vui vẻ. Bà lái xe đưa anh đi tham quan một vòng mới về nhà. Mặc dù anh đã nói anh biết Paris, nhưng anh không biết những nơi bà quen thuộc. Và trên đường về nhà, bốc đồng bà dừng xe để uống cafe tại quán cafe de Flore. Đây là quán cafe xưa nhất ở Paris. Khi đi lấy xe để về, họ đi qua quán Deux Magots, và khi họ về đến nhà thì đã 10 giờ. Anh muốn thưởng thức các thứ kem mà họ đã mua. Lần này họ ngồi tại phòng khách, anh thắp đèn cây lên. Buổi tối bỗng trở nên rất tuyệt vời. Loại buổi tối không cô đơn. Nếu bà đi Berthillon một mình thì chán chết, lái xe một mình quanh Paris chẳng có ý nghĩa gì. Và uống cafe một mình ở quán cafe de Flore chắc có lẽ sẽ rất thảm hại cho bà. Nhưng với Liam, những chuyện như thế này lại rất vui. Họ vui khi bàn về chính trị, tranh luận về nghệ thuật, trao đổi ý kiến, nói khôi hài. Sự hồ hởi vô bờ và sự nhiệt tình của anh về cuộc sống đã làm cho bà vui. Có thể anh trẻ con, nhưng anh thông minh, rất yêu đời. Bà phân vân không biết họ có thể thăm bạn bè của nhau không. Bà đã tự hỏi như thế vào lúc họ ngừng nói chuyện và bà ngáp

Anh hỏi xin phép bà để dùng điện thoại gọi đến ký túc xá họa sĩ. Anh đã định gọi khi đến phi trường, nhưng rồi anh không gọi. Mấy phút sau, anh quay lại, vẻ rụt rè

- Thật ngốc! – Anh nói, giọng bối rối. Đêm đó anh không hôn bà, và bà cảm ơn về việc này. Nếu anh hôn, thế nào bà cũng bảo anh ra về. Bà đã nhủ lòng mình như thế, vì bà sợ tình thế lại sẽ vượt ra ngoài tầm tay của bà lần nữa

- Chuyện gì thế? – Bà nói, vừa tắt đèn cây. Liam sắp về. Buổi tối như thế này là tốt đẹp, thoải mái. Nếu bà tránh khỏi bị anh lôi cuốn, thì mọi việc sẽ hoàn hảo

- Tôi đáng ra phải gọi cho họ sớm hơn mới phải. Ký túc xá bây giờ đã hết chỗ rồi. Có lẽ tôi phải tìm khách sạn ở đâu đó để ở lại – Anh nói, nhìn bà với ánh mắt thăm dò, còn bà có vẻ bối rối hơn

- Có phải anh hỏi tôi anh có thể ở lại được không chứ gì? – Bà hỏi thẳng thừng, lòng phân vân không biết có phải anh lấy cớ để ở lại đây hay là ký túc xá họa sĩ ở Marais hết chỗ thật. Nhưng trông anh có vẻ bối rối thật sự. Không ai lo cho anh nơi ăn chốn ở. Anh đã nói với bà rằng từ năm anh 19 tuổi, Beth đã lo cho anh mọi thứ, cho đến khi chị ta bỏ đi. Mới đầu anh không xoay sở được công việc khi không có vợ, nhưng anh đang tập để tự mình lo liệu lấy công việc

- Tôi không có ý định ấy – Liam thành thật đáp – Tôi không muốn làm phiền bà. Nếu cần tôi có thể ngủ ở phi trường hay ở ga xe lửa. Tôi đã ngủ như thế nhiều năm rồi, không có gì ngại hết

- Thế thì ngốc quá – Bà thẳng thắn đáp, rồi hít một hơi thật mạnh – Anh có thể ngủ trong phòng của Xavier. Nhưng Liam này, tôi sẽ không ngủ với anh đâu. Tôi không muốn làm cho cuộc sống của tôi trở nên lộn xộn, cũng như của anh. Nếu chúng ta tái diễn cảnh như đêm qua, cuộc sống của chúng ta sẽ rất rắc rối – Anh nhớ đêm qua 2 người không ai có chuyện gì rắc rối hết, nhưng anh gật đầu và không nói gì

- Tôi xin hứa sẽ nghiêm túc – Anh biết chuyện này rất khó cho bà. Bà đã sống ở đây với chồng con. Ngôi nhà này có rất nhiều kỷ niệm làm cho bà nhớ, chứ không phải như phòng khách sạn ở London. Anh không muốn làm cho bà buồn, hay làm cho bà sợ. Anh nghĩ nếu anh lộn xộn với bà ở đây, thế nào bà cũng rất buồn. Bà dẫn anh lên lầu. anh theo bà ngoan ngoãn. Phòng của Xavier ở tầng trên phòng bà, ngay trên phòng của bà. Phòng trang hoàng đơn giản, dành cho thanh niên, thật dễ thương, sơn màu xanh nước biển, treo bức tranh bà đã tặng chàng trước đây nhiều năm vào dịp Giáng sinh, tranh vẽ một phụ nữ và một thanh niên. Lúc ấy Xavier rất thích bức tranh, cho nên giờ bà vẫn để bức tranh treo trong phòng để nhớ lại thời thơ ấu của con trai bà. Căn phòng có cửa sổ tròn hình "mắt bò" nhìn ra vườn. Liam thích cảm giác được ở gần bên bà. Khi bà hôn lên 2 má anh để chúc anh ngủ ngon, anh cố kiềm chế mình. anh không vội vàng, mà phải biết chờ đợi, đúng lúc, đúng nơi. Đêm đó khi đi ngủ, anh nghĩ đến bà, cũng như bà nghĩ đến anh. Anh muốn chạy xuống thang lầu đến phòng bà 1000 lần, nhưng anh không xuống. Mãi cho đến sáng hôm sau, anh mới gặp lại bà trong nhà bếp.

Bà làm món trứng và thịt lợn xông khói cho anh, rồi bàn chuyện họ sẽ làm gì. Vì anh ngoan ngoãn ở trong phòng của Xavier, không đòi hỏi gì, không đi quá ranh giới của bà, nên bà không nghĩ đến chuyện mời anh ra đi. Thời tiết xấu, nhưng đỡ hơn hôm qua, nên bà quyết định đi bộ chơi với anh dọc theo bờ sông Seine. Họ ngắm cảnh vịnh Bateaux Mouches, và bà chỉ cho anh xem nhiều nơi mới lạ. Anh mua cuốn sách về hội họa tặng cho bà. Bà mua vài chiếc nơ người bán hàng rong, lang thang qua những hàng bán thú nuôi trong nhà, và cười khi nhìn vào đám gà con. Liam muốn đi vào các nhà hàng này. Anh nói đến con chó của anh trước đây khi anh còn nhỏ. Anh nói anh rất thương chó và nó đã chết cùng năm khi mẹ anh mất. Suốt thời gian còn lại, anh làm cho bà cười, kể chuyện khôi hài cho bà vui. Bà hỏi về các con anh và nói về các con mình. Đây là một buổi chiều hoàn toàn dễ chịu, thư thái, họ tâm sự với nhau, thắt chặt tình bạn, san sẻ tình thương mà tuy không nói ra nhưng cả 2 đều cảm thấy rất mãnh liệt, cho dù

bà không muốn có tình cảm này nấy nở trong lòng. Anh đã cho bà những thứ mà bà đã thiếu thốn trong suốt 15 tháng qua, cho bà tình bè bạn, và cho bà người tâm đầu ý hiệp để chuyện trò. Anh đã lấp đầy sự cô đơn của bà như bọt nước trào lên tận miệng ly, lấp đầy chỗ trống trong ly

Khi họ đứng trong tiệm bán thú nuôi cuối cùng trên bờ kè, thì anh trông thấy một con chó cộc có lông 2 màu. Người bán hàng nói rằng đây là con chó nhỏ nhất trong lứa. Sasha thì nói con chó có cặp mắt rất buồn, chưa bao giờ bà thấy con chó nào có cặp mắt buồn như thế

- Bà nên nuôi một con chó – Liam thực tình nói – Nó sẽ làm bạn với bà – Anh đã nghĩ đến việc nuôi một con chó, nhưng ở London nuôi chó rất khó khăn

- Tôi thường đi luôn. Hoặc là tôi phải để nó ở đây, hoặc là tôi phải mang nó đi theo, lên xuống máy bay rất bất tiện, không hay chút nào hết

- Bà cứ mang nó theo, có sao đâu?

- Tôi không nuôi chó từ khi các con tôi còn nhỏ. Nuôi chó nhiều việc lắm – Bà nói một cách thực tiễn – Nó sẽ tè khắp nơi trong phòng triển lãm. Bernard sẽ giết tôi mất, và Karen ở New York cũng làm thế

- Bà đừng để cho người khác quyết định những việc này – Anh nói. Nhưng bà đã để cho họ làm thế. Bà cũng để cho họ quyết định về anh. Bà quá sợ điều người khác nghĩ về bà nếu bà dan díu với anh

Họ bắt con chó ra khỏi lồng, nó hăng hái ngay khi Liam chơi với nó. Sasha đứng nhích lui, nhìn con chó liếm vào mặt anh, và anh để nó liếm. Nó có lông đen và trắng, cái đầu đẹp, 4 chân đen, bàn chân trắng. Anh nói cho bà biết con chó của anh lúc anh còn nhỏ cũng là loại chó cộc nhỏ

- Có lẽ anh nên mua nó để đem theo về – Bà nói, vẻ khuyến khích anh. Rõ ràng anh rất thích con chó, và khi anh thả con chó lui vào chuồng, trông anh rất buồn. Khi 2 người bỏ đi, con chó kêu hừ hừ, sủa theo. Liam nhìn lui, đưa tay hôn gió rồi vẫy chào

- Tôi không thể mang nó về nước Anh được – Anh giải thích cho Sasha hiểu. Người Anh cực kỳ phức tạp. Họ không mấy quan tâm tới luật lệ về

kiểm dịch, nhưng khi có người đem con vật ở ngoài vào nước, họ đòi hỏi đầy đủ giấy tờ chứng nhận nó không nhiễm đủ thứ bệnh. Và lại – Anh cười với bà trông rất trẻ thơ – Tôi thiếu trách nhiệm trong việc nuôi chó. Khi tôi bận về là tôi quên hết mọi thứ. Tôi cần có vợ mới nuôi chó được

- Lời phủ nhận quá phũ phàng – Bà nói. Lời thú nhận minh xác điều mà bà lo sợ về anh, nhưng lần này xác nhận không đáng sợ. Đây chỉ là lời xác nhận một thực tế. Liam biết rõ mình là ai, mình làm gì. Va bà cũng vậy. Anh là chàng trai duyên dáng vô trách nhiệm

Họ đến Berthillon lại, và đêm đó bà lái xe đưa anh ra phi trường. Anh ngồi nhìn bà một hồi lâu, lòng cứ muốn bước ra khỏi chiếc xe nhỏ cá biệt của bà – Tôi đã trải qua một thời gian kỳ diệu với bà trong dịp nghỉ cuối tuần này – Anh nói một cách bình tĩnh. Họ... không làm tình. Họ không làm điều gì sai trái. Họ chỉ đi chơi với nhau, ăn kem lạnh, nói chuyện, đi bách bộ những quãng đường xa, mua cuốn sách hội họa, ngồi uống cafe, và chơi với con chó. Đây là những việc bà thiếu thốn, khác những việc mà bà đã có trước đây. Bà và Arthur đã sống cuộc đời của người trưởng thành, cuộc đời của những đối tác bình đẳng, có trách nhiệm, làm những việc nghiêm túc. Còn với Liam, bà có những việc kỳ diệu, vui chơi, trẻ trung. Anh có một phần là người lớn, một phần là trẻ con, và nếu bà cho phép, thì anh sẽ là người yêu, và vì anh có thái độ trẻ trung trong một vài hành động, nên trông anh như một đứa con nuôi

- Tôi cũng có được thời gian vui vẻ – Sasha đáp, cười với anh – Cám ơn anh đã làm cho tôi ngạc nhiên. Nếu anh hỏi ý kiến tôi, tôi sẽ không để cho anh đến đâu

- Vì thế mà tôi không hỏi – Anh đáp rồi cúi người hôn bà. Bà mừng vì anh đã tôn trọng ước muốn của bà cho đến khi ấy. Khi anh hôn bà, bà cảm thấy lòng bà rạo rức như khi anh hôn bà ở London, và suốt thời gian nghỉ cuối tuần, bà đã cố kiềm chế cảm giác này. Nếu anh hôn bà sớm hơn, thì chắc bà không thể nào cưỡng lại nỗi lòng mình. Họ ngồi hôn nhau một hồi lâu, rồi ngồi nhìn nhau. Không thể nào đi xa hơn nữa những gì vừa xảy ra giữa họ. Bà ước sao tình thế sẽ khác đi, nhưng bà biết tình hình sẽ không

khác. Lần này bà không nói điều này với anh. Không cần nói. Anh biết những gì đang diễn ra trong óc bà. Trước khi bước ra khỏi xe, anh nói

- Tôi muốn trở lại thăm bà. Bà có để cho tôi đến không, Sasha?

- Tôi không biết. Để rồi xem. Tôi phải suy nghĩ về chuyện này, có lẽ chúng ta thử thách số phận đấy, hay chúng ta tự lừa dối mình rằng chúng ta có thể hạn chế được số phận. Anh là người không thể nào kiềm chế được mình – Anh lại hôn bà, chứng tỏ lời bà nói đúng. Khi anh ngừng hôn, bà hụt hơi, nhưng bà rất muốn anh. Bà muốn lái xe đưa anh về nhà. Nhưng bà không làm thế. Bà nghĩ bà không thể làm được. Bà bước ra khỏi xe. Khi nhìn anh co người để bước ra xe, bà cười

- Lạy Chúa, bà là đại diện nghệ thuật cho tôi. Với tiền bạc bà sắp thu được nhờ việc này, ít ra bà không thể tậu chiếc xe tốt hơn hay sao? Tôi phải biến thành một cái đĩa mới có thể vào ra chiếc xe này được. Có lẽ tôi nên ứng trước cho bà một số tiền – Bà cười và đi theo anh vào phi trường. Anh mang đôi giày cao bồi, mặc quần jeans, áo len dân đánh cá, anh đã mua cái áo này ở Ireland, đội cái mũ chơi dã cầu của bọn con trai từ Mỹ gửi sang cho. Trông anh cao và trẻ trung. Cái gì nơi anh cũng hấp dẫn hết, ngay cả vẻ trẻ con khiến cho bà sợ cũng rất hấp dẫn

Bà lặng lẽ đi theo anh đến cổng phi trường. Anh là người cuối cùng lên máy bay. một phần trong bà muốn anh trễ máy bay, ở lại với bà. Phần khác muốn anh ra về, đừng bao giờ quay lại thăm bà nữa. 2 phần xung đột nhau kịch liệt

- Tôi sẽ nhớ bà – Anh bình tĩnh nói

- Tôi cũng thế – Bà nói thành thật. Bà luôn luôn thành thật với anh. Bà đã nói với anh điều bà suy nghĩ

Rồi anh hôn bà, nụ hôn lâu và say đắm. Người ta sắp đóng cửa máy bay

- Đi nhanh lên... kéo trễ giờ... – Bà thì thào. Anh chạy đi, rồi quay nhìn lui lần cuối, miệng cười thật tươi, đưa tay vẫy, rồi leo lên máy bay. Bà không biết khi nào bà sẽ gặp lại anh

Vừa ngồi vào ghế, anh liền nghĩ đến bà, nghĩ đến tình thế xung khắc nội tâm của bà. Vừa gay gắt vừa dịu dàng, vừa yếu đuối vừa mạnh mẽ. Nhiều lúc khi nói đến bố mẹ và người chồng đã quá cố, bà nghiêm nghị buồn rầu. Bỗng nhiên bà vui vẻ, sung sướng, thậm chí còn trẻ trung khi bà nói đến các họa sĩ của mình, hay nói đến con cái, hay quan điểm sống của mình. Bà có cuộc sống giản dị, tự nhiên. Bà có quan điểm rất khắc khe về cách xử thế, và bà muốn mọi người chấp nhận quan điểm của mình. Mới như một phu nhân có tâm trạng đau đớn đó, bà liền trở thành một cô gái kỳ lạ, tinh nghịch. Anh đã nghe Xavier cho biết bà là một người mẹ tuyệt vời, và bây giờ anh nghĩ bà là một người bạn chí tình. Có tinh thần trách nhiệm, có lương tâm, có khả năng, thông minh trong lĩnh vực chuyên môn, và đồng thời cũng là người đàn bà nhỏ nhắn, cô đơn, cần có đàn ông để ôm ấp và thương yêu. Và mặc dù bà có ý định phản đối Liam về việc này, nhưng anh vẫn muốn là người đàn ông đó. Dù lâu bao nhiêu cũng được.

Chương 7

Ngày hôm sau, Sasha ngồi lặng yên, suy nghĩ trong phòng làm việc của mình. Bà ngồi thật lâu nơi bàn, nhìn vào tờ giấy mà không thấy gì hết, vì mãi chìm đắm trong suy tư. Bà nghĩ đến Liam, nghĩ đến giây phút vui vẻ với anh trong ngày nghỉ cuối tuần, và nghĩ đến sự ngu ngốc của mình khi đi chơi với anh. Bà nghĩ rằng nếu tiếp tục gặp anh như thế này, thế nào cũng có người đau khổ. Mà người đau khổ có lẽ chính là bà. Cũng có thể là anh. Nhưng chính bà là người có nguy cơ ấy nhiều hơn

Khi bà đang nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ về việc này thì Eugenie đi vào phòng

- Thưa bà Sasha! – Chị ta ngại ngần nói – Có món hàng gửi đến cho bà. Tôi không biết để nó ở đâu – Sasha nghĩ là tranh do một họa sĩ của bà gửi đến. Những họa sĩ ở châu Âu gửi tác phẩm của họ đến phòng triển lãm ở Paris và nếu tranh có thể để trưng bày được ở New York, chúng sẽ được phòng triển lãm ở đây gửi đi

- Chị cứ để một chỗ với các tác phẩm nhận được từ tuần trước – Sasha nói, vẻ lơ đãng – Chúng ta sẽ gửi tất cả đi trước đến New York vào tháng 2. Cứ nhìn vào danh sách các kiện hàng gửi đến để xem cho chắc món nào chúng ta không muốn trưng bày ở đây

- Tôi nghĩ là món hàng này bà không muốn gửi đi – Eugenie đáp, vẻ lúng túng. Thịnh thoảng Sasha làm cho chị sợ, nhất là thời gian gần đây. Chị không biết xử lý ra sao món hàng vừa nhận này

- Lạy Chúa! Eugenie, đừng bí mật như thế. Cái gì đấy?

- Tôi đem vào cho bà được không?

- Chị không được đem vào đây để mở thùng. Tôi không muốn lộn xộn trong phòng làm việc. Cứ mở hàng trong phòng kho. Tôi sẽ xuống xem sau – Eugenie đứng yên với vẻ bối rối khiến Sasha càng bức mình thêm – Thôi được rồi, chị mang vào đây. Chúng ta sẽ dọn dẹp phòng cho sạch sau – Rõ ràng Eugenie muốn đem thẳng món hàng đến cho Sasha xem, và bà nghi món hàng có lẽ là thứ gì đó khiến bà khó xử

Người thư ký biến nhanh và lát sau quay lại với cái gì trên tay. Chị ôm món hàng trên 2 tay, nhìn vào mặt Sasha. Bà kinh ngạc nhìn lại chị. Trên tay chị là con chó cộc mà bà và Liam đã đùa với nó trong tiệm bán thú nuôi trên bờ kè vào ngày hôm trước. Con chó nhỏ có vẻ hoảng sợ, và Eugenie cũng lo lắng như con chó. Chị không biết Sasha sẽ phản ứng ra sao. Rồi chị cảm thấy mừng rỡ khi thấy bà chủ đứng yên, vẻ kinh ngạc, nụ cười từ từ nở trên môi

- Ôi, lạy Chúa!... Tôi phải làm gì với nó? – Sasha thốt lên, lòng tràn ngập cảm kích

- Người chủ tiệm bán thú nuôi nói rằng, chắc bà biết người nào đã gửi nó đến – Eugenie ngại ngần ỏi

- Phải, tôi biết. Nó do Liam Allison gửi đến, anh ta là họa sĩ mới của chúng ta. Bà thấy không cần thiết phải dấu diếm làm gì. Không chóng thì chày, mọi người cũng biết. Bà chỉ hy vọng họ sẽ không biết lý do tại sao anh tặng bà món quà này thôi. Eugenie đến gần bà, đưa con chó cho bà. Con chó liếm lia lịa vào mặt bà như nó đã liếm mặt Liam vào hôm trước – Ôi lạy Chúa!... Tôi không chịu nổi – Bà ẵm nó một lát rồi để nó xuống. Con chó đứng chưa đầy một phút đã ngồi xuống bên cạnh Sasha và tè lên thảm. Nhưng nước tiểu nó ít – Anh chàng điên thật – Sasha nói, rồi cười xòa. Eugenie cảm thấy khoan khoái khi thấy bà không có vẻ bức bối về tấm thảm

- Con chó rất dễ thương – Eugenie cười với bà, trong khi con chó ngửi vào bàn ghế rồi chạy quanh trong phòng. Cứ vài giây, nó lại chạy nhanh về phía Sasha. Khi nó chạy quanh, Sasha nhìn chân nó lông đen và 4 bàn chân lông trắng của nó – Nó có tên không?

Sasha ngần ngừ một lát rồi nhoén miệng cười

- Nó phải có chứ. Tôi sẽ gọi nó là Socks – Con chó có 4 chân trắng trông giống như những chiếc vớ, có lẽ vì thế mà Liam đã mua nó cho bà – Họ có mang thức ăn cho nó không? – Bà không biết cho nó ăn gì

- Ông chủ tiệm bán chó nói rằng ông ta đem đến đủ thứ bà cần, kể cả bao du lịch phòng khi bà đem nó đi New York. Thậm chí nó còn có cả cái áo len màu hồng, có cổ cồn và dây da buộc vào cổ cồn – Liam đã nghĩ đến đủ thứ. Bà biết anh rất kẹt tiền, chỉ hy vọng vào lợi tức anh thu được ở phòng triển lãm Suvery, và anh đã rán hết mình. Con chó giá không rẻ, rồi còn các thứ khác để dùng cho nó, chắc anh phải tiêu một số tiền khá lớn. Bà thích sự rộng lượng và tốt bụng của anh. Gửi tặng co chó là hành động thật đáng yêu, và bà nghĩ hành động của anh thật có ý nghĩa. Bề ngoài trông anh rất lông bông, nhưng tâm anh thì rất tốt. Khi Eugenie vừa bước ra khỏi phòng, Sasha liền nhắc máy điện thoại lên. Bà gọi số máy di động của Liam, khi ấy anh đang ở trong phòng vẽ của mình

- Tôi không ngờ anh làm như thế này. Anh thật là điên, Liam, anh đã phí một số tiền lớn. Tôi làm quái gì với con chó này?

- Bà cần có người để bầu bạn. Trong khi tôi ở London, ít ra bà cũng có nó bên cạnh cho vui. Nó có khỏe không? – Anh không nói gì về chuyện tiền nong mà anh đã chi tiêu. Việc này không dính dáng gì đến bà. Anh muốn nuông chiều bà. Theo anh thì bà đáng được nuông chiều nhiều hơn nữa

- Nó tuyệt lắm. Liam, anh đã làm một việc rất tốt

- Tôi sung sướng được làm thế – Giọng anh có vẻ hân hoan. Anh hơi sợ bà sẽ nổi giận, nên khi thấy bà không giận, anh quá đổi sung sướng. Bà vẫn còn sững sốt – Bà sẽ gọi nó tên gì?

- Socks – Sasha đáp, hồ hởi, và Liam cười to

- Hoàn hảo. Bây giờ tôi khỏi mang vợ. Nó mang vợ luôn rồi – Liam nhớ 4 bàn chân con chó lông trắng như tuyết

- Anh thật là đồ ngớ ngẩn. Có lẽ đây là chuyện điên khùng nhất của anh, suốt đời tôi chưa bao giờ có ai đã làm như thế với tôi

- Tốt. Bà cần phải sống thư giãn một chút. Cần có những chuyện bất ngờ lý thú, và bớt căng thẳng – Khi anh nói, con Socks nhìn bà một cách chăm chú, nó ngồi xổm xuống, rồi tè lên thảm lần nữa. Rõ ràng Sasha không căng thẳng với điều gì hết. Không căng thẳng với anh, với mình, và dĩ

nhiên với con chó cũng không. Con chó chỉ mới 8 tuần tuổi, nó phải mất hàng tháng nữa mới quen nếp sống trong nhà. Bà phải cuốn hết thảm ở nhà.

- Con chó là một bất ngờ lý thú, Liam à. Tôi vẫn còn kinh ngạc đây – Bà không biết phản ứng ra sao, hay tại sao anh làm thế. Nhưng bà đánh giá cao hành động của anh

- Không biết cuối tuần này tôi đến thăm nó có được không? Xin bà đừng giận. Tôi không đến thăm bà đâu. Tôi chỉ đến thăm con chó

Bà ngần ngừ, im lặng một hồi lâu. Anh không gọi con chó để lấy cớ đến gặp bà, mà đây là hành động biểu lộ tình yêu đối với bà. Anh đến Paris để thăm bà là vì anh thấy đời bà quá cô đơn. Cảnh lặng lẽ cô đơn trong nhà bà đã làm cho anh buồn thay cho bà. Có thể con chó giúp bà bớt cô đơn. Và nếu bà để cho anh đến, anh cũng muốn giúp bà

- Tôi không biết – Sasha thành thật nói – Liam, tôi sợ lắm. Nếu chúng ta dan díu nhau, thì đây là việc quá điên khùng. Thế nào rồi chúng ta cũng phải ân hận – Nhất là bà. Nếu sau khi bà đã yêu anh say đắm mà anh tìm một người đàn bà có tuổi gần tuổi anh để lấy, thì bà sẽ rất ân hận. Ba nghĩ anh nên tìm cô gái nào khoảng 25 hay 30, thay vì một người bằng tuổi bà. Theo quan điểm của bà, mối tình giữa họ chỉ đi đến chỗ kết thúc không hay mà thôi

- Không có gì phải ân hận hết. Sasha, đừng để cho tuổi tác bà ám ảnh như thế

- Không phải chỉ tuổi tác thôi đâu. Còn nhiều chuyện khác nữa. Nếu chuyện này bị mọi người biết đến, công việc hợp tác làm ăn giữa chúng ta sẽ rất khó khăn. Anh không ly dị vợ. Có thể ngày nào đó anh quay về với Beth. Tôi lớn hơn anh 9 tuổi, anh nên yêu người nào bằng nửa tuổi tôi. Anh muốn làm họa sĩ điên, còn tôi thì bảo thủ, không thích anh như thế, chuyện này sẽ làm cho anh nổi điên – Mấy hôm nay, chuyện này đã làm cho bà cáu gắt. Ngoài ra, bà không thể đem anh đi đâu được, vì bà luôn luôn cảm thấy mình điên rồ, và bà không biết anh sẽ xử sự ra sao, nhưng bà không nói điều này cho anh biết – Chuyện này không có chút nghĩa lý gì hết

- Chuyện tình yêu lúc nào cũng phải có nghĩa lý sao? – Anh hỏi, giọng chán nản. Bà nêu lên những điều quan ngại như là làm dấu các điểm giao ước trong tờ hợp đồng mà bà từ chối không chịu ký. Nhưng đây là nếp sống lâu nay của bà, bà tấhy phải sống như thế

- Tình yêu phải có ý nghĩa chứ. Khi 2 người có cuộc sống khác nhau như chúng ta thì mối liên hệ của họ sẽ gặp nhiều khó khăn, dù chúng ta cố dung hòa bao nhiêu cũng rất khó thành công. Tôi nghĩ là chúng ta không thể nào hòa hợp nhau được. Và lại đây không phải là tình yêu, mà chỉ là sự thu hút nhau về thể xác. Hễ khi nào có anh ở bên cạnh tôi, là tôi cảm thấy như trong người có chất gì kích thích không lành mạnh, làm cho tôi mất trí

- Cuối tuần vừa rồi bà không mất trí – Anh nhắc bà nhớ. Tôi ước gì bà mất trí. Nhưng bà không mất. Tôi nghĩ chúng ta đã xử sự rất nghiêm túc – Anh nói giọng tự hào

- Anh nghĩ chúng ta sẽ nghiêm túc như thế bao lâu?

- Tôi hy vọng không lâu – Anh cười. Bà thích nghe tiếng cười của anh. Bà cười khi nghe anh nói và nhìn con chó – Khi nào tôi về London, tôi phải tắm nước lạnh suốt đêm

- Tôi rất đồng ý về việc anh làm. Nếu chúng ta đi chơi với nhau, một trong 2 chúng ta sẽ mất trí, sẽ làm những việc mà sau đó chúng ta sẽ ân hận – Việc bà bị anh thu hút giống như châm que diêm vào thuốc súng. Việc xảy ra hôm thứ 6 tại nhà hàng Harry's Bar đã chứng minh điều bà lo sợ

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? – Anh hỏi, giọng có vẻ thất vọng. Anh không thuyết phục được bà. Sasha cũng bướng bỉnh như anh

- Tôi sẽ làm đại diện nghệ thuật cho anh. Và anh phải xử sự như một chàng trai ngoan ngoãn

- Tôi chúa ghét bị người ta biểu phải làm gì. Tôi không phải là một đứa trẻ – Anh có vẻ giận dữ

- Thỉnh thoảng người ta không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc làm điều chính đáng – Bà nói, giọng dịu dàng – Anh muốn làm gì thì làm, kể cũng vui thật đấy. Nhưng khi làm thế, anh đã làm cho nhiều người đau khổ

– Bà không nỡ nhắc anh nhớ đến trò bốc đồng ngu xuẩn với em vợ, khiến anh phải trả giá đắt trong cuộc hôn nhân của mình

- Sasha, tôi chỉ muốn đến thăm bà – Anh khẳng khẳng nói – Tôi muốn đến Paris vào cuối tuần này – Rồi anh nói tiếp như đây là chuyện đương nhiên – Tôi phải đến thăm con chó. Dù sao tôi cũng là bố nó

- Không, anh không phải – Sasha ương ngạnh đáp – Nó là đứa con không có cha. Dù muốn dù không, nó phải sống cuộc đời như thế. Nếu anh muốn thì anh có thể làm bố đỡ đầu cho nó thôi

- Được rồi, được rồi. Nó là con chó tôi đỡ đầu. Nhưng cuối tuần này tôi sẽ đến Paris thăm cả 2

- Tôi sẽ không cho anh vào nhà đâu – Bà cương quyết đáp

- Tại sao không? Bà sẽ làm quái gì, ngồi một mình trong nhà làm việc cho đến chết à? Lạy Chúa, Sasha, bà phải sống chứ. Bà có quyền được sống. Tôi cũng vậy

- Không, nếu chúng ta lại làm những trò điên rồ với nhau, hay là cho tôi, anh không có quyền, và tôi cũng không để anh làm điều gì có hại cho tôi – Bà nói thành thật với lòng mình. Đối với bà, sự nguy hiểm sẽ rất cao. Chỉ có Liam mới không mất gì, ngoài trái tim của anh ta

- Thế thì bắt công! – Anh nói, vẻ đau đớn

- Phải, đúng thế. Tôi già hơn anh 9 tuổi, và anh muốn xử sự như thế nào thì tùy ý anh. Anh không muốn người ta kính nể, không muốn làm người bảo thủ. Anh không có ý định sống thích nghi với đời tôi. Anh muốn vui đùa với chuyện này, muốn mua vui, muốn đóng vai người họa sĩ điên. Nếu anh làm thế, anh sẽ đảo ngược cuộc đời tôi, nên tôi sẽ không để cho anh làm thế

- Tôi đã cư xử hần hoi ở quán Harry's Bar – Anh đáp, giọng hơi bất bình, rồi nói thêm với giọng cáu gắt – Ngoại trừ cái áo chemise và giày không có vớ. Nếu tôi biết chuyện này quá quan trọng đối với bà, chắc tôi đã mua áo mới và đôi vớ. Lạy Chúa, tôi không ngờ vấn đề này lại quan trọng với bà như vậy – Anh bắt đầu lớn tiếng

- Vấn đề không phải là cái áo và đôi vợ. Mà là vấn đề cá tính của anh, lối sống của anh. Anh luôn luôn nói không ai kiểm tra anh được, không ai có thể biểu anh làm cái này cái nọ. Anh muốn sống tự do, anh nói anh có quyền sống tự do. Anh không thể làm thế trong cuộc sống của tôi, cả anh và tôi đều biết rằng, khi anh cao hứng anh muốn làm bất cứ cái gì anh nghĩ đến. Anh nghĩ làm thế là vui. Nhưng tôi thì không. Và dù muốn hay không, tôi cũng quá già đối với anh. Lạy Chúa, anh là bạn thân của con trai tôi. Nó 25 tuổi. Tôi 48. – Tư cách của Liam và nguyên tắc anh đưa ra cho mình, thích hợp với cuộc sống của con bà hơn là cuộc sống của bà, và Liam thích sống theo nguyên tắc ấy. Nhân danh vì nghệ thuật và độc lập, anh nhất quyết không chịu trưởng thành suốt đời

- Tôi 39 tuổi – Liam than vãn – Tôi gần với tuổi bà nhiều hơn anh ấy

- Nhưng anh không muốn hành động như người lớn tuổi. Vấn đề khó khăn là ở đấy. Anh muốn làm như thế anh mới 25. Nếu tôi muốn có đứa con nữa, tôi sẽ nuôi một đứa. Tôi chẳng cần phải liên hệ gì với anh cho một – Bà cũng cao giọng nói với anh

- Bà muốn liên hệ gì với tôi? Tôi nghĩ là vào hôm thứ 6 vừa quachúng ta đã làm những việc rất tốt. Cuối tuần này chúng ta cũng không làm gì xấu đâu. Tôi không muốn ngủ với bà. Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi

- Tôi cũng thế. Nhưng nói chuyện với anh khó quá

- Rõ ràng bà là người quá bướng bỉnh tôi chưa từng thấy. Tôi sẽ có mặt ở đây vào thứ 6, dù bà muốn hay không. Chúng ta sẽ bàn về chuyện này vào cuối tuần

- Tôi không muốn gặp anh – Bà nói, lòng cảm thấy lo sợ. Tình cảm của bà đối với anh quá thâm thiết, khiến cho bà cảm thấy mất bình tĩnh.

- Tôi thì muốn gặp bà. Ít ra cũng một lần nữa, để thảo luận trực tiếp với nhau. Tôi không muốn nói chuyện với nhau trên điện thoại như thế này

- Chẳng có gì để bàn cãi hết. Chuyện này không thể được, Liam à. Chúng ta phải chấp nhận thôi. Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác

- Bà là người duy nhất biến chuyện này thành chuyện không thể được thôi. Nếu bà muốn không thể được, thì nó thành không thể được – Giọng anh nghe có vẻ quá ư phần uất

- Thì cứ đổ lỗi hết cho tôi cũng được

- Thật là chuyện hết sức kỳ cục, tôi chưa từng thấy

- Làm việc đôi lúc cũng bị người ta chê. Trường hợp chúng ta sắp làm cũng lâm vào hoàn cảnh như thế – Bà không nói nếu anh làm điều chính đáng với Becky, thì bây giờ anh còn vợ con với mình. Nhưng anh đã sống buông thả. Và bây giờ anh muốn làm thế với bà

- Ngày mai tôi sẽ gọi bà – Anh nói, nghe có vẻ âm ức. Dù thế nào thì bà cũng phải cương quyết, không được gian dúi với anh. Mặc dù món quà anh vừa tặng, con chó, rất quý giá, nhưng nó vẫn không thuyết phục được bà chấp nhận anh là tình nhân của mình

- Nếu không phải công việc về phòng triển lãm, thì đừng gọi tôi. Tôi không muốn bàn chuyện này với anh đâu. Chúng ta sẽ lặp lại chuyện như cũ và chuyện này sẽ làm cho chúng ta thêm bức mình thôi – Nhưng khi bà gần bên anh, anh sẽ làm cho bà điên thêm. Chưa bao giờ trong đời bà bị người đàn ông nào thu hút về mặt thể xác như thế. Đây là vấn đề không hiểu nổi và rất khó cho bà cưỡng lại được

- Tôi sẽ gọi bà trong tuần này – Anh nói, nhưng anh không làm, việc này khiến cho Sasha cảm thấy mừng. Mặc dù mừng trong đau khổ, nhưng bà tin rằng thế nào bà cũng thuyết phục được anh chấm dứt chuyện này. Cho dù bà muốn gặp lại anh bao nhiêu đi nữa, thì bà vẫn nghĩ là bà không thể tiếp tục việc này làm gì

Tuần đó, nguồn an ủi duy nhất của bà là con chó mà Liam đã gửi cho bà. Socks rất dễ thương, mặc dù nó thường tè lên thảm, nhưng bà vẫn vui với nó. Đây là món quà tuyệt nhất mà anh đã tặng bà. Bà hy vọng món quà tuyệt nhất tiếp theo, là anh để cho bà được yên ổn một mình

Cuối tuần đó, thời tiết ở Paris lại trở nên gay gắt, suốt ngày trời gió lạnh âm u không ngớt. Buổi sáng thì sương mù, ban đêm thì mưa, buổi chiều gió

thối mạnh, rét tận xương. Hôm thứ 6 balam việc trễ, đi ngủ sớm, rồi sáng hôm sau ngồi vào bàn làm việc tại phòng triển lãm lúc 9 giờ, với con chó. Mọi người đều thương Socks, ngay cả Bernard

Sasha làm việc tại phòng triển lãm suốt cả ngày thứ 7, tối thứ 7 bà ngồi một mình ở nhà với con chó. Liam không gọi từ thứ 2, xét vài phương diện thì bà sung sướng. Vài phương diện khác thì bà lại buồn. Bà rất nhớ anh, nhưng trên khía cạnh cơ bản, anh là trái cấm. Cho dù trái cây này đáng giá nghìn vàng, bà cũng quyết định không đụng đến, không dám ăn. Bà phải xem anh là vật hy sinh

Đến 9 giờ tối thứ 7 thì chuông cử reo. Không phải chuông cửa ở ngoài, mà chuông cửa nhà bà. Sasha nghĩ đây là người gác cổng bấm chuông. Bà ôm con chó và mặc áo ngủ ra mở cửa. Bà tưởng sẽ nhìn thấy khuôn mặt già nua của bà Barboutier, nhưng không, bà thấy Liam đứng ngoài cửa. Cuối cùng anh đã xuất hiện

- Anh làm gì ở đây? – Bà hỏi, khở sở khi thấy anh. Tim bà đập thành thịch, 2 đầu gối muốn khuỵu xuống. Nhưng bà vẫn cố giữ vẻ mặt thản nhiên. Không niềm nở đón anh. Bà đã bảo anh đừng đến rồi

- Tôi đến thăm con chó tôi đỡ đầu – Sasha đang ẵm con chó, anh nhìn con chó và cười – Trông nó khỏe mạnh đấy chứ – Anh cũng thế. Sasha thì không. Trông bà mệt mỏi, buồn rầu, và bà như thế thật. Bà đau khổ suốt tuần về anh. Quyết định không gặp anh đau đớn thật đấy, nhưng khỏe. Thế mà bây giờ anh lại đến nhà bà, trông đẹp hơn bao giờ hết. Bà rất muốn gặp anh, nhưng đành phải buộc mình không thể làm thế. Bà phải cố hết sức để kiềm chế mình

- Tôi đã yêu cầu anh đừng đến – Bà lạnh lùng nói, nước mắt sắp trào ra

- Sasha, tôi muốn nói chuyện với bà – Anh đáp, vẻ nghiêm trang. Nhìn mắt anh, bà biết anh cũng đau khổ – Tại sao chúng ta không nói chuyện một lát xem tình thế ra sao? Có lẽ không có gì ghê gớm đâu mà sợ

- Và nếu có thì sao? Các con tôi sẽ nổi điên. Các họa sĩ của tôi sẽ cho tôi là cái bánh trái cây thơm ngon. Và chúng ta sẽ trở thành đề tài cho mọi

người ở Paris và New York bàn tán – Bà không nói quá đáng, điều bà nói có thể xảy ra và đúng sự thật. Anh cũng biết thế

- Bà có nghĩ đến điều gì ngoài tai họa và chuyện người ta bàn tán không?
– Anh hỏi, vẫn đứng tại chỗ, nắm cái túi xách – Nếu chuyện hóa ra tốt đẹp thì sao? Nếu người ta không quan tâm đến việc chúng ta làm, thì sao? Nếu các họa sĩ của bà ít lưu ý đến và các con bà muốn cho bà được hạnh phúc, cho dù bà yêu một người nhỏ hơn bà, thì sao? Chuyện này có thể hóa ra không to tát như bà sợ

- Cho đến khi anh tìm được cô gái nào bằng tuổi anh, hay trẻ hơn, và anh yêu cô ta. Tôi không muốn tham gia vào chuyện này của anh

- Nếu tôi chết hay bà chết thì sao? Nếu một đêm nào đó chúng ta đang làm tình mà bị sét đánh chết thì sao? Nếu bị bệnh thổ tả, bạch hầu, sởi mà chết thì sao? Nếu chúng ta bị nhiễm phóng xạ nguyên tử trong thế chiến thì sao?

- Tôi muốn bị nhiễm phóng xạ còn hơn trở thành đồ điên với anh. Tôi không muốn làm chuyện đó với anh, Liam. Tôi muốn sống một mình hơn

- Đừng ngốc như thế. Tôi yêu lần thứ 2 trong đời, lần đầu với Beth, lần này kéo dài 20 năm, bây giờ yêu bà. Không bao giờ tôi nói tôi yêu ai, ngoại trừ cô ấy và bà

- Anh muốn tôi vì anh không thể có tôi – Sasha nói với vẻ khổ sở. Bà run vì lạnh và con chó cũng thế

- Tôi xin phép vào nhà một phút được không? Tôi lái xe suốt nhiều giờ liền. Họ hủy chuyến bay của tôi, cho nên tôi phải lái xe qua đường hầm – Bà tránh sang một bên, lòng ước chi bà có can đảm không để cho anh vào, nhưng bà không có can đảm. Từ khi bà gặp anh đến nay, bà không đủ sức để chống lại các điều anh yêu cầu. Anh chậm rãi đi vào phòng khách. Phòng lạnh ngắt, đèn trong phòng tắt hết. Bà định sẽ đi ngủ với con chó – Thôi được rồi, tôi xin thua. Xin để cho tôi ngủ qua đêm. Tôi sẽ không đụng đến bà đâu. Sáng mai tôi sẽ ra đi sớm trước khi bà dậy. Tôi quá mệt không thể lái xe về trong đêm nay – Bà nhìn anh một hồi lâu, rồi gật đầu. Anh có

thể ngủ lại trong phòng của Xavier. Bà sẽ khóa cửa phòng mình. Để giam mình ở trong chứ không phải để anh ở ngoài

- Anh muốn ăn gì không? – Bà lịch sự hỏi, để con chó xuống

- Bà có kem lạnh không?

- Có. Tuần trước chúng ta mua nhiều, mà tôi không ăn

- Bà nên ăn. Kem sẽ làm cho bà có sức khỏe – Anh nghĩ bà quá gầy –
Trông bà có vẻ sụt nhiều kilo – Anh hy vọng bà nhớ anh mà gầy

Anh đi theo bà vào bếp, con chó theo sau họ. Nó tè ở cửa bếp. Liam lau sạch, trong khi bà dọn kem chocolate và cafe trong cái tô lớn

- Anh dùng gì nữa không? – Bà hỏi, anh lắc đầu, ngồi xuống bàn, không nói gì. Họ không còn gì nữa để nói. Họ đã nói hết rồi. Chưa bao giờ bà gặp cảnh ngộ nào buồn như thế này, ngoài việc chồng bà chết cách đây 16 tháng. Sasha ngồi yên lặng trông Liam ăn. Khi ăn xong, bà đứng dậy – Tôi đi ngủ. Nếu anh muốn thì cứ ngồi ở phòng khách. Anh biết phòng của Xavier ở đâu rồi

- Cám ơn, tôi cũng mệt. Tôi lên lầu – Anh đi theo bà lên lầu, và bà để anh đứng ở đầu cầu thang để vào phòng. một lát sau, bà nghe anh đi lên cầu thang để vào phòng ở trên phòng bà, rồi nghe anh đóng cửa phòng của Xavier

Bà đi tắm, mang con chó theo. Bà không bận tâm khóa cửa. Bà nghĩ không cần khóa làm gì. Anh đã hiểu, sáng mai anh sẽ ra đi. Sẽ hết cảnh cảm dỗ, hết sự đam mê, hết những giây phút dằn vặt khổ đau. Bà mong đến giờ phút anh ra đi

Bà đang đứng trong phòng tắm, chải răng, mặc áo ngủ; khi nhìn lên bà thấy Liam ở trong gương. Bà không nghe anh đi vào. Con chó thấy anh, nó rất phấn khích, còn Sasha có vẻ đau khổ.

- Tôi hiểu, Sasha Tôi chỉ muốn qua đêm với bà. một lần cuối cùng. Tôi chỉ muốn ôm bà. Tôi hứa tôi sẽ không làm gì mà bà không muốn – Khổ một nỗi là bà muốn. Đó là điều khó khăn ngay từ đầu. Bà lắc đầu, nhìn vào mắt anh trong gương. Nước mắt chảy ra trong mắt anh và trong mắt bà. Bà

lặng lẽ thả bàn chải đánh răng ra, quay lui nhìn anh, và dang rộng 2 tay. Bà cũng muốn sống đêm cuối cùng với anh. Bà chỉ muốn ôm anh vào lòng, cảm thấy anh gần bên bà, trước khi họ xa nhau mãi mãi. Cả 2 nghĩ rằng họ sẽ không bao giờ còn có lại giây phút như thế này. Bà gạt đầu, nước mắt chảy xuống 2 má – Được rồi! Em yêu... được rồi!... Mọi việc sẽ tốt đẹp... tôi xin hứa! – Anh nói nhỏ

- Không, không được – Cả 2 đều biết thế, nhưng chỉ ở bên anh thôi, bà cảm thấy ổn rồi. một lát sau, họ ôm nhau nằm trên chiếc giường khổng lồ của bà trong căn phòng lạnh lẽo. Con chó ngủ trên giường riêng của nó trong phòng tắm của Sasha. Liam tắt đèn, họ ôm nhau nằm, không nói gì. Bà mặc áo dài ngủ, còn Liam mặc quần ngắn, áo thun và mang vớ. Anh đã mua đôi vớ khác vì bà

- Anh yêu em! – Anh thì thào nói khi ôm bà

- Em cũng yêu anh! – Bà đáp, giọng buồn rầu – Em ước chi mọi việc có thể khác đi – Bà ước chi bà trẻ hơn, và thành một người khác, để bà cảm thấy được thoải mái với anh hơn. Bà không yêu anh như Arthur. Nhưng bà bị anh lôi cuốn quá mãnh liệt, và cảm thấy gắn bó với anh. Việc này khác với những gì xảy ra cho bà vào lần trước đây rất nhiều. Có lẽ hơn cả tình yêu, đây là sự đam mê. Nhưng dù gì đi nữa, thì việc này xem ra vẫn rất nguy hiểm cho bà và bà rất đau khổ khi cố gắng để phản kháng lại

- Bây giờ chúng ta chỉ cần thế này thôi – Liam thì thào nói, vui mừng vì được ôm Sasha vào lòng, được nằm trên giường với bà. Khi anh lái xe từ London đến Paris, anh không hy vọng được như thế này. Anh sợ bà không mở cửa, và anh mừng vì bà đã mở – Sasha, làm sao anh sống nổi khi không có em? – Bà không đáp, nhưng bà cũng nghĩ đến câu hỏi như anh. Họ đã đặt câu hỏi như thế mãi cho đến bây giờ. Sau đêm nay, thế nào họ cũng tiếp tục đưa ra câu hỏi này. Họ chỉ có đêm nay thôi. Anh rất muốn làm tình với bà, nhưng anh không muốn làm gì để phá hỏng giây phút như thế này. Anh ôm bà vào lòng cho đến khi bà ngủ quên

Đến sáng, bà cảm thấy anh nhúc nhích bên cạnh bà, bà liền thức dậy. Bà biết khi anh ngủ dậy anh sẽ ra đi. Bà nằm bên cạnh anh, đợi anh rời khỏi

giường. Anh không nhúc nhích một hồi lâu, nằm yên trong ánh sáng lờ mờ của buổi sáng tinh sương

- Em dậy rồi phải không? – Anh thì thào nói, và bà gật đầu – Em có muốn anh đi ngay bây giờ không – Tự thâm tâm, bà không muốn chút nào, nhưng bà phải để anh đi thôi

- Lát nữa – Bà thì thào. Bà đưa tay ôm anh, kéo anh sát vào người mình. Ở bên anh bà cảm thấy quá đê mê đến nỗi ngộp thở. Và khi ôm anh, bà cảm thấy anh nổi hứng. 2 thân hình dán sát vào nhau, rồi họ hôn nhau. Chuyện diễn ra sau đó nằm ngoài ý muốn của 2 người, và khi dừng lại Liam hoảng sợ. Anh nghĩ lần này Sasha sẽ không tha thứ cho anh, anh sẽ không bao giờ gặp lại bà. Anh đã không thực hiện được lời hứa, nhưng anh càng muốn bà thêm – Em yêu anh! – Bà nhẹ nhàng nói. Rồi bà nhích đầu lui một tí để nhìn anh. 2 mặt gần nhau trên gối, và bất kể tuổi bà là bao nhiêu, anh thấy chưa bao giờ anh gặp được ai đẹp như vậy – Chúng ta sẽ làm gì?

- Tùy em quyết định – Anh thì thào đáp, nín thở

- Em không biết... Em không muốn mất anh... Em đã mất quá nhiều rồi – Bà không chịu nổi việc để cho anh ra đi. Ít ra là chưa

- Anh ở lại một thời gian được chứ? – Bà gật đầu, anh ôm bà vào lòng, và một lát sau, họ lại làm tình. Họ nằm cả ngày trên giường, khi thì ngủ, khi thì ôm nhau, khi thì làm tình. Cuối cùng, anh mang thực phẩm lên cho chó, và kem lạnh cho 2 người

- Em điên rồi phải không? – Bà hỏi anh, đang nằm trên giường với anh và ăn kem chocolate. Bà muốn được như thế này. Nằm bên cạnh anh, nước kem chảy xuống cằm. Anh nhẹ lau cho bà

- Chưa bao giờ anh thấy anh tỉnh táo như thế này. Anh không biết em có như thế không

- Em thấy chuyện xảy ra như một giấc mơ

- Nếu là giấc mơ, thì đây là một giấc mơ rất đẹp – Anh cười với bà và hôn bà

Họ nằm trên giường suốt ngày Chúa Nhật. Họ cùng tắm trong bồn rồi xuống nhà để ăn tối, rồi vội vã lên giường, như những đứa trẻ chạy trốn cha mẹ. Họ không có ai để chạy trốn. Không có chỗ nào để trốn. Đôi lúc vào dịp cuối tuần, Sasha vượt khỏi ranh giới, sà vào lòng anh. Bây giờ bà không biết họ phải làm gì. Bà chỉ biết một điều là bà muốn ở với anh, lâu bao nhiêu cũng được

Họ cùng nấu ăn với nhau, vừa ăn vừa nói chuyện thoải mái, chơi với con chó, rửa bát đĩa, rồi vội quay lên giường và làm tình lại. Cuối cùng, thở không ra hơi, bà nói

- Em quá già rồi, không đủ sức làm việc này

- Anh cũng vậy – Anh cười – Em làm cho anh kiệt sức – Rồi bà nhìn anh lo lắng

- Khi nào anh về?

- Không về có được không? – Anh trêu bà, nhưng cả 2 đều thích việc ấy – Nếu anh ở đây cả tuần thì sao? – Được thế thì tốt biết bao, vì họ sẽ được thực sự sống với nhau. Sasha không bao giờ đề nghị như thế, nhưng bà thích ý kiến của anh

- Em sẽ nói với mọi người ở phòng triển lãm rằng anh đến để gặp họ, và anh ở lại nhà em như một vị khách – Anh biết bà phải tìm cách để giải thích mọi việc, để cho mọi người khỏi dị nghị anh

- Thế thì tiện cho anh quá. Hay là em cứ nói cho mọi người biết anh là bạn trai của em, và chúng ta ngủ với nhau suốt tuần – Khi anh nói thế, trông bà rất lo lắng. Anh bèn hôn bà – Đừng lo! Anh sẽ không nói gì để làm phiền em đâu

- Anh không nên nói gì là tốt – Bà dặn anh

- Anh hứa!

Đêm đó họ lại ngủ với nhau, ôm nhau không rời. Sasha phấn khích trước viễn cảnh sẽ sống với anh một tuần. Ngày hôm trước, bà đã quyết định sẽ chấm dứt giao tiếp với anh, thế mà chỉ một ngày cuối tuần, bà đã liều mạng

để ở với anh. Bây giờ bà không còn sự lựa chọn nào khác, việc sống với anh hoặc là không. Không chóng thì chày họ sẽ tìm ra.

Chương 8

Vào sáng thứ 2, khi Sasha, Liam và con chó đi qua sân nhà để vào văn phòng, trông bà nghiêm trang hơn mọi khi rất nhiều. Phòng triển lãm đóng cửa vào thứ 2, nhưng phòng làm việc thì mở cửa, và đây là cơ hội tốt cho mọi người làm việc bù. Sasha mặc quần đen. Còn Liam thì trông như mọi khi. Anh mang giày cao bồi, mặc áo khoác da, bên ngoài áo thun trắng, quần jeans và đội mũ chơi dã cẩu. Họ định chiều ấy đi mua cho anh nhiều áo thun và một ít đồ lót. Anh không đem theo đủ các thứ ấy để dùng cả tuần, vì anh chỉ định ở lại ngày cuối tuần thôi

Sasha giới thiệu anh với tất cả nhân viên của mình. Anh thoải mái, vui vẻ, và mọi người hình như thích thú khi gặp anh. Anh gửi họ phim đèn chiếu về tác phẩm của mình vào tuần trước. Bernard nói họ rất nôn nóng muốn trưng bày tác phẩm của anh vào cuối năm tại New York. Trong khi chờ đợi, cả 2 chi nhánh của phòng triển lãm sẽ trưng bày tác phẩm của anh, ở Paris và New York. Đây là cơ hội ngàn vàng cho anh. Còn Eugenie thì gần xỉu khi thấy anh. Sau đó, chị nói cho Sasha biết chưa bao giờ chị thấy người đàn ông nào đẹp như thế. Sasha cũng không. Đây là một phần của vấn đề khó khăn sẽ làm cho bà khó xử

Đêm đó, khi họ nói chuyện về phòng triển lãm, anh nằm dài trên giường như một con sư tử tở sau khi họ đã làm tình

- Vậy anh nghĩ sao – Bà hỏi anh. Bà muốn biết ý kiến của anh trong quan điểm của người họa sĩ. Bà nắm cơ hội hiếm hoi này để hỏi anh, vì anh là người trong cuộc, là họa sĩ sẽ làm cho phòng triển lãm của bà nổi tiếng thêm. Đây là viễn cảnh sáng lạn cho người đại diện bán tranh, mặc dù ý kiến của bà về nghệ thuật rất chính xác, nhưng bà muốn biết ý kiến của anh. Bản năng đánh giá của bà về phòng triển lãm và về các họa sĩ của bà lúc nào cũng rất đúng đắn

- Anh nghĩ sao à? – Trông anh có vẻ tỉnh bơ. Anh vẫn còn ngây ngất trước chuyện họ vừa làm, nên anh ngạc nhiên khi bà hỏi về công việc – Ờ, để xem nào... tuyệt hơn đêm qua... không tuyệt bằng sáng nay... Có lẽ anh

mệt... Anh nghĩ tuyệt nhất là vào chiều Chúa Nhật trong bồn tắm... – Anh kể hết những lần làm tình, so sánh đánh giá các lần ấy – Sasha cười khúc khích khi nghe anh nói

- Thôi, im đi Liam! Em muốn biết ý kiến anh về phòng triển lãm và các nhân viên

- Ồ, thế à? Rất tốt. Anh thích mọi người – Anh thích làm tình với bà hơn nói chuyện về công việc

- Hãy nghiêm trang một chút nào – Bà trách anh. Bà thích bàn công việc với anh. Trước đây, bà thích làm thế với Arthur

- Nghiêm trang à? Nếu chúng ta làm tình nhiều hơn anh sẽ suy sụp trong tay em, em phải cứu cho anh hồi tỉnh. Trông anh già hơn trước

- Em cũng vậy – Bà nói, vẻ ân hận

- Anh thường ít làm tình nhiều như thế này. Anh bắt đầu cảm thấy mình như cái máy làm tình – Anh nói, vẻ lo lắng – Em cứ nghĩ mà xem, có lẽ anh là cái máy. Có phải anh chỉ là cái máy cho em thôi không? – Anh nghiêm trang một lát

- Đừng ngu ngốc như thế! – Sasha đáp, nằm ngửa ra giường. Nhưng bà xác nhận như thế, bà đã vui với anh. Vui rất nhiều

- Anh cảm thấy mình như một tên nô lệ tình dục ở khu Faubourg St. Honoré. Có lẽ anh phải gọi SAMU đến cứu mới được – SAMU là đơn vị cấp cứu của Pháp tương đương với 911 ở Mỹ

- Em nghĩ anh trở thành nghiện làm tình rồi – Sasha nói, nhưng bà hiện đang quá vui nên không lo gì. Bà gác lại những điều lo sợ sang một bên để hưởng thụ một tuần hạnh phúc, muốn ngày nào cũng vui vẻ với anh

- Có lẽ chúng ta nên gia nhập nhóm Nô lệ Tình yêu Nặc danh. Nhưng mà trời đất ơi, tại sao phá hỏng cuộc vui như thế này? – Trông anh thật vui vẻ

- Đúng – Bà đáp, chồm người qua hôn anh. Rồi không ai tin được là họ lại làm tình lại mới ngủ, và ngày hôm sau, họ lại làm tình nữa trước khi đi

làm việc. Khi đi vào phòng làm việc. Bà cảm thấy mình như con gái, người lằng lằng, cố giữ cho khỏi choáng váng

Sau một lát thì Liam đến. Khi phòng triển lãm mở cửa, anh sung sướng đi xem khắp nơi. Sasha rất hài lòng khi thấy Bernard mời Liam đi ăn trưa. Tất cả mọi người hình như thích anh, ít ra việc này cũng được việc cho bà. Bà cứ lo không biết anh có thích hợp với mọi người không, nhưng hóa ra bà lo hão

Liam đi chơi khắp Paris suốt tuần, đi thăm bạn bè họa sĩ ở Marais, còn Sasha cố hết sức giải quyết công việc để có thì giờ tiêu khiển với anh bất cứ khi nào có thể được. Nhưng thỉnh thoảng bà phải gặp những khách hàng muốn gặp bà để mua tranh. Trong một buổi gặp mặt với khách vào gần cuối tuần, Liam tự nhiên đi vào. Anh mặc áo thun, khoác áo da, đi motor, đội mũ chơi dã cẩu, mặc quần jeans và đi giày cao bồi. Và anh không thèm biết đến ai hết, ngoài Sasha, bít tất và quần lót. Tuần ấy anh quyết định phải có tư cách đúng đắn, cho ra người văn minh. Khi anh đi vào tìm bà, bà giới thiệu anh với khách bà đang họp với họ trong phòng. Anh không ngại cắt ngang lời bà, khiến cho bà rất buồn. Khi anh cúi xuống hôn lên môi bà, trông bà rất nghiêm nghị và có phần tức giận. Sasha giận anh. Khách hàng ủa bà tuổi trên 70, bà vợ là công chúa nước Ý, còn ông chồng là chủ một nhà băng danh tiếng của Pháp. Họ bảo thủ hơn những khách hàng khác của bà rất nhiều. Để gặp họ Sasha phải mặc bộ đồ Chanel với váy, và đeo ngọc. Trông bà trang trọng như họ. Còn Liam thì trong như tài tử James Dean với mái tóc vàng dài, mái tóc rõ ràng không hợp với họ. Bà giới thiệu anh là một trong những họa sĩ của bà, và bà có phần thất vọng khi anh tự nhiên ngồi xuống, không được ai mời, để uống trà với họ, rồi đổi ý, rót cho mình một ly rượu. Anh xem mình như đang ở nhà, bất cần khách hàng của bà đang tỏ vẻ bất bình. Bà công chúa có vẻ sững sốt, còn ông chủ ngân hàng thì tỏ ra bất mãn. Sasha chỉ còn hy vọng họ cho rằng anh là một họa sĩ lập dị, nhưng nụ hôn của anh trên môi bà làm cho họ nghi ngờ, thật khó giải thích cho mình bạch. Ngoài ra, họ muốn Sasha hoàn toàn chú ý đến việc mua bán. Họ vừa mua 2 bức tranh, giá mỗi bức nửa triệu dollar. Liam có vẻ

không thích 2 bức tranh trên giá, anh cho rằng 2 bức tranh rất đẹp, nhưng không hấp dẫn. Sasha thật khó chịu anh. Khi khách vừa ra về, bà liền đay nghiến anh

- Tôi không hiểu sao anh nghĩ sao mà anh ăn nói như thế? Tôi làm công việc này để sinh sống. 2 người kia mua 2 bức tranh giá một triệu dollar tiền mặt, và tôi cóc cần việc anh nghĩ các bức tranh có hấp dẫn hay không, và họ cũng cóc cần ý kiến của anh. Ít ra anh cũng giả vờ thích 2 bức tranh ấy – Bà dừng lại, suy nghĩ một lát – Và tại sao anh cả gan đi vào phòng họp? Đây là công việc của tôi, không phải buồng ngủ của tôi, có phải anh mất trí rồi không? – Liam vừa làm cái việc mà bà sợ anh sẽ làm. Anh đã làm cho bà bối rối với khách hàng quan trọng, thế mà anh không tỏ ra một chút mảy may ân hận. Đây là chuyện cần phải kiểm chế. Không ai nói với anh phải làm gì hay xử sự như thế nào. Đối với anh không có ranh giới về nguyên tắc

- Anh không bao giờ nói láo về nghệ thuật – Anh đáp, vẻ bình thản, vừa nằm dài trên ghế trường kỷ trong phòng bà – Anh là người chính trực, không thể nói láo được. Và anh còn là người lịch sự. Anh nói cho họ biết các bức tranh không hấp dẫn. Đúng ra, anh phải nói chúng quá xấu mới đúng. Chúng ra đời trong giai đoạn khủng khiếp của đời tác giả, trước đó ông ta sáng tác ra nhiều tác phẩm đẹp hơn nhiều

- Tôi biết rõ điều này, Liam, nhưng họ muốn mua 2 bức tranh ấy, vì thế mà tôi phải khen chúng. Tôi phải mất 8 tháng mới dành được họ từ tay một người đại diện nghệ thuật Hòa Lan, thế mà nay anh gần phá hỏng cuộc mua bán. Ngoài ra, anh không thể tự tiện vào đây rót rượu uống trong khi tôi đang họp với khách. Anh phải tỏ ra kính trọng họ một chút chứ!

- Em cũng vậy – Anh đáp, vẻ tức tối – Em cho mình làm vua ở đây. Anh cũng tốt như họ chứ. Em không thể coi thường vì có người vào đây với tập ngân phiếu dày cộm

- Đúng, tôi làm thế đấy! Họ đem cơm gạo đến cho tôi và cho con tôi. Nếu anh vào đây khi thấy tôi hòa điệu với họ, anh cũng phải làm vậy mới phải

- Khi mốc! Anh không phải là tay sai của em, Sasha. Anh không làm việc ở đây. Nếu anh là người yêu của em, thì em phải tỏ ra kính trọng anh

- Vậy thì cứ chuồn đi chỗ khác. Đẳng này anh có vẻ như thiên thần dưới địa ngục, ngang nhiên vào đây rót rượu uống trong khi họ uống trà

- Em biết đây là chuyện rác rưởi. Em cần phải nói cho họ biết rằng anh là họa sĩ của em. Họ chỉ cần biết thế thôi. Anh sẽ không diễu hành ở đây trong bộ complet vì em bán 2 bức tranh xấu xí mà đáng ra em không nên bán. Nếu họ muốn mua thì em phải giáo dục họ, tìm cho họ những bức đẹp hơn. Nhưng em biết 2 bức tranh ấy là đồ xả rác. Mà anh đã xử sự tốt rồi, anh mặc quần lót và mang vớ. Chừng ấy hẳn đủ cho em rồi. Anh sẽ không đi quanh như con khỉ bị buộc dây da, mặc y phục chỉnh tề cho em

- Không ai yêu cầu anh làm những việc như thế. Tôi chỉ yêu cầu anh lịch sự với khách hàng của tôi, tử tế, và biết giữ gìn ý tứ. Anh có thể đợi họ ra về rồi khi ấy sẽ uống rượu. Và anh không có việc gì phải đi vào trong lúc tôi đang họp. Tôi không quan tâm việc anh sống phóng túng như thế nào, nhưng tôi không tha thứ cho anh việc này

Bà nghĩ bà là ai? – Anh hét to với bà – Bà không phải là mẹ tôi. Tôi có thể làm bất cứ cái gì tôi muốn. Bà không thể bảo tôi làm việc này việc nọ. Tôi yêu bà, nhưng bà không thể kiểm soát tôi, Sasha à. Tôi không phải nhân viên của bà, không phải con bà. Thực ra tôi cũng không biết tôi là cái gì của bà – Anh tự làm cho mình trở thành giận dữ, trong khi bà nói năng bình tĩnh. Bà sẽ không cãi vã với anh. Nếu bà làm thế, bà biết sẽ không có ai thắng. Nhưng bà không cho phép anh cư xử theo cách mà anh muốn. Cách của một họa sĩ điên hành động sôi nổi

- Liam, anh hôn tôi. Hôn lên miệng – Bà nói trong khi anh nhìn bà từ bên kia phòng – Trước mắt khách hàng. Anh biết làm thế là không thích hợp chút nào hết

- Đừng nói với tôi làm thế nào mới thích hợp! – Anh đốp lại lời bà – Tôi yêu bà. Tôi không dán lưỡi vào dưới cuống họng bà được. Tôi chỉ hôn phớt lên miệng bà thôi

Im lặng một lát, anh nói tiếp, vẻ bị xúc phạm

- Tôi là cái thứ gì? Có phải tôi là cái máy làm tình cho bà mua vui không? – Bà biết bà chạm tự ái của Liam khi phê bình anh. Nhưng bà nghĩ anh phải học cách xử thế. Bà đã biết việc này không phải dễ. Bà thích được ở riêng với anh, nhưng anh đã làm cho bà bực mình bằng cách đi loanh quanh trong phòng triển lãm, làm và nói bất cứ điều gì hiện ra trong mắt anh. Có khi anh làm và nói không cần suy nghĩ. Rõ ràng anh coi thường mọi nguyên tắc sống ở đời

- Anh quá già rồi, không thể làm mấy tình dục được đâu – Bà nói, giọng nghe từ tốn. Liam định nói cái gì đó với bà, vẻ hăng hái, bỗng anh phá ra cười

- Em nói đúng. Anh thấy anh già rồi. Thỉnh thoảng anh cảm thấy như thế. Khi em gặp khách hàng, em quá nghiêm nghị và quá căng thẳng. Tại sao em không thoải mái cho vui? Có lẽ khách cũng thích em vui vẻ hơn

- Họ không phải là những loại khách đó. Những người mua tranh của các họa sĩ đang lên thì khác, Liam à. Còn những loại khách muốn mình nghiêm nghị, đứng đắn. Nên tôi không làm thế, họ sẽ mua của những người khác. Hãy tin tôi đi. Tôi đã trong nghề này 23 năm rồi. Tôi đã nhìn ba tôi làm thế từ khi còn nhỏ xíu. Tôi biết công việc tôi đang làm. Công việc này có nguyên tắc riêng của nó

- Em và nguyên tắc của em! – Liam càu nhàu, nhưng bỏ qua chuyện ấy rất nhanh. Nhanh hơn bà nhiều. Anh làm cho bà buồn kinh khủng khi đi vào phòng họp của bà với khách. Sasha lo sợ rằng việc này là điềm chẳng lành cho tương lai của phòng triển lãm, nên bà cảm thấy buồn não ruột. Tuy nhiên, mặc dù bà rất buồn, nhưng tối đó bà vẫn đưa anh đi ăn tối tại nhà hàng Voltaire. Nhà hàng này đã trở thành nơi anh rất thích. Anh khỏi phải ăn mặc chỉnh tề để đến đấy. Anh có thể mặc quần jeans, áo khoác da, mang giày cao bồi, mặc dù có một số người ăn mặc rất sang, hợp thời trang đến ăn ở đấy. Sau khi đã uống một chai vang hảo hạng, anh trở nên vui vẻ hơn. Nhưng bà thì vẫn khó chịu sau cuộc cãi cọ ngắn ngủi nhưng kịch liệt vào chiều hôm ấy. Anh cảm thấy bị coi thường, còn bà thì tức bực thái độ quá tự

nhiên của anh. Liam phải học ngay những nguyên tắc cơ bản trong kinh doanh mới được. Anh phải thực hiện cho đúng những điều đó. Nếu không, họ sẽ lâm vào thế kẹt. Bà dành thời gian của buổi tối để lấy lại bình tĩnh, và hôm sau bà thực hiện kế hoạch

Thời gian còn lại trong tuần, mọi việc diễn ra êm thấm giữa 2 người. Bernard nói với Sasha rằng Liam hình như còn ở lại Paris lâu, nhưng bà không tin rằng ông ta không biết lý do. Bà nói cho ông biết rằng Liam không đủ sức để ở trong khách sạn, anh đang ở trong phòng của Xavier. Ông ta thấy việc này hợp lý, nhưng nếu anh ấy cứ ở lại dài dài, bà nghĩ không chóng thì chày chuyện bí mật của họ cũng sẽ bị phơi ra ánh sáng

Họ nghỉ cuối tuần vui vẻ, thoải mái. Họ đi xem ciné, ăn trưa tại nhà hàng Brasserie Lipp vào ngày Chúa Nhật, sau đó uống cafe tại quán Deux Magots. Bà muốn đưa anh đến quán rượu ở khách sạn Ritz để uống rượu, nhưng ở đó họ sẽ không để anh ăn mặc xề xòa, trừ phi anh là khách ở tại khách sạn này. Khách sạn có nhiều luật lệ, mà Liam không chịu tuân theo. Mặc dù anh là người tốt, dễ thương, nhưng không xử thế đúng theo nguyên tắc của xã hội. Anh luôn yêu bà. Rõ ràng bà yêu anh, nhưng bà sợ rằng anh sẽ làm điều gì lỗ bịch khiến cho người ta biết chuyện của mình. Để cho anh ở lại tại nhà bà ở Paris và đi quanh văn phòng của bà là một chuyện quá lộ liễu rồi. Bà sẽ không tiến xa hơn nữa. Bây giờ và có lẽ mãi mãi

Tối Chúa Nhật, họ đang nằm trên giường thì Liam hỏi bà ngày mai bà sẽ làm gì. Đây là chứng cứ đầu tiên cho bà thấy rằng anh không có ý định ra về. Bà không ngại vì bà thích ở với anh, nhưng bà biết rằng nếu anh ở lâu tại nhà bà, thật khó cho bà giải thích với mọi người trong phòng triển lãm, và sau đó với mọi người ở ngoài nhà bà. Bây giờ mới chỉ có những người trong phòng triển lãm biết chuyện anh đang ở với bà. Anh đề nghị đêm mai họ đi ăn tối với bạn bè của anh tại ký túc xá Marais

- Như thế tức là anh thích ở lại à?

Anh gật đầu, cười e thẹn với bà

- Phải, nếu em bằng lòng

Bà ngần ngừ một lát, nghĩ đến sự nguy hiểm đang chờ bà, nhưng rồi bà cười. Bà thích anh ở lại với bà. Bà sẽ nghĩ ra cách để giải thích việc anh còn ở lại

- Được rồi, em bằng lòng

Nhưng bà ngần ngại không muốn gặp các bạn họa sĩ của anh, vì có người trong số họ chắc biết bà. Và bỗng bà nhớ là bà bận việc. Bà hôn anh, nói cho anh biết bà phải đi dự một buổi tiệc trang trọng do các khách hàng đặc biệt chiêu đãi. Họ đã mua của bà một bức tranh của Monet vào mùa hè này, và bà đã nhận lời mời trước đây mấy tuần. Bà chưa chuẩn bị việc đem theo anh đến dự tiệc tại nhà của khách hàng. Anh nói anh hiểu, nhưng trông anh có vẻ không vừa lòng. Bà chỉ nói với anh là bà không được phép đem theo khách

- Vậy thì em nói với họ em không đi được – Anh đáp, vẻ hờn dỗi. Bà tảng lờ như không thấy vẻ mặt anh

- Em không thể làm thế, Liam. Họ là khách quan trọng của em – Bà thành thật về vấn đề này

- Còn anh là cái thá gì?

- Là người yêu của em. Nhưng đừng biến chuyện này thành cuộc cãi vã. Em đang nói về công việc của em

- Em có đem theo Arthur chứ? – Anh nói một cách cộc cằn. Cả 2 đều biết bà có đem theo ông ta. Nhưng với anh thì khác. Arthur có thể đi đến bất cứ nơi nào. Còn Liam thì không. Anh không muốn tham gia vào những buổi tiệc tùng như thế này. Arthur xử sự như người lớn. Còn Liam thì không

- Hỏi thế là không hay – Bà đáp, vẻ đau khổ – Chúng tôi là vợ chồng. Anh ấy đứng đắn, nghiêm trang như khách hàng của tôi. Anh ấy là chủ nhà băng mà

- Còn tôi là một thằng du côn – Anh nói, giọng giận dữ pha lẫn với sự hờn dỗi

- Không – Bà bình tĩnh đáp – Anh là họa sĩ điên, anh nhớ chứ? Anh đã nói với em như thế. Anh không muốn bị ai "kiềm chế". Nếu anh mặc veston đi ăn tiệc, đứng đắn, cư xử như chủ nhà băng, anh có thể đi với em đến bất cứ nơi nào anh muốn – Đây là sự nhân nhượng cơ bản cho Liam. Nhưng anh không muốn nhân nhượng. Anh muốn tự do hành động theo sở thích của anh, đi bất cứ đâu, có hay không có bà

- Họ phải chấp nhận anh như thế này. Và em cũng nên thế – Anh nói một cách giận dữ

- Em thì được, nhưng họ thì không. Nếu anh muốn đi cùng em đến những nơi như thế thì anh phải làm theo họ. Em cũng vậy. Đây là quy luật xử thế. Lần này em không thể đem anh đi theo, vì thời gian quá cấp bách. Nếu anh nghiêm túc, thì chúng ta sẽ mua cho anh áo veston dự tiệc, và lần sau em sẽ đưa anh đi. Nếu anh bằng lòng sống theo nguyên tắc của họ. Vấn đề là như thế

- Đẹp họ đi! – Anh đáp, tự nhiên trở nên giận dữ. Họ cho họ là ai thế? Tôi có giá trị gấp đôi họ. Tôi đã nghe bố tôi nói về những chuyện rác rưởi như thế này khi mới lớn rồi. Tôi sẽ không tham gia vào một chuyện như thế này của bất cứ ai, Sasha, ngay cả với em cũng không.

- Anh khỏi cần tham gia – Sasha bình tĩnh đáp – Anh khỏi đi đến những nơi nghiêm trang của tôi. Nhưng nếu anh muốn, anh phải tuân theo những quy ước của xã hội

- Ai làm ra những quy luật ấy? Những ông già chết tiệt mặc áo quần như khi phải không? Tại sao tôi phải xử sự như họ, phải mặc áo quần như họ? Tại sao tôi không là tôi?

- Tại vì những ông già chết tiệt ấy có tiền, có uy quyền và họ đã làm ra quy luật. Nếu anh hội nhập vào thế giới của họ, thì anh phải văn minh, phải tuân theo quy luật của họ

- Nếu em tự hào về anh và yêu anh, thì em hãy đưa anh đi với em – Bà cảm thấy lòng nặng trĩu, vì anh là một đứa bé nổi loạn. Bà đã sợ tình trạng này sẽ đến, nhưng bà không ngờ nó đến nhanh quá. Chưa đầy một tuần mà

họ đã cãi cọ nhau 2 lần. Bà sợ tình hình này sẽ xảy ra luôn cho họ. Bà yêu nhiều thứ nơi anh: lòng tốt, tình cảm ấm áp, cởi mở, tính hài hước, sự thông minh, tài năng và việc làm tình trên giường rất tuyệt. Nhưng tính tình nóng nảy thất thường và sự thiếu chính chắn của anh đã làm cho những đức tính trên mất bớt giá trị

- Em tự hào về anh, và em yêu anh. Nhưng nếu anh cứ biến em thành đồ điên, hay anh làm trò điên rồ, thì em không đưa anh đi theo đến chỗ của họ được. Nếu anh cứ xử sự theo cách anh muốn, anh sẽ biến cả 2 ta thành đồ điên hết

- Sasha, ai quan trọng cho em hơn? Họ hay anh?

- Cả 2. Em yêu anh. Nhưng em sống trong thế giới ấy. Em là người như thế đấy. Em đã nói với anh như thế ngay khi chúng ta mới gặp nhau. Đây là vấn đề khó khăn mà chúng ta sẽ gặp, trừ phi anh chấm dứt việc anh là họa sĩ điên và đi vào thế giới của em như một người bình thường. Nếu anh muốn tiếp tục làm họa sĩ điên, hay làm người thanh niên hoang dã không thuần tánh, không ai kiềm chế, thì anh phải để cho em sống với thế giới ấy một mình. Vấn đề đơn giản như thế. Tùy anh chọn lựa vậy

- Anh là anh. Anh sẽ không thay đổi để giống như họ, hay chạy theo nịnh bợ họ, cả em và họ

- Anh có quyền quyết định về việc ấy. Nhưng nếu anh muốn tuân theo quy ước của họ, hay của em, thì anh cũng đừng buộc họ sống theo anh

- Có phải đây là ý kiến của em không? Chứ không phải ý kiến của họ? Em muốn anh phải sống như Arthur. Này, anh không sống như ông ấy đâu. Anh là anh

- Chuyện này không có liên quan gì đến Arthur hết! – Bà nghiêng răng đáp – Mà tại sao anh không đi ăn tối với bạn vào ngày mai? Em sẽ đi ăn tối với khách, em sẽ về sớm và sẽ đến với anh bất kỳ anh ở đâu tại Marais

- Sao? Em muốn đi thăm khu nhà ổ chuột à? Lady Bountiful sẽ rời biệt thự để đi gặp bạn trai quê mùa ở khu nhà ổ chuột à? Nếu anh không đủ tiêu

chuẩn để em đi theo, thì ngày mai anh sẽ về London lại – Liam đã có ý định ra về rồi. Việc anh đề nghị ở lại đã làm cho bà ngạc nhiên

- Tùy anh – Bà bình tĩnh đáp – Em đã hết sức giữ hòa khí giữa chúng ta rồi. Chuyện cãi cọ giữa chúng ta đã làm cho tình hình căng thẳng. Có lẽ xa nhau một thời gian mà hay

- Phải, có thể như thế. Anh không nhận ra chính anh là người gây ra sự căng thẳng. Em đã làm cho anh phải chịu đựng nhiều tủi nhục, em có biết không? Em bảo anh phải làm thế nào trong phòng triển lãm, phải làm sao để đừng xúc phạm đến khách hàng. Anh phải đi rón rén, không được hôn em, không được rót rượu. Còn anh muốn đi đâu với em mà em cho là trang trọng, thì anh phải ăn mặc như ngài Fauntleroy, phải hành động như Malcolm Forbes. Này Sasha, anh là họa sĩ. Anh không phải là con khi biết làm trò hay là chủ ngân hàng, anh sẽ không để cho em cắt mất dịch hoàn của anh đâu

- Em không muốn cắt mất dịch hoàn của anh. Chúng ta sống trong 2 thế giới khác nhau. Sự xung khắc xảy ra là điều tất yếu. Nếu chúng ta muốn sống hòa hợp nhau thì chúng ta phải cố gắng để hiểu nhau, phải mềm dẻo với nhau – Nếu anh cứ tiếp tục sống theo kiểu của một họa sĩ điên và đi khắp nơi với bà, thì không ai biết chuyện xảy ra như thế nào, và sự chung đụng với mọi người có được tốt đẹp hay không. 2 người không hòa hợp với nhau. Và bây giờ họ đã gặp bế tắc

- Anh đã nói với em rồi, anh sẽ không để em cắt mất dịch hoàn của anh. Ngày mai anh sẽ về London. Khi nào em hết đòi hỏi quyền ưu tiên, thì hãy gọi cho anh – Nghe anh nói, bà muốn hét thật to

- Vấn đề này không có chuyện ưu tiên, Liam à – Bà nói, cố hết sức để khỏi mất bình tĩnh. Cãi lý với anh thật quá chán, vì anh như đứa con nít đang giận – Đây là chuyện tuân theo quy ước xã hội, để sống với những người khác. Như là gia nhập một câu lạc bộ. Nếu anh muốn vào câu lạc bộ, anh phải tuân theo các quy định điều lệ của họ

- Anh sẽ không bao giờ làm thế, Sasha. Không bao giờ. Nếu anh muốn làm thế, anh đã sống ở California với bố anh, làm theo những chuyện rác rưởi của ông rồi. Anh không làm theo những chuyện rác rưởi của ai hết và dĩ nhiên là không làm theo những chuyện rác rưởi của em. Nếu em muốn anh sống với em, cứ nói thẳng ra, nhưng đừng bảo anh phải làm theo những quy luật của em hay của ai. Nếu em yêu anh, thì không có quy luật nào hết, hay là không nên có

- Ở đời luôn luôn có quy luật – Bà buồn bã đáp – Em phải sống theo những quy luật đó. Em không thể cứ xử theo cách em muốn. Ngày mai em không thể xuất hiện trong chiếc quần jeans, mang giày cao bồi và đội mũ đánh dã cầu. Em phải xuất hiện giống như họ, phải chải tóc, mặc áo dạ hội. Em phải nghiêm trang như họ, phải như con người của em, vì em tin vào nguyên tắc của họ. Có thể xã hội mới văn minh

- Mẹ kiếp, tôi không muốn văn minh như họ! Tôi muốn là tôi. Tôi muốn người ta kính trọng tôi; chứ không phải đợi tôi bợ đỡ họ, khi ấy họ mới chấp thuận tôi. Tôi sẽ không bao giờ bợ đỡ ai hết – Rõ ràng cuộc cãi cọ của họ là do kỷ niệm những ngày thơ ấu khốn khổ của anh tác động đến, vì bà thấy cơn giận của anh đối với bà rất khốc liệt. Anh đã nói năng hết sức phần nộ. Những lời bà nói không có gì làm vừa lòng anh, không giúp anh giữ được bình tĩnh. Trái lại, lời bà càng làm cho tình hình xấu thêm. Bà hoàn toàn hết hết hy vọng khi nghe những lời anh nói. Anh đang bay bổng lên tận 9 tầng mây, đến thế giới của riêng anh

- Liam, tôi không cần anh bợ đỡ ai. Ngay cả tôi, tôi cũng không thích tí nào. Anh cứ xử sự theo cách anh muốn. Nhưng nếu anh muốn làm thế, thì cứ làm riêng với anh, cứ một mình một cõi, hay là trong thế giới riêng của chúng ta, tôi thấy anh làm thế với tôi cũng được. Nhưng nếu anh vượt qua ranh giới của anh, bước sang lãnh địa của người khác, để đi đến đây với tôi, thì anh phải tuân theo quy ước của họ

- Đẹp mẹ quy ước của họ đi! Đẹp luôn quy ước của bà đi, Sasha, đừng nghĩ đến quy ước của bà! Nếu bà không tự hào về tôi, nếu bà bối rối vì tôi trẻ hơn bà, nếu bà không kính trọng tôi vì tôi là tôi, thì tôi không muốn ở

với bà nữa. Tôi không muốn ở đây. Ngày mai tôi sẽ ra về. Khi nào bà suy nghĩ lại thì hãy gọi tôi

- Sao? Tôi làm gì mà phải suy nghĩ lại? Anh muốn tôi làm gì? – Bà cảm thấy choáng váng. Lời anh nói thật vô lý, hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết. Anh nói ra lời nào cũng vô nghĩa. Anh đã biết bà là ai rồi, và ngay từ đầu anh đã biết quan điểm sống của bà ra sao rồi. Mỗi quan tâm đầu tiên của bà về anh là tư cách của anh chứ không phải tuổi tác. Tuổi tác là chuyện nhỏ. Hạnh kiểm bông bột, thiếu chín chắn mới là điều tệ hại nhất. Anh đã xử sự như một đứa bé 5 tuổi

- Hoặc là bà đem tôi theo bà hội nhập vào thế giới của bà như tôi hiện thời, đừng để tôi ở nhà như một thằng đi đực bà thuê vào ban đêm, hoặc là tôi đi khỏi đây ngay. Tôi không muốn bị để lại một mình ở nhà như đồ phế thải. Tôi không muốn bị bà sai khiến làm theo ý bà – Anh đay nghiến bà khiến bà muốn khóc. Bà muốn anh nhã nhặn hơn, chứ đừng như thế này

- Vậy thì anh cứ suy nghĩ để tìm ra giải pháp cho anh đi – Bà đáp, bỗng nhiên nổi giận với anh – Anh đừng cư xử như con nít, cứ lái nhai rằng anh không tắm rửa, không mặc áo quần thơm tất, và sẵn sàng đá mâm cơm bất kỳ khi nào anh muốn. Nếu anh muốn xuống lầu để ăn với người lớn, thì cứ xuống. Lạy Chúa, chỉ có việc đơn giản như thế thôi. Anh không thể đóng vai họa sĩ điên mãi, trừ phi anh muốn giao du với bọn con nít có tư cách bậy bạ như anh. Nếu anh cứ làm như thế thì đừng thắc mắc rằng tôi không đưa anh đi chơi. Lạy Chúa, tôi rất thích đi chơi với anh, nhưng tôi rất bối rối khi anh đi với tư cách như thế và muốn tỏ cho thiên hạ thấy anh là kẻ cóc cần đời. Nếu anh yêu tôi, anh hãy trưởng thành lên, học cách xử thế cho đúng đắn. Tôi không muốn đi chơi với một đứa bé thiếu tư cách, hư hỏng. Anh cứ suy nghĩ lại cho kỹ. Tôi đã suy nghĩ rồi. Tôi ở đây với anh. Anh cứ sống theo lối sống của anh cho đến hết thời gian anh ở lại đây, cứ yên ổn mà sống. Muốn thành công ở đời không phải chỉ có tình yêu và tình dục trên giường thôi. Đến lúc nào đó, dù muốn hay không tất cả chúng ta đều phải trưởng thành. Có lẽ bây giờ đã đến lúc cho anh trưởng thành. Anh

hãy suy nghĩ đi. Cứ về London nếu anh muốn, và khi nào anh quyết định phải trưởng thành, thì hãy gọi báo cho tôi hay.

Đêm đó họ không nói với nhau lời nào. Từ khi anh đến đây, bây giờ là lần đầu tiên họ nằm bên nhau trên giường mà lòng xa cách nhau như thế. Liam đau đớn, anh cho là bà bất trung, vì những lời bà nói ra. Còn bà thì tức giận vì anh đã nổi cơn thịnh nộ ngu ngốc. Anh hành động như một đứa bé tư cách rất xấu. Sáng mai họ lặng lẽ thức dậy. Anh đi tắm, cạo râu, mặc áo quần. Trước khi bà đến văn phòng, anh cầm túi xách, đứng ở cửa phòng, nhìn bà

- Sasha, anh yêu em, nhưng anh không để cho em chế ngự anh, biểu anh phải làm gì. Anh rất tự trọng về vấn đề này

- Em cũng yêu và kính trọng anh. Thật đấy – Bà nói, thành thật – Kính trọng cả người họa sĩ trong anh lẫn con người của anh – Mặc dù bà không biết chắc anh có xứng là người cha đáng kính hay không. Bà chưa biết anh đầy đủ để kết luận điều này, và chưa bao giờ bà thấy anh với các con anh. Nhưng có rất nhiều điều nơi anh mà bà thích, và cứ mỗi ngày trôi qua, bà lại càng yêu anh nhiều hơn. Nhưng chưa đủ để bà hy sinh tất cả đời mình cho anh. Bà quá già, không thể hy sinh hết được. Bà thích cuộc sống của mình lâu nay – Không phải em chế ngự anh. Mà vấn đề là phải biết tôn trọng lẫn nhau. Nếu anh kính trọng em, hãy hội nhập vào thế giới của em, tuân theo nguyên tắc của họ và hành động như một người quý phái. Nếu anh không muốn làm thế, việc này là quyền anh, thì anh đừng phàn nàn gì hết, nếu em sống một mình với mọi người trong thế giới của em. Anh không thể có cả 2 thứ. Anh không thể "làm điều anh muốn" trong thế giới lịch sự được, Liam à. Anh quá già rồi không làm thế được đâu. Ngay cả trẻ con cũng không thể làm thế

- Anh sẽ không làm người khác với bản chất con người anh. Nếu em yêu anh, em phải chấp nhận điều này, hãy bằng lòng đưa anh đi khắp nơi như thế này

- Tôi không làm được. Tôi không thể làm vì cá nhân tôi, vì các con tôi, vì tiếng tăm của tôi mà tôi đã xây đắp bao nhiêu năm nay. Tôi không thể để

anh biến tôi thành một kẻ điên rồ trước mắt mọi người, Liam à – Bà biết anh sẽ làm thế. Bà đã nghe Xavier nói về nhiều chuyện ngông cuồng của anh, mặc dù bà chưa thấy anh làm lần nào. Cảnh anh đi vào phòng họp của bà ở phòng triển lãm đủ cho bà biết rồi. Rồi cơn thịnh nộ ngu ngốc của anh vừa qua. Bà rất quan tâm lo lắng về chuyện này – Việc tôi lớn hơn anh gần 10 tuổi là điều không hay rồi. Tôi biết điều này không hay nhiều rồi, nhưng tư cách của anh, ý tưởng của anh còn làm cho mối liên hệ của chúng ta càng khó khăn thêm. Mọi người nhìn vào, họ sẽ không khỏi chau mày khó chịu. Đừng yêu cầu tôi dẫn anh đến những nơi lịch sự, để rồi anh đòi quyền đóng vai kẻ họa sĩ điên kỳ quặc như ý anh muốn. Làm thế tức là anh không yêu tôi, không kính trọng tôi. Anh biết tôi là ai rồi, biết tôi sống ra sao rồi. Anh đã nói anh có thể làm việc này, anh có quyền làm. Tôi tin anh. Bây giờ anh không muốn nhượng bộ. Anh muốn làm bất cứ cái gì anh thích trong thế giới của tôi, anh không thể làm thế được đâu. Tôi cũng không thể. Không ai có thể làm được hết. Tất cả chúng ta phải xử sự theo quy luật, tuân theo quy ước của xã hội. Tôi hy vọng anh biết suy xét, vì tôi yêu anh, tôi muốn sống với anh. Điều anh đang làm thật quá bất công với tôi – Nghĩ đến việc cãi cọ hay nói chuyện với anh là bà giật mình, lo sợ. Người đàn ông này là ai? Tại sao anh ta quá tự do tiêu xài tài sản của bà như thế?

- Tôi là người bị coi thường ở đây, không được kính nể – Anh nói, về hờn dỗi – Bà muốn kiểm soát tất cả mọi việc

- Tôi chỉ muốn kiểm soát một việc mà thôi, là yêu cầu anh trưởng thành. Hoặc là anh phải văn minh, hoặc là anh hãy để cho tôi làm công việc tôi phải làm, còn anh cứ vui chơi với bạn bè. Anh cứ sống kỳ quặc như anh muốn, nhưng nếu anh muốn thế, anh đừng đợi tôi đưa anh đi ra mắt ở những nơi lịch sự. Nếu anh muốn sống kỳ quặc, cứ ở nhà với tôi, sống riêng biệt, đừng tiếp xúc với mọi người

- Sasha, tôi không thể sống lén lút bẩn thỉu với bà. Nếu bà muốn thế, hãy tìm người đàn ông khác. Hoặc là đưa tôi đi giới thiệu với mọi người như thế này, hoặc là chấm dứt tất cả

- Vậy thì chúng ta đành chia tay thôi, Liam. Anh cứ suy nghĩ cho kỹ. Tôi hy vọng khi về London rồi, anh sẽ lấy lại lý trí. Nếu anh thấy ý kiến của tôi là đúng, thì hãy gọi cho tôi – Anh nhìn bà, gật đầu, không đến hôn bà mà lấy túi xách lên, đi ra cửa, rồi đóng mạnh cánh cửa

Sau khi Liam đi rồi, bà ngồi xuống, nghĩ đến những việc đã xảy ra. Bà yêu anh, nhưng không đủ để đảo lộn cuộc đời vì anh, không thể từ bỏ bản chất của mình. Cuộc đời muộn màng rồi, không thể đảo lộn cuộc sống vì ai. Ngay cả Liam cũng không. Bà biết bà yêu anh. Nhưng có lẽ không đủ để bà làm thế.

Chương 9

Sau khi Liam đi rồi, những ngày đầu tiên rất buồn cho Sasha Trong thời gian ngắn ngủi anh ở đây, bà đã quen cảnh có anh bên cạnh, nói chuyện với anh, ăn với anh, làm tình với anh Ngay cả Bernard cũng mến anh, ông ta thường hỏi anh còn ở lại không. Sasha cho biết anh đã về London rồi

- Anh ta là một cậu bé dễ thương, nhưng để anh ta ở lâu với bà, chắc bà cũng mang tiếng đấy

Liam ở với bà 10 ngày, bà rất thích có anh bên cạnh, mãi cho đến mấy ngày cuối cùng 2 người mới bắt đầu cãi cọ nhau. Việc Bernard gọi anh là "cậu bé" đã làm cho bà sững sốt. Đây là sự cốt lõi của vấn đề khó khăn mà bà đã gặp phải với Liam. Anh là một cậu bé, không phải người lớn, và hành động như trẻ con. Có lúc anh xử sự đúng đắn với tuổi tác, nhiều lúc anh lại là thiếu niên ngỗ nghịch. Bà mong anh xử sự như gần 40. Anh thật sự là cậu bé Peter Pan. Mới đầu bà tưởng Bernard nói mỉa mai, ám chỉ đến mối quan hệ giữa họ. Nhưng rồi bà nhận thấy ông ta nói thật lòng vì tính khí dễ mến của người khách ở trong nhà bà. Ông nghĩ là Sasha đã có lòng tốt chưa từng thấy khi để cho anh ở lại trong ngôi nhà lâu như thế. Rõ ràng là chuyện tình của họ chưa bị tiết lộ. Bernard không biết gì hết về việc Sasha đã gian díu với Liam. Và dù sao thì mối liên hệ của họ xem như đã chấm dứt. Khi Liam về London rồi, ban đêm bà ngồi đợi điện thoại reo. Nhưng nó không reo. Anh không gọi, và bà cũng không. Chuyện tình của họ đã đến chỗ bế tắc vì những yêu cầu kỳ cục và tính khí trẻ con của anh. Bà không mong cuộc tình của họ kéo dài vĩnh viễn, nhưng bà mong nó kéo dài lâu hơn thế này. Bà không có lý do gì lại gọi điện thoại cho anh, vì anh đã ra những điều kiện rõ ràng cho bà rồi. Hoặc là bà phải đưa anh đến những nơi mà bà thường lui tới vì công việc làm ăn, bất kể anh ăn mặc lơ lửng như thế nào, bất kể anh xử sự với mọi người ra sao, hoặc là chuyện tình của họ chấm dứt

Những điều kiện anh đưa ra bà không thể nào chấp nhận, cho dù bà yêu anh hay không. Bà không hứa hẹn gì với anh hết, ngoài điều bà đã nói với anh trước khi anh rời Paris. Đến cuối tháng, bà thôi không đợi điện thoại

reo nữa. Bà nghĩ anh đã ra đi. Và khi anh ngồi ở London đợi nghe điện thoại của bà, anh cũng nghĩ như bà. Mới có mấy tuần, thay vì mấy năm, mà họ đã mỗi người một nẻo. Bà đã nghĩ đúng ngay từ khi họ mới gặp nhau. Chuyện họ chung sống với nhau không thể được. Bà tự nhủ rằng thà chia tay sớm còn tốt hơn là để một thời gian lâu rồi xa nhau. Nhưng dù sao khi đợi điện thoại reo không có, bà cũng buồn. Nhiều lúc Liam như con nít, nhưng anh vẫn có nét hấp dẫn, bà nhớ anh thật sự

Phải mất 2 tháng trời bà mới hết đau khổ về việc này, nhưng sự thiếu vắng Liam trong đời bà vẫn làm cho bà buồn. Tuy vậy bà không có ai để tâm sự. Không ai biết chuyện tình của họ, cho nên không có ai đến khuyên lơn, an ủi bà. Bà không có ai để chia buồn cùng bà, không có ai để nói về anh. Bà chỉ biết chấp nhận sự thật là anh đã đi rồi. Nhưng bà nghĩ thật khó mà sống chung với anh. Anh quá nông nổi, quá khó khăn, không chịu nghe theo lẽ phải, không chịu trưởng thành. Anh đã tỏ cho bà thấy tất cả những yếu điểm của anh khi anh nổi cơn thịnh nộ và bỏ đi

Sasha đi New York vào tháng 2 và tháng 3, cả 2 lần bà đều gặp bão tuyết dữ dội. Tatianna thích công việc mới của mình. Phòng triển lãm tiến hành tốt đẹp. Bà định đi London thăm Xavier vào tháng 4, bà chuẩn bị tinh thần, vì à biết Liam chắc ở gần đâu đó. Bà hy vọng sẽ không gặp anh khi đến thăm Xavier. Bà sẽ không nói với Xavier rằng bà cố tránh Liam, nếu không, bà khó giấu chuyện bí mật của họ được

Trước khi Sasha đi London vào tháng 4 không lâu, Eugenie báo cho bà biết rằng họ có nhận của Liam một bức thư điện tử. Anh đã hoàn tất nhiều tác phẩm mới, anh nghĩ Sasha nên đến xem. Anh đã gửi phim đèn chiếu đến rồi, nhưng anh muốn người đại diện của mình đến xem tác phẩm trên khung vải. Trong thư, anh nói rằng đây là những tác phẩm tuyệt nhất của anh từ trước đến nay

- À – Eugenie nhớ lại sua khi đã báo cho Sasha biết bức điện lúc cuối ngày – Anh ấy nói anh gửi đến bà lời chúc tốt đẹp nhất, và hy vọng bà khỏe mạnh – Sasha đúng là khỏe mạnh thật. Sau hơn 2 tháng không có tin tức gì của anh, bà khỏe mạnh hơn hồi tháng 2 rất nhiều, nhưng bà vẫn còn giận

anh. Giới đến bà "lời chúc tốt đẹp nhất" nghe có vẻ ngu ngốc quá. Lời chúc gì mà tốt đẹp nhất? Bà đã thấy lời tốt đẹp nhất và xấu xa nhất của anh rồi. Mặc dù bà yêu anh ngay từ giây phút mới gặp đầu tiên, nhưng anh đã làm cho bà phải chia tay anh vì lối xử sự ngông cuồng của mình. Anh đã lôi bà vào trò trẻ con của anh. Bà quá chán các họa sĩ không còn trẻ nhưng giả vờ còn trẻ, cư xử như trẻ vị thành niên. Theo bà, anh đã 39 tuổi, anh quá già, không thể hành động như khi bỏ Paris ra về. Tuy nhiên, bà vẫn đau đớn khi không nghe tin tức gì của anh lại. Bà quá tự hào, nên không gọi cho anh

Bà nói cho Eugenie biết tối đó bà đi dự tiệc. Chuyện này nhắc bà nhớ lại cuộc cãi vã với Liam trong khi bà đang mặc quần áo. Ngày hôm sau bà sẽ đi London để thăm Xavier. Bà không biết bà sẽ làm gì khi đến xem tác phẩm của Liam và gặp anh ở đây. Bà làm đại diện cho anh, nhưng bà không muốn gặp anh vội. Anh đã tạo ra một tình huống rất khó xử cho bà, thực r thì cho cả 2. Bà mừng vì đã không giới thiệu anh với những người trong thế giới của mình. Nếu giới thiệu, thì bây giờ bà rất khó ăn nói với mọi người vì sự vắng mặt của anh

Buổi tiệc bà đi dự tối hôm đó do ngài Đại sứ Mỹ ở Paris chiêu đãi. Ông ta mời nhiều họa sĩ và đại diện nghệ thuật danh tiếng, một nhà văn Mỹ đến thăm Paris, và có vài người cho bà biết sẽ có một diễn viên danh tiếng đến dự. Bà thấy khách khứa có vẻ tạp nham quá, bà không thích cho lắm. Trong 2 tháng qua, bà hay cáu giận, gắt gỏng, lý do chỉ có bà và Liam biết thôi. Nhưng độ gần đây, tính tình bà đã có phần khá hơn

Bà mặc chiếc áo dài đen viền đăng – ten để đi dự tiệc, tại dinh ngài Đại sứ, tóc chải quăn thành một búi như mọi khi, và mang đôi giày mới rất khôu gợi, mặc dù suốt cả buổi bà luôn luôn tự hỏi tại sao bà lại ăn mặc đẹp đẽ như thế này. Từ khi bà và Liam chia tay nhau, bà không đi chơi với ai, bà không muốn đi. Bà nghĩ cuộc tình của họ đã chấm dứt. Bà cảm thấy ngu ngốc vì đã để cho anh thuyết phục bà gian dứu với anh. Nhưng trong những giây phút riêng tư, bà xác nhận với mình rằng bà muốn yêu anh cũng như anh muốn yêu bà, và tự thâm tâm bà hy vọng mối tình được bền vững đời đời. Mối tình tan vỡ thật quá nhanh. Anh là họa sĩ có tài, nhưng khi nghĩ

đến chuyện Beth bỏ anh mà đi và đem theo các đứa con. Lấy anh đến 20 năm, hẳn là cơn ác mộng cho chị ta

Tối đi, khi đi vào dinh ông Đại sứ, bà xua đuổi hình ảnh anh ra khỏi đầu, vì bà đã sống 2 tháng không gặp anh. Ngoại trừ một ngôi sao nhạc rock và 2 diễn viên, Sasha quen biết tất cả mọi người. Dưới con mắt của một số người, Paris là thành phố nhỏ bé. Cả thế giới đều quy tụ về đây

Khi ngồi vào bàn, Sasha được xếp ngồi bên cạnh một diễn viên, người này có vẻ tự phụ, không nói chuyện gì với bà. Anh ta chỉ quan tâm đến người đàn bà ngồi bên tay phải anh, chồng bà ta là nhà xuất bản phim ở Hollywood. Anh ta ve vãn bà này suốt một giờ liền. Khi Sasha quay qua nói chuyện với người đàn ông ngồi bên trái bà, bà nghĩ là bà đã gặp ông ta ở đâu đó rồi, và bỗng nhớ ra ông ta là ai. Ông ta một thời được xem là "phù thủy" của Wall Street, và bây giờ đã về hưu rồi. Arthur đã giới thiệu bà với ông ta tại một bữa tiệc ở Hamptons. Và bà đã hết sức ngạc nhiên khi thấy ông ấy nhớ ra bà

- Chuyện đã lâu 10 năm rồi – Bà nói, vẻ rất sung sướng. Ông ta bằng tuổi Arthur, nếu Arthur còn sống thì nay đã 59 tuổi. Ông đã mất một năm rưỡi rồi

- Tôi rất sung sướng khi chúng ta gặp nhau. Tôi đã đến phòng triển lãm của bà nhiều lần rồi – Ông ta cười với bà, bà nhận thấy ông ta rất đẹp lão. Bà không biết ông ta góa vợ hay ly dị vợ, và bây giờ đã lấy vợ lại chưa

- Phòng triển lãm ở New York à? – Bà hỏi, để cho câu chuyện giữa họ không gián đoạn. Bà không chú ý đến ông ta lắm, nhưng ông ta đã nói chuyện, dễ hơn nói với người diễn viên ngồi bên phải bà, anh ta không chú ý đến bà. Bà không gợi chuyện được với anh ta

- Tôi nói đến phòng triển lãm ở đây – Ông ta đáp – Hiện tôi đang ở đây – Tên ông ta là Phillip Henshaw, bà không tự hỏi tại sao ông ta đến Paris. Ông ta nghỉ hưu khi còn trẻ, như Arthur đã mong muốn thế – Cả 2 con gái của tôi lấy chồng Pháp, nên chúng dọn đến đây. Khi vợ tôi mất, tôi nghĩ là tôi cần phải đi xa khỏi New York một thời gian. Tôi ở đây đã được 5 năm,

và tôi yêu Paris – Sasha nhận thấy ông nói giọng miền Nam ngọt xớt, giọng rè rè, và sau đó, ông cho biết ông sinh ra ở Louisiana. Vợ của ông Đại sứ ở Georgia. Philip nói cho Sasha biết rằng ông ta có một ngôi nhà ở Provence, và một căn hộ tại một cao ốc ở London. Ông đã vạch chương trình để mỗi tháng đến mỗi nơi một lần

- Ngày mai tôi sẽ đi London để thăm con trai tôi, và thăm vài họa sĩ – Bà cười thoải mái với ông

- Tôi cũng đi London – Ông cười lại với bà, rồi sau đó một lát ông nói rằng ông rất buồn khi nghe tin Arthur qua đời – Với tuổi bà mà sống cô đơn rất khó khăn, nhất là khi bà đã được hạnh phúc trong cuộc sống vợ chồng – Lời ông nói làm bà xúc động

- Vì thế mà tôi về sống ở Paris. Sau khi Arthur chết, sống ở New York tôi cảm thấy khổ sở – Bà thú nhận

- Bà còn ngôi nhà ở Hampton chứ? – Ông nhớ rất rõ ngôi nhà ở đấy

Bà gật đầu, rồi thở dài

- Tôi không đến đó nữa. Bây giờ mà trở lại những chỗ thân thương ngày trước làm cho tôi vô cùng đau xót. Họ nói chuyện về New York, và nhận ra là họ cùng quen biết với nhiều người. Nói chuyện cùng ông về cuộc sống của bà trước đây, có cái lợi là bà đã quen được Liam. Ông ta đã làm cho bà quên đi những đau đớn trong 2 tháng vừa qua. Bà tức giận, chán nản trước sự việc đã xảy ra cho bà. Bà bức tức vì chuyện tình của họ đã chấm dứt trong yên lặng. Bây giờ bà phải quên cho được mối tình ấy, nhưng oái oăm thay lại phải làm người đại diện bán tranh cho anh ta một cách bất đắc dĩ. Đan díu với anh ta là điều điên rồ ngoài sức tưởng tượng của bà. Nhưng bà không tuyệt vọng vì bà vẫn luôn yêu Arthur, chồng bà. Bà buồn chán thật đấy, nhưng rồi cũng quên anh ta được

Khi rời khỏi dinh ngài Đại sứ, bà ngạc nhiên được Phillip Henshaw mời ăn tối vào đêm mai tại London. Bà nhủ thầm, có lẽ bà sẽ bán cho ông bức tranh để treo trong nhà

- Xin cảm ơn ông! – Sasha đáp. Ông ta đề nghị ăn ở nhà hàng Mark's Club, đây là nơi bà và Arthur thường đến ăn. Người chủ của nhà hàng này là chủ của 2 nhà hàng Annabel's và Harry's Bar. Phillip đề nghị đưa bà về nhà, bà cảm ơn, cho biết rằng bà đến đây với xe hơi riêng và có tài xế. Bà không muốn lái xe vào ban đêm, khi bà ăn mặc chỉnh tề để đi dự tiệc. Ông đưa bà đến tận xe hơi của bà, và nói đêm mai ông sẽ đến đón bà tại khách sạn Claridge lúc 7 giờ. Trên đường về nhà, bà nghĩ đến ông ta. Ông ta không có gì hấp dẫn, nhưng ít ra ông ta cũng thông minh, lịch sự và vui vẻ. Ở London mà có bạn đi ăn tối là tuyệt rồi. Bà không biết kế hoạch của Xavier con trai của bà ra sao, nhưng bà định sẽ gặp chàng vào buổi chiều, và nếu Xavier rảnh việc, tối mai bà sẽ đi ăn với chàng. Bà vẫn phải tính toán xem khi gặp Liam bà sẽ làm gì. Có lẽ không làm gì hết. Có lẽ bà sẽ bảo Bernard bay đến London để gặp Liam, nhưng người quản lý thế nào cũng thắc mắc là tại sao Sasha không gặp anh – Nhất là khi Liam đến Paris, anh ta đã ở tại nhà bà. Làm như thế thật khó giải thích cho thông. Hoàn cảnh của họ thật là chuyện khó ăn khó nói

Sáng hôm sau bà đáp chuyến bay 9 giờ tại phi trường Bourget, vì chuyến bay ngắn và múi giờ 2 nơi khác nhau một tiếng đồng hồ, nên bà đến London đúng vào giờ bà khởi hành ở Paris, 9 giờ sáng. Như những lần trước, bà vào ở tại khách sạn Claridge lúc 10 giờ 30. Bà gọi Xavier, hẹn gặp chàng ăn trưa, rồi đi gặp 2 họa sĩ của bà

Bà đến nhà hàng Xavier đã chọn để ăn trưa đúng vào lúc một giờ. Xavier ngồi đợi bà ngoài vườn, khi bà đi vào để tìm chàng, bà quá đỗi ngạc nhiên thấy có Liam ngồi đấy. Bà cảm thấy hơi dễ chịu khi thấy anh ta có vẻ bối rối như bà. Sau này bà mới biết sáng nào anh ta cũng có mặt ở phòng vẽ của Xavier, cho nên con trai bà không thể tìm được cớ gì hợp lý để thoái thác không đưa anh ta đến đây, vì Sasha là đại diện bán tranh của anh ta. Xavier thích Liam, mặc dù chàng rất buồn vì không được ở một mình với mẹ. Xavier thích nói chuyện với bà

Liam đứng dậy chào Sasha, bà thận trọng đáp lại

- Chào Liam! – Bị bắt buộc phải ăn trưa với anh ta, Sasha cảm thấy như cơn ác mộng. Từ ngày anh ta giận dữ bỏ đi khỏi nhà bà ở Paris, bây giờ là lần đầu tiên bà gặp lại anh ta. Như thường lệ, anh ta mặc áo quần rất kỳ dị, nhưng hấp dẫn. Áo thun bên trong, áo khoác da ngoài, mũ chơi dã cầu, và lần này anh ta mặc quần bị sơn bắn vào tung tóe khắp nơi và mang đôi giày vải màu đỏ choét. Mặc dù Sasha đang giận anh ta, nhưng bà phải công nhận rằng như mọi lần, trông anh ta cực kỳ đẹp trai. Mái tóc vàng buộc thành đuôi ngựa dài thêm sau 2 tháng xa cách

1 hồi lâu sau, Liam mới lúng túng quay qua hỏi bà

- Bà mạnh khỏe chứ? – Mãi cho đến khi ấy, chính Xavier là người nói nhiều nhất, anh ngạc nhiên nhận thấy giữa 2 người không được tự nhiên. Anh đã biết 2 người có mối quan hệ tốt, thân hữu. Nhưng bỗng Xavier nhận ra rằng độ gần đây Xavier không nhắc đến bà

- 2 người có ý kiến khác nhau về nghệ thuật phải không? – Cuối cùng Xavier hỏi, vẻ thích thú. Chàng hiểu cả 2 rất rõ, chàng biết họ có ý kiến mãnh liệt. Không khí giữa họ rất căng thẳng. Người ta có thể dùng lời cắt đứt sự căng thẳng như con dao cắt sợi dây căng

- Phải – Liam đáp, vẻ giận dữ và khỗ sở

- Không phải thế – Sasha đáp lại ngay, thái độ lịch sự

- Vậy thì chuyện gì? – Xavier hỏi. Chàng cười, trong khi Liam xoay người trên ghế, còn mẹ chàng thì lạnh lùng

- Trong thời gian tôi ở với bà ấy tại Paris, bà không muốn đem tôi đi dự tiệc với bà. Tôi nghĩ đây là hành động cực kỳ khiếm nhã, vì tôi là khách trong nhà bà – Sasha nhận thấy đây là lối giải thích duy nhất. Bà không muốn Xavier biết rõ vấn đề, mà chỉ để cho biết một nửa như thế, không nên để chàng biết sự thật. Bà rất mừng là Liam không kể cho Xavier biết chuyện tình của họ. Rõ ràng Xavier không biết gì về chuyện đã xảy ra giữa 2 người

- Anh mặc áo quần gì mà mẹ tôi không đưa anh đi theo? – Xavier vui vẻ hỏi, trong khi người đại diện và họa sĩ mới đây là tình nhân – nhìn nhau. Rõ ràng Liam đang còn giận bà

- Tôi không biết... áo quần thường ngày... áo quần có làm cho vấn đề khác nhau không? – Liam quắc mắt nhìn Xavier, còn Sasha thì lặng lẽ nhìn 2 người

- Rất khác nhau, tùy theo loại tiệc mà mẹ tôi đến dự. Nếu anh muốn biết ý kiến của tôi, thì tôi xin nói rằng chính đây là lý do mà bà không đem anh đi theo – Xavier nói như thể mẹ chàng không có ở đây. Sasha không nói gì – Bà cũng không đem tôi đi. Những người mà bà quen biết hết sức nghiêm khắc và rất đáng chán. Xin lỗi mẹ – Chàng nhìn Sasha xin lỗi, và bà gật đầu. Bà đã nói như thế với Liam ngay từ đầu

- Mẹ đã nói với anh ấy như thế đấy – Sasha nói xen vào – Mẹ đã nói với anh rằng anh không thể hành động như một họa sĩ điên với những loại người như thế. Anh nói với mẹ rằng anh không thể kiềm chế được mình

- Có lẽ mẹ không thể kiềm chế được anh – Xavier thành thật đáp, rồi nhìn Liam – Hành động như một họa sĩ điên để làm gì? Nếu anh muốn làm vậy, tại sao anh còn muốn đi dự những buổi tiệc như thế làm gì? Nếu là tôi, tôi trả tiền cho bà để bà khỏi đem tôi đi. Tôi ghét những hạng người ấy

- Tôi cũng vậy. Tôi không muốn bị bỏ ở nhà như một đứa bé 4 tuổi, hay là bị buộc phải xử sự như thế này thế nọ khi tôi đến đây

- Nếu mẹ tôi đem anh đi theo, thì việc này có khác gì đâu? Anh là một trong những họa sĩ của bà, Liam à. Anh không phải là chồng bà. Bố tôi cũng không thích đến những nơi ấy. Ông nói hầu hết khách quan trọng của mẹ tôi làm cho ông chán đến phát ngấy. Hễ có cơ hội là ông kiếm cớ để khỏi phải đi dự những buổi tiệc ấy – Sasha cười khi nghe Xavier nói thế, còn Liam thì có vẻ trầm tư – Trông anh như một người tình ghen tuông – Xavier trách Liam, nhưng vẫn không biết chuyện xảy ra, và Sasha rất mừng khi tin là con bà không biết chuyện bí mật của họ

- Hay là một đứa bé được nuôi chiu? – Sasha nói thêm – Mẹ ới với anh, nếu người nào muốn đi dự những buổi tiệc như thế thì không được xử sự như người mất trí. Anh đáp lời mẹ rằng anh xử sự tùy theo sở thích của anh. Thế là hết chuyện – Hết mối tình lãng mạn. Nhưng ơn Chúa, Xavier

không biết. Theo chỗ Liam nói, Sasha ngạc nhiên là con trai bà không nghi ngờ gì hết. Chàng không hề có chút ý nghĩ nào rằng bạn chàng đã ngủ với mẹ mình. Bà quay qua Liam, nhắc cho anh nhớ lời bà đã nói trước đây 2 tháng – Bất cứ khi nào anh muốn ăn mặc chỉnh tề, hành xử như người lớn, anh sẽ đi cùng tôi đến mọi nơi. Trong lúc chờ đợi... – Bà dừng lại nửa chừng còn Liam thì tròn xoe đôi mắt

- Bà nói như bố tôi – Trông anh có vẻ giận dữ trở lại, khiến cho Xavier ngạc nhiên. Mẹ chàng nói đúng. Liam quá trẻ con. Thường chàng không đứng về phía mẹ. Nhưng lần này chàng cảm thấy phải đứng về phía bà

- Anh thật là con nít – Xavier nói với bạn – Bây giờ anh lớn rồi. Anh vừa qua tuổi 40. Trời đất, già khú đế rồi – Bỗng chàng nhìn Sasha – Xin lỗi mẹ

- Không có gì. Không già khú đế, nhưng già đủ để khỏi nổi cơn thịnh nộ về một buổi tiệc

- Bố tôi và các anh tôi không bao giờ đưa tôi đi đâu. Bố tôi gọi tôi là đồ khùng, các anh tôi gọi tôi là đồ điên. Tôi luôn luôn là kẻ bị ruồng bỏ. Vì thế mà tôi rời San Francisco. Tôi chán cảnh ấy rồi. Tôi không để cho ai đối xử với tôi như thế nữa

- Có lẽ anh là đồ điên thật – Xavier nói với vẻ thoải mái – Nhìn Liam, nhìn ánh mắt của anh, bỗng Sasha cảm thấy có thiện cảm với anh. Rõ ràng bà đã khơi dậy vết thương lòng thời thơ ấu của anh. Anh không có mẹ để che chở, bênh vực chống lại bố và các ông anh vô tình, độc ác. Nhìn anh, bà muốn quàng tay ôm anh, nhưng bà không thể làm thế được – Thịnh thoảng anh vẫn là đồ điên – Xavier nói, và Liam cười – Trời đất, anh muốn gì? Anh là họa sĩ. Tôi cũng điên. Đây là dấu hiệu của tài năng, và sự vĩ đại. Tôi thích làm người điên, anh cũng vậy. Nếu anh trả tiền cho tôi, anh cũng không thể đưa tôi đến những buổi tiệc như thế

- Tôi cảm thấy bị bỏ rơi. Tôi thấy mình như đứa bé thuở thiếu thời. Tôi bị người ta cấm không được đi đâu, nếu muốn đi thì phải cư xử như người khác. Có lẽ nguyên nhân làm cho tôi bức tức là những hình ảnh xưa cũ trong óc tôi gây nên, chứ không phải vì mẹ anh – Liam lo lắng nhìn sang

Sasha, anh muốn xin lỗi bà, nhưng không nói nên lời. 4 mắt nhìn nhau một hồi lâu. May thay Xavier không để ý

- Anh sai rồi, anh chỉ là khách trọ thôi. Có lẽ vì thế mà mẹ tôi không đưa anh đi dự tiệc

- Phải, mẹ không đưa anh ấy đi được – Sasha nói thêm – Anh quá phóng túng không thể đến những chỗ ấy được. Mẹ và anh đã bàn về vấn đề này

- Và mẹ anh đã kiểm soát rất kỹ – Liam nói thêm – Khi tôi bị ai xúc phạm, tôi thường nổi điên. Tôi thường bị gạt ra ngoài như một đứa bé, như là tôi không thuộc vào họ, hay là không có đức hạnh đủ để hòa đồng với họ. Họ luôn luôn muốn kiểm soát tôi, làm cho tôi phải xử sự giống như họ, mà việc này tôi không thể làm được – Sasha nhận ra rằng, vấn đề khiến Liam nổi điên còn có nguyên nhân sâu xa nhiều hơn nữa. Đó là vì đã mất người bảo vệ, che chở, mất tình yêu bao la của người mẹ lúc mới lên 7. Bà đã biết chuyện này rất rõ vào tối hôm ấy, bà biết anh đã mất mẹ vào năm 7 tuổi. Bỗng nhiên bà hiểu lý do khiến Liam có thái độ thiếu chín chắn khi anh ở tại Paris với bà. Nghe anh nói, bà bỗng thấy có thiện cảm với anh

- Thôi được rồi, bây giờ chúng ta hiểu nhau rồi phải không? – Xavier quay qua nói với Liam – Anh rõ ràng là đồ điên rồi, hay đại loại là như thế. Mẹ tôi đi dự những buổi tiệc do những người đáng chán nhất hành tinh chiêu đãi, những buổi tiệc mà những người có ý thức đều không muốn đến dự. Anh là họa sĩ điên, không nên đến những nơi như thế, gặp những người mà bà quen biết. Mẹ tôi tuyệt vời, còn những người bà đến ăn tiệc với họ thì không. Những người như chúng ta cần phải đi chơi với nhau. Không đi với những người mà mẹ tôi quen biết, buôn bán tranh với họ, nếu không, việc này sẽ kiếm hãm tài năng của chúng ta. Hãy đi chơi với tôi, quên chuyện rác rưởi kỳ cục của mẹ tôi đi. Tin tôi đi, anh sẽ ghét những chuyện ấy. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đi ăn trưa phải không? Tôi phải vào phòng tắm. 2 người hôn nhau giải hòa đi, để cho bà bán tranh của anh mà không giận anh. Khi tôi quay lại đây, tất cả chúng ta đều vui vẻ như lần trước, được không? Các em bé? – Cả 2 đều cười với chàng. Xavier đã phá tan được sự bế tắc mà họ không làm được trong 2 tháng qua, mặc dù

Xavier không biết chuyện rắc rối của họ – Cám ơn! – Chàng đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh. Liam nhìn bà. Anh vẫn yêu bà, và nhờ Xavier mà anh hết giận bà. Bây giờ nhớ lại chuyện đã xảy ra, anh nghĩ không phải lỗi do bà, mà do chuyện trong quá khứ của đời anh, chuyện đã do bố anh và các anh của anh gây ra, chứ không phải Sasha. Bà đã chạm phải vết thương lòng của anh, làm cho anh đau đớn và nổi giận. Anh đã quá giận nên không nghe lý lẽ của bà, cho đến bây giờ sau 2 tháng trời, Xavier mới làm cho họ vỡ lẽ, thấy được vấn đề

- Tôi xin lỗi, Sasha – Liam nói nho nhỏ – Tôi nhớ bà kinh khủng. Bà là người đàn bà bướng bỉnh nhất hành tinh. Bà không hề gọi cho tôi!

- Anh cũng không gọi cho tôi. Tôi cũng nhớ anh. Tôi xin lỗi! Tôi thật không hiểu nguyên do đã làm cho anh giận dữ. Bây giờ tôi biết rồi. Tôi không có ý định làm cho anh đau đớn. Bà đưa tay nắm tay anh

- Bà không có ý định. Họ thì có. Tôi đã làm cho bà bối rối trước mặt họ một lát – một lúc lâu. Từ khi anh rời khỏi Paris đến nay đã hơn 2 tháng rồi – Trước khi bà rời khỏi London, ta hãy cùng đi uống với nhau một bữa – Bà gật đầu, vừa khi ấy Xavier quay lại

- Mọi người vui vẻ rồi chứ?

- Rất vui – Sasha tươi cười nhìn chàng – Con là nhà hòa giải đại tài. Mẹ phải nhờ con giúp trong nhiều việc mới được – Khi ba quay qua nhìn Liam, bà thấy anh cười với bà

Họ gọi thức ăn trưa, 2 người đàn ông nói về công việc, còn bà lắng nghe. Không khi nào bà cảm thấy hạnh phúc hơn khi nói chuyện với các họa sĩ, nhất là 2 người họa sĩ này. Ăn xong, họ đến phòng vẽ của Liam để xem những tác phẩm anh mới vẽ xong. Những tác phẩm này còn đẹp hơn những tác phẩm trước rất nhiều. Khi Sasha xem, bà cười với anh

- Lạ Chúa, đẹp quá, Liam à! – Bà có thể nói rằng anh đã vắt óc suy nghĩ để trút lên khung vải tất cả những tâm tư tình cảm của mình

Xavier vui sướng góp ý

- Khi anh tức giận, anh cho ra đời nhiều tác phẩm rất tuyệt – Thịnh thoảng thế – Liam đáp, vẻ buồn rầu. Sasha thấy nét mặt anh, bà nắm tay anh bóp mạnh – Tôi chỉ giận lúc ban đầu. Sau đó, tôi khờ sở. Thực vậy, tôi sáng tác được những tác phẩm đẹp vào lúc ấy. Tôi không thích thực tế này, nhưng sự thật thường xảy ra như thế – Liam nói, vẻ chán nản, mắt nhìn vào những khung vải. Anh đã sống cô đơn không có bà 2 tháng

- Chính tôi cũng như thế – Xavier xác nhận

- Ước gì tôi là nguyên nhân làm phát sinh ra những kiệt tác như thế này – Sasha nói tiếp. 2 tháng qua bà sống thiếu vắng anh, thật đau khổ. Bà ước chi bây giờ bà được ở bên anh, nhưng bà phải gặp họa sĩ khác. Bà sung sướng đã xem tác phẩm của Liam. Nếu bây giờ bà chỉ là người đại diện bán tranh của anh thôi, thì có lẽ tình thế sẽ tốt hơn cho bà. Mọi tình ngăn ngại giữa họ rõ ràng là một tai họa. Nhưng nhờ có Xavier mà ít ra sự xung đột giữa 2 người đã chấm dứt

Khi Sasha chia tay với 2 người, Liam hỏi

- Tối nay cả 2 mẹ con sẽ làm gì? – Bà có vẻ vội vàng

- Tôi bận việc – Sasha đáp nhanh, còn Xavier thì nói chàng có hẹn

- Đi dự tiệc chán phèo phải không? – Liam vui vẻ hỏi bà

- Không, đi ăn tối bình thường với một khách hàng có tiềm năng – Bà chỉ nói thế, không cần thiết phải giải thích dài dòng. Sự xung đột đã chấm dứt, nhưng sự yêu đương tình tứ của họ cũng hết. May mắn là bây giờ họ trở thành bạn bè với nhau

- Ngày mai thì sao? – Liam muốn gặp bà trước khi bà về lại Paris, và bây giờ có Xavier bên cạnh, nên không khí rất dễ thở cho 2 người

- Tôi rảnh – Xavier nói xen vào

- Tôi cũng rảnh – Sasha đáp, nhưng bà muốn có thì giờ ở riêng với con. Nếu Liam đến với họ, không khí sẽ khác đi

Liam đề nghị ăn tối ở quán rượu anh thích nhất. Xavier bằng lòng ngay, còn Sasha có vẻ ngần ngại, nhưng dù sao thì khi ăn trưa anh đã trình bày hết

hoàn cảnh của mình rồi, bà không muốn tỏ ra thô lỗ với anh. Bà có thể ăn sáng một mình với Xavier vào sáng hôm sau, trước khi về Paris

Sasha nói bà sẽ bảo tài xế đưa xe đi đón cả 2 người vào tối hôm sau. Mặc dù bà không thích không khí ồn ào trong quán rượu, nhưng bà vẫn đi để làm vui lòng cả 2 người, và có lẽ làm cho Liam vừa lòng hơn. Khi ra về, bà cảm thấy tràn trề tình thương yêu, che chở cho anh

Bà bận rộn suốt cả buổi chiều, đi mua sắm lặt vặt tại phố New Bond rồi về khách sạn chỉ đủ thì giờ để thay quần áo trước khi Phillip đón bà đi ăn tối. Khi bà chải tóc búi thành búi như mọi khi, thì Liam gọi bà

- Tôi sung sướng chúng ta gặp nhau hôm nay – Liam nói – Xavier đã giúp rất nhiều cho chúng ta. Hay đúng hơn là cho tôi. Tôi xin lỗi đã nổi điên tại Paris!

- Không sao đâu – Sasha đáp, một tay cầm tóc đưa lên cao, một tay cầm máy điện thoại – Những chuyện như thế nay xảy ra luôn. Hôm nay khi anh nói đến chuyện này, tôi cảm thấy rất ái ngại – Liam đã nói đến chuyện bố anh trước kia, nhưng bà không nhắc lại làm gì. Điều Liam cần hơn hết là người mẹ. Nhưng bà không muốn làm mẹ anh. Bà đã có con của mình rồi. Có lẽ anh cần tình mẫu tử hơn là tình yêu trai gái. Nhưng với sự cách biệt về tuổi tác, bà cảm thấy mình già hơn nhiều. Có lẽ nên làm người đại diện, chứ không nên làm tình nhân, có thể bà mới có thể giúp anh có những thứ mà anh cần nơi bà hơn

Hầu hết các họa sĩ của bà cần có mẹ, họ muốn bà làm mẹ họ. Phần lớn vai trò của bà là dưỡng dục họ. Với Liam, bà không ngại làm việc ấy. Có lẽ việc này sẽ giúp ích cho Liam. Bây giờ bà không có vai trò gì với anh, ngoại trừ nhiệm vụ bán tranh của anh. Bà vẫn còn bị anh thu hút, và mỗi khi nhìn anh, bà vẫn cảm thấy như bị luồn điện truyền sang người bà, nhưng bây giờ cảm xúc đối với anh khác trước nhiều. Cảm giác của bà đối với anh tiêu tan hết, và nhiều lúc biến mất. Bà yêu anh, nhưng bây giờ bà có thể nhìn thấy anh mà không muốn xé nát áo quần anh ra. Bà đã chế ngự được cảm xúc của bà trong 2 tháng qua, và bây giờ cảm xúc của bà đối với anh không phải là sự đam mê. Cảm xúc của bà lạnh mạnh hơn, tốt hơn chứ

không phải cảm xúc bệnh hoạn như trước đây, khi họ mới gặp nhau vào mùa đông. Nhưng bà nhớ những gì họ đã từng chia sẻ với nhau. Như thế cảm tình của bà đối với anh đã chín chắn, biến thể từ lần họ gặp nhau cuối cùng. Bà bằng lòng làm người đại diện cho anh, là người bạn của anh, chứ không làm gì khác hơn

- Bà có hạnh phúc không? – Anh hỏi, bà cười

- Nếu anh hỏi tôi hiện có ai ở đây không, thì không có ai hết. Tôi đã mất một thời gian mới nguôi được những chuyện đã xảy ra. Khi anh rời khỏi Paris, tôi rất chán nản – Mất anh là chuyện cực kỳ đau khổ cho bà sau lần mất Arthur – Tôi đã nguôi được chuyện này

- Nếu tôi không nổi điên thì chuyện có thể thành công chứ? – Liam đáp giọng nghe bối rối

- Đúng. Có lẽ anh nói đúng. Để anh ở nhà, giữ anh trong bí mật, quả là hành động rất thô bỉ. Tôi không biết tại sao tôi đã làm thế

- Tôi cũng vậy. Bây giờ việc này không có vẻ to chuyện quá, nhưng khi ấy là việc to chuyện

- Khi ấy đối với tôi cũng to chuyện. Tôi sung sướng là Xavier đã giải thoát cho ta mặc cảm này

- Cậu ấy thật tuyệt vời, Sasha à!

- Đúng thế. Tôi rất may mắn – Bà nhìn đồng hồ. Phillip sẽ đến đón bà trong 10 phút nữa, mà bà chưa chải tóc và trang điểm xong – Bây giờ tôi phải xin lỗi anh để chuẩn bị đi có việc. Xe sẽ đến đón tôi trong 10 phút nữa

- Không hiểu sao, tôi nghĩ là bà đi ăn tối với ai đấy có hò hẹn với bà, chứ không phải với khách hàng. Phải không?

- Có lẽ anh hoang tưởng – Bà trêu anh – Đi về cái gì đi! Hẹn anh mai gặp

- Chúc bà buổi tối vui vẻ! – Anh nói, và bỗng nhiên bà cảm thấy lòng nao nao, nhưng bây giờ bà có thể chế ngự được cảm xúc ấy. Thời gian qua đủ lâu cho bà bình tĩnh tâm trí

- Cảm ơn, Liam!

Bà đi quanh phòng suốt 10 phút để khởi nghĩ đến Liam. Khi Phillip gọi bà từ dưới tiền sảnh, thì bà đã sẵn sàng. Bà ngạc nhiên khi buổi tối trôi qua hoàn hảo. Có thể xem đây là việc hẹn hò đi chơi đầu tiên, lịch sự, hấp dẫn, thông minh, vui vẻ. Ông ta dễ thương, là người bạn cùng đi tuyệt vời. Ông có sự nghiệp vững vàng, thích đi du lịch, có bạn bè khắp nơi. Ông biết chơi quần vợt, biết đánh golf, đọc sách nhiều, quan tâm đến hội họa, và gần bó mật thiết với con cháu. Sasha không cảm thấy rung động vì ông ta, nhưng bà thích thú. Bà cảm thấy thoải mái vì không nghĩ đến những chuyện rắc rối như khi ở với Liam. Chuyện vui chơi với Phillip thoải mái, yên ổn. Bà không cần lưu tâm đến việc bà có bán tranh hay không

Họ ăn tối tại câu lạc bộ Mark, rồi sau đó ông dẫn bà đến nhà hàng Annabel. Sau 12 giờ đêm một chút, bà về nhà bình an vô sự. Ông cho biết ngày hôm sau ông sẽ đi Hà Lan để xem chiếc thuyền buồm mà ông đã đặt mua khi về đến Paris ông sẽ gọi cho bà. Thật sung sướng khi đi chơi với người đàn ông thông minh, vui vẻ như thế này. Bà không gặp cảnh gay gắt, dằn vặt như khi đi chơi với Liam

Đêm đó bà ngủ yên lành, ngày hôm sau gặp một họa sĩ, thăm 2 phòng triển lãm, rồi đi mua hàng. Bà về lại khách sạn đúng giờ để thay quần jeans đón Xavier và Liam. Bà thấy như thể mình sẵn đi chơi với 2 cậu con trai. Quán rượu mà Liam chọn đông đúc ồn ào như bà lo sợ trước. Suốt bữa ăn, họ nói chuyện với nhau thật to mà cũng không nghe rõ. Sau đó, họ đến quầy rượu, nơi đây Xavier ve vãn nhiều phụ nữ đủ loại, còn Liam cố nói chuyện bình tĩnh với Sasha. Bà mong cho buổi tối chóng hết. Nhưng hình như buổi tối dài bất tận. Ở đây với Liam thật quá kỳ cho bà. Những phụ nữ chung quanh họ rất nhiều, trắng trợn khêu gợi anh, đều vào tuổi trên 20 một chút. Khi bà nhìn họ, rồi nhìn anh, bà thấy bà không muốn ở đây. 10 phút sau, bà nói với 2 người bà nhức đầu. Bà ra về một mình, để 2 người ở lại vui vẻ uống rượu. Khi bà về, họ không say, nhưng bà đoán thế nào họ cũng say. Buổi tối hôm nay rất khác xa so với buổi tối hôm qua bà đi với Phillip. Hôm qua bà đi với ông đến chỗ lịch sự, văn minh, chứ không ồn ào, mất trật tự, hỗn độn như thế này. Khi bà về lại khách sạn một mình, bà thấy

buổi tối đi chơi với họ khiến cho bà cảm thấy buồn và già thêm. Bà không biết tại sao, nhưng bà chỉ cảm thấy chán chường khi nhìn Liam. Đây là cái giá bà phải trả cho sự điên rồ của mình vì đã đan díu với anh. Bây giờ mỗi lần gặp anh là bà nhớ lại chuyện đã xảy ra và thấy được lý do khiến cho cuộc tình của họ đi đến chỗ kết thúc. Vì Liam không đúng với tiêu chuẩn chọn lựa của bà. 2 người không thể sống với nhau hòa hợp được

Bà sung sướng được về lại khách sạn, thay áo quần. Bà mặc áo ngủ, nằm lên giường, thưởng thức sự im lặng và nghĩ đến anh. Bà thấy thật kỳ khi nhớ rằng anh từng là người yêu của bà, và bây giờ anh thích hợp cho những người đàn bà còn trẻ, vui nhộn, tầm thường kia. Như mọi lần khác, bà tin rằng anh nên tìm người đàn bà nào gần bằng tuổi anh mà yêu, người nào trẻ hơn bà. Điều duy nhất mà bà không biết, hay có lẽ không bao giờ biết, là ai sẽ phù hợp với bà. Có lẽ không có ai. Bà cảm thấy đi đâu cũng lạc lõng, cô đơn trong thế giới của Liam, cũng như trong thế giới của bà

Đến 11 giờ bà tắt đèn, và thiu thiu ngủ thì chuông điện thoại reo. Mới đầu bà không biết mình ở đâu, sau một phút bàng hoàng bà mới nhớ ra. Người nói trên điện thoại có giọng trầm, quen thuộc

- Tôi đang ở dưới tiền sảnh – Giọng nói cất lên trong máy
- Ai đấy?
- Liam đây
- Tôi ngủ rồi
- Bà còn nhức đầu không?
- Tôi đỡ rồi – Bà không muốn nói với anh là bà đau đầu
- Tôi muốn nói chuyện với bà – Giọng anh có vẻ sốt sắng
- Ngày mai tôi sẽ gọi cho anh – Bà không muốn gặp anh. Gặp anh chỉ làm cho bà buồn thêm. Bà đã để anh lại nơi thích hợp với anh, trong quán rượu với những người đàn bà còn trẻ măng ấy
- Tôi không muốn đợi đến mai, Sasha, vui lòng... để cho tôi lên gặp bà

- Tôi nghĩ ý kiến của anh không tốt đâu – Bây giờ bà đã tỉnh hẳn – Chúng ta phải dừng lại ở vị trí chúng ta đang sống. Chúng ta chỉ là bạn bè thôi. Đừng càu nhàu, cãi cọ về những chuyện mình không vừa ý và thắc mắc lý do tại sao có chuyện như thế. Anh đang được hạnh phúc. Chúng ta không cần tái diễn chuyện ấy

- Tôi không muốn tái diễn chuyện gì hết. Tôi chỉ muốn gặp bà

- Trông tôi giống như cách đây 2 giờ, thay vì hồi nãy tôi mặc quần jeans xanh thì bây giờ mặc áo ngủ thôi

- Xin bà vui lòng!... Tôi biết sáng mai bà đi rồi – Giọng anh nghe có vẻ buồn

- Anh say rồi phải không? – Bà nói, vẻ lo lắng

- Không. Nhưng nếu bà không gặp tôi, tôi sẽ say – Anh cười

Bà thở dài, nghĩ đến điều này. Gặp anh sẽ không có gì hay ho hết. Mà gặp nhiều chuyện không hay thì có. Bà vẫn còn bị anh thu hút, bà không muốn chuyện gì điên rồ xảy ra nữa

- Thôi được rồi... cứ lên đi! Nhưng nếu anh làm chuyện gì ngu ngốc, tôi sẽ gọi bảo vệ họ tống cổ anh ra ngoài đấy!

- Tôi hứa sẽ không làm việc gì ngu ngốc đâu

Bà bước ra khỏi giường, mặc áo ngủ dài, đi ra ngoài phòng khách ở căn hộ của mình. Bà ra phòng khách trước khi buộc dây thắt lưng ở áo khoác ngoài. Anh gõ cửa. Bà mở cửa, nhìn anh. Trông anh cao, gầy và đẹp. Lòng bà lại rạo rức như trước đây, nhưng lần này bà không để ý đến. Bà bước lui khỏi cửa, vẫy tay cho anh vào, về ngái ngủ

- Tôi xin lỗi... Sasha, tôi không hiểu tại sao... nhưng tôi phải gặp bà!

- Rồi anh đã gặp rồi đấy – Bà cười với anh rồi ngồi xuống ghế. Anh bước tới, quỳ xuống, quàng 2 tay quanh bà

- Tôi xin lỗi đã có hành vi ngu ngốc. Tôi nghĩ bà muốn làm nhục tôi nên tôi nổi điên lên như thế. Đêm đó tôi muốn đi với bà, tôi muốn bà tự hào về tôi. Tôi không biết nói sao cho bà hiểu

- Tôi cũng không giải quyết vấn đề ấy một cách ôn hòa. Thỉnh thoảng chuyện ấy xảy ra như thế. Anh càng nổi điên bao nhiêu, tôi càng đổ thêm dầu vào lửa bấy nhiêu. Tôi đã nói với anh chuyện không thể được. Chuyện tình của chúng ta không thể có kết quả được đâu

- Nếu bà muốn có kết quả thì sẽ có kết quả. Tôi đã suy nghĩ nhiều rồi

- Đừng bắt đầu chuyện này lại làm gì. Tôi không muốn tranh cãi với anh. Tôi sẽ không làm những chuyện ngu ngốc – Bà vòng 2 tay trước ngực, một hành động cố gắng hết mình. Bà muốn quàng 2 tay ôm anh, nhưng bà cố để khỏi làm một hành động như thế. Bà vẫn còn cảm tình với anh. Và anh đã uống ngà say. Sự phối hợp rất nguy hiểm, như họ đã mắc phải nhiều lần rồi

- Người hẹn hò với bà đêm qua như thế nào?

- Duyên dáng, thông minh, đáng kính, và đáng chán không thể tưởng tượng nổi – Bà vọt miệng nói mà không suy nghĩ, rồi nhìn anh đăm đăm – Tôi không ngờ tôi đã nói thế. Tôi đã hoàn toàn vui vẻ với một người rất tốt – Bà buồn vì lời mình vừa nói. Lời nói đã tự nhiên vọt ra khỏi miệng bà

- Có lẽ vì đấy là sự thật. Sasha, anh yêu em! – Anh nói với vẻ chán chường – Nếu chúng ta giữ bí mật chuyện tình của chúng ta cũng được, anh không cần. Bây giờ anh nhận thấy chúng ta cần giữ bí mật. Nếu mọi người biết, càng thêm nhiều phiền phức cho chúng ta. Anh không lưu tâm đến việc chúng ta có cùng đi dự tiệc hay không. Anh chỉ muốn ở với em, chia sẻ ngọt bùi với em trước khi anh gây tiếng xấu khắp Paris

- Anh không gây tiếng xấu một mình đâu – Bà đáp, giọng hiền hòa – Cả 2 chúng ta đều gây ra đấy. Chuyện này không nên làm. Liam, tôi đã nói với anh rồi. Chuyện này không thể được đâu. Chúng ta làm thế là ngu ngốc quá phải không? Chúng ta đã gặp may. Chúng ta làm cho nhau đau khổ, nhưng không gây nên nhiều nguy hại và kết thúc bi đát. Chúng ta phải từ giã ngay trước khi tai họa xảy đến. Tôi sẽ làm người đại diện bán tranh cho anh, anh là họa sĩ của tôi – Khi bà nói, anh đứng trước mặt bà, cúi xuống hôn bà. Bà bực mình vì đã đáp lại nụ hôn của anh – Thôi được rồi, như vậy là tôi yêu anh. Yêu anh chẳng thay đổi được gì. Tôi sẽ không làm việc đó. Chuyện

này không thể được. "Không thể được". Tôi đã nói với anh như thế bao nhiêu lần, bao nhiêu cách rồi? – Anh hôn bà lại, và lần này khi anh dừng hôn, bà hụt hơi – Liam dừng... xin anh... Chúng ta chỉ làm cho nhau điên rồ lại mà thôi... – Anh không thể thôi hôn bà, và bà cũng không thể thôi hôn anh

- Anh đã điên rồi! – Anh khổ sở nói – Anh đã điên vì ngu ngốc bỏ em ở Paris mà đi

- Anh không ngu ngốc đâu... Tôi không muốn giữ anh trong vòng bí mật. Anh nói đúng. Anh đáng được cư xử tốt hơn. Mà tôi không thể cho anh điều đó được. Tôi không thể tuyên bố với mọi người rằng tôi có bạn trai hay có người yêu hay người gì đấy nhỏ hơn tôi 10 tuổi. Chuyện này sẽ biến tôi thành một bà già dơ bẩn

- 9 thôi – Anh vừa hôn vừa nói

- 9 cái gì? – Anh đã làm cho bà mê lú lẩn. Đầu bà quay cuồng

- 9 tuổi, chứ không phải 10. Đừng nói thêm

- Được rồi, 9. Tôi không thể nói cho mọi người biết. Còn anh thì đáng được mọi người biết, chúng không lén lút

- Anh thà lén lút với em còn hơn là không có gì

- Tôi là đại diện của anh

- Anh muốn em là vợ anh – Và khi anh hôn bà, bà thật sự muốn là vợ anh. Nhưng khi bà được như thế, chắc tình hình sẽ trở nên điên rồ, bà sẽ lú lẩn như khi họ ở tại Paris – Và anh muốn làm họa sĩ điên của em – Bà cười

- Trời, anh lúc nào cũng làm họa sĩ điên hết, cho dù tôi chỉ là người đại diện cho anh

- Sasha, hãy tạo lại cơ may lần nữa đi!... Vui lòng đi! Cho số phận của 2 ta. Thật anh yêu em mà

- Tôi cũng yêu anh. Tôi chỉ không muốn chúng ta làm cho nhau nổi điên lên thôi. Và chắc anh biết thế nào chúng ta cũng điên. Tôi sẽ làm gì đó khiến anh nổi điên. Tôi sẽ là nhục anh mà không có chủ tâm. Và anh sẽ

xuất hiện trong buổi họp của hội đồng quản trị mà trên người chỉ mặc xà – rông và đi đôi giày vải

- Cái xà – rông à? – Anh nhích lui, nhìn bà – Xà – rông à? Anh không có cái nào hết

- Vậy thì mua một cái – Bà cười nói – Người họa sĩ điên nào cũng phải có một cái. Để anh mặc đi dự tiệc với tôi

- Mặc áo choàng rộng được không? Anh có thể khoác vải trải giường để vào phòng họp của hội đồng quản trị hay đến dự buổi tiệc nghiêm trang – Anh nói rồi cười toe toét

- Như thế sẽ rất hoải mái – Bà vừa hôn anh vừa đáp. Anh ôm bà vào lòng, bà đi vào phòng ngủ. Anh để bà xuống giường, nơi họ đã làm tình vào lần đầu tiên. Anh dừng lại, nhìn bà. Bà nằm trên giường, nhìn anh

- Nếu em không muốn, anh sẽ không làm chuyện này với em – Anh dịu dàng nói

- Em hy vọng là không – Bà vui vẻ nói – Ôi, lạy Chúa, Liam... Chúng ta sẽ làm gì? – Bà yêu anh, nhưng bà sợ

- Chúng ta sẽ bắt đầu ở chỗ chúng ta đã bỏ cuộc, chỉ có điều là sẽ tốt đẹp hơn – Anh đáp, giọng tin tưởng

- Làm sao anh biết được lần này sẽ tốt đẹp hơn? Có thể nó sẽ xấu hơn?

- Anh biết vì anh yêu em nhiều hơn 2 tháng trước đây. Anh biết vì anh muốn chuyện này thành công mỹ mãn. Anh muốn chứng minh cho em thấy chuyện này có thể được, và em nói không thể được là sai. Anh muốn chứng minh em sai

- Em cũng thế – Bà thì thào nói, vừa dang rộng 2 tay để đón anh. Anh cởi chiếc áo dài khoác ngoài của bà, còn bà thì cởi áo quần của anh. Bà muốn tin chuyện này thành công. Bà muốn anh được toại nguyện mọi thứ anh muốn, bà muốn anh là giấc mơ của bà. Khi anh làm tình với bà, cả 2 đều tìm lại được những thứ mà họ đã mất và mơ ước trong 2 tháng qua

Sau đó bà nhìn anh, cười với anh, và lần này bà cười to

- Em không ngờ chúng ta lại làm việc này, Liam. Chúng ta là 2 kẻ điên khùng – Mặc dù nói thế, nhưng trông bà có vẻ vui sướng

- Em là đồ khùng – Anh cười toe toét với bà – Còn anh là họa sĩ điên – Anh nói, vẻ tự hào, lòng cảm thấy như thể anh đã về nhà trở lại.

Chương 10

Sáng hôm sau, trước khi anh đi, họ làm tình lại. Họ cùng tắm dưới vòi sen với nhau, cùng cười về việc họ đã thực hiện lại. Bây giờ họ cảm thấy mối liên hệ của họ vui vẻ, kỳ diệu, thoải mái và hài lòng hơn lần trước. Lần ở Paris, họ không có cảm giác như thế này. Bà muốn làm sao để tin mối tình của họ là có thể được. Nhưng với sự khác biệt về nếp sống và tuổi tác của họ, bà vẫn sợ không thể được. Vấn đề còn phụ thuộc vào việc họ có thể dung thứ cho nhau không. Theo ý bà thì đây là vấn đề mấu chốt cho sự thành công của họ: khả năng họ để cho nhau sống theo bản năng, cá tính của mình. Bà không biết họ có khả năng để thực hiện việc này không. Lần này, họ sẽ cần ý thức, may mắn và sự huyền diệu mới đạt được kết quả

Anh hôn bà rồi đi ra khỏi cửa. Mặc áo khoác dài rộng đứng nơi ngưỡng cửa, bà nhìn anh đi trên hành lang. Bà vẫn lo sợ chuyện này không thể được, nhưng bà không thể từ giã anh được. Anh quay lại cười với bà, bà cảm thấy bủn rủn tay chân. Bà yêu anh hơn trước nữa, lần này yêu vì cá tính của anh

Sau đó nửa giờ, khi gặp Xavier dưới tiền sảnh để ăn sáng, bà cười toe toét. Liam hứa cuối tuần sẽ đến Paris gặp bà, và bà nảy ra một ý tuyệt vời. Bà định sẽ đi Ý vào tháng 5 để gặp các họa sĩ mới. Bà muốn anh cùng đi với bà, và cuối tuần này, bà sẽ nói chuyện này với anh

- Trong mẹ như con mèo trong chuyện cổ tích nuốt cả con chim hoàng yến – Xavier nói, miệng cười toe toét – Sao đấy, mẹ? – Anh muốn biết chuyện về người hẹn hò đi chơi với bà vào tối bà mới đến London, và anh hỏi về chuyện đó – Ông ta có gì đặc biệt không?

- Không. Dễ thương, nhưng đáng chán – Bà thích Phillip Henshaw, nhưng bà không mê nổi ông ta. Và lại bây giờ Liam đã trở về rồi, Phillip bị cho ra rìa mà không hay biết gì hết. Bà biết chuyện bà yêu Liam là điên, nhưng bà muốn thử lại lần nữa xem sao. Bà nghĩ rằng hành động thực hiện lại việc cũ để đợi kết quả khác là xách định tính điên khùng rồi. Nhưng bà không có cách nào để xa anh được, mà cũng không muốn xa. Bà rất hạnh

phúc khi anh quay về với bà. Bà không thể đợi cho đến cuối tuần. Họ đã nói đến chuyện bà sẽ đến London để gặp anh vào những ngày cuối tuần, nhưng bà sợ sẽ gặp Xavier. Bà chưa muốn nói cho các con biết chuyện này. Trước hết, cả 2 đều muốn xem chuyện họ yêu nhau diễn ra có êm thấm được không đã. Bà tin tưởng sẽ êm thấm, và anh cũng vậy

Người tài xế lái xe cho bà ra phi trường, và khi bà quay về Paris, bà tươi cười rạng rỡ. Bernard và Eugenie thấy thế ngay khi bà bước vào phòng triển lãm

- Trời, trông bà khỏe mạnh quá! – Bernard nói với giọng châm chọc. Tối đó, khi về nhà, bà rất vui sướng gặp con chó Socks. Bây giờ Liam đã quay về với bà, gặp ai bà cũng vui vẻ. Có anh trong đời, bà thấy cái gì cũng khác và tốt đẹp hơn

Bà bận công việc ở phòng triển lãm suốt cả tuần. Đến tối thứ 6 bà đợi Liam đến. Khi anh đến, bà nấu món ragout thịt và đậu để ăn, anh rất thích món này. Ngoài ra bà còn làm món mì sợi, salad, thậm chí còn mua bánh ngọt hảo hạng ở tiệm Fauchon cho anh, vì bà biết anh thích những món này. Họ ăn trong phòng ăn, mở âm nhạc và thắp đèn cây. Cảnh tượng giống như buổi trăng mật cho 2 người. Sang ngày thứ 7, bà mời anh đi sang Ý 3 tuần vào tháng 5. Anh sướng ngây ngất. Tình hình xem ra sáng sủa hơn trước đây rất nhiều cho cả 2 người

Trong thời gian còn lại của tháng 4, cuối tuần nào anh cũng lái xe đi Paris. Có một lần, họ đi Deauville. Họ ở trong một khách sạn cổ, đi dạo trên bờ biển và chơi đánh bạc. Kỳ diệu thay là không ai có vẻ biết chuyện đã xảy ra. Anh đến trễ vào tối thứ 6, ngủ dậy rất trưa vào sáng thứ 7, sáng Chúa Nhật họ đi chơi loanh quanh, hay lái xe về nông thôn. Họ đi lễ tại nhà thờ Sacré Coeur, thăm nhà thờ Notre Dame, rồi đi vào vườn Luxembourg. Họ không gặp ai quen biết, và bà từ chối tất cả lời mời dự tiệc vào cuối tuần. Không phải vì bà giữ anh bí mật, mà vì bà muốn dành để hưởng những giây phút hạnh phúc bên anh. Họ đi ăn tối với các bạn họa sĩ của anh ở Marais vài lần, khi những người bạn của anh biết bà là ai, họ gần như muốn xỉu. Hầu hết các họa sĩ này đều bằng nửa tuổi bà, cho nên bà rất khó

chịu, nhưng bà nghĩ vui chơi với họ như thế bà mới mong dung hòa được với anh. Họ nói họ là bạn bè. Bà biết anh cần gặp bạn bè. Bà gặp bạn bè và khách hàng, vui vẻ với họ suốt cả tuần, trong thời gian anh bận làm việc ở London. Cả 2 đều nghĩ rằng nếu anh ở cả tuần tại Paris thì tình thế sẽ rất phức tạp, họ sẽ không có cách nào giữ được bí mật, nhất là với mọi người trong phòng triển lãm, vì phòng này được thiết lập ngay trong nhà. Họ đồng ý với nhau, lần này phải giữ chuyện tình của họ thật kín đáo, cho đến khi họ cảm thấy an toàn hơn trở lại

Đầu tháng 5, họ đi Ý. Họ bắt đầu đi đến Vinice để tham quan, và ở 4 ngày tuyệt diệu tại khách sạn Danieli như tuần trăng mật. Anh đã bay từ London đến, bà từ Paris, và họ gặp nhau ở đây. Họ vui chơi như khách du lịch, đi thuyền Gondola dưới cầu Ponte Dei Sospiri, theo người chèo thuyền cho biết, thì đi như thế đôi tình hân sẽ gắn bó nhau bền vững. Họ ăn những bữa sang trọng, đi mua hàng, thăm nhà thờ, viện bảo tàng, và ngồi trong các quán cafe. Họ sống bên nhau những ngày hạnh phúc nhất

Từ Venice, họ thuê xe hơi lái đi Florence, ở đây họ gặp 4 họa sĩ. Ở Florence họ cũng làm những việc như đã làm ở Venice, và họ đã ăn trưa, ăn tối với những họa sĩ ở đây. Bà thích 2 người trong số này, bà nghĩ tác phẩm của họ có thể dùng triển lãm tại phòng triển lãm của bà để bán. Bà phân vân về tác giả thứ 3, bà nói bà cần suy nghĩ đã. Tác phẩm của tác giả này gồm những tác phẩm điêu khắc khác thường, quá to lớn không thể trưng bày tại phòng triển lãm của bà được. Còn họa sĩ thứ 4 thì duyên dáng, nhưng bà không thích tác phẩm của ông ta. Bà tử tế nói rằng bà không thể chịu theo yêu cầu của ông ta được, phòng triển lãm của họ không xứng với tác phẩm của ông ta. Bà thích từ chối một cách nhẹ nhàng. Không nên chạm tự ái của họ, hay là làm mích lòng họ bằng cách từ chối họ một cách thô lỗ. Liam thấy bà nói năng tế nhị, anh thích phương pháp làm việc của bà. Bà là người tốt, dễ thương, anh thích chia sẻ công việc với bà

Họ đi Bologna với Arezzo, ở một tuần tại Umbria, lái xe ra vùng quê, ở lại trong quán trọ nhỏ. Họ ở vài ngày tại Rome, đi thăm một họa sĩ trên bờ Adriatic, gần Bari, rồi họ dành những ngày cuối cùng của chuyến đi ở tại

Naples, thăm nữ họa sĩ mà Sasha đã báo cho anh biết là bị bệnh tâm thần, nhưng bà ta cũng rất duyên dáng, có 6 con, nấu thết đãi họ một bữa ăn ngon lành, và Sasha rất thích tác phẩm của bà ta cũng như Liam đã thích. Bà ta vẽ những bức tranh khổng lồ bằng màu sắc rực rỡ, khiến cho việc chuyên chở sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng khi Liam và Sasha chia tay bà ta, họ thương mến nhau, kể cả người tình Trung Hoa của bà họa sĩ, ông này là bố của 6 đứa bé. Chúng rất đẹp. Còn đối với 2 người, đây là một chuyến đi kỳ diệu

Ngày cuối tuần cuối cùng, họ nghỉ ở Capri, trong một khách sạn nhỏ lãng mạn. Cả 2 đều buồn trước viễn cảnh trở về với đời sống trước mắt, với thế giới riêng của họ. Bà thích buổi sáng thức dậy với anh, buổi tối ngủ trong vòng tay anh, cùng nhau khám phá mọi vật, gặp gỡ mọi người, thỉnh thoảng đi bách bộ kể cho nhau nghe chuyện đời mình, hay cười với nhau. Cả 2 đều có thời thơ ấu khó khăn, phần nào cô đơn. Anh cô đơn vì có tài hội họa mà bị lạc lõng trong một gia đình cực kỳ bảo thủ, khô khan, còn bà cô đơn vì bố bà luôn tham công tiếc việc, mặc dù ông rất yêu bà. Chỉ khi bà đã khôn lớn ông mới kính trọng bà. Gia đình Liam không thế, anh luôn luôn chịu đựng cảnh ruồng rẫy, khinh chê của gia đình. Cả 2 đều bị thua thiệt vì không có mẹ khi ở tuổi đang khôn lớn. Liam nhớ mẹ anh là người nhiệt tình kỳ diệu, bà thường yêu anh, và xem anh là người đứng đắn, không làm gì sai lầm. Anh chỉ tìm được nơi mẹ anh tình thương không điều kiện thôi, chứ không tìm ở nơi người khác. Thỉnh thoảng Sasha cảm thấy rằng bây giờ anh mong bà làm mẹ anh. Anh chỉ còn chờ đợi loại tình thương không điều kiện này từ người nào đã thực sự đi vào đời anh về sau này thôi. Tình thương giữa người lớn và người yêu luôn luôn có điều kiện gì đấy, và thường không đạt tới lòng mong đợi, nhất là khi nhu cầu không được đáp ứng cho nhau. Bà có những kỷ niệm như thế về mẹ mình, và thỉnh thoảng bà phân vân không phải chăng người ta thường tin rằng những người thương yêu vô điều kiện thường bị chết sớm. Có lẽ không phải. Nhưng những ký ức về mẹ bà đều dịu ngọt như hồi ức của anh về mẹ anh. Thỉnh thoảng bà tự hỏi nếu bây giờ mẹ bà còn sống thì tình thế sẽ như thế

nào, nhưng chắc bà đã già khú, 88 tuổi. Sasha được 49 tuổi đúng vào chuyến đi này. Sáng hôm ấy Liam đánh thức ba dậy, hát bài mừng sinh nhật tặng bà. Anh tặng bà chiếc vòng đeo tay bằng vàng giản dị, anh đã mua chiếc vòng này ở Florence. Từ khi anh đeo chiếc vòng vào cổ bà, bà không hề tháo ra, và bà nghĩ mình sẽ không bao giờ tháo ra

Sự khác biệt về tuổi tác là mối bận tâm lớn của bà. Nhiều lúc bà không làm sao tránh nghĩ đến vấn đề này. 2 người có điểm chung là mất mẹ, đam mê nghệ thuật, và khi vui vẻ với nhau, họ cùng nhau làm những việc họ thích. Đi thăm các phòng triển lãm, các viện bảo tàng, các giáo đường, và các tiệm buôn. Khi đã tránh khỏi những sự căng thẳng trong ngày, cả 2 đều sống thoải mái, thích đi du lịch với nhau, và rất yêu đời. Họ tiếp xúc với nhiều hạng người khác nhau. Bà thích giao du với những người già khá kính, có lẽ vì bà tưởng nhớ đến bố già của mình và đến những người mà bố bà thường đem bà đến giới thiệu với họ. Bà bị những chuyện như tiếng tăm, chuyện giáo dục cũng như tài năng gây ấn tượng mạnh. Liam thì bị những thứ khác lôi cuốn, những chuyện lạ, mới mẻ và trẻ trung. Bà thích sự đổi mới và tính kỳ quặc trong nghệ thuật nhưng không thích những tính này ở con người. Khi họ ngồi trong quán cafe, bà nhìn những người già. Liam luôn luôn hướng về những người trẻ và chỉ trong chốc lát là gặp gỡ những người trẻ tại chỗ ngay. Anh rất thoải mái với những người tuổi từ 20 đến 40, bà thích những người cùng tuổi với mình, hay lớn hơn; sự cách biệt về tuổi tác giữa những người họ thích lên đến vài chục tuổi. Cả 2 đều học cách để tôn trọng sở thích của nhau và dung tha cho nhau, nhất là về sự cách biệt tuổi tác này. Nhưng việc này không phải dễ. Việc đi chơi với các sinh viên đi du lịch làm cho bà chán ngấy, ngay cả với các họa sĩ trẻ. Bà cảm thấy không có gì để nói với họ, và không quan tâm đến những ý nghĩ ấu trĩ của họ. Liam thì nghĩ rằng có nhiều điều cần học hỏi nơi lớp trẻ, cho nên anh đã hòa hợp với họ đến độ rất khó coi, vì anh không còn trẻ như họ. Nhìn anh với họ, Sasha cảm thấy anh cũng trẻ như họ. Liam hình như cũng nghĩ như thế. Anh còn nói rằng nói chuyện với những người giao du với bà thường khiến anh buồn ngủ. Giữa 2 người có rào cản khó tháo gỡ. Nhưng

khi đi du lịch với nhau, tách biệt khỏi cuộc sống quen thuộc của họ, 2 người có phần bằng lòng với nhau bỏ công khám phá những nơi mới lạ

- Anh sẽ làm gì với người già như tôi? – một hôm bà hỏi anh. Hôm ấy họ vừa đi thăm một nhà thờ đẹp có từ thế kỷ 14 và dừng lại ở bên vệ đường để mua cà rem ăn. Trông anh như một cậu con trai cao lớn ăn cà rem, cà rem chảy dính khắp nơi, còn bà thì cầm cây cà rem trong cái khăn tay có viền đăng – ten. Bà đã mua cái khăn này ở Hermes. Bà cảm thấy mình như mẹ anh, hay tệ hơn như bà ngoại anh – Ngày nào đó anh sẽ chán khi cùng đi với một bà già

Đấy là sự lo sợ tồi tệ nhất của bà, bà nhận thấy anh luôn luôn nhìn những phụ nữ còn trẻ. Nhưng may thay là anh không đi theo ve vãn họ, bà biết rất rõ như thế. Anh chỉ thích nhìn họ thôi. Bà để ý anh rất kỹ và thường cảm thấy ghen với họ. Mặc dù bà vẫn còn hấp dẫn, kêu gọi, nhưng những tấm thân trẻ trung được anh ưa thích hơn

- Thịnh thoảng anh thích nhìn những phụ nữ trẻ trung, thì thật ra thích nhìn tất cả phụ nữ – Anh xác nhận một cách thành thật – Nhưng anh thích nói chuyện với em, thích sống với em. Em làm cho anh ngây ngất hơn bất cứ người đàn bà nào anh biết. Anh không cần để ý em già bao nhiêu

Bà cười nhìn anh, ném cây cà rem chưa ăn hết đi. Anh thì vẫn liếm cái que, rồi lau 2 tay vào quần jeans, khiến cho anh trông càng bê bối thêm

Bà ngồi nhìn anh, nụ cười chua chát trên môi. Chính nếp sống trẻ con của anh thỉnh thoảng làm cho bà cảm thấy già, chứ không phải tuổi tác của bà

- Anh yêu em, Sasha! Em rất đẹp. Phải rồi, đúng, em không phải 18 đôi mươi. Nhưng ai cần? 18 đôi mươi để làm quái gì, anh chẳng cần quan tâm. Họ không hiểu anh. Em hiểu anh – Bà không nói với anh rằng nhiều lúc bà không tin chắc bà hiểu anh, nhưng bà biết anh muốn nói gì, biết anh mong đợi gì ở bà. Mong đợi sự tha thứ, sự nuôi dưỡng và hiểu thấu tâm trạng anh. Thịnh thoảng anh rất túng thiếu, chỉ nghĩ đến mình như trẻ con, và anh thích phương pháp bà nuôi dưỡng anh. Có lúc việc bà xem anh như trẻ con

rất có hiệu nghiệm. Lúc khác anh muốn được tôn trọng, và khi anh muốn được như thế, trông anh rất chững chạc. Nhiều khi trông họ có vẻ bình đẳng. Bà lớn tuổi hơn, thành công hơn, có uy thế trong giới nghệ thuật. Bà được kính nể và quan trọng, có nhiều tiền hơn. Còn anh chỉ có tài và thông minh. Anh có thể giữ được cốt cách của mình, ngay cả khi ở trong thế giới của bà, nếu bà để cho anh tham gia. Họ không cùng nhau tham gia vào thế giới của bà. Và khi họ cùng tham gia, thì chắc thế nào anh cũng bị xem là người họa sĩ trẻ của bà, và bà vẫn được xem là người đại diện buôn bán họa phẩm được kính nể nhất trên đời. Thật là sự khác biệt nhau to lớn giữa họ. Người ta lưu tâm đến bà nhiều hơn anh, bà biết điều này sẽ làm cho anh buồn khổ. Liam thích là trung tâm của vũ trụ, đối với các cô gái trẻ, anh luôn luôn là thế. Những người cùng tuổi bà trông đợi ở anh thứ khác quan trọng hơn những kiệt tác, vẻ ngoài đẹp đẽ và mái tóc vàng của anh. Họ mong anh trở thành người nghiêm trang, và nhiều lúc anh không được thế. Nhưng với anh, bà cũng thường không nghiêm trang mỗi khi họ ở với nhau, bà thích thế. Bà muốn vui đùa với anh. Thỉnh thoảng khi nghe chuyện của anh, bà cười ngặt nghẽo, cười chảy nước mắt. Không ai làm cho bà cười như Liam. Và không ai làm tình tuyệt diệu như anh

Tính nết của 2 người kết hợp vào nhau có nhiều điều lợi mà cũng có nhiều nguy hiểm

Khi họ ở tại Rome, họ đến thăm một người đại diện nghệ thuật mà bà thích và đã làm ăn với ông ta. Ông ta gần 70 tuổi, có những ý kiến khiến cho bà kính nể. Khi họ đến gặp ông ta, Liam rảnh việc. Trong khi họ ngồi trong văn phòng ông, Liam trông như một cậu học trò chán nản. Anh ngồi với vẻ hờn dỗi, tay chân loay hoay, đá bàn đá ghế, mãi cho đến khi Sasha lặng lẽ quay qua phía anh, yêu cầu anh ngồi im lặng. Anh liền giận trước lời khiển trách của bà, đùng đùng bỏ ra ngoài. Người đồng nghiệp của bà nhướn mày, nhưng không nói gì. Kết quả là bà phải từ chối không ăn bữa trưa do ông ta mời

Sau đó, họ đã cãi nhau một trận kịch liệt về vấn đề này, và bà nghĩ anh đã có thái độ rất tệ mạt. Đây là lần bất mãn duy nhất trong chuyến đi của

họ. Liam đã xin lỗi bà về chuyện này, sau khi họ đã làm tình vào tối ấy. Anh nói anh quá buồn chán, không thích thái độ người đàn ông nhìn Sasha, cách nhìn của ông ta làm cho anh phát ghen. Lời thú nhận của anh làm cho bà cảm động, nhưng khi ấy đã quá trễ rồi, không thuyết phục được người đại diện nghệ thuật ở La Mã tin rằng người đàn ông mà bà đem theo là người trưởng thành, thông minh, có văn hóa. Và chuyện này không báo trước điềm lành cho tương lai được. Trong đời bà, có nhiều cuộc họp như thế, và thỉnh thoảng Liam không đến dự. Thực ra thì hiếm khi anh đến. Khi nào anh chán nản hay cảm thấy bị bỏ rơi hay bị xem thường, thì anh mới đóng kịch như một đứa bé. Thỉnh thoảng khó mà tin anh đã 40 tuổi. Nhiều lúc, xem anh như mới bằng nửa số tuổi của mình. Điểm này là yếu tố làm cho anh trở nên hấp dẫn, nhưng đồng thời cũng là điểm bi đát cho đời bà. Họ vẫn còn nhiều việc cần phải giải quyết. Nhưng tóm lại, chuyến đi Ý của họ là một thành công lớn

Trong khi bà và Liam đi du lịch, Sasha thường gọi về cho các con nhiều lần. Cả 2 con bà đều biết lộ trình của bà, vì họ luôn luôn biết chương trình hoạt động của mẹ, nhưng ít khi họ gọi cho bà. Thường thường Sasha gọi cho họ, vì họ khó tìm ra bà hơn, bà thường tắt máy điện thoại di động. Bà và Liam khi vào ở khách sạn đăng ký dưới tên Liam Allison và Sasha Boardman. Liam nói rằng tên nghe như công ty luật, Allison và Boardman, hay là kế toán viên thuế vụ. Thỉnh thoảng có khách sạn ghi lầm họ thành ra một người, Allison Boardman, và họ không để ý làm gì. Có một lần khi Tatianna gọi cho bà ở Florence, cô nghe khách sạn trả lời tên bà như thế, cô nghe khách sạn trả lời tên bà như thế, cô rất vui. Cô cười và nói rằng cô hỏi Sasha Boardman, họ trả lời khách sạn họ chỉ có một người tên Allison Boardman thôi. Rõ ràng người thì đúng nhưng tên đầu thì sai. Đối với cô thì không có ý nghĩa gì. Nếu Xavier nghe thế, có thể chàng nghi. Nhưng Tatianna không tin có chuyện tặng tịu giữa mẹ cô với Liam, cô chỉ biết Sasha làm đại diện cho anh thôi. Cho nên cô không nghĩ là có anh ở đây với bà. Sasha cười với con gái khi nghe cô nói đến sự nhầm lẫn của các

cô phụ trách điện thoại ở khách sạn ngay cả những khách sạn có uy tín cũng đã viết lộn tên của bà

Chuyện như thế cũng đã xảy ra với Bernard, nhưng lúc ấy bà không biết. Khi ông ta gọi điện cho bà từ phòng triển lãm, khách sạn cũng nói tên bà như thế. Ông ta đã chỉnh lại tên đầu của bà. Khách sạn phản đối lời đề nghị của ông, nhưng rồi họ chỉnh lại là ông Allison và bà Boardman. Việc này khiến cho ông ta kinh ngạc, nhưng mãi cho đến khi Sasha về nhà, ông mới nói

Đó là hôm đầu tiên bà mới về, khi đó công việc lút óc, cả một đồng thư tín phải trả lời, giấy tờ phải giải quyết và phim đèn chiếu của các họa sĩ đầy tham vọng, tất cả đều chồng lên bàn làm việc của bà trong thời gian 3 tuần vắng mặt. Đó là cái giá bà phải trả cho chuyến đi chơi

Bernard ghé vào phòng làm việc của Sasha, ngồi xuống trước bàn làm việc của bà, nhìn bà dăm dăm, phân vân không biết đem vấn đề này ra bàn thảo có đúng lúc hay không. Nhưng ông ta luôn luôn lo lắng cho Sasha, như người anh lo cho em. Ông đã được bố của Sasha huấn luyện, giống như bà, đã làm việc cho phòng triển lãm hơn 20 năm. Ông đã bắt đầu làm việc ở đây trước khi bà chuyển về New York và mở phòng triển lãm ở đấy. Ông lớn hơn Sasha 10 tuổi, nhưng lạ thay là bà luôn luôn cảm thấy như thể họ cùng lớn lên với nhau trong thế giới hội họa

Bernard nhìn bà bên kia bàn một hồi lâu, bà đang xem phim đèn chiếu. Bà đã nói cho ông ta biết về các họa sĩ bà đã đến thăm, và nói đến người bà thích nhất ở Naples. Sasha say mê tác phẩm của chị ta, và mê luôn cả tác giả

- Không biết có phải bà đi du lịch có mang theo người cố vấn hội họa không? – Ông ta nhẹ nhàng hỏi, rồi vội nói thêm – Nếu bà không muốn trả lời thì thôi, Sasha. Đây không phải là việc của tôi – Bà ngừng lại, nhìn ông dăm chiêu, rồi gật đầu

- Tại sao ông biết?

- Khách sạn ở Rome ghi tên bà là Allison Boardman kh tôi chỉnh lại thì họ cho biết tên đó tức là ông Allison và bà Boardman

- Khi Tatianna gọi tôi ở Florence cũng đã xảy ra gần như vậy. May thay là họ không giải thích về phần ông và bà

- Mọi việc có ổn thỏa không? – Ông có vẻ lo lắng. Ông luôn luôn lo lắng cho bà. Từ khi Arthur chết, không có ai lo lắng cho bà. Bà lo cho mọi người, ngay cả ông. Bà là người chủ và là người bạn tuyệt vời, y như bố bà trước kia. Bernard trung thành với cả 2 bố con, và ngoài vợ ông ra, ông không tin ai hết

- Mọi việc đều tốt đẹp – Sasha bình tĩnh đáp, cười với ông – Thật là huyện tôi không ngờ tới. Kể ra chuyện này cũng hơi kỳ lạ thật – Bà vẫn còn hơi bối rối về sự cách biệt của tuổi tác, và tự hỏi bà có hết cảm thấy như thế không

- Tôi đã phân vân khi thấy anh ta ở lại với bà 10 ngày. Lòng hiếu khách của bà như thế thật quá nhiều, ngay cả đối với một họa sĩ tài danh. Chuyện bắt đầu khi ấy phải không? – Ông lo thì lo nhưng cũng hiếu kỳ, muốn biết sự thật

- Không, bởi thế ảnh mới đến. Chuyện bắt đầu vào tháng giêng ở London, khi tôi đến xem tác phẩm của ảnh với Xavier. Thật ra thì cùng ngày hôm ấy. Chuyện bắt đầu rồi ngưng một thời gian dài. Thú thật là tôi không biết giai quyết ra sao. Chúng tôi khác nhau, anh ta trẻ hơn tôi 9 tuổi, việc này khiến cho tôi lúng túng. Và... tôi biết nói sao... ảnh là họa sĩ... ông biết tình thế khó khăn ra sao rồi – Cả 2 đều biết. Ông cười khi nghe bà nói thế

- Picasso cũng vậy – Bernard cười với bà – Người ta tha thứ cho ông ta. Liam là một chàng trai dễ thương – Ông thích anh ta, hâm phục tác phẩm của anh ta, mặc dù ông thích những họa phẩm cổ điển hơn

- Đây là vấn đề khó khăn – Sasha thành thật nói, bà mừng vì có người đến đề cập về chuyện này. Bernard là người nhạy cảm, và là bạn bè – Anh ấy trông nhỏ so với tuổi của mình. Khi thì trông ảnh như một cậu bé, khi thì

trông như người lớn – Giọng bà thân nhiên, nhưng cả 2 đều nghĩ rằng, với cuộc sống phức tạp như bà, bà cần người lớn để hợp tác, chứ không cần trẻ con

- Thịnh thoảng chúng ta đều trẻ con. Vợ tôi vẫn xem tôi như đứa bé 12 tuổi, mặc dù tôi đã 59 tuổi. Thành thật mà nói, tôi thích như thế. Nó làm cho tôi cảm thấy thoải mái, yên ổn, được thương yêu – Ông nói với giọng thành thật. Sasha nhìn ông, ánh mắt trầm ngâm

- Tôi tin Liam cũng nghĩ như thế. Mẹ anh ấy chết khi anh mới 7 tuổi. Đời tôi, tôi thích chăm sóc đàn ông, đúng ra là mọi người, nhưng tôi không muốn lúc nào cũng làm mẹ anh, thỉnh thoảng tôi sợ như thế

- Không, bà không trông giống thế đâu. 9 tuổi chẳng nghĩa lý gì đâu, Sasha – Ông không chống đối việc bà yêu Liam, mà đây không phải là việc của ông. Ông chỉ lo cho bà thôi, ông muốn bà được hạnh phúc. Ông biết từ khi Arthur qua đời, bà rất cô đơn, ông rất đau lòng cho bà. Không ai có thể làm gì giúp bà. Có lẽ Liam có thể làm được

- Đúng thế. Nhưng với Liam thì 9 tuổi là một sự cách biệt lớn. Anh đi chơi với các họa sĩ 23 tuổi, và khi đi với anh, tôi cảm thấy mình già 100 tuổi

- Đây là vấn đề khó khăn – Bernard xác nhận rồi thở dài – Bà đừng có những quyết định quan trọng. Tôi hy vọng bà không làm thế – Ông không muốn bà lấy anh ta một cách bốc đồng, nhưng ông nghĩ chắc bà sẽ không làm thế. Mặc dù yêu Liam là điều kỳ lạ cho bà, là điều bất thường mà ông không ngờ tới, nhưng bà là người khôn ngoan, nhạy bén và rất thận trọng

- Ông đừng lo. Tôi không làm gì hấp tấp đâu. Tôi không có ý định làm gì hết, chỉ vui chơi với nhau, lâu chừng nào tốt chừng ấy – Bà nghĩ là chuyện này không kéo dài lâu, không có chút hy vọng gì vào tương lai. Bernard vui mừng khi nghe thế. Ông nghĩ việc bà yêu Liam là tốt. Cho vui một thời gian

- Các cháu có biết không?

- Không, chúng không biết. Nếu Tatianna biết, có lẽ nó sẽ trách tôi. Còn Xavier thì tôi không biết nó nghĩ sao. Nó và Liam là bạn thân. Cho nên khó mà tiên đoán. Tôi không vội nói cho chúng biết, và nếu không cần nói, tôi sẽ không nói làm gì. Ai biết chuyện sẽ đi đến đâu. Thời gian chúng tôi gặp nhau thất thường. Chúng tôi không gặp nhau từ tháng 2 cho đến tháng 5. Chung tôi mới gặp nhau lại trước chuyến đi này, và tuyệt lắm. Chúng tôi chỉ đợi tương lai trả lời thôi – Giọng bà rất thản nhiên, không có gì bối rối

- Hãy báo cho tôi biết tin tức kịp thời – Bernard nói rồi đứng dậy. Ông mừng vì đã hỏi bà. Chuyện này hình như đang được giữ kín và đối với ông cần phải được trù liệu để đối phó một cách tế nhị

Đây là điều ông muốn biết. Hình như bà được hạnh phúc với Liam – Nếu có gì bà cần tôi giúp đỡ, xin hãy cho tôi biết – Thế là đủ cho ông rồi

- Ông đã giúp rồi đấy. Giữ bí mật chuyện này là giúp tôi. Tôi không có ý định nói cho ai biết, ít ra là không cho đến khi chúng tôi thấy việc này tiến hành tốt đẹp – Bernard đồng ý. Nói cho ông biết sẽ có lợi cho bà. Bà lo sợ những người gần gũi với bà khi biết chuyện này sẽ hoảng hốt, kinh hoàng và bất bình. Bernard hình như rất thông cảm chuyện này của bà, cho nên bà cảm thấy thoải mái khi nói cho ông biết. Hiện bà không có ý định nói cho Eugenie biết, hay nói cho bất kỳ ai trong văn phòng bà hay. Mặc dù khi Liam gọi đến phòng triển lãm, Eugenie nghe điện thoại, nhưng việc này hiếm có. Phần lớn anh gọi đến máy điện thoại di động của bà. Và không có ý định nói cho các con bà trong một thời gian lâu. Bà và Liam đã nhất trí về vấn đề này như thế, họ cho đây là quyết định khôn ngoan. Nói cho con bà biết sẽ gây thêm nhiều chuyện phiền phức, mà họ thì đã có lắm chuyện cần phải giải quyết đương đầu rồi. Nhưng lần này thì quá tuyệt.

2 đợt cuối tuần tiếp theo, Liam đến Paris. Thời tiết tốt, họ ở lại với nhau luôn, và cả 2 đều vui vẻ. Khi nào anh đến là họ chỉ xoắn xuýt bên nhau, không gặp bạn bè nào hết. Họ có nhiều việc cần giải quyết với nhau, mà thì giờ thì lại ít ỏi. Họ không muốn chia sẻ việc này với ai, với bạn bè của anh và của bà. Anh phải làm việc cật lực suốt cả tuần để chuẩn bị cho cuộc triển lãm vào tháng 12 ở New York, bà nôn nóng muốn cho mọi người thấy tác

phẩm của anh. Anh cũng rất nôn nóng, và công việc trong xưởng vẽ của anh ở London đang tiến hành khả quan

2 người thường đi trong rừng Bois de Boulogne với con Socks, và mỗi khi đi như thế, bà lại hỏi chuyện về các con của anh ở Vermont. Bà thường khích lệ anh nói về chúng. Bà biết anh rất nhớ chúng. Đã một năm nay anh không gặp con. Việc ly dị đang tiến hành, sẽ kết thúc vào khoảng dịp Giáng sinh. Beth đã báo cho anh biết khi việc ly dị xong xuôi, chị sẽ lấy chồng. Anh đáp anh không phản đối gì về việc này, và Sasha tin anh nói thật. Cả 2 đều bằng lòng ly dị. Nhưng theo ý kiến của bà thì các con anh cần anh, cũng như anh cần chúng. Anh bằng lòng ly dị, nhưng anh cũng rất thương các con Theo Sasha nghĩ thì anh sẽ tuân theo sự phán quyết của tòa để cho Beth giữ các con, không phản đối việc này

- Liam, tại sao hè này anh không đi thăm chúng một lần? – Bà khuyến khích anh. Anh đang ném cái que cho con Socks chạy đến lượm về. Anh đã luyện con chó làm những trò kỹ xảo, và nó làm rất giỏi, thật dễ thương. Sasha rất yêu con chó, không những nó khôn ngoan mà nó còn là món quà tuyệt vời của Liam nữa – Em sẽ đoàn tụ với các con em vào tháng 8 – Khi ấy cả mấy mẹ con em sẽ có thì giờ rảnh, họ rất muốn gặp nhau, vì các con bà thường đi nghỉ hè xa, và càng lúc họ càng hiếm có dịp thuận tiện để gặp bà. Bà nghĩ bây giờ các con bà đều có những người khác quan trọng hơn, họ cần gặp hơn, cho nên mấy mẹ con rất khó gặp nhau. Vì vậy dịp này là dịp hiếm hoi, và hàng năm những dịp như thế này càng khó dần – Có lẽ sau khi 2 chúng ta đã gặp các con riêng rồi, chúng ta sẽ đi đâu đó để nghỉ hè – Bà luôn luôn tổ chức cho anh, có khi anh bực mình, nhưng cũng có khi anh vui. Anh biết bà thích tổ chức như thế. Cho mọi người. Bà là con gà mẹ tuyệt vời, khiến cho anh yêu bà thêm, nhất là khi bà chăm sóc anh như mẹ chăm sóc con

- Anh không biết chúng có muốn gặp anh hay không – Liam thành thật đáp. Anh thường nói rằng chúng giận anh vì anh lâu ngày không đến gặp chúng, và chính việc này đúng như điều Sasha lo sợ. Thỉnh thoảng anh có gọi cho chúng, mỗi lần như thế cha con nói chuyện với nhau rất khó khăn.

Các con anh trách anh đã phá vỡ cuộc hôn nhân. Beth đã nói với chúng sao đó khiến cho chúng tức giận, có lẽ không nói đến những chi tiết kỳ cục, nhưng cũng đủ cho các con họ không tha thứ cho anh. Cho nên mỗi lần anh gọi cho chúng là mỗi lần anh thấy khổ sở, đau đớn. Sasha sợ rằng nếu anh để quá lâu mới gặp lại con, tình hình sẽ vô phương cứu chữa. Bà đã cảnh cáo cho anh biết thế. Sau một năm xa cách, thì giờ vẫn còn để vớt vát những gì đã mất. Con anh còn nhỏ. Cậu con đầu 18 tuổi, đến tháng 9 này sẽ vào đại học, đứa nhì cũng là con trai hiện 12 tuổi, và bé gái út được 6 tuổi. Chúng còn trẻ để cho anh tái lập mối quan hệ cha con, nhưng cũng ần nhiều cố gắng. Bà biết anh thương con. Mỗi lần nhắc đến chúng là anh khóc, anh nói anh nhớ chúng. Nhưng bây giờ anh đã bắt đầu cảm thấy chúng là con của Beth chứ không phải là con của anh. Ngày nào chị ta cũng gặp chúng. Còn anh thì không

- Tại sao anh không hỏi chúng xem sao? – Sasha góp ý – Anh có tin Beth sẽ để cho anh đưa chúng đi chơi đâu khó không? – Bà nghĩ đến chuyện để cho anh dùng ngôi nhà ở Southampton, nhưng bà không muốn xen vào chuyện này, và bà không muốn biết Tatianna có định dùng ngôi nhà này hay không. Bà nghĩ là cô sẽ dùng. Cả 2 con bà đều thích ngôi nhà này, ngôi nhà có rất nhiều kỷ niệm về thời thơ ấu của họ. Bà cũng có nhiều kỷ niệm vui vẻ ở đây. Về con và Arthur

- Anh không biết cô ấy có bằng lòng để cho anh đưa các con đi chơi không. Độ này cô ấy không thích anh – Theo lời anh nói cho bà biết, thì trong năm qua số tiền anh gửi cho vợ con quá ít ỏi. Beth phải nhờ đến sự giúp đỡ của người chồng tương lai của mình. Điều này khiến cho Liam bối rối và làm cho vấn đề càng rắc rối thêm. Sasha có ứng trước tiền cho anh, nhưng Liam còn phải sống, mua sơn và vải để vẽ. Anh không thể gọi cho chị ấy nhiều hơn. Cả 2 đều hy vọng tình hình sẽ khá hơn sau khi triển lãm tranh của anh. Nhưng trong lúc chờ đợi, tình hình tài chính của anh rất eo hẹp. Và Beth cũng vậy. Chị đã chịu đựng cảnh như thế này với anh suốt 20 năm rồi, chị quá chán cảnh sống thiếu thốn như thế này. Liam không trách chị được. Chắc chị sẽ được sung sướng hơn với người chồng mới của chị.

Anh mừng cho chị. Và anh sẽ được sung sướng với Sasha. Điều mất mát duy nhất trong đời anh là mất con

- Tại sao anh không gọi chị ấy và các đứa nhỏ? – Sasha thúc anh. Anh hứa sẽ làm vậy trong tuần tới. Sau khi gọi cho vợ xong, anh gọi Sasha, báo cho bà biết câu chuyện giữa anh và Beth. anh có vẻ mừng rỡ, cảm ơn Sasha đã thúc anh gọi cho vợ cn

- Nhưng cô ấy không muốn anh đưa mấy đứa nhỏ đi chơi xa. Mà anh cũng không có khả năng. Cô ấy nói anh cứ đến thăm chúng, nêu anh muốn, ở với chúng vài ngày. Bố mẹ cô ấy có ngôi nhà nhỏ trên bờ hồ gần nhà cô ấy ở, cô nói anh có thể dùng ngôi nhà ấy. Mấy đứa nhỏ thích ngôi nhà ấy lắm. 2 đứa con trai anh thích câu cá ở đây – Nghe ra thì đấy là giải pháp hoàn hảo cho cả 2 người. Beth muốn anh đến trong tháng ấy. Họ có nhiều kế hoạch khác nữa trong thời gian còn lại của mùa hè, họ định đến thăm các con của người chồng tương lai của chị ở California, và đi hơoi nghỉ ngơi ở vùng Grand Canyon

- Nghe có vẻ tuyệt đấy – Sasha hồ hởi nói – Để em nói cho anh nghe chuyện này. Vào cuối tháng 6, em phải đến New York, em tính sẽ ở lại đấy vài tuần. Em không biết anh có đến đấy với em được không. Chừng nào còn giữ được bí mật, thì anh có thể ở tại nhàem với em – Tatianna độ này rất bận công việc, khi cô ở tại thành phố, cô không hề gặp mẹ, khi nào về nhà cô đều báo trước, và bây giờ cô có nhà riêng ở Tribeca, nên cô không ở tại nhà. Chắc bà dễ che dấu sự hiện diện của Liam thôi

- Bây giờ có lẽ anh không có thì giờ để đi xa, vì ngày triển lãm đang đến gần, nhưng lạ Chúa, Sasha, anh thích được như thế – Việc này làm cho cả 2 người sung sướng. Sau chuyến đi du lịch sang Ý về, họ nhớ nhau hơn bao giờ hết. Bà nhớ cảnh sống bên anh. Và họ sẽ có nhiều việc để làm ở New York – Khi nào em đi?

- Trong vòng 10 ngày nữa. Em định cuối tuần này sẽ hỏi ý kiến anh

- Được rồi. Anh sẽ đi – Anh vui sướng vô cùng

- Nếu anh tranh thủ được thời gian, chúng ta có thể ở đây lâu hơn – Sasha đề nghị. Cả 2 đều thích ý kiến ấy. Chuyển đi Ý của họ thành công rực rỡ, họ hy vọng chuyển đi này cũng sẽ thành công, mặc dù lần này hơi khác trước, vì Sasha còn phải làm việc – Chúng ta có thể ở lại dự lễ mừng 4 tháng 7 ở New York rồi về châu Âu

Sasha có chương trình làm việc tại phòng triển lãm ở Paris vào tháng 7, rồi sang tháng 8 bà đi nghỉ hè với các con. Họ sẽ đi St. Tropez, nơi các con bà rất thích. Bà đã thuê bao một chiếc du thuyền để lôi cuốn các con. Cả 2 con bà đều có kế hoạch đem theo bạn bè, việc này làm bà hoan hỉ thêm. Có điều duy nhất bà không thích trong việc này, là bà phải xa cách Liam đến 3 tuần. Bà có ý định táo bạo là sẽ mời anh đến chơi vào buổi cuối tuần, như là "người họa sĩ đến thăm", nhưng bà không biết có nên làm thế hay không. Tatanna có lỗ mũi rất thính, còn Xavier thì biết anh rồi. Bà định chơi trò ma giáo là yêu cầu Xavier mời anh, nhưng bà không muốn thử thách số phận. Rõ ràng có khả năng là bà không gặp Liam trong 3 tuần, và rất có thể là như thế. Nhưng ít ra họ cũng được sống với nhau ở New York trong thời gian cuối tháng 6

Cuối tuần đó cả 2 đều bàn về chuyện này rất sôi nổi. Anh có nhiều bạn họa sĩ ở New York, ở Chelsea, Tribeca, và Sotto. Bà có nhiều nơi, nhiều việc muốn đưa anh đi theo. Từ ngày họ đi du lịch trở về, anh không có thái độ gì tỏ ra ngông cuồng, là họa sĩ điên, nên bà cảm thấy yên tâm khi đi ra ngoài với anh, nhất là ở New York, nơi cuộc sống của bà ít bị gò bó và hình thức hơn ở Paris. Anh sẽ thích ứng với cuộc sống ở New York. Cả 2 đều mong đợi ngày ấy chóng đến

Vào sáng Chúa Nhật, khi họ nằm trên giường, bà nói với vẻ mơ màng

- Có lẽ chúng ta sống vài hôm ở ngôi nhà tại Hampton. Ngôi nhà ấy đẹp lắm, em thường rất thích – Từ khi Arthur mất đến nay đã tròn 20 tháng, ngôi nhà là hình ảnh làm cho bà đau khổ. Có lẽ bây giờ tình hình sẽ khác

- Anh thích vùng Hampton – Liam nói một cách thản nhiên, rồi trở lại nói về việc đi đến hồ với các con anh. Thịnh thoảng anh không nghe bà nói. Có lúc anh chỉ là một cậu bé. Và có lúc anh cần bà nói chuyện gì về anh,

chỉ của anh thôi. Bà biết đây không phải là vì anh ích kỷ, hay là dấu hiệu cho thấy anh không yêu bà. Bây giờ bà hiểu hành động này. Đây chỉ là cách anh biểu lộ tâm tư thầm kín của mình. Không ai chịu lắng nghe anh nói năng như một cậu bé. Thế mà bây giờ anh có Sasha lắng nghe từng lời nói của anh. Anh thích thái độ này của bà – Anh muốn em đến Vermont với anh – Anh nói, lặn người qua phía bà, nhìn sát vào mặt bà. Họ vừa làm tình xong, cuộc mây mưa êm ái dịu dàng. Cuộc tình của họ càng lúc càng mặn mà hơn, mặc dù ngay từ đầu bà đã thấy tuyệt diệu rồi

- Anh cần ở một mình với con anh, để lấy lại tình cảm cha con đã bị mai một đi trong thời gian xa cách – Bà dịu dàng nói. Anh nghĩ bà nói đúng. Anh hơi lo sợ khi gặp chúng. Anh biết cả 2 đứa con trai của anh rất giận anh vì anh bỏ bê vợ con quá lâu. Charlotte mới 6 tuổi, nên nôn nóng muốn gặp bố. Mới trước đây mấy hôm, anh có nói chuyện với chúng trên điện thoại. Đã nhiều tháng rồi anh không gọi chúng. Đôi lúc anh quên gọi điện cho con. Beth thường viện cớ cho anh, che chở anh về tội thiêu trách nhiệm làm cha, nhưng chị không muốn làm thế nữa. Anh còn đau khổ khi bị chị so sánh anh với vị hôn phu của chị, ông ta có mặt ở đây, chăm chú nghe mấy cha con nói chuyện. Kết quả là Liam bị vợ con mĩa mai trách móc về tội bỏ bê gia đình một năm. Hiện anh có những hành động làm lành với con. Anh nôn nóng muốn chóng thành công trong việc này. Và rất sung sướng khi được sống với Sasha trong thời gian cuối tháng 6 tại New York

- Sasha, em sẽ đi xem bóng đá giữa các đội Yankee với anh chứ? – Anh hỏi. Anh đang nằm ngửa nhìn lên trần nhà, miệng cười toe toét. Anh giống như đứa trẻ nôn nóng đợi đi xem bóng đá

- Em sẽ làm bất cứ cái gì anh muốn, nếu hợp lý. Em còn phải làm việc nữa. Nhưng em nghĩ là chúng ta phải tìm cách để làm cả 2 việc, làm việc và giải trí. Em còn muốn anh xem nơi dùng làm chỗ triển lãm tranh của anh

- Chà chà... – Anh cười nhìn bà nói – Em làm cho anh cảm thấy mình như một ông vua

- Cảm thấy thế là tốt – Bà cười lại với anh, nép mình vào sát bên anh. Thịnh thoảng anh làm cho bà cảm thấy mình như hoàng hậu. Và có lúc anh

làm cho bà cảm thấy như mẫu hậu.

Chương 11

Liam bay đến Paris vào tối thứ 6, rồi họ cùng bay từ Paris đi New York vào sáng Chúa Nhật. Bà tặng anh cái vé, 2 người ngồi bên nhau ở ghế hạng nhất. Anh trông như một cậu bé trong buổi tiệc mừng sinh nhật, ăn bất cứ thứ gì người ta dọn ra. Trứng cá, champagne, anh ăn bữa trưa phần của mình và của bà hết trơn, lật ghế thẳng ra thành giường ngủ, đắp chăn lông vịt rồi đánh một giấc. Thậm chí anh còn thay pyjamas, và đội lên đầu cái bao nhựa. Rõ ràng anh có dấu hiệu lấy lại phong thái bướng bỉnh như trước. Anh xem 2 bộ phim, ăn bữa trưa nhanh, dùng tất cả các thứ trong phòng vệ sinh, và mời Sasha vào phòng tắm để cùng thưởng thức thú vui ở trên không

- Chắc chuyến đi sau, anh phải uống thuốc an thần mới được – Bà đáp và cười với anh, sau khi từ chối đề nghị vào phòng tắm của anh – Có một lần tôi đã cho Xavier uống thuốc an thần khi đi máy bay, vì lúc nhỏ cậu ấy thường bị say. Thuốc chống say máy bay đối với cậu ấy không có hiệu nghiệm, nên cậu ta quay cuồng như chiếc phản lực mất tay lái. Chưa bao giờ tôi thấy cậu bé nào say máy bay như thế. Cuối cùng tôi để cho cậu mửa thối mửa tháo trên máy bay cho đến khi sạch ruột – Nhưng bà không bao giờ thấy ai vui sướng trên chuyến bay nhiều như thế, hay là luôn mồm cảm ơn như Liam. Anh không ngớt cảm ơn bà từ khi máy bay cất cánh cho đến khi hạ cánh

Khi anh kéo ghế ngồi lại vị trí cũ và duỗi 2 chân thẳng ra, anh hồ hởi nói

- Anh cứ nghĩ thế nào cũng ngồi với tư thế 2 đầu gối quá tai, và bị cùi tay của khách bên cạnh chọc vào ngực mình, thế mà không ngờ quá thoải mái như thế này

Khi họ làm thủ tục ở phòng hải quan tại New York, anh vẫn rất cao hứng, nói đùa với mọi người anh gặp. Như mọi khi, anh làm bạn với các tiếp viên hàng không, hầu hết những người này đều biết bà và bà biết họ từ những chuyến bay trước đây. Anh gọi nhân viên kiểm tra hải quan bằng tên đầu của ông ta, và nói chuyện hăng hái với họ về các trận dã cầu. Trong

khi đó bà thấy xe và người tài xế đến đón bà. Phải nói không có bút nào tả hết "niềm vui" của bà khi thấy xe đợi bà. Và anh cũng sung sướng, vui mừng, cảm ơn bà rồi rít khi lên xe. Mặc dù anh loay hoay như một con rối, Sasha vẫn thích ở bên anh

KHI họ về đến nhà bà thì anh bình tĩnh trở lại. Anh rất kinh ngạc khi thấy ngôi nhà quá đẹp. Anh phục giá trị đồ xưa trong nhà và cũng sửng sốt trước cá họa phẩm của bà. một bức của Monet, 2 bức của Degas, một loạt họa phẩm vô giá của Da Vinci, và rất nhiều tranh của nhiều họa sĩ mà anh chưa từng thấy. Về nhiều mặc, nhà ở New York của bà trang trọng hơn cánh cửa nhà bà ở Paris rất nhiều. Khi bà tân trang lại cánh nhà ở Paris, bà đã trang hoàng đơn giản hơn. Ngôi nhà ở New York được trang hoàng bằng nhiều tác phẩm quý giá của những họa sĩ danh tiếng được chọn lọc, hầu hết những họa phẩm này đều do bố bà mua làm quà tặng bà

- Bức tranh quá tuyệt vời!... – Anh đứng sửng sờ trước bức tranh vẽ màu tối thẫm của El Greco, bức tranh này bà không thích nên treo ở ngoài hành lang. một hồi lâu bà mới lôi anh đi được để vào chỉ cho anh thấy phòng ngủ của bà. Bà đã ngần ngừ một lát trước khi dẫn anh vào, vì bà chưa chia sẻ phòng này với ai ngoài Arthur. Nhưng bây giờ đã đến lúc. Bà sẵn sàng mở rộng cửa và mở lòng để đón Liam

Bà yêu cầu anh để đồ đạc trong phòng ngủ dành riêng cho khách, phòng khi một trong các con của bà thành lính về nhà, và bà cũng không muốn chị giúp việc đến lau chùi nhà cửa hàng ngày phải ngạc nhiên. Chị ta đã làm cho bà từ ngày bà có chồng đến giờ. Liam hình như không muốn làm theo yêu cầu của bà. Anh đến phòng dành cho khách ở cuối hành lang, thả cái xách trong phòng rồi quay lại phòng ngủ của bà với đĩa kem lạnh. Trông anh hoàn toàn có vẻ như đang ở nhà mình, anh ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành mà Arthur thích nhất, anh mở tivi ra xem trận đá cầu trên màn hình. Rồi anh Sasha, cười với nụ cười trẻ thơ khiến cho bà bủn rủn tay chân, và anh bật cười

- Sasha, thật tuyệt quá trời! Anh cảm thấy như đã chết và được lên thiên đàng – Anh đã lớn lên trong cảnh giàu sang phú quý, nhưng mặc dù gia

đình anh cao sang thật đấy, vẫn không đẹp như thế này. Và lại gia đình anh tuy giàu nhưng họ xem anh như người ngoài cuộc, không phải người trong gia đình, vì anh mê say hội họa và khác xa họ. Anh cảm thấy hoàn toàn thoải mái trong nhà bà, được bà đón tiếp niềm nở, và rồi đây sẽ được sống chung với bà

Việc này sẽ thay đổi toàn bộ cuộc đời anh và đời bà. Cả 2 đều cảm thấy hưng phấn, vui vẻ hưởng hạnh phúc do tình yêu đem lại

Bà đề nghị tối đó họ đi ăn ở nhà hàng gần đấy. Trước khi đi, bà kiểm tra xem Tatianna đang làm gì, và quả đúng như điều bà nghĩ. Tatianna đang bận với bạn bè, cô có nhiều công việc phải làm trong tuần. Cô nói với mẹ rằng cô sẽ đến phòng triển lãm để thăm bà, có lẽ vào giờ nghỉ ăn trưa. Đêm đó, bà yên trí khi nằm vào giường với Liam. Người giúp việc mãi đến trưa mới đến, và khi ấy thì bà đã cùng Liam đi lâu rồi, bà đến phòng triển lãm, còn anh đi thăm bạn bè ở SoHo. Chuyện tình của họ hoàn toàn bí mật. Và nếu lỡ có ai nhìn thấy, thì họ chắc sẽ nghĩ rằng Liam là khách trọ trong nhà bà

Đêm đó khi nằm trên giường, đưa tay ôm bà kéo vào lòng, anh hiểu tâm trạng của bà. Mặc dù khi vào đây anh bị kích thích rất nhiều, nhưng hồi này khi mới vào phòng bà, anh chú ý thấy mặt bà có vẻ khác. Anh biết bà rất đau khổ khi ngủ với anh ở đây, vì bao nhiêu kỷ niệm xưa trở về với bà, giày vò bà

- Em không sao chứ? – Anh thì thào hỏi, ôm bà vào lòng. Bà liền biết ngay là anh hiểu, bà gật đầu

- Không sao, cưng, em... cảm ơn anh đã hỏi thế!

- Anh không muốn làm gì ở đây để xúc phạm đến em. Nếu em muốn, anh sẽ ngủ ở phòng ngủ dành cho khách – Bà nhìn anh cười

- Nếu thế, em sẽ nhớ anh. Anh ngủ ở đây không sao đâu – Bà đáp rồi hôn anh. Nụ hôn nhẹ nhàng thôi, như muốn nói rằng bà không muốn gì nơi anh hết, ngoài sự thông cảm mà anh vừa bày tỏ với bà. Anh hôn lại bà cũng rất

dịu dàng như bà, rồi ôm bà sát vào anh. Đêm đó 2 người chỉ ôm nhau ngủ mà không làm gì hết

Hôm sau, bà đưa anh đến phòng triển lãm, căn phòng rộng và cách bài trí trong phòng gây cho anh ấn tượng rất mạnh. Anh thích các họa phẩm mà họ đang trưng bày trong phòng. Anh suy tính, tưởng tượng ra vị trí các họa phẩm của anh sẽ trưng bày trong phòng này. Căn phòng rất tuyệt cho anh, bây giờ thì anh đã quyết định sẽ trưng bày ở đây bao nhiêu họa phẩm của mình, bao nhiêu bức năm ngang, bao nhiêu bức năm dọc. Căn phòng gây cho anh nhiều cảm hứng. Bà giới thiệu anh với các nhân viên. Marcie, trợ lý của bà, gần gũi khi thấy anh đi vào, chị mở to mắt nhìn Sasha đi phía sau anh

- Ôi lay Chúa, trông anh ta như tài tử ciné! – Chị ta ấp úng nói. Sasha cười. Bà không muốn nghĩ như thế, nhưng thỉnh thoảng quả anh đúng như thế. Bà thích ở nhà với anh hơn, khi ấy họ mặc áo quần cũ rích cũ rang, tóc tai bờm xờm, trông bê bối. Thỉnh thoảng bà sợ cảnh đi ra ngoài với nhau, vì bà cứ cảm thấy sự cách biệt về tuổi tác giữa 2 người

- Anh ấy dễ thương, và là họa sĩ có tài – Sasha nói một cách thản nhiên – Tôi rất mừng khi chúng tôi cùng đi New York một lúc. Tôi nghĩ anh ấy trên đường về Vermont để thăm con – Marcie gật đầu, kinh ngạc nhìn anh. Anh không những to khỏe, có tài, mà còn là người bố tốt. Sau 5 phút tìm hiểu là chị thần tượng hóa anh. Sasha biết anh nhiều hơn, nên ít choáng váng hơn Marcie. Bà chỉ có nhược điểm là yêu anh. Và giống mọi người, anh có nhược điểm như bà vậy

Anh ở với bà tại phòng triển lãm vào buổi sáng, gặp gỡ nhiều người, nhìn khắp nơi. Anh nhìn vào các giá, đi lên lầu xem các họa phẩm cổ điển rồn đến SoHo thăm bạn. Anh nói nhỏ với Sasha rằng lát nữa anh sẽ gặp bà ở nhà, và bà gật đầu

May thay là anh mới đi 5 phút thì Tatianna bước vào. Cô đang trên đường đi lấy cái gì đấy nơi một nhiếp ảnh gia, cô liền ghé vào thăm mẹ. Trông cô xinh đẹp, vui vẻ như mọi khi, và khi Sasha nhìn cô với cặp mắt lâu ngày mới gặp lại con, bà thấy con gái bà cực kỳ trẻ trung. Cô đứng vào

lứa tuổi của các phụ nữ mà Liam thường nói chuyện và ngưỡng mộ. Cô mới bắt đầu tuổi 24. Nhìn cô, bỗng Sasha cảm thấy mình già cỗi. Bà nghĩ, nếu bà và Liam yêu nhau chân thành, thì bà không được nghĩ ngợi như thế. Trước đây không bao giờ bà nghĩ đến tuổi tác của mình, thế mà bây giờ bà cứ bị tuổi tác ám ảnh. Đối với bà, mọi người đều trẻ trung. Còn bà cảm thấy mình già

- Chào mẹ. Mẹ ở lại đây bao lâu? – Tatinna hỏi mẹ, vừa lấy một miếng chocolate nơi đĩa và hôn mẹ

- Chắc là một tháng – Như mọi khi, Sasha rất sung sướng được gặp con gái

- Thế là lâu rồi – Tatianna ngạc nhiên khi nghe mẹ nói ở lâu như thế. Những lần trước, mẹ cô không ở lại New York lâu. Ngôi nhà bà sống với Arthur làm cho bà đau khổ, bà thường nói ở đây khiến cho bà nhớ đến ông

- Tháng này có mở ở đây một cuộc trưng bày, mẹ có nhiệm vụ giúp với họ, cho nên mẹ phải ở lại đây một thời gian. Công việc của con như thế nào?

- Tuyệt. Con vừa được khen thưởng, bà chủ bút ghét con, con muốn chức vụ của bà ta – Tatianna đang gặp may. Cô cười nhìn mẹ, sung sướng được gặp bà

- Chuyện ấy bình thường thôi – Mẹ cô cười

- Hẹn sẽ gặp lại mẹ, bây giờ con phải đi, trễ rồi. Con chỉ ghé vào chào mẹ thôi – Cô có xe đợi ngoài, vào cái vệt rồi đi ra cũng cái vệt, chỉ lấy theo một nắm chocolate, chứ không ở lại ăn trưa

Sasha bận bịu công việc tại phòng triển lãm cả ngày, chuẩn bị đợt trưng bày mới. Bà lo tổ chức các cuộc trưng bày, bà thích công việc này. Bà dẹp hết công việc về nhà lúc 6 giờ gặp Liam. Anh đang ăn kem và bánh pizza trong nhà bếp thì bà đi vào, anh hôn lên miệng bà

- Chà, chà... tuyệt! Kem gì đấy? – Rocky Road à?

- Fudge Broenie – Anh chinh lại – Anh quên là kem ở Hoa Kỳ ngon nhất. Ở Anh, kem dở ẹt

- Ở Pháp còn tệ hơn nữa – Bà cười với anh – Cà rem thì ngon... – Bà ngồi xuống bàn, nhìn anh. Sau một ngày dài, gặp anh thật tuyệt. Ở nhà anh có vẻ chững chạc

- Cà rem chỉ dành cho con nít – Anh đáp – Đây mới là đồ ngon. Em ăn một miếng pizza rồi anh đưa em đi chơi – Bà không muốn nói mệt mỗi sau một ngày làm việc và khác múi giờ. Anh có vẻ hăng hái, đầy sức sống. Anh đã vui chơi với bạn bè suốt ngày

- Anh sẽ đưa em đi đâu? Em cần thay quần áo hông? – Bà chỉ muốn đi tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi trước khi đi ngủ. Bà mệt rã rời vì di chuyển các bức tranh và làm việc cả ngày

- Thay chứ. Em mặc quần jeans xanh vào – Anh nói, vừa trảng tồ và để vào cái máy rửa bát đĩa. Khi nào anh ở với bà, anh rất giỏi về các công việc này. Chỗ ở của anh rất bê bối. Từ khi Beth và các con anh bỏ đi, anh sống trong xưởng vẽ, buổi tối nằm ngủ ngoài hành lang trong túi ngủ trên chiếc giường thô. Sống ở đây đối với anh thật quá sang. Anh hớn hờ nói tiếp – Anh đã mua vé đi xem trận bóng của đội Yankee. Anh mua vé của một người bạn – Anh nhìn đồng hồ – 10 phút nữa chúng ta phải đi. Trận đấu bắt đầu lúc 7 giờ 30, mà đường xá xe cộ rất đông, có thể bị kẹt xe – Trước đây anh đã sống ở New York vào khoảng một năm, bây giờ quay lại đây anh mới nhớ là anh rất yêu thành phố này. Anh yêu ánh đi65n, yêu sự sôi động, và nhất là yêu đội bóng Yankee

Sasha cố làm ra vẻ vui với anh, rồi đi thay áo quần. Thịnh thoảng bà phân vân tự hỏi không biết bà sẽ làm gì với người đàn ông với tuổi anh mà hành xử như người bằng nửa tuổi anh. Anh cần người yêu như Tatianna, thế mà anh lại yêu bà. Bà không bận tâm đến việc ăn bánh mà đi rửa mặt, chải tóc, thay quần áo. Bà lấy cái khăn quàng trên giá, rồi 10 phút sau quay lại nhà bếp. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để đi, đội cái mũ chơi đã cầu anh mang theo từ London

- Xong chưa? – Anh cười khoan khoái. Trên đường đi xuống tầng dưới, anh nói chuyện với người đàn ông coi sóc thang máy của bà, anh nói cho ông ta biết họ đi xem đấu bóng. Họ cá đội Boston Red Sox sẽ thắng. Anh

nói đây là trận đấu rất hay. Đội Yankee đang thắng liên tiếp, anh nói lần này đội anh cá sẽ nghiền nát đối thủ

Khi họ đi vào sân vận động Yankee, Sasha cảm thấy khỏe khoắn hơn. Tình trạng mệt mỏi vì lệch múi giờ đã hết. Anh mua cho bà bánh nóng có nhân thịt băm và lon bia, rồi nói về 2 đội cùng các cầu thủ xuất sắc nhất. Anh rất mê môn dã cầu, trong khi anh rất ghét đến dự các bữa tiệc do bà đưa đi. Và thật ra bà cũng thích đi xem dã cầu như thế này hơn. Đây là điều rất mới mẻ với bà. Chưa bao giờ bà đi xem trận đấu dã cầu như thế này

Trong khi đợi trận đấu bắt đầu, bà nói cho anh biết chuyện bà đã gặp Tatianna. Anh đáp anh rất mong gặp cô ấy. Sasha không thể không tự hỏi, không biết anh và con gái bà có hòa hợp nhau được không. Bà hy vọng họ sẽ hòa hợp. Nếu cuối cùng mà con gái bà chấp nhận anh, chắc mối tình của họ sẽ khác đi. Bà nghĩ Xavier sẽ chấp nhận, vì họ là bạn bè, nhưng bà không biết khi chàng biết Liam dan diu với mẹ mình, chàng sẽ nghĩ sao. Bà lo nhất là lo về con gái. Bà không thể tiên đoán được Tatianna sẽ thích ai và ghét ai. Rất khó kêu gọi cô làm theo điều bà mong đợi. Cô ta có nhiều ý kiến dữ dội hơn anh trai rất nhiều, không dễ dãi như anh mình

Liam giảng giải cho bà biết những chuyện diễn ra trong trận đấu, và đội Yankee thắng 6 – 0. Khi đi taxi về, anh nói luôn mồm với bà. Về đến nhà là họ đi ngủ liền, và lại một lần nữa họ không làm tình với nhau, Sasha ngủ như chết. Sang hôm sau anh đi Vermont để thăm con. Anh nói anh đi 4 ngày sẽ về, và sẽ gọi từ Vermont về cho bà. Bà đưa xe anh ra nhà ga Grand Central Station mới đến phòng triển lãm. Bà thấy mình ngốc, như bà nhớ anh khi anh ra đi. Anh hứa sẽ đúng vào ngày cuối tuần. Bà nghĩ đến chuyện đưa anh đi Hamptons, nhưng còn tùy vào tình thế. Bà cần phải có thời gian để quen với việc ngủ với anh trên giường nơi mà bà đã ngủ với Arthur. Liam rất có ý thức về vấn đề này. Bà nghĩ là anh đã ngủ trên giường với bà tại nhà, thì anh cũng có thể cùng bà đến nhà ở Southampton. Đây là chỗ linh thiêng đối với bà, bà không cho đây là chỗ thích hợp cho Liam ngủ với bà. Chưa thích hợp. Hay có thể mãi mãi không thích hợp. Bà cần có thời gian để làm quen với việc ngủ cùng giường với anh, không vội quyết định

Suốt tuần bà bận rộn cả ngày, đi dự nhiều bữa tiệc cocktail, ăn trưa với Alana. Bây giờ bà ta đã lấy chồng, đã có tiền của chồng để tiêu pha thoải mái. Bà đã gặp Tatianna để ăn tối. Liam thường gọi về cho bà kể cho bà nghe chuyện anh gặp các con ra sao. Mới đầu, việc gặp cậu con lớn rất căng. Tom trách Liam về tội gây ra việc ly dị. Cuối cùng, Beth đã kể cho cậu bé nghe về chuyện xấu xa của bố với Becky, và khi Liam gọi Sasha, anh rất tức giận về việc này. Bà khuyên anh hãy bình tĩnh, tìm cách giải thích cho cậu con trai thông cảm. Vào cuối tuần thì tình hình tốt hơn. 2 bố con đã trải qua một đêm bi thảm để nói về chuyện này, sáng hôm sau cả 2 đều cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Cậu con trai 12 tuổi, George, sung sướng được gặp lại bố, nhưng trong năm qua, cậu đã bị chứng thần kinh co giật, và đang chữa thuốc, theo Liam thì chú bé không cần phải dùng thuốc, và không muốn cho chú tiền mua thuốc. Anh gọi Beth để nói về chuyện này, và chị dọa nếu không mua thuốc cho chú bé thì chị sẽ đến nhà trên hồ đưa chúng về nhà hết, và thế là anh chịu. Còn Charlotte thì đáng yêu, dễ chịu, bé sung sướng khi gặp bố, chỉ có việc rủi ro là bé té xe đạp và bị bong gân ở cổ tay. Nhưng ngoài chuyện đó ra, mọi việc đều tốt đẹp. Ngày cuối tuần điển hình với con nhất là sau một năm vắng con. Không có chuyện gì làm cho Sasha ngạc nhiên, mặc dù chỉ có vài chuyện làm cho Liam sững sốt. Anh không tin các việc xảy ra là do sự vắng mặt của anh gây nên. Gặp lại con khiến anh thức tỉnh

Thật khó mà hội nhập với chúng sau một năm vắng bóng, và khó mà tiếp nối cuộc sống mình bỏ dở, anh nói với Sasha vào một đêm khuya khi anh gọi cho bà – Mọi việc đều thay đổi, tất cả chúng đều khác trước – Anh than vãn, nhưng chúng vẫn là con anh, và mỗi khi anh gọi ch obà, bà đều khuyên anh việc này việc nọ. Anh cảm ơn bà đã giúp đỡ anh nhiều. Vào tối thứ 6, khi trời đã khuya anh mới về đến nhà bà, trông anh mệt mỏi nhưng có vẻ sung sướng. Anh vừa xuống tàu, và anh rất vui mừng khi thấy bà. Anh đội cái mũ chơi dã cầu xoay cái lưỡi trai ra sau, cái quần jeans rách ở đầu gối, và không cạo râu cả tuần. Râu ria xồm xoàm, trông anh giống như một người vừa ở trại cải tạo mới trở về nhà

Bà bật máy nước nóng cho anh tắm, làm đồ cho anh ăn, đưa cho anh tô kem, rồi anh nằm lên giường nhìn bà như thiên thần trên trời giáng thế

Anh vừa ăn kem vừa nói với bà

- Sasha, thật là gay cấn!

- Em biết sẽ gay cấn – Bà bình tĩnh đáp, lòng sung sướng vì anh đã quay về

- Anh không tin thế. Anh cứ nghĩ tình hình sẽ như ngày trước mỗi khi anh lâu ngày về gặp chúng thôi. Không phải thế. Bây giờ khác trước. Chúng đã thay đổi. Thoạt tiên chúng tôi nhìn nhau như những người xa lạ. Tất cả đều giận anh – Điều ngạc nhiên duy nhất là anh không ngờ như thế. Anh không tin, cứ nghĩ tình hình vẫn như cũ. Nhưng theo anh nói thì sau 4 ngày ở với nhau, anh đã giải thích cho chúng biết và tình cha con bắt đầu hàn gắn lại. Chuyển đi của nh thật tuyệt vời, các con anh rất ngoan

- Anh phải thường quay lại thăm chúng luôn mới được. Nếu anh không đi thì rất bậy. Nếu có thể bà sẽ cho anh vé tàu. Bà nghĩ đây là việc rất quan trọng: bà mong anh sẽ hiểu vấn đề này rõ hơn sau chuyến đi thăm con này. Chúng yêu anh, cần anh. Anh là bố chúng. Cho dù người bố dượng tương lai của chúng có thể cung cấp cho chúng cuộc sống đầy đủ, nhưng chúng vẫn yêu và cần Liam. Và anh đã thấy như thế. Sau 4 ngày đoàn tụ, anh không thích xa chúng chút nào hết

Khi bà lên giường, bà xoa lưng anh, xoa bóp khắp người anh, và sau đó thì anh làm tình với bà. Đó là lần đầu tiên họ làm tình trên giường này. Chiếc giường này không còn là của bà và Arthur nữa. Bây giờ nó là của bà và Liam. Làm tình xong, anh ngủ ngay, trông anh như một cậu bé khổng lồ đẹp đẽ trong giường bà. Bà nằm một bên anh, vuốt tóc anh, hôn anh dưới ánh trăng.

Chương 12

Sáng Chúa Nhật sau hôm Liam từ Vermont về, khi anh thức dậy thì Sasha đề nghị anh đi Southampton nghỉ cuối tuần. Bà đã nghĩ đến chuyện này cả tuần, và không nói với anh, vì bà muốn suy nghĩ thật kỹ để xem có nên làm như thế không. Nhưng khi làm bữa sáng cho anh, bà nghĩ đây là ý kiến hay, và khi Liam nghe nói, anh rất sung sướng. Hôm ấy trời nóng, anh không nghĩ đến việc làm gì hết ngoài đi chơi trên bãi biển

Sau 11 giờ một chút, họ rời khỏi ngôi nhà của họ ở New York, và khoảng một giờ 30 thì đến nơi. Trên đường đi, bà ngồi im lặng. Liam lái xe, anh có vẻ thanh thản, và thỉnh thoảng họ có nói chuyện với nhau, hầu hết đều nói về con anh và thời gian anh ở với chúng ở Vermont. Anh vẫn còn quan ngại về cậu con cả, Tom. Anh thấy chỉ một năm không gặp nhau, bây giờ con anh đã thành một thanh niên nóng giận. Cậu ta sẽ vào Đại học Pennsylvania vào mùa thu, có học bổng, và với sự giúp đỡ của người bố dưỡng tương lai, cậu sẽ ở trong ký túc xá. Tom nhắc lui nhắc tới nhiều lần với Liam rằng hôn phu của mẹ cậu trong 6 tháng qua đã làm cho cậu nhiều việc hơn Liam. Anh đã phân trần với con rằng anh là họa sĩ chết đói, và Tom nói cậu ta cóc cần biết, cậu ta gọi anh là ông bố vô trách nhiệm. Tom lại còn tố anh về chuyện ngủ một đêm với người em song sinh của mẹ cậu. Liam vẫn còn giận Beth, vì chị đã nói chuyện này cho Tom biết

- Làm thế không hay chút nào hết – Sasaha cau mày nói – Đáng lý vợ cũ của anh không nên nói cho con anh biết – Làm thế Liam có vẻ khùng khiếp trước mắt của các con anh, và mặc dù đây là hành động ngu ngốc của anh, nhưng ba vẫn cảm thấy thương cho anh. Con người ai mà chẳng có lỗi lầm, miễn là biết ăn năn hối cải là được. Rõ ràng Liam đang ăn năn. Sasha nghĩ rằng việc anh phản bội vợ nên giữ kín giữa anh và Beth thôi

- Cô ta không giữ bí mật được – Beth đã nói cho Tom biết hết những tội lỗi của bố, chuyện ngoại tình một đêm của anh và thái độ vô trách nhiệm về tiền bạc của anh trong suốt 20 năm qua

- Khi anh gặp Beth, chị ấy có khỏe không? – Sasha hỏi, bà muốn biết về chị ta – Anh không biết. Khi anh đến đón chúng, cô ấy đi khỏi. Bà ngoại các cháu có mặt ở đây, bà không nói với anh đến 2 tiếng. Khi anh trả chúng về nhà, Becky đang ở nhà với anh chồng tương lai của Beth. Anh hy vọng cô ta không lôi ông ấy làm chuyện phiêu lưu như với anh trước đây. Có lẽ anh ta khôn ngoan hơn anh nhiều – Anh thở dài nhìn bà – Anh ta có vẻ dễ thương. Mấy đứa nhỏ thích anh ta lắm – Nghe Liam nói, Sasha biết anh cảm thấy mình bị bỏ rơi. Nhưng ít ra anh đã đi thăm chúng và đã lấy lại tình cảm cha con, mặc dù ban đầu việc này rất gay go với Tom. Đêm qua Liam đã nói cho bà biết cuối cùng Tom đã bình tĩnh, tử tế với anh. Nhưng trước hết anh muốn trút hết cơn tức giận đi và rõ ràng anh đã trút hết. Bà vẫn nghĩ rằng Beth sai lầm khi đem những lỗi lầm của anh để nói cho con họ nghe. Dù sao đi nữa, thì chuyện xảy ra nên giữ kín giữa người lớn với nhau thôi. Theo bà, các đứa con không cần biết tội lỗi của bố, và bà nói với Liam như thế

- Anh cứ nghĩ là cô ấy vẫn còn cay cú anh về chuyện anh đã làm. Cô ta có vẻ thích thế. Cố và Becky luôn luôn ghen tị nhau – Khi anh đưa các con về trả, anh không nói với cô em vợ cũ một tiếng. Anh chỉ gật đầu chào rồi lái xe đi. Becky không nói gì

Khi ấy Sasha và Liam vừa đến ngôi nhà ở Southampton. Ngôi nhà xây theo kiểu thời Victoria, trải dài, sơn màu trắng. Bà và Arthur đã mua ngôi nhà này cách đây 20 năm, khi mới mua, ngôi nhà nhắc họ nhớ đến vùng New England. Nó giống những ngôi nhà họ đã thấy ở Martha's Vineyard và Nantucket, có hàng hiên rộng có mái che chạy quanh nhà. Bà và Arthur thường thích ngồi trên hàng hiên vào những đêm trời nóng, thậm chí thỉnh thoảng còn mặc áo ấm ngồi ở đây vào những tối mùa đông, uống chocolate nóng. Khi bà mở cửa cho Liam vào, bà cố xua đuổi hết ký ức ra khỏi đầu. Bà thường đi vào nhà qua cửa bếp, nhưng lần này bà quyết định đi vào nhà qua cửa trước, vì hoàn cảnh khác xưa

- Ngôi nhà xưa đẹp quá! Sasha – Liam nói, đưa mắt nhìn quanh. Họ đã giữ cho ngôi nhà mộc mạc, đơn giản nhưng trông vẫn ấm cúng, hấp dẫn,

không có vẻ gì giả tạo hết. Không có họa phẩm nào quan trọng, chỉ có những thứ xinh xinh, những chiếc ghế bành bọc da hấp dẫn và 2 chiếc ghế dài bọc vải. Rồi bỗng anh thấy bức tranh của Andrew Wyeth treo trên bệ lò sưởi. Bức tranh vẽ cảnh mùa đông tiêu điều thật đẹp, đây là một trong những họa phẩm danh tiếng nhất của ông ta. Rõ ràng đây là một kiệt tác

- Trời ơi! – Liam thốt lên, anh đứng sững nhìn bức tranh. Anh rất ngưỡng mộ Wyeth – Anh rất mơ ước có một bức tranh của Wyeth – Anh huýt gió và bà cười với anh

- Đó là món quà của bố em cho em đấy – Có nhiều thứ như thế trong nhà, những thứ lưu niệm, những đồ quý giá, những thứ trẻ con làm ra, bàn ghế từ thời sơ khai của nước Mỹ, họ đã mua những thứ này trong những chuyến đi du lịch qua New England khi họ mới cưới nhau, hay là khi Tatianna vào đại học và họ lái xe đến thăm cô. Trong phòng ăn có các bàn ăn trong tu viện cũ rích mà Sasha đã mua ở Pháp. Nhìn đâu Liam cũng thấy những thứ mà anh biết là bà rất quý. Ngôi nhà rất có ý nghĩa đối với bà, nên anh nhận ra rằng việc bà đưa anh đến đây là hành động rất quan trọng đối với bà. Nó còn quan trọng hơn cả việc bà đưa anh đến nhà ở New York. Ngôi nhà này riêng tư hơn, quan trọng hơn rất nhiều

- Nếu anh có cái nhà như thế này, chắc anh dọn đến ở ngay – Liam nói, anh thoải mái ngồi xuống chiếc ghế trường kỷ, lấy mũ chơi đã cầu ra, nhìn quanh

- Khi các đứa con còn nhỏ, chúng tôi thường nghỉ hè ở đây. Mặc dù chúng thường ít ra đây, nhưng chúng rất thích. Em nghĩ ngôi nhà làm cho chúng tôi buồn. Arthur rất thích ngôi nhà này, một thời gian em cũng rất thích

- Từ khi anh ấy chết em chỉ ra đây một lần, nhưng không ở lại. Em không thể ở lại được. Sáng nay em thấy muốn ra đây với anh – Liam cảm động và thấy tự hào. Anh đứng dậy, đến choàng tay ôm bà. Bà để cho anh xâm nhập vào thế giới riêng tư của mình, anh nghĩ đây là món quà quý báu nhất bà đã tặng anh – Có lẽ em phải thay đổi vài thứ và trang hoàng lại. Các

thứ ở đây trông ủ dột quá. Bà nói và nhìn quanh. Khi bà nhìn ánh mắt của Liam, bà nghĩ ngôi nhà có vẻ tệ hơn trước

- Anh thích ngôi nhà như thế này. Nó làm cho anh muốn ngồi nghỉ mãi – Bà cười với anh. Bà thường cảm thấy như thế, và bây giờ vẫn còn. Điều mất mát duy nhất là Arthur, nhưng bây giờ đã có Liam

- Anh đói không? – Bà hỏi rồi đưa tay kéo những bức màn ra và nâng những tấm che nắng lên. Ánh mặt trời liền chiếu vào phòng, và từ chỗ họ đứng, họ có thể nhìn thấy biển và bờ biển. Bà đã mang theo một bao thực phẩm mua từ thành phố để làm bữa trưa và bữa sáng cho anh. Còn bữa tối bà nghĩ đưa anh đến ăn ở nhà hàng thì vui hơn

- Anh không sao. Để anh làm cái gì cho em ăn – Anh đem bao thực phẩm vào nhà bếp. Nhà bếp xây theo kiểu nông thôn xưa không lò, giữa phòng có cái bàn lớn chắc chắn và các quầy bếp cũ kỹ. Ngôi nhà đầy đủ tiện nghi, rất thuận lợi

Anh làm bánh sandwich nhân thịt gà tây cho cả 2, mở 2 lon soda. Anh uống trong lon còn bà rót ra ly. Khi ăn xong, anh đề nghị họ đi ra bãi biển chơi. Họ chưa lên phòng ngủ của bà trên lầu, anh nghĩ việc này sẽ khiến bà đau khổ. Ngôi nhà đầy kỷ niệm, và có một bóng ma được yêu thương, đó là chồng bà. Liam thấy cần phải nhẹ nhàng ở đây, có thể mới làm cho bà yên tâm

Họ đi xuống bãi gần một giờ, tay trong tay, im lặng thoải mái. Thịnh thoảng anh dừng lại lượm vỏ sò, và khi đến một nơi xa trên bãi, họ ngồi xuống rồi nằm dài trên cát, nhìn trời cao. Bầu trời xanh lơ, ánh mặt trời sáng long lanh. Cát dưới lưng họ ấm áp

Anh nắm choàng cánh tay quanh bà và nói

- Đây là nơi trong nhà em được anh thích nhất, anh thích ở đây – Bà biết anh thích – Anh ước chi ngày nào đó các con anh có thể đến đây chơi. Chúng rất thích bãi biển – Anh giải thích

- Có lẽ chúng sẽ thích – Bà bình tĩnh đáp, rồi ngồi dậy, nhìn anh, mỉm cười. Đối với bà, anh luôn luôn trông rất đẹp, nhất là trên bãi biển, mai tóc

vàng xõa tung bay trong gió. Còn bà khi ra bãi biển, bà thường tết tóc thành bím

- Em có bơi không? – Anh hỏi

- Lúc này trời vẫn còn lạnh. Thường thường phải sau ngày 4 tháng 7 em mới dám tắm, nhưng khi ấy trời vẫn còn lạnh – Phải đợi đến tháng 8 trời mới ấm – Khi ấy thì bà đã ở tại St. Tropez với con rồi. Bà muốn Liam tối thiểu cũng đến chơi với họ một ngày cuối tuần. Anh nói như thế là quá tốt với anh rồi, nhưng họ chưa có kế hoạch cụ thể

- Em có áo quần tắm trong nhà không? – Liam hỏi

- Chắc Xavier có để một bộ ở đấy

- Có lẽ chiều nay anh vào tìm xem. Muốn đi với anh không? – Bà cười để trả lời anh

- Điên hay sao mà không đi với anh? Anh là du khách – Bà trêu anh, rồi họ đi về nhà

Trong khi bà tháo đồ của họ ra ở trên lầu, thì anh tìm quần áo tắm trong nhà xe. Và khi bà đi xuống, trông bà nhợt nhạt. Mỗi lần bà nhìn bụng ngủ của mình, nhìn chiếc giường khổng lồ có 4 cọc để treo màn, bà lại nghĩ đến lần cuối cùng bà ở với Arthur, nhớ lời ông nói ông yêu bà vào buổi sáng bà đi Paris. Và ngày hôm sau ông mất. Nhưng bà không muốn nói chuyện này cho Liam hay. Đây là chuyện đau đớn riêng của bà, bà không muốn làm hỏng ngày cuối tuần với anh, hay làm cho anh khó chịu khi nằm trên giường bà.

Khi bà xuống lầu, anh đã mặt đỏ tím vào người. Trông anh như một con hải cẩu to có lông vàng, anh buộc mái tóc dài có màu lúa mạch chín thành đuôi ngựa – Anh đi bơi. Em muốn nhìn anh bơi không? – Anh nhắc bà nhớ lại Xavier khi chàng còn nhỏ, mỗi lần cậu bé đi bơi cậu thường nói lớn "Mẹ, đến xem con bơi!"

- Được thôi! – Bà đi theo anh ra bờ biển, ngồi xuống bờ cát nhìn anh lội xuống nước. Ít ra trông anh mặc đồ tắm bà còn chịu được. Nếu không chắc

bà thấy khó chịu vô cùng. Anh lội mấy phút rồi đi lên, nước biển chảy nhỏ giọt trên người anh ướt sũng

Mặc áo quần tắm mà cũng lạnh quá trời – Anh nói, người run cầm cập và bà cười

- Em đã nói rồi – Nhưng anh có vẻ khoái chí

Họ về nhà, bà đưa anh lên lầu. Bà đã lấy đồ đạc của anh trong túi xách ra, móc vào tủ bên cạnh áo quần của bà. Năm ngoái bà đã lắp ổ khóa vào tủ của Arthur. Tất cả đồ đạc của ông còn trong tủ. Bà chưa lấy đi và không có ý định đem đi. Đây cũng là nhà của ông kia mà. Ngay cả bây giờ. Dù sao thì nhà này cũng là của ông mãi mãi. Liam chỉ là khách. Khi anh nhìn quanh phòng, anh biết rõ như thế. Cách trang trí trong phòng phản ánh tính cách mạnh mẽ của đàn ông. Có nhiều bức tranh vẽ chim chóc và cá, một bức thật lớn vẽ chiếc thuyền buồm treo trên đầu giường. Bà không đem vào đây họa phẩm nào hiện đại hết. Hầu hết các họa phẩm này đều ở Paris, ở đây là cuộc sống khác. Thậm chí anh cảm thấy Arthur đang có mặt ở đây, mặc dù anh không biết ông ta

Liam tắm nước nóng sau khi đi bơi về, rồi họ ngồi trên hàng hiên uống rượu vang. Bà đặt bàn trước tại một nhà hàng hải sản. Họ lái xe đến đây lúc 7 giờ, cả 2 đều gọi tô mùn và uống nhiều rượu vang nữa. Họ vừa ăn vừa nói chuyện, anh thấy Sasha thanh thản

Khi về nhà họ lại ngồi ngoài hàng hiên, nói chuyện dưới ánh trăng, đến 12 giờ khuya mới lên lầu. Anh nghĩ đây là nơi linh thiêng khác nữa của bà, cho nên đêm đó anh không làm tình với bà. Họ chỉ nằm trên giường âu yếm nhau. Đến sáng mai, bà không nói cho anh biết là đêm đó bà đã nằm mơ thấy Arthur. Giấc mơ yên ổn. Ông đi khỏi bà trên bãi biển, bà không đi theo kịp ông. Rồi khi ông quay lui, vẫy tay chào bà, trông ông có vẻ hạnh phúc, thế rồi ông biến mất

Bà làm bữa ăn sáng cho Liam gồm trứng rán và bánh quế. Họ có cái khuôn bánh quế lớn đã cũ trong nhà bếp. Liam pha cafe. Họ đi chơi trên bãi biển, nằm ngoài hàng hiên, và Liam ngủ một giấc trên võng. Đến chiều, khi

mặt trời bắt đầu xế bóng chuẩn bị để qua một đêm khác. Thời gian họ sống bên nhau trôi qua êm ả như điều họ mong ước

Tối đó họ cùng nấu bữa tối để ăn, ngủ yên ổn bên nhau, âu yếm nhau, rồi sáng thứ 2 lái xe về thành phố. Bà không thèm nghĩ tới chuyện đến văn phòng. Tối đó họ đi ăn tối với bạn bè của anh tại SoHo

Họ gặp nhau tại một nhà hàng Ý. Có 4 họa sĩ và 2 điêu khắc gia. Họ nói về các phòng triển lãm và các buổi trưng bày, về công việc họ đang làm. Họ trẻ hơn Liam, bà đoán họ khoảng gần 30 hay hơn 30 một chút. Liam chỉ giới thiệu bà với họ là Sasha thôi. Bà đang ăn tráng miệng thì dừng lại lắng nghe một cô họa sĩ trong số họ nói về phòng triển lãm của bà. Cô ta trẻ đẹp, nói rằng ngày mai cô ta sẽ đến gọi cho bà một số phim đèn chiếu. Sasha nhìn Liam, và anh cười. Anh không nói cho họ biết Sasha là ai, và khi họ đi taxi trở về, bà hỏi anh cô họa sĩ có giỏi không

- Có tương lai. Bây giờ chưa được với em đâu – Bà thấy rất vui khi mai danh ả tích với họ như thế này. Tuyệt nhất là họ không biết bà là ai. Khi nghe họ nói về các phòng triển lãm đối nghịch, rồi nói đến phòng triển lãm của bà, bà cảm thấy thích thú, mặc dù bà nghĩ làm như thế có vẻ hơi gian xảo. Nhiều lần họ nhắc đến tên bà với vẻ tán thưởng

- Ngày mai anh sẽ làm gì? – Bà hỏi, rồi vừa ngáp vừa leo lên giường nằm bên cạnh anh. Bà nhớ bãi biển

- Anh sẽ đi xem đội Yankee đấu – Anh đáp vẻ hờn hờ

Họ đã sống một cuộc sống rất thú vị, đi chơi trên bãi biển, gặp bạn bè, gặp họa sĩ, anh đi xem dã cầu, bà làm việc. 2 người thoải mái, sung sướng, bà rất cảm ơn sự hiện diện của anh. Vô tình, anh đã thay đổi cuộc đời bà, đã thêm vào đời bà vài nếp sống mà bà không có. Đó là phần tươi trẻ của cuộc đời mà bà thiếu vắng khi lấy chồng và sinh con quá sớm. Ngay cả trước khi lấy chồng, sinh con, bà lo học hỏi ở bố, rồi sau đó làm việc cho bố. Bà không sống cuộc sống tự do phóng túng như Liam. Anh đã 40 mà vẫn sống thoải mái. Chưa có ai trong số nay nếm mùi thành công, hay có trách nhiệm gánh vác cái gì. Họ làm nhiều, nhưng chẳng có bao nhiêu. một số rất ít lập

gia đình, nhưng không ai có con như bà và Liam. Họ hình như không có trách nhiệm về cái gì hết. Liam thì có, nhưng trách nhiệm của anh đã được người khác lãnh cho anh rồi, đó là người vợ cũ của anh và người chồng tương lai của chị ấy. Bà muốn gặp các con anh. Có lẽ ngày nào đó bà sẽ được gặp. Trong lúc chờ đợi, anh vẫn có vẻ như là con trai bà

Tuần đó Sasha bận công việc trong phòng triển lãm, chuẩn bị ngày khai mạc vào tuần sau. Bà lo hết các công việc trưng bày, thậm chí thỉnh thoảng còn tự treo tranh lên tường, làm việc đến khuya mới nghỉ

Đến thứ 6, bà mệt phờ, chuẩn bị ngày nghỉ khác ở bờ biển. Lần này họ đi vào ngày thứ 6, giống như bà và Arthur thường làm trước kia. Họ đến nhà lúc 9 giờ, ngồi ở hàng hiên, rồi đi ngủ sớm. Và lần này họ làm tình, rất thận trọng. Mọi việc diễn ra tốt đẹp. Bà bắt đầu quen với sự hiện diện của Liam trong thế giới riêng tư của mình rồi. Đây là bước quan trọng cho Sasha, còn hơn cho Liam nữa

Hôm thứ 7, khi họ đi chơi trên bãi biển, bà nói cho anh biết bà được mời đi dự tiệc, bà hỏi anh có muốn đi với bà không. Buổi tiệc do một nữ diễn viên Hollywood nổi tiếng tổ chức. Người diễn viên điện ảnh này vừa khám phá ra bờ biển Hamptons, và Sasha đã gặp bà ta trước đây 2 năm do bạn bè giới thiệu. Bà đã nhận giấy mời từ tháng trước, nhưng vào hôm thứ 6, trước khi bà đến đây, Marcie đã nhắc cho bà nhớ lời mời này. Buổi tiệc xem có vẻ vui. Tiệc tổ chức trên bãi biển, vừa đi chơi vừa ăn trai sò, có ban nhạc giải trí giúp vui. Khi bà nói với Liam về việc này, anh có vẻ ngạc nhiên. Bà không bao giờ mời anh đi ăn tiệc, cho nên hôm nay anh nghĩ là bà miễn cưỡng mời anh đi theo thôi

- Em muốn anh đi à? – Anh hỏi vẻ tự hào. Trước đây không bao giờ bà đưa anh đi tham dự tiệc tùng với mọi người. Bây giờ là lần đầu

- Phải – Bà đáp gọn lỏn. Anh không hỏi thêm gì nữa

Buổi tiệc bắt đầu lúc 7 giờ mà 8 giờ họ mới đến. Giấy mời ghi rằng buổi tiệc thân mật. Nhưng Sasha biết có vài phụ nữ sẽ mặc áo sang trọng. Bà mặc quần trắng, áo len mỏng trắng, tóc tết thành bím lỏng lẻo. Liam mặc

quần jeans, áo thun trơn, khoác áo gió. Bà đã mang theo áo gió cho anh mà không cho anh biết lý do mang theo, cùng một đôi giày đế phẳng. Bà đã tìm thấy đôi giày này trong tủ áo của anh ở trong phòng ngủ dành cho khách

- Anh khỏi mang vợ – Bà trêu anh – Ở đây không mang vợ được xem là hợp thời trang

- Vậy thì có lẽ anh mang. Anh ghét bây giờ lại bắt đầu chạy theo thời trang – Cả đời anh rất sung sướng khi làm cái gì ngược lại với xu hướng thời đại

Cuối cùng, anh không mang, và 2 người trông rất hòa hợp với nhau. Họ tạo thành một cặp rất hấp dẫn, và Liam nói nhỏ với bà rằng buổi họp mặt của bà tài tử chiếu bóng với bạn bè thật ấn tượng. Ít ra ở đây cũng có 12 khuôn mặt mà bất cứ ai trên thế giới khi mới thấy đều nhận ra ngay

- Ước chi có người anh có thể nói chuyện được – Anh nói nhỏ. Nhưng người duy nhất anh nói là bà

- Gặp gỡ những người như thế này thường gây ấn tượng mạnh cho em – Sasha thú thật

Họ ở lại đây cho đến gần một giờ sáng, nhảy theo ban nhạc được đưa từ L.A. đến. Khi họ về nhà, cả 2 đều có vẻ sung sướng và mệt mỏi. Anh hoàn toàn là người quý phái suốt đêm, và bà cảm thấy rất sung sướng được ở bên anh. Nhiều phụ nữ ở đây đi với nhiều đàn ông trẻ hơn mình nhiều, tuổi tác cách biệt nhau rất lớn, lớn hơn giữa bà và Liam. Ở Hollywood, đàn bà lớn tuổi cặp kè đi chơi với đàn ông trẻ hơn mình là mode, là thời thượng. Khi họ lên giường, bà nói với anh về vấn đề này

- Anh đã nói anh ghét chạy theo mode, theo thời trang – Anh đáp, vẻ thờ ơ. Anh đã vui chơi thoải mái, và rất tự hào khi đi với bà – Và lại, chênh nhau 9 tuổi chẳng nghĩa lý gì

- Có lẽ chẳng nghĩa lý gì với anh – Bà nói, vừa cười khúc khích vừa rút sát vào anh. Anh tắt đèn – Em không tin các con em nghĩ như anh – Và gặp những lúc buồn chán, bà cũng không nghĩ thế

- Khi nào thì anh gặp Tatianna? – Anh hỏi, 2 người nằm trong bóng tối
  - Có lẽ đầu tuần. Nó thường không đến, nhưng nó nói lần này sẽ đến
  - Em có tin cô ấy thích anh không?
  - Có lẽ nó thích. Rất khó nói. Khó mà đoán trước được ý nghĩ của Tatianna. Ý kiến của nó dữ dội lắm. Người này thì nó yêu, người khác thì nó ghét. Nếu nó biết anh không dan díu với em, thì chắc tình thế sẽ tốt đẹp
- Hiện giờ bà chưa có ý định nói cho 2 con bà biết. Chuyện này không phải là việc của chúng. Bà và Liam yêu nhau vẫn còn trong vòng bí mật. Họ chưa quyết định để cho con cái biết việc này làm gì. Họ đang giữ kín với mọi người. Mặc dù bà nom nóp lo sợ, nhưng hiện vẫn chưa ai biết. Tình hình rất tốt.

Chương 13

Liam sửng sốt trước buổi trưng bày tại phòng triển lãm của bà vào tuần ấy. Buổi trưng bày khiến anh nghĩ đến công việc họ đang chuẩn bị cho anh trong 6 tháng nữa. Anh thích người họa sĩ có tranh trưng bày. Anh ta còn trẻ, người Minnesota, bà đã phát hiện ra anh ta tại buổi hội chợ mỹ thuật tại Chicago vào năm trước. Tác phẩm của anh ta mãnh liệt, gợi cảm. Đêm qua bà ở tại phòng triển lãm cho đến 2 giờ sáng, treo tranh, ngắm nghía rồi thay đổi vị trí cho đến khi vừa ý mới thôi. Bà là người theo chủ nghĩa hoàn thiện trong bất cứ mọi việc

Liam ở lại để xem bà làm việc cho đến 12 giờ khuya. Bà đắm mình trong suy nghĩ, tập trung vào công việc, không nói chuyện với anh, nên anh phải về trước. Khi bà về nhà thì anh đã ngủ say

Hôm sau Sasha đến phòng triển lãm cả ngày. Bà tắm rửa, thay quần áo ở đây, và vào lúc 6 giờ, Liam đến để dự tiệc thì bà đang tiếp khách. Bà mặc bộ quần áo bằng lanh trắng, làm nổi bật mái tóc đen tuyền, đôi mắt màu đen và làn da rám nắng mùa hè, trông bà rất đẹp. Cặp mắt màu nâu đậm, nhiều lúc trông thành màu đen. Khi thấy anh đi vào, bà cười với anh. Bà giới thiệu anh với người họa sĩ và nhiều người khác, rồi để anh đấy, đi tiếp khách khác. Anh mặc quần đen bình thường, áo chemise trắng, mang giày dê bằng không có vớ, không veston, không cravat. Nhưng đứng lẫn lộn trong đám nghệ sĩ khác đời, áo quần anh mặc có vẻ nghiêm túc, không nổi bật. Các họa sĩ mặc áo quần đủ cách, còn khách hàng của bà thì mặc complet thắt cravat. Có nhiều người mẫu nổi tiếng, một nhiếp ảnh gia có tên tuổi, người này thường mua tranh của bà. Văn sĩ, kịch tác gia, nhà phê bình nghệ thuật, nhân viên viện bảo tàng, và nhiều người khác được mời đến dự, họ có xe đưa đón, được mời uống champagne và ăn món khai vị. Đây là buổi khai mạc phòng hội họa đạt tiêu chuẩn ở New York hơn nhiều nơi khác, vì phòng triển lãm Suvery đứng hàng đầu trong các phòng triển lãm hội họa

Đến 8 giờ, Tatianna đi vào, khi ấy người đã thưa bớt, nhưng trong các phòng trưng bày lại còn nhiều người. Cô đang đi dự tiệc tối ở đâu đấy,

nhưng cô ghé vào đây một lát vì cô đã hứa với mẹ cô rồi. Chuyện khai mạc phòng triển lãm của mẹ cô là chuyện xưa như trái đất đối với cô. Cô mặc áo dài mùa hè bằng ngọc lam và đi đôi sandal cao gót màu bạc rất đẹp. Khi vào nhà, trông cô rất hấp dẫn. Mái tóc vàng bao quanh đầu như một vòng hào quang màu trắng, cặp mắt to xanh, trông cô không có gì giống mẹ hết. Liam thấy cô dừng lại nói chuyện với Sasha, anh phân vân không biết cô là ai, rồi anh thấy cô hôn mẹ, 2 mẹ con ôm ghì nhau thân thiết. Khi ấy anh biết cô là con gái Sasha, nhưng nhìn bề ngoài, nhìn lối phục sức của 2 người, không ai nghĩ họ là 2 mẹ con. Tatianna thì thướt tha, kêu gọi, trông cô có vẻ lạnh lùng, xa cách. Sasha thân mật, nhiệt tình hơn, bà giới thiệu mọi người với nhau, cười nói luôn mồm. Đối với Liam, bản chất của Tatianna là lạnh lùng. Sasha đã nói với anh rằng cô ấy rụt rè. Cô đứng tách ra khỏi mọi người một lát, đưa mắt nhìn quanh phòng. Nhìn cô, anh có thể nói là người quen được đàn ông ngưỡng mộ. 24 tuổi, cô đang ở trên đỉnh cao của sự ngưỡng mộ nhờ tuổi trẻ và sắc đẹp. Mẹ cô thì khiêm nhường hơn, mặc dù bà cũng rất hấp dẫn, cho nên một phần bà được duyên dáng là nhờ vào việc bà không quan tâm đến sắc đẹp của mình. Bà luôn luôn như thế. Sasha có nhiều uy tín và có nét duyên dáng. Liam thấy Tatianna có vẻ đáng sợ, mặc dù anh nhìn cô từ xa. Anh nhìn cô khi mọi người đến nói chuyện với cô, rồi bỗng như cảm thấy mình bị nhìn, cô quay đầu nhìn về phía anh, và 4 mắt gặp nhau. Anh có cảm giác là cô không ưa anh, mặc dù họ đứng người bên này phòng, kẻ bên kia phòng. Anh đợi một lát mới đến nói chuyện với cô, để cô không nghi ngờ gì hết. Anh không muốn tỏ ra nôn nóng, như thế anh theo đuổi cô

Khi anh đi ngang qua cô, suýt nữa anh va vào cô. Anh lấy đồ nhắm trên cái khay do người bồi bưng đi qua gần đấy. Cô đứng với vẻ cao ngạo, 3 người thanh niên đứng quanh cô, và cô nhấp một hớp champagne. Anh quyết định nhập bọn với họ

- Xin chào! – Anh vui vẻ lên tiếng – Tôi là Liam Allison. Buổi trưng bày tuyệt đấy, phải không? – Cô nhìn anh như thể anh đã nói điều gì thô lỗ.

Trông dáng dấp của cô, người ta có cảm giác như cô muốn nói rằng đừng xen vào cuộc sống của tôi. Sasha nhân hậu hơn. Bà là người mẹ tài giỏi

- Vâng, rất tuyệt – Tatianna đáp, vẻ lãnh đạm – Anh là họa sĩ phải không? Trông anh giống các họa sĩ trong phòng. Cô đã gặp nhiều họa sĩ trông giống anh. Cô không phải loại người dễ gây ấn tượng

- Phải, tôi là họa sĩ – Tôi sẽ trưng bày họa phẩm ở đây vào tháng 12

- Loại họa phẩm gì? – Anh nói cho cô nghe về các chủ đề trong tác phẩm của anh, nhưng anh đoán là ô không nghe lấy một tiếng; mặc dù anh nói rất hay. Cô đã nghe về các chủ đề trong hội họa nhiều rồi. Hình như cô không có tính ngây thơ như mẹ, không có tính năng nổ, xông xáo trong cuộc sống. Anh thích Sasha nhiều là vì thế. Không phải vì đã đan díu với mẹ cô mà anh cảm thấy không muốn chạy theo tán tỉnh cô. Cô ta quá lạnh lùng và quá kiêu kỳ. Đối với cô, anh quá già và có vẻ nghệ sĩ quá. Những người đàn ông đi chơi với cô đều con non nớt nhưng thủ cựu, và hầu hết đều làm việc ở Wall Street. Cô nghĩ những người mà cô gặp ở những nơi trưng bày nghệ thuật, ngay cả ở phòng triển lãm của mẹ cô, đều là những kẻ ngu đần tự phụ. Cô nghĩ anh cũng thế. Chỉ nói chuyện với nhau vài tiếng thôi, họ đã không ưa nhau rồi. Anh đã cố gắng tạo ra không khí thân thiện chỉ vì nể tình Sasha, anh nói với cô rằng anh quen biết anh trai cô, cô gật đầu, có vẻ không lưu tâm. Cô bỗng nhớ cô đã nghe đến tên anh nhiều lần rồi, nhưng Xavier thường có những người bạn điên khùng, xử sự không tốt, Tatianna không thể

Mấy phút sau, Sasha đến. Bà đã thấy 2 người gặp nhau, nhưng bà sợ Tatianna bực mình vì cô không có dấu hiệu gì vui vẻ hết. Liam có vẻ muốn làm quen với cô, Sasha sợ anh sẽ hỏi han cô quá thân mật, khiến cho cô có thái độ không đẹp. Tatianna có vẻ không nghi ngờ gì. Cô ta chỉ không muốn làm quen với anh thôi. Và bà nghĩ đây cũng là lý do dễ hiểu

- Hai người gặp nhau rồi hả? – Sasha hỏi, làm ra vẻ tình cờ. Bà quàng tay quanh con gái, đứng xa Liam ra như là người đại diện, người mẹ, chứ không có gì khác. Và dĩ nhiên không phải là tình nhân của anh.

- Vâng, chúng tôi gặp nhau rồi, – Liam đáp, nhìn Sasha cười vui vẻ. Bà nhìn lại anh.

- Liam là một trong những họa sĩ của mẹ và bạn của Xavier ở London. Vì thế mà mẹ gặp anh ấy. Anh con đã giới thiệu anh ấy với mẹ. Tháng 12 này, anh ấy sẽ triển lãm ở đây. Tối nay con bận gì? – Sasha hỏi Tatianna. Cô ta đẹp lồ lộ, nhưng Sasha ghét lối ăn mặc áo quần mỏng lét để người ta thấy cả thân thể. Tuy nhiều phụ nữ trẻ trong phòng cũng đều ăn mặc như thế đến dự tiệc. Bây giờ những thiếu nữ cỡ tuổi cô đều mặc thế. Lối ăn mặc hở hang làm Sasha bực mình, nhưng bà không nói. Tatianna lớn rồi, đủ tuổi để muốn mặc sao thì mặc và muốn làm gì thì làm.

- Con đi dự tiệc với bạn tại Paris, – Tatianna thờ ơ đáp, mắt nhìn đồng hồ. Đây là chiếc đồng hồ nhỏ bằng kim cương mà bố cô đã cho cô vào dịp Giáng Sinh cuối cùng của ông.

- Con đi lên phố trên mà ghé vào đây như thế này là tốt quá chừng à. – Sasha nói, miệng cười vui vẻ. Bà biết Tatianna không làm gì ở đó hết, ngoại trừ vì công việc. Giống như hầu hết những người cùng tuổi với mình, toàn bộ cuộc sống ngoài xã hội của cô là ở phố dưới.

- Con đã nói con sẽ đến. – Tatianna cười với mẹ. Người ta có thể nói hai người đàn bà tuy khác nhau nhưng rất gần nhau. Tatianna biết kính trọng mẹ, mặc dù cô không thích gặp các họa sĩ của bà. Cô có ấn tượng tốt về công việc mẹ cô làm, cô tự hào vì bà đã mở rộng công ty mà ông ngoại cô đã xây dựng nên. Tatianna vẫn còn nhớ ông. Khi họ sống ở Paris, ông thường làm cho cô sợ. Xavier thích ông hơn.

- Mẹ và khách sẽ ăn tiệc tại nhà hàng Goulue, – Sasha nói. Đây là một trong những nhà hàng bà thích nhất, và Tatianna không ngạc nhiên. Nhà hàng này gần phòng triển lãm, thức ăn ngon, vui vẻ và nhiều người phục sức hợp thời trang. Bà đã đưa Liam đến đây rồi, anh rất thích.

Mấy phút sau Tatianna ra đi, và sau đó Sasha quay lại nói chuyện với Liam.

- Thế là hai người không ưa nhau phải không? – Trông bà có vẻ hơi lo. Họ giống như hai diễn viên kịch, đóng rất khác cho đến khi Tatianna ra đi.

- Cô ấy đẹp, – Liam thành thật đáp. Không ai chối cãi việc ấy. – Nhưng hơi dễ sợ. Anh nghĩ là cô ấy không thích anh.

- Đừng có ác cảm với nó! Tánh của nó như thế. Đàn ông thường lăn xả vào nó, nó phải làm ra vẻ khó khăn để đề phòng. – Và làm cho người ta sợ nữa, Liam nghĩ, nhưng anh không nói ra ý ấy với bà. Tự nhiên anh cảm thấy không thích cô. Đối với anh, cô giống như đứa trẻ được nuông chiều hư hỏng. Xavier rất khác với cô em. Nhưng tình bạn của Xavier và Liam vẫn không gây cho cô ấn tượng gì. Liam tin rằng không có gì gây cho cô ấn tượng tốt.

Sau đó họ đi ăn tối. Sasha mời một số người mà bà nghĩ anh sẽ thích, và người họa sĩ đang có tranh triển lãm. Có cả thầy mười bốn người ngồi trên bộ bàn dài ở nhà hàng Goulue, ở đây mọi người được phục vụ chu đáo. Sasha cũng chăm sóc mọi người rất tận tình, bà lưu ý đến từng chi tiết để mọi người đều được vui vẻ. Liam rất yêu bà về thái độ chăm sóc này. Bà rất nhiệt tình, lo lắng, lưu tâm đến mọi người. Những cô gái như con gái bà chỉ nghĩ đến mình. Sasha cố sức để làm cho Liam cảm thấy mình quan trọng, thấy dễ chịu vì được đối xử niềm nở. Anh rất thích bà về việc này.

Đây là điều anh cần nhất nơi bà.

Tối đó, bà không có thái độ gì tỏ ra cho mọi người nghĩ rằng giữa hai người đã có tình ý gì với nhau. Bà chỉ có hành động chứng tỏ anh là người họa sĩ tài giỏi của bà, và bà chỉ là người đại diện để bán tranh cho anh. Bà tử tế với anh như bà tử tế với mọi người. Khi họ về nhà bà, anh khen bà về điểm này. Bây giờ anh cảm thấy nhà bà như tổ ấm của mình. Nếu Tatianna thấy anh ngồi thoải mái trong ghế bành của bố để hút thuốc, chắc cô sẽ rất tức giận. Nhưng may thay cô không thể nào thấy được. Đối với Tatianna, bất cứ cái gì của bố cô đều là linh thiêng, kể cả mẹ cô. Cô thường nói rằng bố cô sung sướng vì mẹ cô không hẹn hò đi chơi với ai, và cô hy vọng bà không bao giờ làm thế. Anh của cô thì thực tế hơn. Xavier chỉ muốn sao mẹ

họ được hạnh phúc, bất kể nguồn hạnh phúc ấy đến từ ai hay do cái gì mang lại.

- Sasha, em thật kỳ diệu! – Liam nói, cười với bà qua những vòng khói thuốc. Bà để cho anh hút thuốc ngay trong phòng ngủ của mình. Bà nói bà thích mùi khói thuốc, và quả đúng bà thích thật. Arthur cũng dùng thuốc xì gà Cuba thơm phức. – Buổi khai trương thật tuyệt. Em đã làm cho mọi người cảm thấy quan trọng, ngay cả anh. Hotchkiss thích điều này lắm. – Hotchkiss là người họa sĩ đang có tranh trưng bày. – Anh ta cảm thấy như người chết được lên thiên đàng. Anh ta luôn mồm nói rằng anh rất may mắn vì được em làm đại diện, và anh không có được một nửa sự may mắn của anh. – Liam cười và bà cười theo.

- Em vui sướng vì anh thích buổi tiệc. – bà nói, hơi hờ ra mặt. Bà là người đại diện thực tiễn, nhất là với anh. Nhưng tánh của bà là muốn quan tâm đến cả các họa sĩ của mình và các khách hàng. Bà thích công việc mình làm, và rất thông minh trong công việc.

- Ai mà không thích cho được? – Anh đáp, vừa ngắm nghía bà mặc áo ngủ. Bà hoàn toàn tự nhiên thoải mái với anh, cảm thấy như thể đã sống với anh lâu năm rồi. – Tatianna làm anh sợ, – anh thú nhận khi vừa hút xong điếu thuốc. Sasha lên giường nằm nhìn anh.

- Đừng ngốc. Nó còn nhỏ. Tánh nó như thế. Nó lạnh lùng. Nó gắn bó mật thiết với bố và rất muốn giữ em cho nó. Em đã nói rồi, nó quan niệm về cuộc sống rất lệch lạc. Những điều nó hiểu lầm mới nguy hiểm hơn phản ứng ngoài mặt. Có lẽ nó nghĩ rằng anh chỉ là người họa sĩ dâm dục, muốn chạy theo ve vãn nó. Em ước chi nó không mặc cái áo ấy. Có lẽ vì thế mà đàn ông lẫn xả vào nó.

- Cô ấy mặc cái áo rất ác liệt, – Liam đáp, nhưng anh không hài lòng về như bà. Rõ ràng Sasha hiểu cô tường tận. – Cô ấy rất khác Xavier. Anh ấy sẵn sàng nói chuyện với người vô gia cư, và việc này làm cho anh rất sung sướng. Anh cảm thấy mình như đất dưới chân cô ta. – Anh nói hơi quá đáng, nhưng cũng có phần đúng. Sasha rất buồn vì nghe thế.

- Theo sự nhận xét của mọi người thì nó hơi được nuông chiều. Tối nay trông nó xinh đẹp đấy chứ!

- Cô ấy rất đẹp. – Nhưng vẻ lạnh lùng của cô làm cho anh thất vọng. Sasha là ngọn đèn cầy đang thắp sáng, tỏa hơi ấm ra chung quanh. Còn Tatianna là tảng băng sơn, anh thấy quá lạnh lùng.

- Nó giống bố em. Ông cũng rất đáng sợ, nhưng em nghĩ là anh sẽ thích ông. Bà nghĩ là bố bà sẽ không quan tâm đến tác phẩm của Liam. Ông không quan tâm đến những họa sĩ mới đang lên, mặc dù ông thích thành quả do bà đã đem lại. Nhưng ông không hiểu các họa phẩm đương đại, không lưu tâm đến trào lưu này.

- Ngày mai chúng ta sẽ làm gì? – Liam hỏi, khi anh lên giường nằm với bà. Anh leo lên giường bà một cách tự nhiên, và bà không có dấu hiệu gì có vẻ chống lại hành động đó. Họ đã biến cái giường của bà thành cái giường chung của họ.

- Chúng ta đi Hamptons, – Sasha vừa ôm anh vào lòng vừa nói.

- Nghe tuyệt quá! – Anh đáp, rồi hôn bà.

- Em cũng thấy tuyệt! – Bà thì thào đáp rồi hôn anh lại, quên hết mọi sự trên đời.

Hôm sau bà đến phòng triển lãm, sung sướng đọc bài điểm báo viết về buổi trưng bày, và sau khi ăn tối xong, họ đi Southampton. Trên đường đi họ mua thực phẩm và đến đây lúc 10 giờ. Họ ngồi trên hàng hiên nói chuyện một lát, Liam vừa nói chuyện vừa ăn kem. Họ nói chuyện linh tinh, không có gì đặc biệt. Họ đi ngủ sớm, lai làm tình, sáng mai dậy đi bách bộ ngoài bãi biển. Họ sống thoải mái, dễ chịu. Chiều hôm đó, khi ngồi trên bãi biển, anh nói về chuyện đời xướng vẽ của anh đến Paris, có lẽ vào mùa thu. Làm thế sẽ dễ dàng hơn là cứ cuối tuần anh lại đi từ London đến, đi như thế vừa mệt lại vừa tốn kém cho anh. Và anh muốn cả tuần được ở gần bên bà.

Cả 2 đều biết không chóng thì chày mọi người sẽ biết chuyện của họ. Bernard đã biết rồi. Nhưng Liam không muốn đi xa hơn thực tại. Anh chấp nhận cuộc đời của họ, nếp sống của họ khác nhau, những gì họ đang hưởng

rất tuyệt đối với anh. Cuộc sống như hiện tại khả dĩ có thể duy trì lâu dài được cho cả 2 người. Anh nghĩ cuộc sống như hiện tại rất tuyệt, và Sasha dần dà, nhưng vững chắc tin tưởng như thế. Khác với sự lo sợ của bà lúc ban đầu, chuyện họ sống chung với nhau không phải là không thể được

Tối đó họ đi xem ciné ở Southampton, rồi sau đó dìu nhau lên giường vừa cười vừa nói chuyện. Bỗng ngay khi ấy, cả 2 đều nghe có tiếng động. Tiếng động như tiếng chân người đi vào ở nhà dưới, họ đều nghĩ đã có người vào nhà

- Em có nút bấm chuông báo động không? – Anh hỏi nhỏ, và bà lắc đầu

- Có nút ở đâu đó, nhưng em không biết ở đâu – Bà thì thào đáp lại

Họ nghe rõ tiếng chân người bước đi dưới nhà, rồi bước chân lên cầu thang. Liam nhìn quanh phòng ngủ có ánh trăng chiếu vào, lấy cái thanh sắt khều lò sưởi nằm trong tay và khi nghe tiếng chân đi ngoài phòng, anh lôi mạnh cửa phòng mở ra. Khi kéo cửa mở ra về phía mình, anh đứng trần truồng trước ngưỡng cửa phòng. Anh thấy Tatianna đứng cách mình không đầy một feet, trở mắt nhìn anh với vẻ kinh ngạc. Có một thanh niên đứng phía sau cô, trên chỗ đầu cầu thang. Khi thấy Liam, cô hét lên, và anh cũng hét lên. Cảnh tượng thật ngoài sức tưởng tượng. Khi Sasha nhảy ra khỏi giường, đến đứng phía sau Liam thì người thanh niên đi với cô bước tới phía trước anh một bước. Bà cũng trần truồng, kinh ngạc khi thấy con gái. Tatianna không nói gì với bà về việc dùng ngôi nhà vào cuối tuần. Cô nghĩ mẹ cô không đến đây nữa. Sasha không nói gì về việc bà đã đến đây, bà không muốn nói cho ai biết việc bà và Liam dan díu nhau

- Lạy Chúa, mẹ, mẹ làm gì thế? – Cô bật khóc, còn người thanh niên lặng lẽ đi xuống thang lầu. Anh ta đã hiểu được tình hình xảy ra, nên quyết định rút lui, đây là quyết định khôn ngoan – Mẹ "điên" phải không? – Rồi cô quay qua Liam, khóc nức nở – Anh nghĩ sao mà làm việc ấy trên giường của bố tôi? Cả 2 người nghĩ sao? Mẹ không kính nể gì bố à? – Cô hét với mẹ – Tại sao mẹ lại đưa anh ta đến đây? Tại sao mẹ có thể làm thế? Có phải mẹ đã làm thế khi ở Paris không? Mẹ thường lấy các họa sĩ của mình phải không? – Lần đầu tiên trong đời, Sasha run cầm cập cả người, rồi

không suy nghĩ, bà tát tai con gái, và Tatianna tát lại bà. Liam hoảng hốt, để cái thanh sắt xuống. Anh cũng run, chạy đến giường để lấy cái gì mặc vào. Trong lúc hoảng loạn, anh chỉ tìm cái quần short, nhưng mặc dù không lịch sự chút nào, vẫn còn hơn đứng đấy để lộ "của quý" ra ngoài như thế. Anh không có thì giờ mặc áo quần, vì nghĩ phải nhanh chân bảo vệ Sasha khỏi bị bọn trộm tấn công. Anh hấn thích đối diện với người đàn ông cầm súng còn hơn gặp Tatianna như thế này

- Thôi, xin mọi người làm ơn bình tĩnh lại! – Anh khuyên 2 người đang khóc lóc, nhưng không kết quả gì. Tatianna vẫn la hét với mẹ gần như điên loạn – Thôi đừng khóc nữa! Chúng ta hãy xuống dưới lầu nói chuyện – Anh cố lấy giọng bình tĩnh để nói. Nhưng không ai chịu nghe, rồi bỗng Tatianna quay qua nhìn anh

- Anh hãy rút khỏi nhà bố mẹ tôi, đồ con hoang! Đây không phải là nhà của anh! – Anh nghẹn họng không nói nên lời. Chưa bao giờ anh lâm vào hoàn cảnh như thế này. Cảm ơn Chúa là Beth không bắt anh tại trận với Becky, nếu vợ anh bắt anh tại trận, thì khi ấy tình thế rất khó xử. Nhưng chắc cũng không đến nỗi quá tệ như thế này. Bây giờ anh đang bị con gái của Sasha đang giận dữ tấn công trước sự khùng khiếp của Sasha

- Đừng nói như thế với anh ấy! – Sasha nạt con gái – Anh ấy là khách của tao

- Anh! Không phải khách mà là tình nhân của mẹ. Cả 2 thật đáng tởm! – Cô nói xong với mẹ một cách hỗn hào rồi quay gót, chạy xuống cầu thang, và trong một lát họ nghe tiếng cửa đóng sầm lại, rồi tiếng xe hơi vụt đi. Nếu cô định hưởng ngày cuối tuần lãng mạn thì cô đã vỡ mộng, Liam và Sasha cũng thế. Sasha ngồi xuống cầu thang lầu, ôm mặt khóc nức nở. Liam quàng tay ôm quanh bà. Bà không muốn Tatianna tìm ra chuyện tình của mình theo cách này. Bà đau đớn khóc suốt mấy giờ liền

- Liam, nó sẽ không kính trọng tôi nữa. Nó nghĩ tôi đã bôi nhọ kỹ niệm của bố nó. Và quả tôi đã làm thế – Bà nói, trông hết sức khổ sở, người run bần bật – Nó gọi tôi là đồ đĩ, đồ bất chánh. Ôi lạy Chúa ... tôi không ngờ chuyện lại xảy ra như thế này! – Liam cũng không ngờ, và không biết gì

hơn là an ủi bà, khuyên giải bà. Anh nghĩ Tatianna đã cư xử như một con quái vật, cho dù cô ngạc nhiên và khổ sở đến bao nhiêu. Cô ta đã nói với mẹ những lời không thể tha thứ được, cho dù Sasha tìm cách để tha thứ, và theo anh thì thế nào bà cũng sẽ tha thứ

Sau đó, Liam đưa bà về giường lại, anh nói với bà bằng một giọng cương quyết

- Cô ấy không mắc mớ gì đến chuyện này hết – Anh không biết có nên ở trên giường với bà nữa không, nhưng bà cần anh, nên anh ở lại với bà – Em không làm điều gì sai trái hết. Chồng em đã mất gần 2 năm. Em có quyền sống cuộc đời không có ông ấy. Em đang ở trong nhà của em, với người mà em yêu. Em không có gì phải xin lỗi – Anh nói và dịu dàng hôn bà – Chính cô ấy phải xin lỗi em, Sasha à! Những lời cô ta nói với em không thể tha thứ được – Và cho dù bà có tha thứ thì anh cũng không đời nào tha thứ. Cô đã gọi anh là đồ dơ bẩn, đồ đĩ đực, khiến anh quá đau đớn. Anh muốn tát vào mặt cô, nhưng dĩ nhiên không thể làm được. Chỉ vì nể tình Sasha mà thôi. Anh không nên đổ dầu thêm vào lửa, ngọn lửa đã cháy bùng không kiểm soát được rồi. Cả 2 đều đau khổ vì lời lẽ ác độc của Tatianna, vì cơn thịnh nộ của cô khi thấy mẹ và Liam ở trên giường, nơi trước đây bố mẹ cô nằm

- Nhà này cũng là nhà của nó – Sasha đáp một cách khổ sở – Nó có quyền sống ở đây. Em chỉ không muốn nó biết chuyện chúng ta sớm quá và không như thế này thôi – Bà cảm thấy mình như một gái điếm bị bắt quả tang đang tiếp khách làng chơi hạng bét. Con gái bà làm cho bà cảm thấy mình là đồ cặn bã trong xã hội. Họ nói mãi đến phát ngán chuyện này cho đến khi mặt trời mọc mới chợp mắt ngủ. Bà khóc trong tay anh cho đến khi ngủ, và cả 2 đều thức dậy khi nghe tiếng chuông điện thoại reo lúc 9 giờ 30. Xavier gọi từ London. Đêm qua, em gái chàng đã gọi nói cho chàng nghe hết mọi chuyện. Hình ảnh của bà được cô em miêu tả rất xấu. Cô nói rằng khi cô đi vào nhà, Liam đang trần truồng đi trong nhà, và rõ ràng anh đã làm tình với mẹ họ. Mới đầu Xavier kinh ngạc vô cùng, nhất là khi nghe cô em miêu tả cảnh tượng trong phòng. Nhưng khi chàng bình tĩnh trở lại,

suy nghĩ liên miên suốt mấy giờ liền, chàng không phản đối cuộc tình của mẹ. Thật vậy, chàng không chống đối, chàng thích Liam. Chàng chỉ buồn là mối tình của họ được mọi người biết đến qua hình ảnh không đẹp này. Khi chàng gọi cho họ thì nơi chàng ở đúng 2 giờ 30 chiều. Khi mẹ chàng nghe giọng chàng trên điện thoại, bà khóc ròng. Bà hết sức ân hận

- Con thân yêu, mẹ quá buồn! ... Mẹ không thể ... mẹ nghĩ ... thái độ của Tati thật đáng trách! ... Ôi lạy Chúa ... mẹ sẽ làm gì? – Bà tin là tình mẹ con giữa bà với con gái đã bị hủy hoại, chưa bao giờ bà thấy xấu hổ như thế này. Gia đình bà không đáng lâm vào cảnh bi đát. Bà yêu Liam, hay bà tin thế, nhưng con bà vẫn là hàng đầu. Bà sợ Xavier cũng giận bà

- Trước hết, mẹ phải bình tĩnh – Xavier nhẹ nhàng nói. Chàng đã nói như thế với Tatianna khi cô gọi cho chàng lúc 6 giờ sáng, khóc lóc thảm thiết, gọi mẹ họ là dĩ thỏa. Chàng bảo cô im ngay lập tức, và cô nghe lời anh trai. Họ nói chuyện suốt nhiều giờ. Chàng nói rằng chàng tin Liam là người dễ thương, là người bạn tốt của chàng. Chàng đã giới thiệu 2 người với nhau, nhưng chàng không ngờ chuyện này xảy ra. Thật vậy, chàng không nghĩ đến chuyện này. Nhưng chàng nghĩ họ có quyền sống hạnh phúc với bất kỳ người nào bà thương yêu. Chuyện này không dính dáng gì đến họ. Chàng nói với Tatianna rằng bà đã giữ bí mật mối tình của mình, vì hình như không ai biết hết. Ngay cả khi chàng gặp 2 người, chàng cũng không biết. Hiển nhiên bà không phải là đồ "đĩ". Bà là người yêu của một người đàn ông còn trẻ hơn bà vài tuổi, và việc này chẳng liên quan gì đến họ.

- Tại sao bà làm chuyện đó trong giường của bố? Như thế quá tởm! – Tatianna khóc. Cô tôn thờ bố, không tin là ông đã đi hẳn. Thế mà bây giờ có người chiếm chỗ của ông, ngủ trên giường ông, việc này làm cho cô khổ sở thêm

- Tati, giường ấy cũng là của mẹ. Cô nghĩ là mẹ phải đi đâu? Chúng ta may mắn được mẹ cho phép dùng ngôi nhà. Mẹ có quyền không cho. Bố để lại cho mẹ

- Mẹ có thể đến khách sạn

- Đến khách sạn thì bản thủ quá. Tati, mẹ có quyền, và anh cam đoan ảnh là người tốt. Anh biết ảnh rất rõ mà

- Tốt con khi! Anh ta là họa sĩ chết đói, ảnh chạy theo tiền của mẹ. Tiền của chúng ta – Cô nhắc cho anh trai nhớ, hy vọng chàng sẽ chống lại bạn của mình. Nhưng việc này không có tác dụng. Xavier biết Liam là người tốt

- Anh không nghĩ thế – Xavier đáp, giọng nghiêm nghị – Anh thật không nghĩ thế. Anh nghĩ là ảnh thích mẹ

Ít ra chàng hy vọng thế, cho nên khi chàng gọi cho mẹ, chàng muốn biết việc này rõ hơn. Chàng hỏi bà

- Chuyện này có nghiêm túc không, thưa mẹ?

Bà ngần ngừ một lát. Bà không biết nói sao. Họ yêu nhau, nhưng họ chưa nghĩ đến chuyện tương lai. Chính bây giờ họ mới nghĩ đến

- Mẹ không biết – Sasha thành thật đáp. Bà lúc nào cũng thành thật với con. Bà không nói láo về Liam. Bà chỉ chưa nói cho các con biết thôi. Đây là sai lầm kéo dài, nhưng không phải tội vô trách nhiệm, bà nghĩ việc nói cho các con bà biết là việc cực kỳ khó khăn

- Chuyện xảy ra đã lâu chưa? – Chàng hỏi, hy vọng đây không phải là chuyện tình chỉ xảy ra một đêm hay chuyện bốc đồng. Nếu đúng thế thì Tatianna sẽ cho chàng là đồ nói láo, vì chàng đã nói mẹ họ yêu Liam là việc nghiêm túc. Và chính vì chàng nói thế nên Tatianna khóc nhiều hơn nữa. Cô không muốn mẹ cô lấy anh chàng họa sĩ kỳ cục. Cô sẽ rất buồn khi mẹ cô làm thế. Cô không chịu đựng được việc này. Cô muốn mẹ cô để tang chồng suốt đời, thật là điều mong muốn ấu trĩ

- Chuyện xảy ra đã 6 tháng. Chính xác là từ tháng Giêng – Sasha đáp giọng khổ sở. Liam lắng nghe, anh đang nằm bên cạnh bà trên giường, anh bèn quyết định để bà một mình nói chuyện với con trai. Anh bước ra khỏi giường, đi xuống lầu, pha cafe

- Mẹ có định lấy anh ta không? – Xavier hỏi

- Lạy Chúa lòng lành!... Mẹ không biết... Mẹ thường nói với ảnh rằng chuyện này không thể được. Mẹ nghĩ đêm qua Tatianna đã chứng minh

điều này. Mẹ sẽ không làm việc gì để chia cách mẹ với các con. Liam và mẹ đều nghĩ rằng chuyện này sẽ không đi đến đâu. Có lẽ không thể được

- Chuyện này không chia rẽ mẹ và các con đâu, mẹ à. Không có gì có thể chia rẽ được. Cô ấy sẽ nguôi ngoai thôi. Nó chỉ ngạc nhiên. Chúng con muốn mẹ được hạnh phúc – Chàng nói cho cả 2 anh em, Sasha nghĩ rằng chàng nói không đúng hoàn cảnh, hay đúng ra không đúng lúc

Bà ân hận khi nhớ lại cảnh đêm trước, cảnh bà và Liam trần truồng, và 2 mẹ con la hét nhau. Tatianna đã tả lại cảnh tượng đó cho anh trai nghe chính xác

- Cảnh rất khủng khiếp. Mẹ và anh ấy cứ tưởng có trộm đột nhập vô nhà. Liam nắm thanh sắt khâu củi lò sưởi bước ra hành lang, không mặc quần áo gì hết

- Cô ấy nói với con như thế – Chàng đáp, giọng từ tốn. Chàng lớn hơn cô em 2 tuổi, cho nên khác với em. Liam là bạn của chàng, nên anh không phải là người xa lạ gì với chàng. Chuyện mẹ chàng dan díu với anh, khi mới nghe chàng ngạc nhiên thật, nhưng rồi chàng nghĩ anh là người tốt. Tatianna không biết gì về anh hết – May thay là anh ấy không hấp tấp đánh cô ấy trong bóng tối

- Ánh bật đèn sáng, cho nên nó thấy mẹ và anh ấy, cảnh tượng thật tồi tệ
– Lần này Xavier cười

- Thôi, mẹ. Chuyện của mẹ thế là mọi người sẽ biết rồi. Nhưng nếu mẹ hạnh phúc thì con rất mừng. Con sẽ nói Tatianna sau. Con dặn nó uống viên valium và đi ngủ

- Nó uống valium à? – Bà kinh ngạc hỏi. Bà biết các con bà không đời nào dùng thuốc ngủ

- Không. Nhưng con tin người nó quen biết có thuốc ngủ. Đêm qua nó có vẻ cần thuốc ngủ. Chắc mẹ đã làm cho nó choáng váng. Khi nó gọi đến, đã mất tinh thần – Và khi ấy Tatianna đã uống nhiều, nghe giọng hơi sau. Cô ta hoàn toàn rối trí, nên chàng đã bảo cô đi ngủ, chàng sẽ gọi lại sau – Con nói chuyện với Liam có được không? – Sasha đi tìm Liam dưới bếp. Anh

đưa cho bà tách cafe, và bà đưa máy điện thoại cho anh. Nay khi vừa nghe giọng nói quen thuộc trong máy, Xavier cười khúc khích

- Bây giờ tôi gọi anh bằng bố được chưa?

- Nếu được em gái cậu gọi thế thì tuyệt biết bao. Nay cậu, tôi xin lỗi! Thật đấy. Tôi không muốn tạo ra chuyện lộn xộn này đâu. Tôi không muốn gây cho mẹ cậu chuyện gì rắc rối, và cho cậu

- Đừng lo chuyện này, chuyện tào lao thôi – Xavier bèn đóng vai gia trưởng, bảo vệ quyền lợi của mẹ mình – Anh có yêu mẹ tôi không? – Chàng bình tĩnh hỏi. Xavier hy vọng Liam yêu, vì anh là người tốt, và Xavier muốn tin rằng anh xử sự cao thượng, và không phải vì bốc đồng. Chàng không muốn mẹ mình bị người ta lợi dụng, nhất là bạn mình

- Yêu, tôi yêu – Liam nói to và rõ ràng, mắt nhìn Sasha. Bà ngồi ủ rũ nơi bàn ăn, vẻ mặt vẫn buồn bã. Bà cảm thấy quá xấu hổ

- Bây giờ còn quá sớm không nên hỏi ý định của anh phải không?

- Có lẽ đúng. Cả 2 chúng tôi đang cố gắng để tìm ra giải pháp. Bây giờ còn hơi sớm. Tôi cần nhiều thời gian để thuyết phục mẹ cậu chấp nhận ý kiến của tôi. Tôi nghĩ chuyện đêm qua làm cho vấn đề khó khăn thêm. Và lại tôi vẫn chưa ly dị xong – Bỗng anh hỏi Xavier – Nếu chúng tôi nhất trí với nhau, cậu có chấp nhận không?

Xavier ngần ngừ một hồi lâu, suy nghĩ đến vấn đề này. Chuyện này cũng mới mẻ đối với chàng

- Nếu anh nghĩ chuyện này làm cho 2 người hạnh phúc, thì tôi chấp nhận chứ. Tôi không ngờ chuyện xảy ra như thế, nhưng cuộc đời đôi lúc có những chuyện bất ngờ lý thú. Có lẽ chuyện này có thể thành công. Tôi để cho 2 người tự quyết định lấy. Trong lúc 2 người làm thế, tôi khuyên giải em gái tôi

- Tôi cảm ơn anh rất nhiều! – Liam nói, giọng run run. Điều anh cảm ơn là được bạn chấp nhận việc anh và mẹ chàng quan hệ nhau nhiều hơn việc chàng giúp đỡ trong việc khuyên giải cô em gái đang tức giận, mặc dù việc này cũng cần, và có ý nghĩa rất nhiều cho Sasha. Trông bà còn đờ đẫn, đau

khổ. Liam trả lại điện thoại cho bà rồi ra đứng ngoài hàng hiên, nhìn xuống bãi biển. Trời đầy sương mù, rất thích hợp với anh

Khi Xavier nói chuyện lại với mẹ, chàng cố trấn an mẹ. Bà khóc âm ỨC, chàng lại cảm thấy thương xót cho bà, vì quả bà đang gặp nhiều cảnh huống khiếp

- Mẹ à, cố gắng giữ bình tĩnh! Con sẽ nói với Tati. Cố để nghỉ ngơi thư giãn trong ngày cuối tuần. Cô ấy sẽ quên chuyện này thôi. Mẹ cũng vậy. Anh ấy là người tốt. Anh nói anh yêu mẹ. Mẹ chỉ cần biết thế là được rồi

- Mẹ cũng yêu anh ấy – Bà thút thít – Nhưng mẹ không muốn vì anh mà mất các con

- Mẹ sẽ không mất đâu. Cô ấy chỉ la hét, dậm chân dậm cẳng một thời gian thôi. Nó sẽ là danh ca mà. Tánh nó như thế. Nếu mẹ muốn làm gì, mẹ có quyền làm việc ấy. Mẹ sẽ có con ủng hộ. Nếu mẹ cương quyết, và nếu công việc trôi chảy, mẹ sẽ được sự chấp thuận của nó. Nếu không thành công, mẹ hãy rút kinh nghiệm và một ngày nào đó chúng ta sẽ cười một trận – Nhưng sẽ không ai cười hết. Xavier chính chắn và rộng lượng hơn em gái chàng rất xa

Bà cảm ơn chàng rồi rít, họ nói chuyện thêm một lát nữa rồi tắt máy. Bà đi ra ngoài hàng hiên với Liam. Anh đang nhìn ra biển, suy nghĩ. Khi bà ngồi xuống chiếc ghế đu gần anh, anh quay qua bà.

- Sasha, anh xin lỗi. Anh không có ý định gây chuyện rắc rối cho em – Trông Liam rất buồn vì chuyện đã xảy ra

- Anh không gây chuyện rắc rối. Chuyện tự nhiên xảy ra. Không chóng thì chày chúng cũng biết – Những người khác cũng biết. Chỉ có điều đáng tiếc là bà không muốn chuyện tình của họ lộ ra ánh sáng như thế này

Họ lặng lẽ bên nhau cho hết ngày cuối tuần, rồi về lại thành phố vào tối Chúa Nhật. Bà nhiều lần gọi cho Tatianna qua máy điện thoại di động, và lần nào cũng được yêu cầu nhắn lại vào máy nhắn tin. Sasha gọi đến nhà cô, chỉ có máy nhắn tin trả lời. Bà gửi lại tin nhắn, lời lẽ trù mến. Liam không thích bà năn nỉ ỉ ôi như thế, nhưng anh biết bà rất thương mến con

gái. Anh nghĩ Tatianna đáng phải bị đánh đòn, nhưng anh không nói gì với Sasha. Bây giờ cứ để cho bà giải quyết việc nhà

Xavier để lại cho cô em nhiều tin nhắn, cô gọi lại cho anh ở London. Nhưng khi anh nói với cô về chuyện của mẹ họ với Liam, thì cô vẫn ngoan cố, tức giận chàng, vì chàng chấp nhận Liam

- Anh cũng điên như họ! Trời ơi, anh ta nhỏ hơn mẹ cũng đến 20 tuổi. Bà ấy điên hay sao?

- Mẹ không điên đâu, Tati. Mẹ cô đơn. Mẹ chỉ lớn hơn anh ấy 8 hay 9 tuổi thôi – Xavier bình tĩnh, cố lập luận phải trái cho cô hiểu

- Anh ta trông như một thằng con nít!

- Về vài phương diện thì anh ta đúng như thế. Ảnh hành động như con nít. Ảnh là người lớn. Ảnh nói ảnh yêu mẹ. Và anh tin mẹ yêu ảnh. Cho dù chúng ta có muốn hay không, mẹ có quyền sống với bất kỳ người nào mẹ muốn. Anh muốn mẹ sống với anh ta hơn là với những kẻ ngu đần đạo mạo, hay là với kẻ chạy theo tiền bạc

- Thật điên đầu, Xavier à! Có lẽ anh ta chạy theo tiền bạc của mẹ

- Không phải vậy đâu. Anh ta chỉ quan tâm đến nghệ thuật thôi. Ảnh là người tốt, đã lấy vợ 20 năm và có 3 con – Chàng không nói cuộc hôn nhân của họ tan vỡ vì Liam đã ngủ với em vợ – Cô phải tin mẹ trong chuyện này. Có lẽ họ sẽ vượt qua được khó khăn. Họ không làm ai đau khổ hết

- Nêu có ai biết chuyện này, hay bà đi ra ngoài với anh ta, bà sẽ giống như một mụ điên, và chúng ta sẽ ê mặt

- Anh ta đã làm nhiều chuyện tệ hơn thế. Và cô cũng thế – Anh biết những chuyện bí mật của cô, cô có những mối tình bí mật, không muốn mọi người biết đến. Có lẽ Sasha không để lộ chuyện tình của bà với Liam cho mọi người biết. Trái lại, bà đã giữ kín chuyện này, ra Hamptons để trốn tránh mọi người. Nhưng cho dù người ta có tìm ra, thì Liam chẳng có gì đáng cho mọi người khinh chê

- Bà là mẹ chúng ta kia mà! – Tatianna lại nổi tam bành. Cô không nhượng bộ một ly về chuyện này. Khi Tatianna đã quyết định về một

chuyện gì, không có ai lay chuyển được cô. Ít ra cũng trong một thời gian

- Anh có ý kiến như thế này. Hãy để cho mẹ yên, Tati à. Hãy tử tế với mẹ. Bà cần thế. Bà khổ sở vì bố mất. Anh muốn bà được hạnh phúc

- Mẹ không được ở với anh ta – Tatianna tuyên chiến với cả 2, và cô quyết giữ ý kiến ấy. Cô muốn đẩy Liam rời khỏi cuộc đời của mẹ cô, dù kết quả ra sao cũng mặc. Cô quyết cứu mẹ ra khỏi tình trạng khổ sở như hiện tại, và dành mẹ cô lại cho bố cô

2 anh em tranh cãi nhau gần nửa giờ, nhưng Tatianna vẫn không nhượng bộ. Cô nói với Xavier rằng chỉ khi nào Liam đi khỏi cuộc đời của mẹ, cô ta mới yên ổn được. Căn cứ vào cách nói của cô em gái, Xavier tin cô nói thật. Chàng cho đây là một sự xấu hổ. Bây giờ chàng chỉ còn hy vọng là Liam cứng rắn hơn, kiên trì hơn em gái chàng. Chàng biết Tatianna khi đã quyết tâm làm cái gì, cô rất cương quyết.

Chương 14

Sáng thứ 2, khi Sasha đến phòng triển lãm, trông bà phờ phạc, đau khổ. Karen, người quản lý nhận thấy thế, còn Marcie khi đưa cho bà thêm những bài điểm báo viết về buổi trưng bày vào tuần trước, chị đã dịu dàng hỏi bà có được khỏe không

Khi Sasha nhìn chị, mắt bà đăm lẹ. Chị tử tế hỏi

- Bà có sao không? – Tatianna không trả lời bà, và sáng nay người ở văn phòng của cô nói cho bà biết, cô đã đi khỏi rồi. Cô không muốn nói chuyện với bà

- Tôi có chuyện rắc rối với Tatianna vào cuối tuần – Bà nói với người trợ lý. Nhưng bà không thể nói cho chị ta biết cảnh Liam đứng trần truồng nơi ngưỡng cửa, với thanh sắt khều củi trong lò sưởi, trong khi Tatianna mắng nhiếc 2 người. Mỗi lần bà nghĩ đến cảnh ấy, lòng bà thắt lại, và bật khóc. Chuyện xảy ra quá khủng khiếp

- Cô ấy không sao chứ? – Mặc dù Marci có con, không lấy chồng, nhưng chị là người mẹ đảm đang, đây là điểm khiến Sasha thích chị. Không những chị là người giỏi giang trong công việc, mà chị còn là người đáng yêu, tốt, rất tuyệt diệu đối với Sasha

- Tôi không biết. Nó không nói chuyện với tôi. Chúng tôi đã xung đột nhau kịch liệt. Rất tồi tệ, không thể nào nói nên lời cho được – Marcie biết khi Tatianna còn nhỏ, 2 mẹ con thường xung khắc nhau, nhưng trong những năm gần đây, 2 người có vẻ hòa thuận. Mãi cho đến bây giờ

- Cô ấy sẽ vui vẻ trở lại thôi – Marci trấn an bà. Vấn đề là bây giờ Sasha có vui vẻ trở lại không?

- Tôi tin là nó sẽ không vui vẻ lại – Sasha đáp, bà hỉ mũi và lấy khăn lau mắt. Bà học theo thói quen của mẹ bà luôn luôn đem theo khăn tay. Đây là kỷ niệm yêu dấu về mẹ bà. Sasha luôn có khăn trong xách – Chuyện khủng khiếp – Sasha lặp lại. Marcie chắc lười rồi đi rót cho bà tách trà, một ly nước và mấy cái bánh biscuit. Sasha nhìn chị, mỉm cười – Cảm ơn Marcie – Người phụ tá ngần ngừ một lát rồi hỏi Sasha chị có thể giúp gì cho bà được

không. Chị không muốn tọc mạch – Ước gì chị giúp được, nhưng chuyện này chị không giúp được đâu – Sasha đáp, rồi khóc lại to hơn. Marcie không thể ngăn được mình, chị đến ôm ghì bà chủ và là bạn của mình vào lòng

- Tôi tin dù chuyện gì đi nữa thì nó cũng sẽ trôi qua – Marcie nói, gần rơi nước mắt

- Không, chuyện này không trôi qua đâu – Sasha lai hỉ mũi, nước mắt tiếp tục chảy xuống 2 má – Chuyện về Liam – Cuối cùng bà thú thật. Marci bối rối nhìn bà

- Liam à? Anh ấy đã làm gì? – Marcie không thể nghĩ ra. Cô ấy biết anh ta à? – Làm sao anh tham gia vào cuộc xung đột này? – Thật là quá rắc rối

- Nó mới biết vào tối hôm kia. Anh ấy ở với tôi tại Southampton – Sasha đáp, dù chưa nói hết sự việc cho Marcie nghe, nhưng chị đã có vẻ hiểu đại khái sự tình

- Và họ xung đột nhau à?

- Nó gọi tôi và anh ấy đủ thứ tồi tệ trên đời. Đĩ, điếm, đĩ đực, con hoang. Bắt đầu như thế đấy

- Lạy Chúa, chuyện xảy ra thế nào? – Marcie có vẻ sững sốt

Sasha nhìn chị một hồi lâu. Bà tin tưởng chị. Bà đã quen biết chị từ lâu, đã thương yêu chị. Bà chưa muốn nói hết việc này cho ai biết, nhưng bây giờ bà cần có người để tâm sự – Nó bắt gặp chúng tôi ở với nhau ở Southampton. Tôi không biết nó sắp dùng cái nhà đấy. Chúng tôi đang nằm với nhau trên giường. Nó đi vào. Chúng tôi tưởng có kẻ lạ đột nhập vào nhà. Liam nhảy ra khỏi giường, trần truồng, nắm thanh sắt khều củi lò sưởi trên tay, suýt nữa đã đánh vào đầu nó. Sau đó, cảnh mắng nhiếc diễn ra

- Liam à? Liam làm gì trong phòng ngủ của bà? – Marcie có vẻ đờ đẫn, và Sasha cười qua nước mắt

- Trời đất ơi, Marcie, chị nghĩ anh ấy làm gì trên giường của tôi? Tatianna biết quá rõ. Nhất là khi anh ấy đứng trần truồng trước cửa, còn nó thì đi đến với thẳng bồ của nó, rõ ràng nó cũng định làm cái việc như chúng

tôi làm. Và chúng tôi đã làm như thế 6 tháng rồi, hỉ xa nhau một 2 lần trong một thời gian. Tôi nghĩ chuyện này sẽ làm gián đoạn chuyện chúng tôi gặp nhau

- Bà và Liam à? – Marcie trông có vẻ như bị Sasha phang thanh khều củi vào đầu – Bà và Liam à?

- Chuyện tôi và Liam yêu nhau bậy lắm hay sao? – Bà hỏi, trông bà có vẻ đau khổ trở lại. 3 ngày qua, đời bà quá tủi hổ. Bây giờ Marcie sừng sốt khi nghe bà nói. Sasha ân hận vì đã nói cho chị ta biết

- Bậy à? Bà nói đùa hay sao? Nếu tôi kiếm được một anh chàng như thế, tôi sẽ sung sướng biết bao. Anh ấy đẹp tuyệt vời, có tài, và dễ thương. Bà muốn cái gì nữa? Cô ấy muốn gì? Có lẽ cỡ ghen

- Nó không ghen. Nó ghét anh ấy. Nó không thích họa sĩ, nhiều năm rồi nó đã gặp nhiều họa sĩ lập dị, nó nghĩ tất cả họa sĩ đều điên khùng, và nhiều lúc nó đúng thật. Thịnh thoảng anh ấy cũng điên. Nhưng tôi yêu anh ấy, và anh nói anh cũng yêu tôi. Thế rồi bây giờ Tatianna muốn giết anh ta, và có lẽ nó không muốn nói chuyện với tôi nữa

- Đương nhiên cô ấy sẽ nói. Tại sao tôi không nghĩ ra được chuyện này nhỉ? – Marcie nói, chị cảm thấy mình ngu ngốc – Tại sao tôi mù mắt và ngu như thế này?

- Chúng tôi cố giữ bí mật chuyện này cho đến khi tìm ra được giải pháp ổn thỏa. Chuyện này đã tiến triển tốt đẹp từ tháng 4 đến giờ, nhưng chỉ mới 3 tháng thôi

- Bà sợ cái gì? – Marcie nhẹ nhàng hỏi. Trước đây Sasha thường nói cho chị biết những chuyện riêng tư của mình, và chị luôn luôn khuyên nhủ bà những lời khuyên khôn ngoan

- Chị đùa hay sao? Anh ta như đứa trẻ 12 tuổi. Tôi giống mẹ anh ấy. Tôi không muốn làm mẹ ai hết ngoài mẹ của các con tôi

- Thứ nhất, bà không giống mẹ anh ấy, thậm chí bà không đủ già để làm mẹ của Xavier và Tatianna. Thứ 2, tất cả đàn ông đều trẻ con, và tất cả đàn

bà trên thế gian rồi cuộc đời làm mẹ họ. Nếu bà không làm thế, họ sẽ chạy theo người nào có thể làm mẹ họ

- Làm mẹ một đứa bé 12 tuổi nữa ư? Tôi không muốn yêu người đàn ông mà 10 năm nữa anh ta sẽ chạy theo cô gái 20 tuổi. Chuyện có thể xảy ra như thế

- Anh ta nghĩ như thế à? – Marcie có vẻ lo lắng

- Ai biết được? Tôi không nghĩ như thế. Anh ấy lấy vợ đã 20 năm, rồi hành động ngu ngốc để làm vỡ cuộc hôn nhân. Anh lại còn vô trách nhiệm nữa... ngoài ra. Anh là họa sĩ điên – Mặc dù gần đây ít đi, – Tôi không tin là mình sẽ yêu một người trẻ hơn tôi 9 tuổi, và là một trong những họa sĩ của tôi. Chuyện này như là sự trừng phạt xứng đáng, hay là sự mĩa mai của Chúa, hay là trò đùa của ông Trời. Tôi đã sống cuộc đời đáng kính của Arthur, rồi bây giờ tôi yêu một cậu bé lớn trước tuổi, toàn bộ cuộc đời tôi bị đảo ngược. Chắc Tatianna sẽ không nói chuyện với tôi nữa

- Nếu cô ấy không nói, tôi sẽ phết vào đít cô ấy cho bà. Cô ta sẽ hết giận. Có lẽ cảnh tượng diễn ra làm cho cô ấy bị sốc mạnh thôi. Mọi người đứng trước hoàn cảnh ấy ai cũng kinh ngạc hết – Sasha nhìn bạn, mỉm cười chua xót. Bà không ngờ chị ta nói những lời tốt đẹp như thế

- Cả 2 chúng tôi đứng trần truồng, Liam nắm thanh sắt khều củi, còn nó thì chửi vào mặt chúng tôi và thẳng bờ của nó như muốn độn thổ. Ai trách anh ta được? Tôi tát tai nó, nó tát tôi lại. Trước đây chưa bao giờ tôi đánh nó, và sẽ không bao giờ tôi đánh lại. Cảnh tượng như rút ra từ một bộ phim ba lớp. Theo nó thì tôi đã ngủ trên giường của bố nó với người tình còn trẻ. Cả 2 chúng tôi đều trần truồng. Lạy Chúa, Marcie, chuyện này sẽ đưa đến hậu quả tồi tệ phải không?

- Không nhiều đâu! – Marcie đáp với nụ cười trên môi – Nhưng bà hãy nghĩ trường hợp ấy như thế này. Anh ta có thể là một thằng cha già, mập, hói, xấu xí, quá tuổi thanh xuân, rồi bà nghĩ đến trường hợp anh ta như thế mà đứng trần truồng, cầm thanh sắt. Khi ấy bà thấy thế nào? Nếu bà hỏi tôi, tôi xin trả lời bà là người quá may mắn mới được anh ta yêu. Đây nhé, bà

độc thân chỉ với một thời gian ngắn. Còn tôi độc thân cả đời, không phải vì tôi thích sống độc thân, mà không có ai để tôi yêu. Tôi chỉ gặp những thằng cha ly dị vợ phải trả tiền trợ cấp, khiến cho họ tức giận đàn bà. Rồi những anh chàng vợ chết, đi tìm ngu với các góa phụ, và các bà này tin rằng vợ cũ của họ đều tốt, mà không ngờ rằng khi họ còn sống họ ghét cay ghét đắng chồng. Rồi có những kẻ thật đáng sợ như say sưa, nghiện ngập ma túy, những thằng cha ti tiện, lạm dụng, những kẻ ghét đàn bà, những thằng cha âm thầm đồng tính luyến ái, lại có những thằng đồng tính luyến ái công khai muốn mặc áo đầm. Lại có những kẻ thật đáng chán không đáng giá một đồng xu, những thằng hôi hám, xấu xí, vô tư cách, những lão uống viagra vẫn không nhúc nhích. Trong 10 năm nữa tôi cũng không thể tìm ra được người đáng yêu, và 3 năm nữa tôi không ăn nằm với ai. Đã từ lâu tôi không nghĩ đến chuyện yêu những anh chàng tôi ngủ với họ hay là được họ yêu tôi. Vì nếu tôi tuân thủ theo nguyên tắc của tôi, mà nguyên tắc này rất quan trọng đối với tôi, thì chắc chắn là tôi sẽ không ăn nằm với ai, không thể ăn nằm với ai. Tôi tin chắc là như thế. Cho nên có phải bà lo sợ khi yêu một người có tài, đẹp rục rỡ, nhỏ hơn bà 9 tuổi và yêu bà tha thiết hay không? Hãy biểu Tatianna im mồm về chuyện này, và quên đi. Nếu bà không nói, tôi sẽ nói cho

Đúng là một bài diễn văn, và Sasha nghĩ nó xuất phát từ tấm lòng thành. Marcie là người kỳ diệu, không đẹp nhưng dễ thương, ăn mặc lịch sự, nặng quá cỡ chừng 5 ký rưỡi, nhưng không cao, người ta sẽ quên hết. Chị ta thông minh, có học, được trả lương cao, và là một trong những người dễ thương nhất của Sasha. Bà còn biết lâu nay Marcie không có người đàn ông nào sống chung với chị. Chị không có gì sai sót, chỉ có điều là chị không tìm ra người vừa ý. Và cũng không ai muốn chọn chị làm bạn trăm năm. Cả 2 đều biết có nhiều phụ nữ như thế trong xã hội, trong mọi giai cấp xã hội, và trong mọi lứa tuổi. Hình như người ta khó tìm ra người vừa ý, cho nên máy tính đảm trách vai trò làm người môi giới cho họ gặp nhau, và quả việc này rất hấp dẫn. Sasha đã nhiều lần thúc chị dùng máy tính để tìm bạn trăm năm, nhưng chị lo sợ. Sasha không nghĩ là chị sai lầm. Gặp gỡ người lạ

trên Internet đối với chị xem có vẻ nguy hiểm quá. Điều chị nói với Sasha thật hợp lý, và Sasha biết chị nói với ý tốt. Chị tin rằng Sasha là người may mắn nhất trên đời có Liam, và anh là người may mắn nhất khi có bà. Nếu Tatianna không thích, thì cô ta thật là người quá bậy. Khi Marcie nghe Tatianna sỉ nhục mẹ mình, chị rất tức giận

- Chi nghĩ là tôi lớn hơn anh ấy 9 tuổi không sao à? – Sasha thận trọng hỏi, vẫn còn vẻ rụt rè. Bà rất mừng khi biết Marcie đồng ý việc của bà

- Trời đất ơi, anh ấy không phải 22 tuổi. Anh ta hợp pháp, đã lớn. Anh có con. Anh và bà trông như bằng tuổi nhau. Vả lại, bây giờ có rất nhiều người như thế, vợ lớn tuổi hơn chồng. Sau mức tuổi nào đó, vấn đề này không còn quan trọng. Bà đã có cuộc hôn nhân đáng kính trọng, bà đã có con. Cách đây 25 năm, bà đâu gặp trường hợp như thế này, việc bà cần là có người nào đấy để vui chơi với họ, có người xử sự đúng đắn với bà, có người có cùng chí hướng, cùng quan điểm, thế thôi. Và có lẽ 2 người hợp nhau. Nếu bà không muốn, thì chắc 2 người không ở với nhau được một phút, không sống chung được với nhau. Đẳng này bà sống chung được với anh, tức là bà muốn rồi. 2 người có đời sống riêng, có bạn bè riêng, nhưng vẫn có lúc sống chung, chia sẻ bạn bè chung. Tôi thấy như thế là quá tuyệt. Này nhé, nếu bà không muốn anh ấy, tôi sẽ lấy anh. Anh chỉ nhỏ hơn tôi 3 tuổi. Tôi sẽ rất sung sướng khi đi chơi với anh, mặc ai chê bai gì cứ chê. Thật vậy, tôi sẽ rất sung sướng – Sasha hết khóc khi nghe Marcie nói. Bà cười. Marcie đã làm cho bà cảm thấy mọi việc đều tốt đẹp, và sẽ tốt đẹp. Lời chị ta nói làm cho bà nhận ra rằng bà thật may mắn mới có Liam, và chuyện bà yêu anh sẽ không làm cho nhiều người quá kinh ngạc. Lời Marcie nói thật có ý nghĩa. Đẹp sang một bên chuyện cách biệt 9 tuổi. Nếu anh là họa sĩ điên, bà có thể giải quyết được vấn đề này, ngoài ra, những ngày gần đây, anh ấy đã xử sự rất tốt

- Còn với Tatianna tôi phải làm gì? – Sasha hỏi, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị

- Không làm gì hết. Cứ để cho cô ấy bình tĩnh trở lại. Cô ấy cảm thấy bà phản bội cô. Bà biết cô ấy rất tôn thờ bố mình. Cô nghĩ là ông đi trên nước

được. Ông ấy tuyệt vời thật đấy, nhưng chúng ta hãy nhìn vào thực tế, Sasha à, ông ấy chết rồi, buồn thật đấy, nhưng không trở về được nữa. Tôi có cảm giác ông sẽ rất vui khi thấy bà hạnh phúc, nếu bà được hạnh phúc. Ông là người dễ thương nhất trần gian. Tôi tin ông không muốn bà cô đơn. Tatianna phải biết điều và quên chuyện này đi mới phải. Cứ để cho cô ấy một thời gian, cô ấy sẽ quên. Cô không thể kéo dài mãi cuộc xung đột này- Nhưng Sasha nghĩ rằng cô ta có thể bướng bỉnh, lòng trung thành của cô với bố có thể mù quáng, mãnh liệt và vô bờ. Như lúc cô còn tuổi thiếu niên. Và bây giờ ông mất rồi, cô còn yêu ông nhiều ơn nữa. Thái độ của cô ta là cứ xem như ông còn sống. Nhưng để cho cô một thời gian không phải là một ý kiến dở

- Tôi đã gọi cho nó rất nhiều tin nhắn. Nhưng nó không hồi âm, không gọi cho tôi

- Vậy thì cứ để yên thế. Cô ta sẽ thấy ân hận vì những lời mình đã nói. Cô ta phải ân hận thôi. Làm sao Liam vượt qua sự thử thách này?

- Rất tội! – Sasha đáp – Anh ấy rất thông cảm về việc này. Anh gọi Xavier, và nó gọi cho chúng tôi ào sáng Chúa Nhật. Nó hết sức dịu dàng với 2 chúng tôi. Nó quý Liam, 2 người là bạn, vì thế tôi mới gặp được anh ấy. Nó đang cố gắng trấn an Tatianna. Còn Liam thì rất cay cú Tatianna, bởi thế mà bây giờ tình hình phức tạp thêm. Chắc anh đã bị một cú sốc thật mạnh giáng vào người

- Nên cư xử tử tế với anh ấy, thế nào anh cũng trở lại bình thường – Nửa giờ sau, sau khi họ đã nói chuyện xong, Liam đi vào văn phòng bà. Khi Marcie thấy anh đi qua trước bàn làm việc của mình, chị nhìn anh và cười chào. Chị muốn anh cảm thấy được mọi người ở đây niềm nở. Anh đã trải qua những ngày cuối tuần gay gắt

- Chào Liam – Marcie nói, vẫy tay chào thân thiện. Anh cười lại, vẻ biết ơn

- Chào Marcie! – Anh đáp rồi đi vào văn phòng Sasha và đóng cửa lại, vẻ lo lắng. Anh đến hôn bà rồi hỏi – Công việc hôm nay ra sao?

- Tốt! Bà không nói gì về việc bà đã nói chuyện với Marcie. Đây chỉ là chuyện đàn bà, nhưng đã có công dụng trấn an bà rất nhiều

- Em có nghe tin gì của Tatianna không? – Anh lo về chuyện này suốt ngày, trong khi đi chơi với bạn ở Tribeca

- Không. Chắc em để một thời gian cho nó bình tĩnh trở lại

- Ý kiến rất hay – Anh mừng thấy Sasha có hành động hợp lý. Bà trông có vẻ bình tĩnh nhiều so với sáng nay – Anh có mua vé đi xem dã cầu vào tối nay. Em có muốn đi không? – Anh muốn làm cho bà cảm thấy yên ổn, nên anh nghĩ đến chuyện cần phải cho bà giải trí

- Tuyệt! – Bà nhìn anh và cười. Bà muốn đi xem ciné, hay là đi ăn tối với anh đâu đó vắng lặng, hay thậm chí ồn ào như nhà hàng Goulue cũng được. Nhưng bà biết anh rất thích xem dã cầu, và bà sung sướng khi làm theo sở thích của anh. Sau khi đã nói chuyện với Marcie, bà mừng hơn bao giờ hết khi ở với anh, có anh trong cuộc đời

Với tuổi 49, bà biết rằng có rất ít đàn ông hợp với bà, nhiều phụ nữ đã nói với bà như thế. Đàn ông theo sự miêu tả của Marcie, hay là cảnh thiếu đàn ông, nghe có vẻ tức cười, nhưng thực tế là thế. Liam là người tuyệt vời, tìm ra một người như anh như mò kim đáy bể, cho nên bà tiếp tục yêu anh cho dù con gái bà thích hay không.

Chương 15

Liam và Sasha nghỉ cuối tuần vào dịp lễ 4 tháng 7 tại Southampton. Ngày nào trời cũng nắng nóng. Họ nấu nướng, đi ăn tối ở ngoài, nằm trên bãi biển, bơi lội, và vào ngày mùng 4 họ được mời đi dự tiệc vào buổi tối. Nó là buổi tiệc ăn thịt nướng giữa trời do người quen nhưng không thân bà tổ chức, và cả 2 đều nghĩ chắc buổi tiệc sẽ vui. Họ nhận lời, và họ đi vào lúc 6 giờ tối hôm đó, mặc quần jeans, áo thun tròn đầu và đi sandals, như giấy mời đã ghi. Họ mua cho 2 người những chiếc khăn có hoa màu đỏ, trắng và xanh, rồi buộc quanh cổ. Khi họ ra đi, Liam nhìn Sasha cười với bà. Anh nói chưa bao giờ anh được sung sướng như thế này

- Bây giờ trong 2 ta như cặp song sinh – Anh nói, nghe thật tức cười. Anh tóc vàng còn bà tóc đen, anh cao lớn, bà nhỏ bé, và bà bắt đầu quên sự khác biệt tuổi tác của họ. Marcie và Xavier đã giúp bà rất nhiều, bằng lòng việc làm của bà, ủng hộ bà. Bà không nghe tin gì của Tatianna từ bữa chạm trán khủng khiếp tại Southampton vào tuần trước. Sasha vẫn để cho cô có thời gian bình tĩnh trở lại

Có 200 người đi dự tiệc, bữa tiệc thịt nướng thịnh soạn, dọn trên những chiếc bàn dài, nhiều vũ công mời đến để giúp vui, và trong một chiếc lều, nhiều trò chơi dành cho buổi lễ hội. Mọi người đều vui chơi thỏa thích, họ cũng vậy

Họ ngồi bên cạnh nhau trên một khúc gỗ, ăn thịt bò băm viên và xúc xích nóng với bánh mì. Khi ấy, lần đầu tiên Sasha thấy Liam hơi say, không say lắm, nhưng cũng đủ để mất bình tĩnh. Ăn tiệc được nửa chừng, anh nói nóng, rồi cởi áo chemise ném vào lửa, nhìn Sasha toét miệng cười. Thằng bé ngỗ nghịch trong anh xuất hiện, và đêm càng khuya nó càng tệ hơn. Rất tệ. Bà cố đưa anh về nhà, nhưng anh nhất quyết nói muốn ở lại để mua vui. Khi ấy anh đã quá say nên không nhận thấy bà đã hết vui. Anh đã uống rượu rum nặng, rồi chuyển sang bia và rượu vang trong suốt bữa ăn. Sau đó có người đề nghị anh uống một ly Mojito, bà hoảng hốt thấy anh uống luôn một hơi 3 ly. Rồi anh say khướt. Bậy cho bà là bà không say mà tỉnh queo, và cảm thấy buồn khi thấy anh quá say. Anh đã quá vui mà quá chén

Rồi đoàn vũ công hiện ra. Anh liền bước ra sàn nhảy, chụp một cô, dĩ nhiên là cô trẻ nhất và đẹp nhất, rồi nhảy một vũ điệu rất khêu gợi dục tình, và cô vũ công mở dây kéo quần jeans của anh ra. Sau đó không làm điều gì bậy bạ nữa, nhưng thế cũng đủ cho Sasha rồi. Bà thấy nhiều người xung quanh bà có vẻ vui thích và bất bình. Khi anh quay lại với bà, anh kéo dây kéo quần jeans lại, hôn mạnh lên môi bà trước mặt mọi người, rồi đưa tay ôm lấy hông bà. Hành động của anh khiến mọi người đâm ra thắc mắc, không biết mối liên hệ giữa 2 người là như thế nào. Trước đó bà giới thiệu với họ anh là một trong những họa sĩ của bà từ London đến

- Chuyện gì thế, em bé? – Anh hỏi, mắt lơ mơ, lưỡi líu giọng. Bà muốn giết chết anh, nhưng việc bà muốn làm ngay là ra về. Hình ảnh cô gái đã khiêu vũ với anh không biến mất khỏi óc bà, cô ta có vẻ còn vị thành niên, có lẽ không quá 20 tuổi, nhỏ hơn con gái bà

- Tôi muốn về nhà, Liam – Bà bình tĩnh đáp. Bà không muốn nổi nóng với anh, nhưng bà không muốn ở lại nữa. Anh đã mất bình tĩnh, đã quá say rồi. Anh gọt cái mở nút chai đến. Khi người hầu đem đến, bà lấy cất đi

- Em làm gì thế? – Anh hỏi bà, cố giành lại cái mở chai. Những người hầu bàn biết chuyện không hay sẽ xảy ra, nên anh ta để cái mở nút chai lên khay và bỏ đi

- Anh đã uống quá nhiều rồi. Bây giờ phải về thôi

- Bà không thể biểu tôi phải làm gì – Anh đáp, đứng loạng choạng trước mặt bà. Anh gằn ngả vào vòng tay bà, rồi cố giữ bình tĩnh. Bà nhìn anh với ánh mắt nghiêm nghị nhưng vẫn không khiến cho anh chịu ra về. Anh đan vui thích – Tôi không phải là con bà – Anh nói, quàng một cánh tay quanh vai bà

- Vậy thì đừng hành động như con tôi – Bà đáp nho nhỏ. Anh xử sự như một thiếu niên phạm pháp, hay ít nhất cũng như một người say

- Bà không thể điều khiển được tôi – Anh lặp lại, bà gậy đầu. Còn những người xung quanh nhìn 2 người, rồi quay mắt đi chỗ khác. Bà nghe một

người nói rằng Liam sẽ say cho đến ngày mai, một người khác cất tiếng cười. Họ là bạn của Arthur. Không làm sao tránh khỏi việc này

- Liam, tôi mệt quá, tôi muốn về nhà! – Bà nói, cầu khẩn anh

- Vậy thì ngủ đi một chút. Bà cứ đợi ngoài xe. Tôi muốn dự tiệc. Tôi đang vui quá trời – Anh lại lảo đảo đi tới trước, bà hoảng hốt thấy anh biến mất trong đám đông. Bà lại đi tìm anh, thấy anh ngồi trên con ngựa, 2 chân giang 2 bên. Họ dùng con ngựa để kéo xe cỏ khô. Con ngựa trở chứng, người điều khiển ngựa yêu cầu anh xuống, nhưng không thành công. Anh làm cản trở công việc của anh ta, và mọi người quanh đây nhìn anh. Cuối cùng 3 người trong đám nhân viên chuyên chở thực phẩm và chủ nhà cùng nhau ra sức kéo anh xuống. Anh không ngót thúc chân vào hông ngựa miệng la bai bai – Tiến lên! Tiến lên!

- Chủ nhà giúp bà đưa anh ra xe. Anh bất tỉnh ở chỗ ngồi trước xe, và bà lái xe về nhà. Khi về đến nhà, bà không thể đánh thức anh dậy được, nên đành để cho anh ngủ trong xe. 7 giờ sáng mai, bà thấy anh chui vào giường bà. Khi bà dậy lúc 9 giờ, anh vẫn ngủ như chết. Mãi đến 12 giờ trưa anh mới xuống dưới nhà, đeo kính râm, than phiền trời nắng quá chói chang. Bà ngồi trong bếp đọc báo, không nói gì, trong khi anh rót cho mình một tách cafe đậm. Mấy phút sau, anh đến ngồi bên cạnh bà. Bà nhìn anh, chào buổi sáng. Giọng bà lạnh lùng

- Buổi tiệc đêm qua quá vui – Anh nói, mắt nhìn bà, cố giữ giọng nói tự nhiên – Chắc hôm qua anh uống nhiều, vì hôm nay vẫn còn ngâ ngâ – Anh cười. Bà không cười

- Phải, anh uống quá nhiều – Bà đáp

- Tình hình tôi tệ ra sao? – Anh thận trọng hỏi. Anh không nhớ những chuyện đã xảy ra tối qua

- Rất tệ – Bà đáp, kể ra một loạt hành động của anh. Trong số hành động này, hành động đáng kể nhất là anh ôm sau hông bà, việc này đã phá tan sự che giấu về mối liên hệ giữa họ. Họ tuyên bố với mọi người họ là bạn bè chứ không phải tình nhân – Việc mà tôi thích nhất là việc anh cưỡi ngựa.

Trông anh hết sức duyên dáng, làm cho cả ngựa và con nít sợ hãi. Anh chơi trò cao bồi, miệng la "tiến lên! tiến lên!". Tôi nghĩ mọi người từ đây đến Chicago đều nghe – Bà không vui, anh cũng không. Anh không muốn bị bà đối xử như một đứa con nít, bị bà khiển trách. Anh là người lớn, có thể làm bất cứ điều gì anh muốn. Anh nói với Sasha rằng anh đã xử sự nghiêm trang trong một thời gian lâu. Anh cần xả hơi một chút

- Anh đã nói rồi, Sasha. Em không thể kiềm chế được anh. Gia đình anh đã cố kiềm chế anh mà không được. Anh sẽ không cho em làm việc ấy đối với anh. Mọi người thỉnh thoảng cần phải xoa tóc xuống một bữa, cho nên nếu anh có phóng túng một hôm, anh cũng chẳng cần! – Anh cực lực biện hộ cho mình và cảm thấy cóc cần đời

- Anh làm cho em bối rối – Bà nói, mắt nhìn anh. Anh bắt đầu đẩy tình thế đến chỗ không thể trở lại được và hành động này đang tiến hành khá tốt. Bà muốn nắm tay anh đi vào thế giới của anh, thậm chí vào thế giới của bà, nhưng nếu anh cứ như thế này, và tuyên bố anh có quyền tự do hoàn toàn vì anh là họa sĩ, thì không được. Nếu anh không muốn bị kiềm chế, thì anh phải biết tự kiềm chế mình – Nếu anh hành động như thế thì em sẽ không đi với anh – Bà buồn bã nói, thậm chí còn quá chán nản vì anh không tỏ ra ân hận một chút nào

- Vậy thì đừng đi! – Liam đáp, giọng gầy hấn – Em nói thật giống như bố anh, anh sẽ không chấp nhận yêu cầu ba lớp đó của em. Em không thể trừng phạt anh, để anh ở nhà vì anh đã uống vài ly rượu trong bữa tiệc

- Anh uống hàng tá cái vài ấy. Và chắc anh biết mọi người trong bữa tiệc khi nhìn chúng ta đều nghĩ rằng chúng ta đã dan díu nhau

- Anh chán chuyện giữ bí mật này rồi – Trong thời gian một tháng anh ở tại New York, chuyện họ yêu nhau càng ngày càng lộ ra ngoài. Bernard biết trước nhất. Rồi Marcie, Tatianna và Xavier. Chỉ có Chúa mới biết có bao nhiêu người nghi ngờ. Nếu anh tiếp tục cư xử nghiêm túc, bà sẽ để cho mọi người biết chuyện họ yêu nhau. Nhưng nếu anh hành động như thế này thì không được

- Vậy thì anh hành động như người lớn, khi ấy chúng ta sẽ không giữ bí mật chuyện tình của chúng ta

- Nếu em yêu anh, chắc em sẽ không muốn giữ chuyện của chúng ta – Anh nói như đứa bé bị chạm tự ái. Và quả thật anh cảm thấy như thế. Anh muốn bà chấp nhận, muốn bà tự hào vì anh, chứ không xấu hổ

- Em yêu anh chứ, nhưng em không muốn để cho anh làm trò cười cho thiên hạ. Việc cách biệt tuổi tác đã là vấn đề đáng buồn cho em rồi. Em cần có thời gian để quen với vấn đề này. Anh cần có thời gian để trưởng thành

- Trời đất ơi, Sasha, 9 tuổi chẳng có ý nghĩa gì! Đẹp vấn đề ấy đi. Anh sẽ trưởng thành. Anh là họa sĩ, là người có tinh thần tự do. Anh không muốn luyện tập như con chó trong rạp xiếc, cho nên em phải làm cho bạn bè em nể trọng anh và làm cho con gái em biết điều. Hoặc là em yêu anh như anh yêu em, hoặc là em đừng yêu nữa

- Có phải đây là vấn đề ta cần đề cập đến hay không? Chuyện về Tatianna phải không? Liam này, nó cần thời gian để bình tĩnh. Đây là cú sốc quá lớn cho nó. Nó tin là em đã phản bội bố nó. Nó thương mến ông ấy. Chuyện xảy ra là một cú đấm trời giáng vào nó. Còn hành động của anh tại các bữa tiệc thì quá man rợ, sẽ khiến cho mọi người tin rằng mối liên hệ của chúng ta khó thành công, ít ra là đối với em – Anh không đáp lại lời nào, mà bỏ ra khỏi nhà bếp rồi đóng mạnh cửa lại. Từ cửa sổ phòng khách, bà nhìn thấy anh đi xuống bãi biển. Cả 2 đều buồn. Cảnh tượng đêm qua thật là khủng khiếp. Ngày mai cả 2 đều về lại châu Âu, bà về Paris, còn anh về London, đây là chuyện buồn nhất. Nếu ngày cuối cùng này mà họ cứ tiếp tục cãi cọ nhau, thì họ sẽ không có thì giờ để hàn gắn sự đổ vỡ và bắt lại nhịp cầu thông cảm

Tối đó khi lái xe về thành phố, anh vẫn còn hờn dỗi. Khi bà đề nghị nấu bữa tối cho anh, anh nói không đói. Bà nghĩ đêm qua anh uống quá nhiều, nên có lẽ anh không đói. Nhưng khi bà làm cho anh mì sợi để ăn, anh bèn vui vẻ trở lại

- Anh xin lỗi đêm qua anh đã hành động như một con lừa. Thật ngu ngốc. Anh không quen lối sống gò bó, gánh nhiều trách nhiệm trên vai. Anh không muốn phải làm như mọi người, để được em và mọi người chấp nhận. Anh muốn anh là anh, muốn em yêu anh theo cách anh yêu. Quý thật. Sasha, thỉnh thoảng anh muốn cùng uống chai bia với người gác cổng. Anh ta có vẻ dễ thương

- Em biết anh ta dễ thương. Em xin lỗi, cuộc sống của em đối với anh quá gò bó – Trông bà buồn bã khi nói thế. Đây là vấn đề bà cảm thấy lo sợ ngay từ đầu, vấn đề anh lo bị bà "kiềm chế". Anh cho là bất cứ điều gì người ta mong đợi anh phải tuân thủ hay phải sống theo nếp sống của mọi người, đều là hình thức kiềm chế của anh. Nhưng bà phải sống theo nếp sống của xã hội. Bà không thể làm bất cứ điều gì bà muốn. Và nếu anh sống với bà, thì anh cũng không thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Anh thấy sống như thế rất khó cho anh, đúng như điều bà lo sợ. Có lẽ cuối cùng chuyện họ sống với nhau không thể nào thực hiện được – Liam, em không biết nói sao. Em không muốn làm anh đau khổ. Nhưng anh không thể nổi điên bất cứ khi nào anh muốn – May thay chuyện vừa xảy ra đêm hôm qua là lần duy nhất, nhưng cũng là chuyện lớn nhất cho cả 2 người. Anh đang cố chứng minh luận điểm của mình. Sở dĩ anh làm thế là vì mất bình tĩnh, vì quá vui

- Khi chúng ta về rồi, tình thế sẽ ra sao? – Anh hỏi, có vẻ lo lắng

Anh không muốn mất bà vì thái độ của anh tối qua. Nhưng anh không muốn bà bảo anh phải hành động như thế nào. Anh muốn bà yêu anh vô điều kiện, phải chấp nhận anh, và phải nói thế với anh. Nhưng thỉnh thoảng việc như thế rất khó thực hiện giữa người lớn, nhất là khi làm thế thì phải trả cái giá quá đắt. Theo ý bà, giá đó rất đắt. Đây là việc tiến thoái lưỡng nan cho cả 2 người, một việc rất khó xử. Để chứng minh mình yêu anh, bà phải liều mạng thôi. Nếu cuối cùng việc không thành, người đời sẽ cười bà mãi, hay bà nghĩ như thế. Chuyện này làm cho bà rất bối rối. Bà cứ muốn giữ kín chuyện tình của họ cho đến khi họ tìm ra giải pháp tốt đẹp. Cuộc sống gò bó khiến cho anh nổi điên, làm chạm tự ái của anh rất nặng nề. Nếu

họ ở với nhau, anh muốn được hoàn toàn tự do sống theo ý thích của mình. Còn bà thì muốn anh phải trưởng thành. Đây là điều anh không muốn làm, không bao giờ muốn. Và điều đáng nói nhất là bà sợ phản ứng của con gái bà đối với anh. Điều hiển nhiên là Tatianna và Liam đã xung khắc nhau từ đầu

- Em sẽ làm việc tại Paris cho hết tháng 7 – Bà đáp, trả lời câu hỏi của anh về việc khi họ đã quay về – Anh có thể đến với em bất cứ lúc nào anh muốn. Vào đầu tháng 8 em sẽ đi với các con em

- Rồi sao nữa? – Anh hỏi. Trông bà có vẻ thần thờ, bà không biết anh nói gì

- Chuyện gì đã xảy ra khi em đi với các con em?

- Em đã nói rồi. Chúng tôi sẽ đi St. Tropez, em sẽ thuê một chiếc du thuyền. Em sẽ đi 3 tuần. Sau đó nếu anh muốn, chúng ta có thể đi đâu đó. Đến tháng 9 em phải về lại New York khoảng một tuần. Nếu anh thích anh có thể đi với em. Nhưng có lẽ anh nên chuẩn bị công việc cho ngày triển lãm tranh của anh – Bà nói như mẹ anh và là người đại diện của anh, thỉnh thoảng bà đóng vai trò ấy với anh thay vì là người yêu của anh

- Khi em đi với các con em thì anh như thế nào? Anh có đến chơi được không? – Anh hỏi, trông anh có vẻ vừa đau khổ, vừa gầy hấn. Họ đã nói đến chuyện anh sẽ đến thuyền chơi với bà ít ngày, vì có Xavier đi trên thuyền. Liam có thể lấy cơ đến chơi với bạn, nhưng đó là chuyện trước khi đổ vỡ, còn bây giờ thì không được rồi

Nếu không có việc Tatianna thấy họ trần truồng với nhau trong phòng, thì có thể được. Cả 2 con của bà đều biết anh là ai, vai trò của anh trong đời của bà là gì rồi

- Liam, sau chuyện xảy ra với Tatianna, anh không thể đến chơi với mẹ con em được đâu. Ta cần phải có thời gian cho mọi người bình tĩnh lại cái đã

- Sasha vẫn không nói chuyện được với cô ấy. Tatianna vẫn từ chối không nhận hay trả lời điện thoại của bà gọi đến. Bà đã gửi thư đến cho cô, hy

vọng sẽ làm lành với cô. Chưa nghe được tin gì của cô ấy

Bà nghĩ giữa 2 mẹ con vẫn còn xung khắc với nhau. Xavier cũng không khác gì bà. Sasha đã nói chuyện nhiều lần với anh. Anh vẫn tin thế nào Tatianna cũng bình tĩnh, nhưng chưa biết đến khi nào. Anh nói cô ấy trẻ con, bướng bỉnh, và đã lên án cô là đứa con được nuông chiều, hư hỏng. Vì thế mà bây giờ cô giận anh luôn

- Có lẽ em cần phải cứng rắn với cô ấy, phải nói cho cô ấy biết phải trái – Liam nói, vẻ bức tức. Anh giận con gái của bà, bà không trách anh. Nhưng bà không muốn vì anh mà bà phải xa con mãi mãi

- Trước hết em cần phải nói chuyện với nó, rồi sau đó mới nói chuyện phải trái với nó được

- Em sẽ làm như thế chứ, em có muốn ủng hộ anh hay là em cứ nuông chiều cô ta để cô xem thường anh?

- Liam, thế là không công bằng – Sasha nói, nước mắt rơm rớm chảy ra

- Nó là con em, em không muốn bỏ nó vì chuyện này. Em cần phải làm lành với nó trước hết. Và chúng ta cần xem chuyện này tiến hành ra sao. Nếu tình hình xảy ra tốt, em sẽ nói cho nó biết chuyện của chúng ta. Nhưng em không chắc chuyện sẽ xảy ra thuận lợi

- Anh biết rõ chuyện sẽ như thế, nhưng không muốn xác nhận với bà

- Em muốn anh phải van nài cầu khẩn em trong bao lâu? Anh nói và đứng dậy, nhìn bà. Bà ngược mắt nhìn anh

- Anh không van nài cầu khẩn. Chúng ta cố để xem thử chuyện này có thành công không mà thôi. Giữa chúng ta có rất nhiều sự khác biệt. Có nhiều điểm không hợp nhau

- Anh nghĩ đúng thế – Anh nói rồi đi ra khỏi nhà bếp. Anh thu xếp đồ đạc vào túi xách để ở phòng khách, còn bà thu xếp đồ đạc của mình trong phòng ngủ. Bà phân vân không biết tối nay anh có ngủ với bà không, và bà sung sướng khi được anh vào ngủ. Họ không làm tình, chỉ ôm nhau nằm. Sasha ngủ, còn Liam nằm thao thức cả đêm, nhìn lên trần nhà, lòng buồn khó tả. Anh đau đớn vì bà không muốn ủng hộ anh, hay là bảo vệ anh

chống lại Tatianna. Vào tháng 4, anh đã hứa với bà rằng anh sẽ giữ bí mật chuyện tình của họ trong một thời gian. Nhưng khi anh hứa, anh không nghĩ đến chuyện làm thế sẽ khiến cho anh đau đớn biết bao. Đêm đó khi nằm thao thức nghĩ đến chuyện này, lòng anh buồn phiền khôn xiết.

Chương 16

Sasha và Liam bay về châu Âu riêng lẻ, bà về Paris, anh về London. Họ về đến nơi gần như một lúc, và tối đó bà gọi anh. Anh có vẻ thần thờ. Họ nói chuyện một lát, anh hứa cuối tuần đó anh sẽ đến Paris. Bà phân vân không biết anh có điên không. Bây giờ anh có vẻ đau khổ vì bà. Tatianna đã làm cho anh đau đớn, và cuộc tình gặp cảnh không hay. Cô ta còn làm cho mẹ cô đau đớn. Nhưng Sasha không muốn gây sự với cô vì Liam. Tatianna là con gái bà, cô ta có quyền đòi hỏi bà phải yêu cô ta vô điều kiện. Liam không có

Tuần đó anh ăn tối với Xavier, thảo luận về vấn đề này với chàng, nhưng Xavier đã có thời thơ ấu và thanh niên dễ chịu hơn anh. Chàng đã có bố mẹ kỳ diệu mà chàng biết là rất thương yêu chàng. Liam không có, anh có nhiều vết thương lòng không bao giờ phai mờ. Bây giờ những vết thương này đã bắt Sasha phải trả giá, cũng như bất cứ những gì bà chịu đựng trong lúc thiếu thời đều bắt anh trả giá vậy. Sự chênh lệch về tuổi tác và nếp sống khác nhau của họ đã làm cho mối tình của họ càng khó khăn hơn. Sasha bị phân vân, không biết tình yêu của họ có đi đến đâu được không. Bà muốn mối tình của họ có kết quả tốt, nhưng nếu bà phải liên minh với anh để chống lại con gái thì không được. Đối với bà, nếu làm thế để yêu anh thì quả thật bà phải trả một giá quá đắt

Tối thứ 6 anh lái xe đi Paris, họ ở với nhau ngày cuối tuần êm ả. Anh ở lại chơi vào ngày 14 tháng 7, 2 người đi xem duyệt binh ở Quảng trường Champs Elysees. Anh nói cảnh diễu hành thật vui, nhưng anh nhớ đội Yankee. Anh cũng nhớ các con anh. Anh muốn gặp lại chúng trước khi rời đi Hoa Kỳ, nhưng chúng đi du lịch với Beth, và anh hứa sẽ đến thăm chúng vào tháng 9

Phòng triển lãm vào tháng 7 thường ít khách, bà mong chóng đến ngày nghỉ hè với các con. Bà nói chuyện với Liam ít chùng nào hay chùng ấy để khỏi làm cho anh đau lòng thêm vì không được bà mời đi chơi. Tatianna cuối cùng đã nói chuyện lại với bà, nhưng rất hiếm khi. Sasha đã nói chuyện với Xavier, chàng đồng ý với bà về ý kiến không nên để cho Liam

đến nghỉ hè với họ, chàng cho rằng đây là ý kiến hay. Rất có thể anh đến chơi sẽ làm cho Tatianna nổi giận trở lại, và có khả năng tạo ra cuộc xung đột với nhau. Chàng báo cho mẹ biết là chàng đã nói như thế với Liam. Tatianna trẻ người non dạ, chỉ có thời gian mới giúp cải thiện hoàn cảnh. Cô ấy cứ đinh ninh rằng việc Liam sống với mẹ cô là hành động bất kính đối với bố cô

Trong ngày nghỉ cuối tuần trước khi mấy mẹ con đi chơi, Liam và Sasha đi dạo trong rừng Bois de Boulogne với con chó, anh nhìn bà và nói

- Em sẽ làm gì khi đi nghỉ hè? – Câu hỏi làm cho bà ngạc nhiên. Bà tin là họ đã nhất trí với nhau về vấn đề này rồi, mặc dù 2 người không ai thích hy sinh hạnh phúc của mình. Bà muốn ở với anh mãi mãi. Nhưng tình thế không cho phép. Còn anh thì phải đợi cho bà thay đổi ý kiến, hay là Tatianna thay đổi. Việc bà không thay đổi ý kiến, Liam cho rằng đấy là sự phản bội của Sasha. Bà không bảo vệ anh, không ủng hộ anh. Đối với bà thì nghĩ thế là ấu trĩ và vô lý. Nhưng đối với anh thì đấy là hành vi không giữ đúng lời giao ước

- Anh muốn nói cái gì đấy? Em sẽ làm gì à? Chúng ta đã thỏa thuận với nhau rằng năm nay chuyện của chúng ta không tiến hành được rồi – Nếu họ ở với nhau, bà hy vọng như thế, họ sẽ có những chuyến đi nghỉ hè khác. Chuyến này thì không được. Bà cần có thời giờ để giảng hòa với Tatianna

- Em không đương đầu với cô ấy, phải không? – Sasha thở dài, ngược mắt nhìn anh. Mặt anh trông rất đanh đá

- Bây giờ thì không. Nếu cần thì phải đợi sau này sẽ hay. Em mong sao khỏi làm công việc này. Với thời gian con bé sẽ quen cảnh chúng ta yêu nhau. Ngay cả những người đã lớn, thỉnh thoảng cũng cần phải có thời gian để làm quen với cảnh bố mẹ hẹn hò đi chơi với người khác – Sasha cho việc họ cần thời gian là vì thế, chứ không phải vì đã xảy ra cảnh khủng khiếp tại ngôi nhà ở Southampton, vì việc này có lẽ là trở ngại rất lớn trên con đường giới thiệu anh với con gái bà

- Nếu em không cương quyết với cô ấy, cô sẽ không chấp nhận anh – Anh nói, trông anh thật bướng bỉnh

- Nó mới bắt đầu nói chuyện lại với em vào tuần trước – Sasha buồn bã đáp. một trong 2 người sẽ thua trong kèo này. Bà không muốn là người phải thua – Em không thể nhét chuyện này vào họng nó được. Nó cần có thời gian

- Cô ấy hành động như người được quá nuông chiều, thành hư hỏng – Anh thành thật nói, nhưng thiếu tình cảm. Sasha cũng biết thế. Nhưng Tatianna là con gái bà. Anh nói với giọng khiêu khích khiến bà bực tức

- Anh cũng vậy – Bà nói nhỏ. Anh đi xa khỏi bà để chơi với con chó. Khi lái xe về nhà, anh không nói gì hết. Anh có vẻ hờn dỗi, tức giận, thái độ của một cậu bé giận mẹ. một thanh niên bị tình nhân phản bội

Khi bà nấu bữa tối, thì Liam trên lầu xuống, tay xách ba- lô, đi vào bếp

- Anh làm gì thế? – Bà hỏi, lòng lo sợ vô cùng. Trước khi anh trả lời, bà đã hiểu

- Anh về. Anh không muốn bị em cư xử như một người tình lén lút bẩn thỉu, bị con gái em khinh miệt

- Liam, xin anh vui lòng!... – Bà nói, giọng hoảng hốt – Hãy đợi một thời gian. Chúng ta đã biết ngay từ đầu là chuyện này cần phải có thời gian mà. Anh không phải là tình nhân lén lút – Tatianna đã biết, đây là vấn đề khó khăn

- Không, anh là người xấu. Em hổ thẹn vì anh – Khi anh nói thế, cả 2 đều nghĩ đến buổi tiệc thịt nướng và đêm 4 tháng 7. Sasha không đáp

- Em không hổ thẹn vì anh. Em yêu anh. Nhưng anh yêu cầu em chọn giữa anh và con gái em. Việc này không công bằng. Đừng yêu cầu em làm việc đó – Nước mắt chảy ra trên mắt bà. Anh yêu cầu bà làm một việc không thể làm được, và nếu bà không làm thì anh chia tay

- Thịnh thoảng người ta phải làm thế. Anh cần em yêu anh và kính trọng anh. Vậy mà em không làm

- Nếu anh yêu em và kính trọng em, thì anh hẳn đã không yêu cầu em chọn giữa anh và con gái em

Liam đứng nhìn bà, không nói gì. Rồi anh lấy cái ba-lô lên và nói lại

- Hết rồi, Sasha. Anh đã quyết định rồi. Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi. Em đã nói đúng ngay từ đầu. Chuyện này không thể thành công được. Anh thì nghĩ có thể thành công. Anh nghĩ chúng ta có thể thực hiện được. Anh sai lầm và em đúng – Bà không muốn đúng. Bà muốn sai. Bà muốn sai hơn bao giờ hết. Lần này tình hình có vẻ như họ đã tiến triển đến gần nhau hơn. Cho đến khi anh yêu cầu bà chọn lựa

Bà đi đến phía anh, nhưng anh đưa tay ngăn lại

- Đừng! Tôi yêu bà. Tôi về lại London. Đừng gọi cho tôi. Hết rồi! – Rồi anh nói thêm câu cuối cùng rất độc địa – Cho tôi gửi lời thăm Tatianna. Nói với cô ấy rằng cô đã thắng – Nói xong anh bước ra khỏi nhà. Lần này anh đóng cửa nhẹ nhàng. một lát sau bà nghe cánh cửa bằng đồng to lớn ở ngoài đóng lại phát ra tiếng rầm. Bà đứng một mình trong nhà bếp, nhìn vào chỗ anh đã đứng một lát, nước mắt chảy xuống 2 má. Từ ngày Arthur chết đến nay, bây giờ bà mới thấy cuộc đời khủng khiếp như thế này

Bà ngồi xuống nền nhà, bên cạnh con chó, vừa khóc vừa vuốt ve nó. Bây giờ con chó là vật duy nhất anh còn để lại cho bà. Anh đã đi rồi, về với cuộc sống riêng tư của mình, và bà biết lần này thì anh làm thật

Bà ngồi trong bóng tối khóc một hồi thật lâu. Bà không buồn bật đèn cho sáng. Bà cứ ngồi, khóc, nói thì thào từ độc nhất "Không thể được". Khi ấy, Liam đang trên đường về London, anh cũng tin như thế.

Chương 17

Khi mấy mẹ con Sasha đến St. Tropez, nếu lòng bà không đau đớn thì thời gian ở đây chắc bà rất vui. Cả gia đình ở tại khách sạn Byllos. Xavier gặp bà ở đây, chàng biết ngay là xảy ra chuyện gì thật khủng khiếp. Cách đây 22 tháng, từ ngày bố chàng mất, chưa bao giờ chàng thấy mẹ chàng có nét mặt đau đớn như thế. Đêm trước khi chàng đến đây, Xavier có gặp Liam trong một quán rượu, anh ta đi với một cô gái trẻ đẹp. Liam đang hôn cô ta và đã quá say. Xavier cảm thấy lòng đau đớn vô cùng. Chàng nghĩ chuyện tình giữa Liam và mẹ mình chắc đã chấm dứt. Ngoại trừ việc sai lầm duy nhất dẫn đến việc Liam phải ly dị vợ, anh ta không lừa dối ai điều gì. Nếu anh ta đi chơi công khai với đàn bà như thế này, tức là anh ta đã dứt tình với Sasha

Khi 2 mẹ con uống Pernod ở ngoài hành lang, Xavier hỏi mẹ

- 2 người xích mích nhau rồi phải không?

- Anh ấy muốn mẹ phải quyết liệt với Tatianna. Mẹ nói còn quá sớm. Ảnh muốn đến nghỉ hè với mình. Có lẽ ảnh đúng. Nhưng mẹ không muốn làm cho tình mẹ con bị sút mẻ. Ảnh muốn nhiều việc quá sớm. Mẹ không thể làm được. Em con chưa sẵn sàng. Mẹ nghĩ tính khí anh ấy như thế là do chuyện gia đình ảnh gây nên. Người trong gia đình ảnh luôn luôn nói rằng ảnh không tốt, gạt ảnh ra ngoài gia đình. Ảnh tin là mẹ cũng nói ảnh như thế. Mẹ không nói. Mẹ chỉ muốn để một thời gian cho Tati bình tĩnh sau vụ ở Southampton. Và chuyện ảnh đến nghỉ hè với gia đình ta còn quá sớm – Thịnh thoảng Liam hành động như con nít, cả 2 mẹ con đều biết. Trong vài mặt nào đó, ảnh vẫn là con nít. Đứa con nít thông minh, có tài, phản ứng dữ dội khi bị người ta xua đuổi. Khổ một nỗi là bà yêu anh. Nhưng bà yêu con gái nhiều hơn

- Anh ấy thật ngốc – Xavier nói về bức bối – Với tuổi 26, Xavier đã chín chắn hơn Liam nhiều – Con đã nói với anh ta giống như mẹ nói thế. Anh ta chỉ còn việc là nghỉ ngơi thư giãn, đợi một thời gian sẽ hay...

- Mẹ đoán anh ấy không thể đợi được – Âm vang ngày cũ của anh vẫn còn quá mạnh, và có lẽ mạnh mãi như thế. Đến độ tuổi nào đấy, những người yêu nhau phải biết dung hòa nếp sống của nhau, nếu họ không làm thế được, họ khó mà sống chung với nhau. Đối với Liam, việc này rất khó

Xavier nhìn mẹ, chàng nói mà không cần suy nghĩ

- Đêm trước khi con rời London, con có gặp anh ấy. Anh ở trong quán rượu, say quắc cần câu. Con thấy không phải lúc để hỏi chuyện, nhưng con biết đã có chuyện gì xảy ra – Cách Xavier nói khiến cho bà thấy tình hình đáng ngại hơn lời chàng đã nói ra. Bà nhìn vào mắt con, hỏi điều bà muốn biết

- Anh ấy đi một mình à? – Rất khó nhọc bà mới thốt ra được lời này. Bà cảm thấy ngực đau nhói. Xavier không trả lời ngay một hồi lâu, rồi lắc đầu

- Anh ấy đang ngồi với cô gái nào đấy. Có lẽ anh gặp cô ta trong quán rượu. Chuyện này chẳng có nghĩa lý gì đâu, mẹ à. Anh ấy say. Con tin anh không biết cô ta – Xavier không nói với mẹ là Liam đã hôn cô gái và cô ta trong chỉ khoảng 22 tuổi thôi. Nhưng dù chàng nói thế, bà vẫn cảm thấy như có con dao đâm vào tim bà. Chuyện tình đã hết. Nhưng bà vẫn cảm thấy đau khổ trước cảnh như thế này. Và có lẽ bà còn đau khổ lâu nữa. Đây là điều duy nhất bà luôn luôn nghĩ đến

Họ ở lại St. Tropez 2 tuần, thăm bạn bè, đi chơi trên bãi biển và tối đi ăn nhà hàng. Họ ăn trưa tại câu lạc bộ 55. Họ uống rượu tại quán Gorilla Bar, và khi Tatianna đến, cô và Sasha đi xem các cửa hàng buôn bán. Từ sáng đến tối, Sasha đều có vẻ buồn khổ, nhưng Tatianna không lưu tâm để ý đến. 2 người không ai nhắc đến Liam. Xavier cũng không dám nhắc đến tên anh ta nữa. Chàng thấy nỗi khổ tâm của mẹ hiện ra trong mắt bà, ngay cả khi bà làm ra vẻ vui. Lúc nào bà cũng giả vờ mình vui vẻ. Nhưng khi về phòng ngủ một mình, bà khóc cho đến khi ngủ thiếp. Bà nhớ anh không thể tưởng tượng được. Bà biết không có cách gì bà có thể đem anh trở về. Bây giờ bà chỉ còn một việc là chấp nhận thôi. Bà không thể gọi anh, mời anh đến St. Tropez được. Tatianna sẽ bỏ đi ngay. Sasha không muốn điều như thế xảy ra

Họ được bạn bè mời đi chơi nhiều lần, và Shasa chỉ nhận lời khi bạn nào có con cùng tuổi với con bà, hay là khách hàng mời. Nhưng phải ngồi nói chuyện với người nào là bà muốn độn thổ. Trước đây, bà không cảm thấy như thế. Sau khi Arthur chết, bà sống cách biệt với mọi người trong nhiều tháng trời. Bây giờ bà sống được với mọi người, giả vờ không sao, nhưng bà vẫn thấy khó mà chịu đựng nổi. Làm gì bà cũng không thấy thoải mái. Cả ngày lẫn đêm bà đều đau đớn vì Liam, bà nghĩ sẽ không gặp lại được anh. Bà không gọi, và anh cũng không. Hằng đêm, bà mường tượng anh đang ngồi trong các quán rượu, đang tán tỉnh các cô thiếu nữ. Khi thấy mẹ con bước lên chiếc thuyền họ thuê, bà thấy lòng nặng trĩu u sầu. Nhưng khi thuyền nhổ neo rời St. Tropez để ra biển, bà thấy nhẹ nhõm

Cả Xavier và Tatianna đều mời bạn đi chơi theo lời yêu cầu của bà. Tất cả đều vui vẻ với nhau, bà không cần phải tổ chức cho họ giải trí. Bà có thể nằm yên trên boong thuyền, nhắm mắt, gần trước mũi thuyền, nghĩ đến Liam đau đớn buồn phiền. Ban đêm khi bọn trẻ lên bờ, bà ở trên thuyền. Bà nói bà không muốn phá hỏng cuộc vui của họ. Thực ra, bà không đủ sức để nói chuyện với ai. Bà cần thời gian để buồn phiền

Thuyền đến Portofino, bà lên bờ một thời gian ngắn. Họ ăn tối tại nhà hàng Splendido, và bà bằng lòng đi ăn với đám trẻ ở đây một bữa. Nhưng dù hết sức cố gắng, tối ấy trong bà cũng có vẻ rất khổ sở, đến nỗi sau khi bà viện cớ đau đầu để về thuyền trước, Tatianna đã hỏi anh trai

- Có phải mẹ bệnh hay không? – Tatianna hỏi, không dả động gì đến chuyện không hay mà cô đã gây nên, hay làm như thế không có chuyện gì xảy ra. Xavier không biết ý của cô em như thế nào

- Không – Xavier xót xa đáp – Mẹ khổ sở. Từ ngày bố mất, anh không thấy mẹ như thế này – Tatianna không đáp. Xavier nhìn cô với ánh mắt trách cứ – Tati này, cô đã đối xử với mẹ rất tệ. Mẹ không đáng bị đối xử như thế. Mẹ và Liam chia tay nha trước khi bà đến St. Tropez – Anh buồn cho cả 2 người, và tin 2 người rất yêu nhau, bất kể tuổi tác cách biệt. Đêm chàng gặp Liam, chàng thấy anh ta có vẻ điên cuồng. Anh ta biểu lộ sự đau đớn của mình khác với Sasha. Liam biểu lộ bằng hành động, còn bà thì ấp ủ

sự đau đớn trong lòng. Khi Tatianna nghe anh trai nói, cô không lộ vẻ gì ân hận cả

- Mẹ sẽ hết buồn khổ thôi. Anh ta là kẻ ti tiện – Tatianna nói. Xavier muốn tát tai cô

- Nói thế là bậy. Tại sao cô muốn mẹ khổ sở? – Chàng giận dữ nói với cô em – Tôi đã nói với cô rồi, anh ta rất dễ thương, anh yêu mẹ. Và dĩ nhiên là mẹ yêu anh ta. Bây giờ cô sẽ làm gì? Đi theo mẹ cho vui à? Không được. Cô có cuộc đời riêng. Tôi cũng vậy, và mẹ lại cô đơn – Chàng giận dữ, đau đớn cho bà

- Mẹ yêu bố – Tatianna bướng bỉnh đáp

- Đúng. Và bây giờ mẹ yêu Liam

- Mẹ điên rồi mới yêu anh ta, và có lẽ anh ta đang cười mẹ. Ngoài ra, làm thế tức là bôi nhọ lên bố

- Mẹ không bôi nhọ lên bố. Bố chết rồi, Tati à. Bố không sống lại được. Mẹ có quyền có cuộc sống riêng, dù cô có chấp nhận hay không. Lý do mà họ xa nhau là vì mẹ không muốn làm cho cô buồn, và không muốn mời anh ấy đến đây nghỉ hè với chúng ta. Cô cần phải xin lỗi mẹ. Có lẽ còn sớm đủ cho mẹ hòa giải với anh ấy. Họ yêu nhau. Họ có quyền ấy. Cô không có quyền xen vào chuyện của họ

- Em không muốn họ hòa giải – Tatianna đáp, vẻ đau khổ

- Sau việc cô đã gây nên cho mọi người, tại sao cô quá ích kỷ như thế? – Chàng muốn bóp cổ cô em gái vì thái độ của cô ta, vì sự bất nhẫn đối với mẹ họ, người mẹ rõ ràng đang đau khổ vì phải chia tay với Liam, và chuyện này càng cho Xavier càng tin thêm bà rất yêu anh ta

- Có lẽ tôi đã ban cho mẹ một ân huệ đấy

- Cô thật đáng bị đánh đòn. Anh ấy nói thật đúng. Cô là đồ được nuông chiều hư hỏng

- Có phải anh ta nói thế không? – Cô ta nổi giận khi nghe Xavier nói – Anh ta đứng ở trường, sẵn sàng đánh cái gậy vào đầu tôi, sau khi đã ngủ với

mẹ – Cô đáp với thái độ dữ dội mà cô ta cho là đúng đắn. Xavier thì cho cô là đồ chó, chàng nói thế, khiến cho cô càng nổi giận thêm

- Cô thật đáng tởm. Đáng ra anh ấy phải đánh cô mới phải. Cô đáng bị đánh – Xavier tức giận đáp. Sau khi Tatianna giận dữ bỏ ra ngoài, và ngày hôm sau, Sáhsa nhận thấy 2 anh em không nói chuyện với nhau. Bà không biết tại sao. Bà không nghĩ đến việc họ cãi nhau về chuyện bà và Liam. Sau đó, Xavier càng dịu dàng với mẹ hơn, và Tatianna thì thích thú hơn. Cô mừng vì Liam đã từ giã gia đình cô, và cô xem đây như là một hạnh phúc trời ban. Cô ta không nói gì về Liam với mẹ, và Sasha quyết định không đề cập đến vấn đề này để làm cho cô ta buồn bã lại. Bây giờ không quan trọng nữa. Anh ta đã đi rồi. Bàn đến chuyện ấy lại, sẽ làm cho mọi người đau khổ

Mặc dù Sasha khổ sở, nhưng họ vẫn đượ vui vẻ dễ chịu trong thời gian trên thuyền. Khi họ cập cảng ở Monaco, tất cả đều luyến tiếc. Họ ăn buổi tối cuối cùng trên du thuyền. Đêm đó đám trẻ vào sòng bạc, còn Sasha đi ngủ sớm. Sáng hôm sau, tất cả đều ra về. Tatianna bay về New York, Xavier về London, chàng hứa sẽ đến Paris thăm mẹ. 3 tuần thật dài cho Sasha. Bà đã làm cho các con được vui thích, nhưng bà thoải mái khi về nhà, nằm trong giường với con Socks. Khi bà về, ngôi nhà ở Paris có vẻ im lặng quá mức, và bà cảm thấy cô đơn

Bây giờ bà không có gì để làm ngoài công việc như trước đây sau ngày Arthur chết, bà lấy công việc để giải sầu. Nhưng bây giờ tình thế có vẻ khó khăn hơn. Khi Arthur chết, bà không có sự lựa chọn nào ngoài việc chấp nhận, làm quen, cho dù khó khăn. Không có lựa chọn nào khác. Còn bây giờ, bà biết Liam còn sống khỏe mạnh, đang làm việc tại xưởng vẽ, và có lẽ đang chạy theo các thiếu nữ trẻ đẹp, nên chuyện lấy công việc để giải sầu khó khăn hơn. Bà thường nuôi hy vọng là anh có thể gọi cho bà, hay đến lại với bà, nhưng bà nghĩ chắc anh sẽ không làm thế. Anh hết sức ương ngạnh, và bà biết anh cảm thấy bị phản bội vì chuyện bà từ chối không chịu đối đầu chống lại con gái mình. Vết thương lòng xưa cũ bị bỏ rơi, bị bội phản trong anh tươm máu trở lại, bà nghĩ anh sẽ không vượt qua được nỗi đau

đón do các vết thương này hành hạ. Bà biết anh rõ hơn ai hết, và bà đã nghĩ đúng

Vào ngày đầu tiên trở lại làm việc, bà nói với Bernard rằng, nếu Liam gọi đến, bà muốn ông trả lời thay bà. Bà sẽ không nghe điện thoại anh gọi đến. Bà nghĩ là có thể anh sẽ gọi đến phòng triển lãm để nói chuyện về buổi trưng bày của anh sắp đến, và bà không muốn nói chuyện trực tiếp với anh. Đau đớn lắm

- Có chuyện gì không ổn à? Bernard hỏi, vẻ lo lắng. Mặc dù đi nghỉ hè lâu ngày về, trông bà vẫn không được khỏe. Dưới làn da rám nắng do ở trên thuyền, ông có thể thấy cặp mắt bà có những đường vòng đen sẫm, và trông bà có vẻ căng thẳng. Ông còn nghĩ là bà đã sụt kilo, và quả bà đã mất kilo thật

- Không có gì – Bà định nói cái gì đấy, nhưng bỗng bà nghĩ là nên thành thật với ông – Hết rồi – Mắt bà buồn bã

- Ồ! – Ông nhìn bà, không biết nói gì. Ông thấy bà khổ sở. So với thời gian mấy tháng trước đây khi bà hòa thuận với Liam, thì bà hạnh phúc biết bao – Chúng ta còn trưng bày tranh của anh ở New York không? – Bernard thắc mắc hỏi

- Còn chứ. Chúng ta là đại diện cho anh mà – Bà đáp, vẻ thản nhiên, rồi đi vào phòng làm việc, đóng cửa lại. Vấn đề của Liam cũng đóng lại như cánh cửa

Eugenie cũng nhận thấy bà rất lặng lẽ. Khi Sasha đi New York vào tháng 9 để lo tổ chức buổi triển lãm, Marcie rất lo cho bà. Sasha cương quyết không khóc khi bà nói cho chị biết tin chuyện giữa bà với Liam đã hết. Hết đã 2 tháng rồi. Bà cảm thấy như thể bà bò sấp qua hàng rào dây kẽm gai từ tháng 7 đến giờ. Bây giờ làn da bà đã hết rám nắng, trông bà phờ phạc. Marcie thấy bà quá khủng khiếp, và bà cảm nhận Marcie đã thấy thế. Mọi việc đều nhắc bà nhớ đến Liam, mọi việc không có anh, đối với bà đều trống rỗng. Chiếc giường ngủ ở Paris quá lớn. Chiếc giường ở New York là một nỗi ám ảnh đón đau. Người gác cổng hỏi bà Liam có khỏe không. Mọi

người đều thận trọng không nói gì với nhau, nhưng ai cũng hỏi thăm anh. Mọi người đều thương anh. Và tệ hơn cả là bà cũng thương anh. Chỉ có Tatianna là không. Cô ta thậm chí còn không chấp nhận việc cô biết anh và mẹ cô đã xa nhau. Trái lại, Xavier gọi cho bà luôn, và bà thường thích nói chuyện với con trai

Xavier gặp Liam nhiều lần, nhưng chàng không nói cho mẹ biết. Chàng cũng không nói gì với anh ấy. Mỗi lần chàng gặp Liam, anh đều đi với người đàn bà khác. Hình như anh cố đần bù thời gian đã mất, nói nhiều về vụ ly dị của mình. Anh không nói đến Sasha, khiến cho Xavier nghĩ rằng anh vẫn còn yêu bà. Việc anh không nói đến bà là điều hết sức kỳ lạ

Đến tháng 10, Xavier đến Paris nghỉ cuối tuần với mẹ. Thời tiết đẹp, họ ăn tối tại nhà hàng Voltaire, nơi cả 2 đều thích. Trông Sasha khi ấy khá hơn trước. Bà vừa mới từ Amsterdam trở về, bà đến đây để ký hợp đồng với 2 họa sĩ mới. Bà cương quyết sẽ đi New York để dự buổi triển lãm của Liam, nhưng bà không nói cho Xavier biết ý định ấy. Còn 6 tuần nữa mới đến ngày ấy. Bà nghĩ còn 6 tuần để chuẩn bị tinh thần, trau dồi nghị lực để giáp mặt với anh, cho dù lòng bà ra sao thì bà cũng không để lộ ra ngoài. Bà quyết định hôm ấy bà chỉ có thái độ thuận về nghề nghiệp thôi. Tóm lại, bây giờ bà chỉ là người đại diện của anh. Xavier mới đây có xem tác phẩm của anh, chàng nói tranh rất đẹp. Bernard cũng bay sang London để xem những tác phẩm mới của anh. Ông rất hài lòng, và nghĩ rằng Sasha cũng hài lòng

Buổi triển lãm được tổ chức vào ngày một tháng 12. Sasha và các con thỏa thuận gặp nhau tại New York để mừng lễ Tạ Ơn, vì bà phải có mặt tại phòng triển lãm ở New York vào ngày thứ 2 sau đó. Bà sẽ đến kiểm soát lại phòng triển lãm vào ngày cuối tuần. Mừng lễ Tạ Ơn tại Paris không có ý nghĩa gì. Tất cả cùng ăn mừng lễ này tại New York thì sẽ vui hơn rất nhiều

Xavier có gặp Liam trước khi anh đi New York. Chàng ghé vào xưởng vẽ của anh, có một thiếu nữ đang có mặt ở đấy. Xavier không biết có phải đây là bạn gái mới của anh hay không. Cô ta khoảng 25 tuổi, Xavier cầu sao anh đừng đem cô ta theo sang New York. Nếu anh ta làm như thế, mẹ

chàng sẽ đau đớn vô cùng. Chàng hy vọng Liam có lương tri để đừng làm như thế, mặc dù 2 người bây giờ có quyền sống theo cuộc sống riêng tư của mình, cho dù cuộc sống của họ đi theo hướng nào. Nhưng Xavier biết rằng, nếu mẹ chàng thấy Liam đi với một phụ nữ khác, thế nào bà cũng rất đau khổ. Bà không gặp ai hết. Khi 2 mẹ con ăn ở nhà hàng Voltaire, chàng hỏi bà, bà lắc đầu, nước mắt chảy ra giàn giụa. Chàng không dám động chuyện này nữa. Chàng lo sợ nghĩ rằng mẹ chàng đã chọn con đường sống cô độc. Đối với chàng thì bà mới 49 tuổi mà làm thế thì phí phạm cuộc đời, thật là vô ích. Ngoài giờ làm việc, bà rút lui vào cõi đơn cô của mình. Phòng triển lãm là nơi duy nhất để cho bà giải trí, và chàng mừng vì bà có nơi này để vui sống

Khi Xavier chia tay Liam để ra về, anh sung sướng nói lớn

- Hẹn gặp cậu ở New York – Anh rất phấn khích về việc triển lãm tranh của mình. Anh không nói đến Sasha lần nào

Sasha và các con ăn lễ Tạ Ơn ở nhà. Sau đó, bà và Xavier đi xem cine, còn Tatianna đi chơi với bạn bè. Đây là lễ Tạ Ơn thứ 3 không có Arthur, và là lễ Tạ Ơn ít đau khổ nhất. Vì thời gian còn lại trong ngày cuối tuần Sasha bận bịu về việc triển lãm của Liam

Khi họ tháo thùng lấy tác phẩm của anh ra, tranh vẽ rất đẹp. Sasha đứng ngẩn ngía, bà rất tự hào về anh. Anh đã chuẩn bị cho việc trưng bày rất tuyệt vời. Tác phẩm gợi đến được bảo vệ cẩn thận, không hư hỏng gì. Bà dựng vào tường quanh phòng triển lãm, nơi bà sẽ treo. Bà ở lại phòng triển lãm đến khuya đêm Chúa Nhật, suy nghĩ xem bức nào trong 2 bức có hình chữ nhật sẽ treo ở trước cửa vào, nơi người ta đi vào là thấy liền. Bà chăm chú xem đến nỗi Liam đi vào khi nào bà không biết. Cửa phòng triển lãm không khóa. Hồi này Xavier có đến một lát rồi về, và Sasha đã quên khóa. Bà đang bận treo tranh của Liam. Bà đang nhìn vào 2 bức tranh lớn nhất, thì nghe có giọng nói quen thuộc cất lên phía sau, khiến tim bà đập thành thịch. Chính là Liam, anh vừa xuống máy bay, mặc quần jeans và áo len đen cổ tròn cao, đội mũ chơi dã cầu quen thuộc, mang giày cao cổ đi motor, và khoác áo da đen sồn cũ. Mái tóc đuôi ngựa màu vàng dài lủng lẳng sau

lưng. Trông anh giống James Dean hơn bao giờ hết. Và không phải của bà. Bà nhủ lòng như thế khi quay qua nói với anh bằng một giọng cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh không chú ý đến các chi tiết này, nhưng với bà, bà phải trả giá rất lớn mới làm được như thế

- Tranh anh vẽ rất tuyệt! – Bà dịu dàng nói. Bây giờ bà là đại diện nghệ thuật cho anh, chứ không có gì hết, bà nhủ thầm như thế. Họ đứng xa nhau, nhìn nhau dăm dăm. Anh không đến hôn lên má bà, mà cứ đứng bên kia phòng triển lãm nhìn bà, và bà nhìn anh. Thời gian đã thay đổi họ. Trông anh nghiêm trang, buồn và mệt mỏi, nhưng đẹp hơn bao giờ hết – Anh đã vẽ nhiều bức tranh quá đẹp – Tranh rất ấn tượng

- Tôi làm việc cật lực – Anh bình tĩnh đáp

- Tôi đoán anh bận việc – Bà đáp, rồi bà ghét mình vì đã nói thế. Bây giờ anh làm gì trong lúc rảnh rỗi, không còn liên quan gì đến bà nữa. Bà đỏ mặt khi nói chuyện lại với anh – Anh thích bức nào nhất để tôi treo trước cửa vào? Tôi đã đứng ở đây cả giờ để chọn nên treo bức nào

- Bức này – Anh nói, chỉ vào bức lớn nhất, sáng sủa hơn trong số 2 bức, không ngần ngại – Bà không nghĩ thế à? – Anh vẫn tôn trọng ý kiến của bà về tác phẩm của anh. Con mắt của bà rất sắc sảo, anh rất phục sự đánh giá nghệ thuật của bà

- Phải, tôi cũng nghĩ thế. Anh nói đúng. Tôi đứng đây một chỗ như một con mù điếc. Anh nói đúng – Bà mang bức tranh đến chỗ bà muốn treo, và anh bước đến giúp bà một tay. Bức tranh quá lớn, bà không thể mang đi một mình nhưng bà không quan tâm. Ban đêm bà thường thức khuya, một mình treo tranh, loay hoay với bức tranh, cái thang, sợi thước dây, thước đo mức thẳng bằng, đinh và búa. Anh cười khi bà đóng đinh vào tường, rồi lấy bức tranh và anh nâng bức tranh lên giúp bà. Bà vẫn bướng bỉnh và quả quyết như bao giờ. Không có gì thay đổi. Khi bà bước xuống ngắm nghĩa công việc của mình, anh vẫn cười – Rồi! Trông hoàn hảo rồi!

Anh gật đầu, nhìn bức tranh với con mắt phê bình của nhà họa sĩ, nhưng anh hài lòng

- Phải, hoàn hảo rồi – Anh nhìn quanh, sung sướng khi thấy bà bài trí trong phòng triển lãm. Anh đã biết anh sẽ hài lòng. Còn bà thì nhìn anh, nhớ rằng bà đã không gặp anh 4 tháng nay rồi. Khi bà đi qua anh để cất dụng cụ, bà cố không nghĩ đến điều này. Chỉ nghĩ đến việc có anh hiện diện trong phòng với bà thôi là bà cảm thấy ngộp thở. Bà vẫn cảm thấy như có dòng điện chạy qua người như trước đây, nhưng bây giờ bà phải tăng lơ không lưu tâm đến, vì số phận của 2 người. Anh có vẻ không nghĩ gì đến bà, đến nỗi khổ tâm của bà, nhưng bà tự nhủ có lẽ thế mà hay. Đây là cách duy nhất cần phải có

Sau khi anh đã đem tất cả tác phẩm của mình treo trên tường rồi, bà tắt đèn, và khi họ ra ngoài, bà ngạc nhiên thấy trời đổ tuyết. Bà đã ở trong phòng triển lãm suốt cả ngày và đêm, chuẩn bị cho buổi trưng bày của anh

- Anh ở lại đâu? – Bà hỏi một cách tình cờ, vừa gài máy báo động và khóa cửa. Anh theo bà ra ngoài, nhận thấy bà mệt mỏi và rất gầy. Bà nhìn anh, nghĩ rằng các phụ nữ thường đi chơi với anh có lẽ tuổi còn rất trẻ, nên bà cảm thấy mình già đến 100 tuổi. Anh nghĩ bà đẹp, nhưng có vẻ suy sụp, anh hy vọng bà không bệnh

- Tôi ở với bạn tại Tribeca – Anh đáp với vẻ thản nhiên. Anh không muốn quá thân mật với bà – Tuần sau, sau khi đã xong triển lãm, tôi sẽ đi thăm các con tôi ở Vermont. Beth sẽ làm đám cưới vào đêm giao thừa – Anh không hiểu tại sao anh nói với và như thế, nhưng gặp lại bà rất tuyệt. Tuyệt, nhưng kỳ lạ cho cả 2 người. Kỳ lạ ở chỗ yêu nhau rất tha thiết mà bây giờ không xem nhau được như bạn. Mà chỉ là người đại diện với người họa sĩ. Sau đợt triển lãm này, bà không biết khi nào bà mới gặp lại anh

- Mấy cháu có khỏe không?- Bà hỏi khi 2 người đợi xe taxi đến. Tuyết rơi dày, đóng một lớp trên mặt đất nhiều phân. Họ đứng đợi thật lâu mới có một chiếc taxi chạy đến

- Mấy đứa khỏe – Anh đáp, và nhường cho bà đi xe trước. Họ đi khác hướng nhau, xe không thể chở 2 người một lượt để cho họ lần lượt xuống. Sasha không muốn đi cùng xe với anh. Ngồi gần bên anh là vấn đề rất khó

khăn. Nhưng bà nghĩ có lẽ anh phải đợi thêm một giờ nữa mới có xe. Họ đã đợi gần 20 phút mới có chiếc xe này

Bà bèn đề nghị: – Anh đi cùng xe, khi tôi xuống, anh đi tiếp về chỗ anh ở có được không? Có lẽ anh phải đợi hàng giờ nữa mới có xe khác – Nếu trời không lạnh và ẩm ướt, thì có thể đứng đợi xe được. Anh ngần ngừ một lát rồi gật đầu. Lời đề nghị của bà rất hợp lý. Cho nên cả 2 đều lên xe

Bà đưa địa chỉ cho tài xế, và cả 2 người ngồi im lặng. Sasha ngồi trầm tư một lát, nhìn ra ngoài, rồi nói

- Tôi mong sao trời đừng bão tuyết, để khỏi cản trở mọi người đến xem buổi triển lãm

- Tôi thích New York như thế này! – Anh đáp, vừa cười vừa đưa mắt nhìn tuyết quay cuồng rơi quanh xe. Trông anh giống trẻ con hơn bao giờ hết. Anh luôn luôn giống trẻ con – Lễ Tạ Ơn có vui không? Anh lịch sự hỏi

- Vui. Những ngày lễ thường không giống nhau. Nhưng lễ năm nay vui hơn năm ngoái và năm kia – Bà đáp, ám chỉ đến Arthur. Thực ra bà không thấy vui. Rồi xe đến nhà bà, người gác cổng ra mở cửa, bà xuống xe, cảm ơn Liam trả tiền xe – Hẹn mai gặp anh. Sau buổi triển lãm, anh sẽ thành ngôi sao rồi đấy – Bà nói, cười với anh. Rồi bà nói thêm – Anh đã là ngôi sao rồi. Chúc ngày mai may mắn!

- Cảm ơn, Sasha! – Anh cảm ơn bà, mặc dù mọi việc diễn ra không tốt đẹp cho họ

Chiếc taxi vừa chạy thì bà thấy Tatianna đi đến để mượn chiếc áo dài mà Sasha đã hứa cho cô mượn để mặc đi dự tiệc vào tuần đó. Sasha thấy cô nhìn vào trong xe và nhận ra người trong xe là ai. Khi đi lên trong thang máy, bà không nói gì, nhưng Tatianna vào căn hộ của mẹ, trôn cô có vẻ tức tối

- Ai trong xe thế? – Tatianna hỏi, giọng gay gắt. Câu hỏi của cô khiến cho Sasha bất bình. Bà cương quyết không phản ứng để khỏi mắc mưu cô đưa ra. Từ tháng 7 đến giờ, họ không thảo luận về anh, tức là đã 5 tháng rồi

- Chắc con biết là ai rồi – Bà bình tĩnh đáp – Ngày mai triển lãm tranh của anh ấy

- Có phải mẹ đã quay lại với anh không? – Tatianna hỏi, cô nhìn mẹ với ánh mắt phê phán, như thể bà là người thua cuộc. Sasha cảm thấy tức giận hơn nữa. Tatianna đã gây ra nhiều chuyện không hay rồi. Bà không để cho cô ta gây thêm chuyện nào nữa

- Không, mẹ không muốn thế – Nhưng bà ước chi được trở lại. 2 người xa nhau lâu quá rồi

- Có lẽ anh ta đi chơi với các cô gái chỉ bằng nửa tuổi mẹ – Tatianna nói một cách thô bỉ, và Sasha đốp lại liền

- Đủ rồi – Mẹ cô nói với giọng cương quyết, khiến Tatianna giật mình – Anh ta làm gì cũng chẳng liên quan gì đến con và mẹ

- Mẹ còn yêu anh ta phải không? – Tatianna lên án mẹ, và Sasha nhìn thẳng vào mặt con gái

- Phải, mẹ còn yêu

- Thật đáng thương!

- Điều đáng thương chính là lòng ti tiện của con đã xui con nói lên những lời lẽ như thế, khiến con mang lòng thù hận anh ấy, và nhân danh bố con để có hành động giả nhân giả nghĩa. Anh ấy là người tốt, Tatianna à. Chuyện tình của anh ấy và mẹ không đi đến kết quả tốt đẹp, và mẹ rất buồn vì thế. Nhưng nếu con muốn xát muối vào vết thương của mẹ, thì con hãy chấm dứt ngay. Đời mẹ đã đau khổ đủ rồi, khổ sở đủ rồi, con khỏi cần làm cho nó tệ hơn nữa – Tatianna thấy nước mắt đầm đìa trên mặt mẹ, cô ngạc nhiên khi thấy mẹ mình phản ứng một cách quyết liệt như thế. Xavier đã nói với cô rằng bà yêu anh ấy, nhưng Tatianna không tin lời anh trai. Cô cứ nghĩ giữa 2 người chỉ có tình dục. Bây giờ cô mới biết mẹ yêu anh ấy chân tình, cho nên cô không muốn làm cho mẹ đau khổ thêm nữa

- Con xin lỗi mẹ! – Cô bình tĩnh nói – Con không ngờ mẹ quan tâm đến anh ấy nhiều như thế – Cô nhận ra việc cô làm là không tốt, đã gây đau khổ cho mẹ cô. Lần đầu tiên cô cảm thấy có tội

- Mẹ đã quan tâm đến anh ấy rất nhiều, và mẹ rất sung sướng khi mẹ và anh hiểu nhau – Sasha thành thật nói. Bà lau nước mắt rồi cởi áo khoác. Từ cái đêm xảy ra ở Hamptons, bây giờ là lần đầu tiên Tatianna cảm thấy lo cho mẹ. Chưa bao giờ cô nghĩ là mẹ cô sống cô đơn. Cô nghĩ đến chuyện cô nhớ bố, mà không nghĩ đến chuyện mẹ cô sống rất cô đơn

- Con chỉ muốn mẹ yêu người nào như bố – Tatianna dịu dàng nói, cảm thấy ý kiến của mình không đúng, rồi cô nhận ra lần đầu tiên nước mắt ứa ra trên mặt mình – Con đã nói sai – Cô tự mình chỉnh lại – Con không muốn mẹ yêu ai hết, mà chỉ yêu bố thôi

- Mẹ biết – Sasha đáp, rồi nước mắt dàn dụa, bà kéo Tatianna vào lòng – Mẹ cũng nhớ bố con chứ, cưng à, khi bố con mất, mẹ nghĩ chắc mẹ không thể nào sống được. Và mẹ không ngờ mẹ yêu Liam. Chuyện xảy rất tình cờ. Mẹ không muốn chuyện ấy đến, nhưng nó đã xảy ra – Bà nhắm mắt, 2 mẹ con ôm ghì lấy nhau – Bây giờ thì không thành vấn đề. Hết rồi – Nước mắt chảy xuống má bà

- Có lẽ anh ấy sẽ quay lại – Tatianna nói, buồn cho bà và tỏ ra ân hận. 2 mẹ con ôm nhau một hồi rất lâu

- Không! Không thể được! – Sasha bình tĩnh nói, Tatianna khóc trong vòng tay bà – Tati, con đừng làm việc đó. Nếu anh ấy thực tình yêu mẹ, thế nào anh cũng lại đây. Nhưng dù sao chuyện tình của mẹ cũng đã tan vỡ rồi. Chuyện này không thể được ngay từ đầu. Con nói đúng – Sasha cười buồn với con – Mẹ quá già đối với anh ấy. Mẹ cần người trưởng thành

- Bố là người trưởng thành – Tatianna nói, trông có vẻ buồn như mẹ cô. Cô cảm thấy có trách nhiệm về chuyện đã xảy ra

- Phải đúng vậy. Ở đời hiếm có người trưởng thành – Bà nhớ những lời của Marcie đã nói với bà vào dạo mùa hè về những người góa vợ, những kẻ ngu đần ngoài xã hội. Bà tin tưởng vào lời chị ta. Trong 2 năm sống đời góa bụa, bà đã gặp vài người như thế. Nhưng Liam là người thành thực và yêu bà, mặc dù anh không chín chắn và nhiều lúc còn trẻ con. Nếu không the61, anh là người tốt hoàn toàn. Còn những người khác bà đã gặp đều không

được như anh. Bà nghĩ đâu đó có người dễ thương, nhưng bà không có sức hay có lòng dạ nào để tìm kiếm, tin tưởng. Công việc này quá khó khăn. Bây giờ bà không muốn ai hết. Bà có 2 người đàn ông để để tang Arthur và Liam

Sau một lát, Tatianna hôn bà, chúc ngủ ngon, rồi ra về với chiếc áo đã mượn. Sasha nghĩ đến chuyện đã xảy ra giữa họ vào tối đó. Tatianna khởi đầu công kích bà về chuyện Liam và lần này cô bằng lòng để cho bà tự do yêu đương. Đây là điều mà Liam đã mong muốn vào hồi tháng 7, nhưng lúc ấy cô không bằng lòng. Thật là một ý kiến đúng đắn vào một thời điểm không thích hợp. Cô cần phải làm thế với anh, cuối cùng cô đã làm, nhưng khi anh cần, thì thời gian còn quá sớm. Thật rủi ro cho bà và cho Liam, bây giờ thì quá trễ rồi. Nhưng dù sao bà cũng mừng vì cô đã làm thế. Tatianna cần nghe chuyện này. Và bà cần nói chuyện này. Cuối cùng bà đã thực hiện được công việc thuận lợi cho Liam, như là món quà cuối cùng cho anh, và cả cho bà. Bây giờ không thành vấn đề nữa, việc này đã quá muộn, nhưng cô đã nói lên điều bà cần, và bà đã nói cho Tatianna biết bà rất yêu Liam. Đây là món quà cuối cùng cho anh.

Chương 18

Tuyết đã ngừng rơi vài buổi sáng, đường sá quét dọn sạch sẽ, trời đêm trong veo và lạnh ngắt khi Sasha mặc áo quần để đến làm lễ khai mạc buổi triển lãm. Mỗi khi bà khai trương phòng triển lãm, bà thường mặc áo màu đen giản dị. Lần này bà mặc áo dài đen pha trộn nhiều màu sắc hài hòa, không có viền đăng-ten, không có chỗ xếp nếp. Bà muốn gây ấn tượng lên các bức tranh, chứ không phải lên bà

Marcie đã cho bà biết Liam sẽ có mặt ở đây vào lúc 5 giờ 30, để nói chuyện với nhà phê bình nghệ thuật. Họ muốn chụp một tấm hình của anh với tác phẩm của anh. Khách được mời đến dự theo giấy mời vào lúc 6 giờ

Sasha để cho Marcie làm việc với Liam và người phê bình nghệ thuật, bà chỉ rời khỏi văn phòng đúng giờ khai mạc, khi ấy nhà phê bình và nhiếp ảnh gia đã ra về rồi. Liam đứng lo lắng trong phòng triển lãm, anh mặc bộ comple đen, chemise trắng, thắt cravat đỏ đậm, mang giày đen có buộc dây rất nghiêm trang, tóc buộc ra sau thành đuôi ngựa, và Sasha cười khi thấy anh mang vớ đen. Trông anh ăn mặc rất đẹp và lịch sự, và mặc dù bà đã cố giữ bình tĩnh, nhưng tim bà đập thình thịch. Bà cố gắng không để lộ cảm xúc ra mặt. Bà là người đại diện nghệ thuật nặng về chuyên môn, lạnh lùng, chờ đợi đến giờ đưa anh đi giới thiệu trong buổi triển lãm đầu tiên của anh

- Liam, trông anh tuyệt vời quá! – Bà lịch sự nói. Còn anh thì nhìn đắm đắm vào chiếc áo lụa đen bình dị trên người bà

- Bà cũng thế – Anh khen bà. Người hầu bà đưa cho anh ly champagne. Anh lấy ly rượu rồi nhìn bà với vẻ rụt rè – Bà đừng lo, tôi sẽ biết kiềm chế

- Tôi tin anh sẽ làm thế – Bà cười với vẻ dè dặt

- Hy vọng tối nay tôi không cười ngựa – Anh nói, ám chỉ đến buổi tiệc thịnh soạn mà anh đã say khướt, cư xử rất tồi tệ

- Phải – Bà đáp, mắt sáng long lanh – Tôi hy vọng sau khi triển lãm xong, chúng ta sẽ đi trượt tuyết

Anh lắc đầu, nhắc chuyện xảy ra vào ngày 4 tháng 7

- Phải cảnh giác về ngựa

Bà cười, nhưng không nói gì, chúc mừng anh

- Chúc anh thành công trong buổi triển lãm Survery đầu tiên!

- Cám ơn, Sasha! Chúc người đại diện của tôi sức khỏe! – Anh chúc bà vừa lúc người khách đầu tiên đến. Rồi sau đó, khách lần lượt đến, ồn ào nhưng có trật tự. Hàng trăm người đi qua phòng triển lãm, họ xem tác phẩm của anh, cười noi với nhau, gặp gỡ chúc mừng nhau. Những lời dẫn nhập, những câu hỏi, bảng kê giá cả, phê bình, ngạc nhiên, và tất cả những nhà sưu tập đều khen ngợi tài năng của anh. Sasha không có cơ hội để nói chuyện với anh suốt đêm ấy. Bà cử Marcie đứng một bên để giới thiệu anh với mọi người, để cho anh được hạnh phúc, và để cho anh xử sự đúng đắn, phòng khi anh trở chứng

Không có vấn đề khó khăn, không có vận rủi, không có ngạc nhiên. Điều ngạc nhiên duy nhất là tranh của anh bán hết, chỉ còn lại 2 bức, nhưng đối với Sasha thì đây không phải là điều đáng ngạc nhiên. Khi bà báo tin mừng này cho anh biết, anh đứng sững, không tin, nhìn Sasha gần muốn khóc

- Rất ấn tượng, Liam à. Không bao giờ có chuyện như thế này, ngoại trừ những ai thật sự có tên tuổi lớn. Như thế tức là người ta hiểu và đánh giá cao tác phẩm của anh. Anh nên tự hào về mình – Rồi bà nói thêm – Tôi rất tự hào về anh!

Không nói một tiếng, anh ôm ghì lấy bà, rồi có vẻ bối rối. Anh quá xúc động

- Thế là bây giờ anh không những chỉ là nhà họa sĩ có tài, mà còn là người sắp giàu có nữa. Rất gân – Bà đã quyết định sau đợt triển lãm này, sẽ tăng giá tranh cho anh – Tôi nghĩ bây giờ anh nên triển lãm tranh ở Paris rồi. Thị trường ở đây không sôi động, nhưng vì anh đã thành công ở New York, thì anh cũng sẽ thành công ở đây. Trước khi anh ra về, chúng ta sẽ bàn chuyện này

Anh vẫn không tin được chuyện này, và có vẻ sững sốt suốt trên đoạn đường đến nhà hàng Goule. Sasha để cho anh đi trước với Karen và

Marcie, còn bà ở lại để tập hợp các khách mời rồi đến sau. Khách được bà mời ăn tối gồm một số bạn bè của anh, các khách hàng mà bà muốn giới thiệu anh với họ, và những người đã mua tranh của anh vào đêm đó. Bà đã đặt bàn trước gồm 20 thực khách, Liam ngồi đầu bàn, còn bà ngồi cuối bàn. Bà sắp bạn bè của anh ngồi quanh anh. Đối với Sasha, việc ngồi bên cạnh anh sẽ làm cho bà lúng túng. Nhưng bây giờ, bà cảm nghĩ về anh như thế nào, bà cũng phải làm tròn nhiệm vụ của mình, và phải làm cho tốt. Nhiều họa sĩ mà anh yêu cầu bà mời là phụ nữ, những người bà đã gặp trước đây rồi, và ít ra họ chỉ là bạn thôi. Bà không biết bây giờ anh đã đan díu với ai chưa, và cũng không muốn biết. Những người trong bàn tiệc có tuổi cùng bà là khách hàng. Những khách khác đều trẻ hơn Liam. Tình thế vẫn không có gì thay đổi. Bây giờ không có lý do gì cho họ thay đổi hết. Anh đã trở về với thế giới quen thuộc của mình rồi. Anh không cần làm gì cho phù hợp với bà, hay xử sự cho đúng đắn. Nhưng tối đó anh rất thận trọng, hoặc là vì anh muốn thế, hoặc là vì để làm cho bà vui. Đây là buổi tối quan trọng, một thành công vĩ đại của anh

Sasha nói lời mở đầu tại buổi tiệc. một trong những khách hàng của bà ngồi ở cuối bàn với bà, đưa ra quyết định mua 2 bức tranh còn lại của anh. Trong đêm khai mạc, họ đã bán hết tranh của anh. Đứng ở cuối bàn, chia vui với mọi người trước tin mừng này, bà lại chúc mừng anh lần nữa. Lần này anh ngồi yên tại chỗ, nhìn bà

Anh ấp úng cảm ơn bà và người khách hàng. Anh nói anh không biết nói gì, chỉ biết cảm ơn mọi người, nhất là Sasha, Karen, Marcie và các khách hàng đã mua tác phẩm của anh. Trông anh thật lúng túng, khiến Sasha phải cảm động

Từ chỗ ngồi ở cuối bàn, bà cười với anh một vài lần, nhưng trong ánh mắt bà nhìn anh, không có ý tình gì sâu đậm. Bà chỉ mừng cho anh vì cuộc triển lãm thành công. Đây là mục đích của sự hợp tác ban đầu của họ. Phần còn lại là phần thưởng mang lại do sự thành công, chứ không phải do động cơ gì khác. Họ đã hoàn thành mục đích bà mong muốn cho anh: sự thành công

Bữa ăn kéo dài mãi cho đến quá 12 giờ khuya mới chấm dứt, và như Sasha đã nói, bà ở lại cho đến khi người khách cuối cùng ra về. Bà trả tiền, cảm ơn nhà hàng, rồi cùng Liam đi ra ngoài trời đêm tháng 12 trong trẻo, lạnh như băng. Trời lạnh đến nỗi khi bà thở, bà cảm thấy như có kim chích vào phổi

- Tôi không biết làm sao cảm ơn bà cho hết – Liam nói, và sung sướng vô cùng. Rượu vang mà bà gọi là loại hảo hạng, nhưng anh không uống say. Anh tỏ ra là người gương mẫu suốt đêm. Anh cư xử với mọi người rất tốt, và kỳ lạ thay trông anh có vẻ trưởng thành

- Anh khỏi cảm ơn tôi – Sasha đáp – Chuyện này tất yếu là phải như thế. Tôi có bốn phen phải giới thiệu các họa sĩ đang lên với mọi người – Tối đó quả Liam là một họa sĩ đang lên – Và lại, tôi cũng thu được nửa số tiền. Tôi phải cảm ơn anh mới đúng chứ

- Cảm ơn bà tin tưởng tôi và cho tôi cơ may. Tôi sẽ nói cho các con tôi biết chuyện này – Anh nói, cười và nhìn bà lần nữa

Mang đôi ủng mùa đông đế phẳng, đứng bên cạnh Liam, trông bà nhỏ thó

- Tôi có thể mời bà đi đâu đó uống ly rượu nhé?

Bà định từ chối nhưng rồi gật đầu. Có lẽ đây là cơ may cuối cùng cho bà. Chắc sẽ không có gì xảy ra. Họ đã để lỡ nhiều cơ hội rồi

Khi họ đến khách sạn Carlyle, anh gọi một ly rượu mạnh còn bà gọi tách trà. Bà đã uống đủ rượu vang tại bữa ăn rồi, và bà không muốn uống quá nhiều với anh. Bà không muốn mất bình tĩnh với anh. Sau lần này, tình hình chắc sẽ dễ dàng hơn. Nhưng lần đi chơi với nhau này là lần đầu tiên bà gặp lại anh sau thời gian họ yêu nhau đắm đuối. Bà phải tìm ra một phương cách mới để gặp anh, hợp tác làm ăn với anh. Mọi liên hệ gắn bó về nghề nghiệp của họ vẫn còn mới mẻ đối với bà

Họ nói chuyện linh tinh một lát, rồi bỗng bà đem câu chuyện giữa bà với Tatianna vào tối hôm đó nói cho anh nghe, khiến anh ngạc nhiên. Bà không

có ý định nói cho anh biết chuyện này, nhưng không hiểu tại sao bà lại nói hết cho anh nghe như vậy

- Tôi không biết tại sao tôi lại nói chuyện này với anh – Bà nói, vẻ bối rối – Có lẽ tôi muốn anh biết là tôi ủng hộ anh. Quá trẻ cho chúng ta, nhưng không quá muộn cho anh. Điều trở trêu là Tatianna xuống nước khi tôi làm căng với nó – Bà nhìn Liam với vẻ ân hận – Vào tháng 7, tôi thấy chưa tiện thực hiện việc này. Đáng ra tôi nên làm thế vào lúc ấy mới phải. Tôi biết khi ấy anh muốn tôi làm thế. Nhưng ít ra thì bây giờ tôi đã thực hiện được việc này – Không phải bà nói để gây ấn tượng nơi anh, mà bà chỉ muốn anh hiểu rằng cuối cùng bà đã bảo vệ được danh dự của anh và của bà

- Chuyện ổn rồi, Sasha à – Anh dịu dàng nói – Tôi hiểu. Bà đã lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Cả 2 chúng ta đều thế. Điều đáng buồn cười là thỉnh thoảng những chuyện như thế đã xảy ra. Mọi việc thường va chạm nhau, quá khứ, hiện tại, tương lai. Người mới, người cũ, những bóng ma của quá khứ. Thỉnh thoảng tôi bực mình với gia đình tôi và với người khác. Có nhiều chuyện rắc rối đã xảy ra cho tôi. Cô ấy còn nhỏ, và là con của bà. Đáng ra tôi phải hiểu như thế mới phải. Bây giờ tôi hiểu rồi. Nhưng phải mất một thời gian dài. Quá dài – Anh buồn bã nói

Cám ơn anh đã thông cảm chuyện này! – Bà đáp, nụ cười nở trên môi. Tôi biết chuyện này rất khủng khiếp đối với anh. Nó cũng khủng khiếp với tôi, nhưng anh nói đúng. Nó là con tôi, và như anh đã biết, sự thật thì nó là người lớn mà hành động không như người lớn. Có lẽ chúng ta thỉnh thoảng đều hành động như trẻ con

- Tôi đồng ý như thế – Anh đáp, miệng cười gượng gạo, rồi cả 2 đều cười xòa – Thực ra tôi tự hào về việc này. Trên con đường sự nghiệp của tôi, nhiều lúc tôi hành động không chín chắn

- Cái gì làm cho anh nhận ra thiếu sót ấy? – Bà hỏi, vẻ thích thú. Thỉnh thoảng, anh rất ngộ nghĩnh. Khi nhìn anh, bà nhận ra 4 tháng qua bà nhớ anh biết bao, và sẽ nhớ anh mãi

- Chắc vì tuổi già. Tôi đã được 41 tuổi rồi – Nghe anh nói, bà rên rỉ

- Thôi, xin anh đừng nói chuyện rầu rĩ như thế với tôi. Tôi đúng 50 vào tháng 5. Trời đất, tại sao tôi già như thế này? – Bà muốn nói thêm: tại sao có chuyện ngu ngốc này. Bỗng bà ước chi bà đương đầu với Tatianna vào tháng 7, nhưng bà thấy khi ấy không đúng lúc, hoàn cảnh lúc ấy cũng không thuận lợi

- Bà không già đâu, Sasha. Bà vẫn còn trẻ và đẹp. Tôi không hiểu tại sao mọi người quá câu nệ về tuổi tác của mình như thế. Tôi cũng vậy. Tôi thường làm ra vẻ mình còn nhỏ, nhưng thực ra không nhỏ. Tôi lớn rồi, và tôi không thích xác nhận mình lớn. Tôi không biết tại sao chúng ta nghĩ tuổi trẻ là quá diệu kỳ. Nếu tôi nhớ không lầm về tuổi trẻ của tôi, thì tôi phải nói rằng tuổi trẻ của tôi quá thâm trầm. Khi ấy tôi đã nói như thế rồi. Bây giờ tình thế tốt đẹp hơn nhiều

- Ước chi tôi có thể nói như thế – Bà ngồi dựa người ra sau ghế, nhìn anh. Tình thế thật kỳ. Họ đi từ tình nhân đến người đại diện với họa sĩ, và có lẽ cuối cùng bây giờ họ thành bạn bè. Bà có thể nói chuyện với anh mạch lạc hơn, dễ dàng hơn với bất kỳ người nào bà quen biết. Có lẽ ngoại trừ Xavier. Nhưng chàng là con trai bà. Có nhiều chuyện bà có thể xác nhận với Liam rằng bà không nói được với anh – Thịnh thoảng tôi nghĩ rằng càng già bao nhiêu, tôi càng biết ít bấy nhiêu

- Bà hiểu biết rất nhiều. Bà là người thông minh nhất, người hiểu biết nhiều việc nhất. Và là người đại diện nghệ thuật tuyệt vời nhất trần đời

- Chúng ta đã hợp tác với nhau rất tốt – Bà đáp, rồi bỗng bà khựng lại, như nhớ ra rằng bà đã nói quá nhiều điều không hợp. Bà có vẻ bối rối, vì bà không muốn anh nghĩ rằng bà theo đuổi anh. Bà không làm thế. Bà đã cố gắng hết sức để khỏi nói thế, nhưng không dễ. Tôi muốn nói hợp tác về nghệ thuật

- Về các mặt khác, chúng ta hợp tác cũng không tệ lắm. Hầu như mọi lúc. Thịnh thoảng chúng ta mới bất đồng ý kiến – Theo ý nghĩ của Sasha, thì Liam nói thế có phần chưa đúng sự thật của vấn đề. Trong thời gian 11 tháng họ quen nhau, đã 2 lần họ xa nhau, tổng cộng 6 tháng, nghĩa là phần lớn thời gian họ không thỏa hiệp với nhau

- Anh thật có lòng đại lượng – Bà đáp, rồi uống hết tách trà. Họ ngồi trong quán rượu của khách sạn Carlyle suốt 2 giờ. Đã đến lúc họ phải về nhà. Họ không thể ngồi lâu hơn nữa vì quán đã đóng cửa

Người gác cổng gọi taxi, rồi anh để bà xuống xe tại nhà bà. Bà muốn mời anh vào nhà, nhưng bà nghĩ là không nên. Mời anh vào chỉ làm cho bà muốn anh thêm, làm thế chẳng ích gì. Việc 2 người sống chung với nhau hết rồi, cả 2 đều nghĩ bây giờ không nên làm thế nữa. Bây giờ không phải lúc lén lút yêu nhau. Cuộc đời thì chẳng sao, nhưng tuổi tác không cho phép họ làm thế, rồi còn nhân phẩm, nếp sống, và Tatianna nữa. Số phận hết. Cho dù họ muốn nhau bao nhiêu đi nữa thì họ cũng phải kiềm chế bớt lại. Và rõ ràng họ vẫn còn yêu nhau

Trước khi bà bước ra xe, anh nhìn bà đăm đăm

- cảm ơn bà về buổi khai mạc tuyệt vời! – Anh ngần ngừ một lát rồi sờ tay bà – Thứ 6 tôi sẽ đi Vermont – Anh không biết bà ở lại thành phố bao lâu – Ngày mai tôi mời bà đi ăn tối, nhé? Để cảm ơn bà về việc tối nay, và chuyện trong quá khứ. Được không?

Bà không biết bây giờ anh có bạn gái không. Bà nghĩ anh thật tình muốn đưa bà đi chơi như bạn

- Tôi nghĩ là làm thế không hay đâu. Khi chúng ta đi chơi với nhau, chúng ta thường gặp rắc rối – Bà thành thật nói, và anh cười

- Bà cứ tin tưởng tôi. Tôi sẽ cư xử đúng đắn. Tôi xin hứa!

- Người mà tôi không tin là tôi – Bà nói thành thật. Bà luôn luôn thành thật với anh, ngay từ đầu

- Thật là một ý nghĩ hấp dẫn. "Họa sĩ đang lên bị đại diện nghệ thuật dụ dỗ, đi kiện vì bị quấy rối tình dục". Tôi tin bà, và nếu bà dụ dỗ tôi, tôi sẽ hô hoán hiếp dâm. Tại sao chúng ta không thử xem sao? – Anh mời với vẻ dịu dàng, và bà gật đầu. Bà thích đi với anh, nói chuyện với anh

- Tôi sẽ cố kiềm chế mình – Bà nói với nụ cười ác liệt trên môi

Anh muốn hôn bà chúc ngủ ngon, nhưng không dám. Anh không muốn phá hỏng mối thân thiện giữa 2 người, vả lại anh thấy bà có vẻ sợ sệt. Anh

cũng vậy

- Tôi sẽ đến đó bà tại phòng triển lãm vào lúc 6 giờ. Tôi muốn vào xem tác phẩm của tôi, nhất là bây giờ chúng đã được bán hết

Bà cười, bước ra khỏi xe, vẫy tay chào anh rồi đi vào tòa cao ốc. Anh vẫy tay chào lại khi chiếc xe chạy đi

Bà đi vào căn nhà yên lặng, nghĩ đến thời gian anh ở đây với bà. Bây giờ ngôi nhà như chứa đầy bóng ma. Arthur. Liam. Ngay cả con gái của bà cũng đã đi rồi. Có lẽ đi mãi. Khi bà cởi áo khoác, bà nhủ lòng rằng điều duy nhất là bà không thể để cho mình ngã vào lòng Liam lần nữa, cho dù anh quyến rũ, cảm dỗ đến bao nhiêu. Họ đã 2 lần chứng minh việc họ yêu nhau là không thể được. Họ không cần làm lại việc này nữa.

Chương 19

Liam đến phòng triển lãm đón bà đúng 6 giờ như anh đã hứa. Khi họ ra đi, anh nhìn vào các bức tranh của anh. Anh có cảm giác kỳ lạ khi nghĩ rằng anh sẽ không thấy lại chúng nữa. Cảm giác như là anh cho con mình để người ta làm con nuôi. Anh sinh ra chúng, và bây giờ anh phải để cho chúng đi. Khi họ ngồi trên xe taxi đi xuống phố, anh cảm thấy nhớ chúng. Anh đã đặt bàn trước tại nhà hàng Da Silvano. Vào tháng 7, họ đã đến đây nhiều lần rồi. Đây là nhà hàng Ý nổi tiếng dưới phố, đồ ăn ngon, và khi khách yêu cầu, những người hầu bàn có thể ca hát được

Như mọi khi, họ nói chuyện về nghệ thuật, về những người họ quen biết, về bạn của anh mà bà đã gặp, về con anh và về anh. Anh cho biết Tom học hành tốt ở trường đại học, còn những đứa khác cũng chăm học. Rồi anh nói về Beth. Anh thú nhận anh cảm thấy ra sao khi nghĩ đến chuyện chị ta sắp lấy chồng lại. Việc ly dị sẽ xong xuôi vào Giáng Sinh. Chị ta vẫn không tha thứ anh về chuyện Becky, và anh nghĩ chắc sẽ không bao giờ chị tha thứ

- Tôi nghĩ ích ra cuối cùng chúng ta có thể trở thành bạn bè. Nhưng rõ ràng tôi thấy thật khó. Bà và tôi có vẻ trở lại là bạn bè – Tuy anh nói thế, nhưng cả 2 đều biết luôn luôn có dòng nước ngầm chảy nối giữa 2 người. Sức lôi cuốn giữa họ rất mạnh. Tối nay khi họ ngồi đối diện với nhau, ăn mì sợi, uống rượu vang rẻ tiền, bà lo sợ về sức lôi cuốn ấy

Họ nhắc lại chuyện đi chơi ở Ý. Chuyến du lịch ấy thật là kỳ diệu cho cả 2 người. Rồi bỗng anh nhìn vào cổ tay bà, thấy chiếc vòng anh đã mua cho bà. Bà vẫn đeo trên cổ tay. Ngay cả sau khi 2 người chia tay, bà vẫn không tháo ra. Khi bà thấy anh nhìn chiếc vòng, bà bối rối trong lòng

- Tôi thật ngốc. Tôi thường thích như thế này
- Tôi cũng vậy – Anh đáp, và không có ý kiến gì về thêm nữa
- Vậy Giáng sinh này anh sẽ làm gì, Liam?
- Tôi không biết. Sau khi thăm các con xong, tôi sẽ về London. Tôi sẽ nghỉ cuối tuần ở Vermont. Chúng tôi sẽ ở trong khách sạn, vì ngôi nhà trên bờ hồ không có hệ thống sưởi ấm dùng cho mùa đông – Bà gật đầu,

nghĩ đến các con anh. Bà chưa gặp chúng, bà ước ao một ngày nào đấy sẽ gặp chúng. Có thể anh đem chúng đến xem triển lãm tranh của anh. Có lẽ phải một năm sau mới triển lãm lại tranh anh, hay có thể 2 năm. Cuộc triển lãm sắp đến bà sẽ tổ chức tại Paris. Và sau đó, năm tiếp theo, mới tổ chức lại ở New York. Là người đại diện, bà không có kế hoạch gì hết. Sau thời gian đã sống với nhau, bây giờ bà biết điều này quá rõ – Còn bà thì sao? Ăn Giáng Sinh ở Paris à?

- Tôi không biết sao. Tatianna năm nay sẽ đi chơi với bạn. Xavier có bạn gái mới, nó muốn vui chơi với cô ta. Chắc tôi sẽ ở đây vài tuần. Có lẽ tôi về Paris vào dịp Giáng Sinh. Tôi tin thế nào Xavier cũng dẫn cô gái đến chơi. Thời gian lặng lẽ trôi – Bà cười, cố làm ra vẻ phớt lờ. Nhưng khi bà nghĩ đến lễ Giáng Sinh, tim bà nặng trĩu, nhất là không có Arthur, và bây giờ không có anh

Họ ăn xong bữa mà không làm cho ai đau đớn trong lòng, không gọi lại những kỷ niệm đau buồn. Họ cẩn thận né tránh nó, như đi quanh bãi mìn, và cuối cùng buổi tối trôi qua êm ả. Anh đề nghị đi xe taxi ngược lên phía trên thành phố để tiễn bà về nhà. Bà từ chối, cho rằng làm thế là ngốc. Anh phải đi về phía dưới thành phố để đến Tribeca, và anh chỉ đi một đoạn ngắn thôi. Bà đi về nhà nằm ở phía trên thành phố

- Tôi không ngại đường xa – Anh năn nỉ đưa bà về. Nhưng cho dù họ làm thế thì đối với bà, việc anh đưa bà về cũng là việc không hay. Nếu họ chỉ là bạn thôi, thì bà nghĩ là bà sẽ cảm thấy bị ruồng rẫy. Còn nếu anh yêu thương bà lại, thì bà tin là cả 2 sẽ ân hận về việc này. Đã đến lúc để cho chuyện ấy trôi đi

Bà ôm anh, hôn lên má anh, cảm ơn anh đã mời bà ăn tối, rồi bước lên taxi một mình. Cảm thấy làm như thế là ngu ngốc, bà khóc suốt trên đường về nhà. Bà nhủ mình rằng, cho dù họ có lôi cuốn nhau bao nhiêu đi nữa, thì cũng không nên dan díu nhau lại làm gì. Lần này phải dứt khoát. Bà đã may mắn có anh yêu. Họ đã sống hạnh phúc bên nhau trong một thời gian ngắn. Thực ra cộng lại thời gian sống với nhau được 5 tháng chẳng nghĩa lý gì, không thể so sánh được với 25 năm sống với Arthur. Mỗi tình của bà với

Liam ngán ngủi, ngọt ngào, hấp dẫn, đam mê, đầy sóng gió. Bà nghĩ muốn có hạnh phúc lâu dài, người ta cần cái gì giản dị hơn, dễ dàng hơn, bình lặng hơn và bền vững hơn. Với Liam, cuộc đời không có gì dễ dàng và bình lặng. Hay có lẽ ngay cả với bà cũng thế

Khi về nhà, bà tắt đèn, mặc áo ngủ, chải răng rồi lên giường. Bà vừa tắt đèn thì chuông reo. Người gác cổng ở dưới nhà bấm chuông gọi bà. Bà không nghĩ ra lý do tại sao anh ta gọi bà, bà bèn bước xuống giường để trả lời máy điện thoại nội đàm. Ông ta nói bà có khách

- Tôi đây – Liam nói, giọng cuồng nhiệt – Tôi xin phép lên lầu được không?

- Không! – Bà gần như hét vào máy – Anh không lên được đâu. Tôi ngủ rồi. Anh làm gì ở đây? – Làm thế này thì quá ngốc, và bà hầu như muốn anh lên. Bà không muốn bị quấy rầy, mặc dù bà muốn thật. Nhưng bà không muốn cho phép anh làm thế với bà. Không cho phép anh làm lại

- Tôi muốn nói chuyện với bà – Anh bình tĩnh nói, biết người gác cổng đang lắng nghe. Anh ta mới đến làm, Liam không biết

- Tôi không muốn nói chuyện với anh. Ngày mai hãy gọi tôi

- Tôi lên trên đây – Anh cười nói với người gác cổng rồi cúp máy. Anh mạnh dạn đi đến thang máy, anh biết đường đi rất rõ. Người gác cổng không ngăn anh lại, và anh đưa tay chào cảm ơn anh ta. 2 phút sau, anh bấm chuông cửa nhà bà. Bà không trả lời. Bà không có lòng dạ nào gọi người gác cổng lên lôi cổ anh xuống, nhưng bà có thể làm thế. Bà nói với anh qua cánh cửa

- Anh đi khỏi đây đi!

- Tôi không đi – Anh bình tĩnh đáp

- Tôi không mở cửa đâu

- Tốt. Chúng ta nói chuyện như thế này cũng được. Tôi tin hàng xóm của bà rất thích nghe – Anh thản nhiên nói. Bà đứng dựa lưng vào cửa, vòng 2 tay, mắt nhắm lại

- Đừng làm thế, Liam, chúng ta không có gì để nói

- Nói về bà. Tôi có nhiều chuyện để nói – Bỗng anh cất tiếng hát. Bà nghĩ thế nào hàng xóm cũng bực bội, than phiền. Bà đành phải mở cửa. Bà cau có nhìn anh

- Nếu anh đụng đến tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát, tố anh hiếp dâm tôi

- Tuyệt. Làm thế càng nổi tiếng. Nếu bà đụng đến tôi, tôi sẽ nói với họ bà hiếp dâm tôi

- Đừng lo. Tôi không đụng đến anh đâu – Anh đi vào qua trước mặt bà như thể anh còn ở với bà. Bà cứ mặc áo ngủ đi theo anh. Anh xuống nhà bếp, mở tủ lạnh

- Tuyệt. Kem Rocky Road – Anh lấy kem trong tủ ra, vẽ sung sướng, rồi để kem vào tô, múc một ít đưa cho bà. Bà lắc đầu, trông có vẻ như muốn đánh anh. Nếu bà có gan, bà dám đánh anh lắm. Anh tự nhiên ngồi xuống. Anh đã móc cái áo khoác trên chiếc ghế ngoài hành lang, người vẫn còn mặc áo len dày và quần đen khi đi ăn tối. Và có mang vợ. Ngoài trời lạnh. Anh phải mang vợ mùa đông. Nhưng anh vẫn là Liam. Không ai chèn ép, kiểm soát anh được. Anh vẫn là họa sĩ điên của bà

- Đừng ăn. Kem để quá lâu rồi. Nó ở đấy từ khi anh ra đi

- Mặc kệ – Anh đáp, vừa ăn kem vừa nhìn bà

- Vậy anh muốn nói gì? – Bà nhìn anh chăm chăm, và anh cười

- Anh muốn nói anh yêu em. Anh nghĩ chắc em biết rồi

- Tôi cũng yêu anh. Nhưng chuyện này không làm thay đổi gì được hết. Chúng ta đã gây khổ cho nhau. Tôi làm cho anh đau đớn. Anh làm tan nát tim tôi. Anh bỏ đi. Chuyện này không thể được. Chúng ta đều biết thế. Chúng ta không cần chứng minh thêm lần nữa. Chúng ta đã làm 2 lần rồi. Tôi đã quá ớn rồi – Đã 4 tháng trôi qua mà bà vẫn không quên anh. Nếu anh bỏ bà ra đi lần nữa, chắc bà phải cần thời gian lâu hơn nữa mới quên được anh. Mất anh 2 lần đủ cho bà rồi. Bà không muốn tái diễn cảnh ấy thêm lần nữa, cho dù anh hấp dẫn đến bao nhiêu. Lần này bà chỉ nghe theo con tim. Con tim đã làm cho bà lao đao với anh. Lần nào cũng thế

- Sự bất quá tam, 3 lần mới bền – Anh nói. Anh đã ăn kem xong, đi rửa tô, để vào máy rửa

- Em thấy anh đã tiến bộ rất nhiều. Tại sao phí phạm công lao luyện tập ấy cho người khác?

- Anh chỉ có vẻ tiến bộ thôi. Anh như con chó khổng lồ bê bối, chỉ biết ngoắc đuôi, đi tìm quả bóng để chơi. Nhưng tôi biết anh không thích ứng được với cuộc sống trong nhà

- Em cũng vậy. Chúng ta rất hợp nhau – Anh đáp, giọng tin tưởng

- Tôi rất có kỷ luật. Tôi là người có văn hóa. Trong mọi phương diện – Bà đứng thẳng người, vẻ hăm dọa, nhưng không thành công. Liam không tỏ vẻ sợ sệt. Anh yêu bà, chứ không sợ bà

- Đúng, em có văn hóa, anh công nhận. Nhưng em cũng là người bướng bỉnh nhất anh chưa từng thấy

- Anh đã xét mình đầy đủ chưa? – Bà hỏi, vẻ nghi ngờ – Xavier nói nó gặp anh đi chơi với cô gái còn trẻ, trẻ hơn cả Tati

- Từ ngày anh ngu ngốc bỏ em, anh gặp rất nhiều gái trẻ. Nhưng họ làm anh chán nản vô cùng. Sasha. Anh không biết từ khi chúng ta gặp nhau, em đã bỏ bùa gì cho anh mà bây giờ anh không thể sống không có em. Anh muốn trở về. Anh yêu em. Anh hứa lần này anh sẽ tốt

- Lần trước anh cũng tốt – Bà đáp, nhìn anh với ánh mắt buồn bã – Anh rất tuyệt! Tôi sung sướng bên anh. Tôi cũng yêu anh. Nhưng tôi không chịu được trò bê bối của người họa sĩ điên nơi anh. Mỗi lần tôi muốn anh có thái độ nghiêm trang, thì anh cho là tôi muốn anh có thái độ nghiêm trang, thì anh cho là tôi muốn kiểm chế anh. Mỗi khi anh cảm thấy bị phê bình về một điểm nào đó, là anh bị chạm tự ái, anh cho rằng tôi tẩy chay anh như bố anh. Tôi không tẩy chay anh, nhưng tôi không thể lúc nào cũng làm theo ý muốn của anh. Còn đối với anh, lúc nào anh cũng cho là tôi muốn kiểm chế anh. Mỗi khi anh cảm thấy thế, anh bỏ đi

- Anh cảm thấy bị bỏ rơi – Anh trả lời, muốn biện bạch lý do anh ra đi. Nhưng bây giờ đã 4 tháng trôi qua rồi. Đối với bà thế là quá trễ rồi. Bà

muốn anh phải hiểu điều đó

- Tôi biết anh cảm thấy bị bỏ rơi. Tôi đã sống một thời gian rất khổ sở vì không có anh. Nhưng tôi không muốn vì đứng vào một phe với anh mà phải mất con gái vĩnh viễn. Chuyện ấy sẽ đến rất chóng vánh

- Bây giờ thì anh hiểu rồi. Anh phải mất một thời gian mới hiểu được điều này – Anh ngồi nơi bàn ở nhà bếp như thể đợi ký hợp đồng với bà

- Anh muốn gì ở tôi, Liam? – Bà hỏi, vẻ vừa lo sợ vừa tức tối – Anh đã làm cho tôi điên đầu

- Chúng ta đều điên. Cả 2 ta. Điên cuồng trong tình yêu. Có lẽ đây là một căn bệnh. Anh không biết. Có lẽ chúng ta nên chữa trị căn bệnh này. Điều anh biết chắc là mỗi lần anh gặp em, anh nghĩ là anh không thể sống được khi không có em. Và chắc em cũng nghĩ về anh như thế, đừng giấu. Anh biết em cũng như anh. Nhưng em lịch sự hơn anh, em trưởng thành hơn anh, hay đại loại như thế. Đêm nay anh đã muốn lên xe về nhà với em, nhưng em không mời anh, cho nên anh phải đi xe khác để đến đây gặp em. Ít ra em cũng mời anh về đây để uống một ly chứ – Anh nói với giọng bị xúc phạm, nhưng anh không như thế. Anh trêu bà, và bà cũng nghĩ thế – Anh đã đề nghị đưa em về nhà, với thành tâm

- Để làm gì? Để chúng ta sẽ làm những chuyện ngu ngốc phải không? Rồi chuyện gì xảy ra sao đó? Chúng ta sẽ sống tuyệt vời với nhau một tháng, 2 tháng hay 3 tháng, rồi anh lại bỏ đi khi tôi chạm vào tự ái của anh. Liam, tôi sẽ không làm thế

- Nay em, anh sẽ ra đi khi nào em bỏ anh. Anh muốn ăn lễ Giáng sinh với em. Thực ra, anh muốn sống với em suốt đời. Anh cần em. Em là người đàn bà duy nhất trên đời này hiểu anh, lo lắng cho anh, chăm sóc anh

- Liam, tôi không muốn làm mẹ anh – Bà cương quyết nói – Cho dù tôi già bao nhiêu chăng nữa

- Tất cả đàn ông đều muốn có người làm mẹ. Bản chất cho người là thú vật – Có ai đã nói với bà như thế, nhưng bà không nhớ ai. Bà đã cố nhớ, nhưng chẳng thành vấn đề. Mặc dù anh đẹp và hấp dẫn, kêu gọi, nhưng

điều anh nói ra thật ngông cuồng – Anh thích em lớn tuổi hơn anh. Em ý tứ hơn anh nhiều

- Ấy là vì anh không muốn trưởng thành

- Em trưởng thành cho cả 2 ta luôn. Anh cho phép em làm thế đấy – Trông Liam có vẻ như nghĩ rằng anh đã giải quyết vấn đề khó khăn, nhưng anh không giải quyết được, ít ra là cho bà

- Anh cũng phải trưởng thành

- Anh ghét làm việc ấy – Anh đáp, búng ngón tay – Anh cứ làm họa sĩ điên hco đến 80 tuổi không được à?

- Bây giờ có khi anh có thể làm họa sĩ điên, chứ đừng lúc nào cũng làm thế – Nhưng không phải lúc nào anh cũng thế. Anh chọn lúc, như trong buổi tiệc thịt nướng, tại đây anh kỳ quặc hết chỗ nói, chứ không phải hỷ điên thôi. Chắc không ai quên buổi tối hôm ấy, và có lẽ bà cũng không – Liam, việc chúng ta thỏa thuận nhau không thành vấn đề. Việc này vẫn không thành công đâu. Không thành công được. Không thể được

- Nói thế là quá sai. Chuyện này có thể. Chỉ có điều là em không muốn nó thành có thể mà thôi

- Tại sao tôi không muốn chuyện này trở thành có thể? Tại sao tôi không muốn sống với anh khi tôi yêu anh? Tôi lúc nào cũng yêu anh. Anh là người làm cho chuyện này không thể được, cho đến khi anh nổi điên với Tati, mặc dù tôi xác nhận là nó rất bậy với anh

- Cô ấy rất bậy, còn anh thì ngu ngốc. Anh không biết, Sasha à. Anh nói sao với em bây giờ? Ngoài Beth ra, em là người duy nhất anh yêu. Có lẽ anh là người học chậm, đọc khó, hay sao đó. Anh chỉ biết là bây giờ thì anh hiểu

- Quá muộn rồi! – Bà buồn bã nói. Bà không muốn thế, nhưng sự thật là trễ quá rồi. Cho cả 2 người. Cho dù họ muốn bao nhiêu đi nữa, họ cũng không thể làm việc này lại được

- Không muộn đâu – Anh khẳng khẳng nói

- Muộn – Bà bướng bỉnh như anh. Lần này nhiều hơn nữa
- Nếu em không chấm dứt cãi cọ với anh, anh sẽ đi uống cho say trong nháy mắt. Em đã đẩy anh vào đường cùng
- Lúc này bà nghĩ anh nói thật
- Anh muốn uống một ly không?
- Không, anh muốn em – Anh quỳ xuống trong nhà bếp. Họ vẫn còn trong bếp. Bà cười
- Thôi, dẹp cái trò ấy đi, trông anh kỳ cục quá. Lạy Chúa, đứng lên!
- Nếu em bằng lòng thử lại lần nữa, anh mới đứng dậy. Ôi, trời đất ơi, Sasha, chúng ta đã mất cái gì?
- Sự sáng suốt. Lần trước tôi đã mất hết sự sáng suốt
- Anh hứa anh sẽ không làm lại điều ấy nữa
- Anh sẽ làm điều còn tệ hơn thế nữa. Tôi biết anh sẽ làm
- Vậy thì làm sao? Nếu thế thì chúng ta sẽ đấu tranh trong một lát và tìm ra lỗi lầm. Đây là quá trình học hỏi. Anh là người học chậm, nhưng lạy Chúa, em ơi, anh yêu em
- Anh không thể làm thế
- Có lẽ được. Chúng ta có thể sống bên nhau – Bỗng anh bước tới, thực hiện điều cả buổi tối, và đêm qua, đêm nay anh không dám thực hiện. Anh hôn bà, quàng tay ôm quanh bà. Anh hôn mãi cho đến khi cả 2 hụt hơi – Anh yêu em – Anh nói, giọng khàn khàn
- Tôi cũng yêu anh – Bà nói thì thào – Liam, xin anh làm ơn... đừng làm thế với tôi – Bà không thể nào cự tuyệt anh được, bà biết thế. Bà cũng rất muốn anh
- Sasha, xin em vui lòng, cho chúng ta cơ may... – Anh thì thào đáp. Bà nhìn anh một hồi lâu, ánh mắt gay gắt, và rồi như thể có ai đã hành động thay cho bà, vì khi ấy bà mất hết tự chủ, ba gập đầu bằng lòng, và nhắm mắt lại

Với cử chỉ dứt khoát, anh bế bà lên tay, đi vào phòng ngủ, để bà nằm xuống giường, nơi mà họ đã chia sẻ trong mùa hè. Bà nằm nhìn anh cởi áo quần, lòng phân vân không biết họ làm như thế này có điên không, nhưng bà không thể nào cự tuyệt anh được

- Chắc là em bị ma ám – Bà nói, vừa nhìn anh cởi giày, rồi cởi quần – Em cần thầy phù thủy

- Anh cần em – Anh đáp. Anh thả quần xuống nền nhà, rồi cởi áo chemise

Bà nhìn anh cởi áo quần, rồi tắt đèn, gần như muốn ngất xỉu

- Anh chỉ cần em thôi – Anh vừa nói vừa leo lên giường với bà

Khi anh bắt đầu làm tình, bà cản dận anh

- Liam, em yêu anh... lần này chúng ta nên yêu nhau cho thật nghiêm túc

- Sasha, anh hứa chúng ta sẽ nghiêm túc

Họ làm tình như thể họ đã nghiệm nhau. Tình yêu của họ vượt ra ngoài lý lẽ, ngoài hứa hẹn, ngoài ngôn từ. Khi họ nằm bên nhau, họ chỉ biết rằng cả 2 đều tin chuyện họ sống chung với nhau là điều có thể được.

Chương 20

Buổi sáng Sasha thức dậy nằm yên bên cạnh Liam, và lần này bà cười được rồi

- Em như nằm mơ. Chắc em đã dùng ma túy... cả 2 ta đều điên mới làm chuyện này

- Phải – Anh đáp, lăn ra nằm ngửa trên giường, miệng cười toe toét – Chúng ta điên và anh thích điên như thế. Sống không được như thế này thì chán biết bao nhiêu

- Đúng, có lẽ khi không điên thật chán. Chúa mới biết khi đi người ta mới hạnh phúc như thế nào. Em không nhớ gì hết

- Không điên chán lắm – Anh đáp và cười với bà

- Ôi lạy Chúa... đừng nói rằng...

- Hôm nay chúng ta đã làm gì?

- Em không biết anh đã làm gì, thưa ngài họa sĩ điên. Còn em, em phải làm việc để sống. Em phải nuôi con và giúp đỡ các họa sĩ của em

- Không có anh. Anh không nằm trong số đó – Anh nói với vẻ rất hồ hởi, rồi lăn qua hôn bà. Họ hạnh phúc trở lại. Cuộc đời thật ngọt ngào – Đi Vermont thăm con xong, anh sẽ trở về đây – Anh đã có kế hoạch bay từ Boston về London, nhưng bây giờ anh thay đổi kế hoạch chỉ trong nháy mắt. Nếu em muốn, anh sẽ bay về Paris với em. Anh khôn muốn quấy rầy em và Xavier vào ngày lễ Giáng sinh. Anh có thể về London vài ngày

- Không – Bà cương quyết đáp – Em muốn có anh ở đây – Xavier chắc cũng thích như thế – Tatianna hẳn là cô ta không muốn mừng Giáng sinh với mẹ và anh trai. Nhưng Xavier vẫn trung thành với bà, không muốn để bà một mình. Bà ngồi dậy, nghiêm trang nhìn anh rồi nói – Liam – Trông bà có vẻ như muốn tuyên bố một việc gì – Lần này em sẽ không để mất anh đâu. Dù chuyện xảy ra như thế nào em cũng cóc cần. Em không muốn lần này gặp chuyện bê bối nữa. Nếu lần này anh bỏ ra đi, em sẽ đi theo anh.

Em muốn anh biết điều đó. chúng ta phải sướng khổ có nhau, sống chết bên nhau mới được. Em sẽ không chịu nổi cảnh mất anh lại

- Vâng, thưa bà! – Anh chào, rồi đi tắm

Thật không có gì sung sướng bằng cảnh được thấy anh lại, thấy thân hình trần truồng của anh cao ráo, đẹp đẽ và mái tóc dài vàng ươm

- Em nói thật đấy! – Bà nói lớn theo anh khi anh mở vòi nước – Hôm nay em sẽ nói cho Tatianna biết – Bà nói với anh đồng thời như nói với mình. Bà biết bây giờ Tatianna sẽ bận lòng việc này của 2 người. Đời của bà là của bà, chứ không phải của ai hết

- Anh yêu em!- Anh đáp. Bà nói cái gì, anh cũng đồng ý. Anh đang sống trong cảnh hạnh phúc

Bà làm thịt lợn muối, trứng và bánh nướng xốp cho cả 2 người. một giờ sau, anh quay về giường, đọc báo, còn bà chuẩn bị đi làm. Trông anh có vẻ như chưa bao giờ bỏ đi, giống như lâu nay anh vẫn ở đây

Khi bà xách cặp chuẩn bị đi, bà nhìn anh và nói

- Người giúp việc sẽ đến làm lúc 12 giờ trưa đấy

- Anh biết. Anh nhớ. Khi ấy anh đã dậy rồi. Hôm nay trông em trưởng thành rất nhiều – Anh vui vẻ nói

- Em trưởng thành rồi

- Không, em không trưởng thành. Đừng nói láo với anh, Sasha. Em không trưởng thành nhiều hơn anh đâu. Nếu em trưởng thành thì chúng ta đã không yêu nhau như thế này

Bà sung sướng vì họ đã trưởng thành. Rất sung sướng. Anh cũng vậy. Thực ra phải nói cực lạc mới đúng. Bà cảm thấy như thế đời bà trẻ lại, trẻ lại với anh. Sự thực là bà làm cho anh lớn lên, và anh làm cho bà nhỏ xuống. Họ phải phấn đấu một năm trời mới thu hẹp khoảng cách để có thể đến điểm hòa hợp nhau, và hình như họ đã tìm ra được chỗ ấy. Điều quan trọng là phải giữ cho được kết quả này. Bà sẵn sàng trước thử thách này, và anh cũng vậy. Cả 2 đều biết việc này không dễ, nhưng nó rất có giá trị cho

cả 2 người – Em đi ăn trưa được chứ? – Bà gật đầu – Anh sẽ đến đón em lúc một giờ. Anh phải đi làm một vài công việc vặt trước đã. Anh muốn đi mua vài món quà Giáng sinh cho mấy đứa nhỏ. Theo em thì chúng muốn cái gì?

- Em đâu biết chúng, Liam – Bà nói, cười với anh

Anh quay lui, nằm lên giường lại như một ông vua

- Anh muốn sớm thay đổi tình hình này. Lần sau em đến New York, chúng ta cùng đi Vermont

- Giao ước rồi đấy nhé – Bây giờ chuyện tình của họ không còn bí mật nữa. Nếu họ muốn thực hiện công việc này, họ sẽ làm tự nhiên, không có gì cản trở họ được. Bây giờ bà chuẩn bị để làm việc này, và anh cũng vậy. Họ đã mất một năm trời để có sự đồng bộ hoàn hảo như bây giờ. Mất anh 4 tháng, khiến bà nhận ra rằng anh rất quan trọng đối với bà. Và anh cũng nhận thấy bà như thế đối với anh. Bà hôn anh trước khi ra đi, và sau đó một lát, anh nhảy ra khỏi giường. Anh cũng muốn mua cho bà một món quà Giáng sinh. Chiều nay anh sẽ mua. Lần này không mua vòng vàng, mà phải mua cái gì đẹp hơn. Tuần này anh đã kiếm được nhiều tiền, anh nôn nóng mua tặng bà món quà quý giá

Anh đến đón bà ở phòng triển lãm lúc một giờ. Họ đến ăn trưa tại nhà hàng Gino, rồi sau đó anh đưa bà về phòng triển lãm rồi mới đi mua hàng. Anh về lúc xế chiều, ngồi chơi với Marcie trong khi Sasha bận làm việc với khách hàng. Trước khi khách về, bà giới thiệu Liam với ông ta rằng anh là họa sĩ đang lên đầy hứa hẹn nhất của họ. Rồi bà hôn lên má Liam, và bà thấy anh muốn đi xa hơn thế. Anh không muốn giữ bí mật nữa. Khi họ ra về, anh tươi cười

- Em làm cái gì trong ấy tuyệt đấy chứ!

- Sao? Giới thiệu anh với khách hàng có tuyệt không? – Bà nghĩ anh muốn bà làm thế, và bà sung sướng vì anh thích thế. Bà biết anh muốn được mọi người chấp nhận anh, và thỉnh thoảng còn muốn được giới thiệu với mọi người. Anh cần thế, và nếu trong những việc này làm cho anh hạnh

phúc, thì bà sẵn lòng làm ngay. Rất sẵn lòng. Bà muốn thế vì bà yêu anh, và biết anh yêu bà

Điều khiến cho 2 người ngạc nhiên là khi họ trở lại với nhau quá nhanh, như thể họ không hề xa nhau. Anh dời chỗ ở từ nhà bạn ở Tribeca về nhà bà. Sasha nói cho Tatianna biết, rồi gọi nói chuyện với Xavier ở London. Lần này cô không phản đối. Cô không ưa Liam, nhưng chấp nhận quyết định của mẹ, và còn bằng lòng để cho anh cơ may tiến tới. Cô nhận ra mẹ cô rất yêu anh

Mọi việc đã trở lại con đường cũ, tốt đẹp hơn trước rất nhiều. Tình hình như thế mỗi lần họ xa nhau, khi tái hợp, sợi dây ràng buộc họ càng chặt hơn trước, khiến cho họ gần nhau hơn bao giờ hết. Lần này bà cảm thấy như đã lấy anh, và anh cũng nói như thế. Bà phân vân không biết rồi họ có lấy nhau được không, như điều này không quan trọng. Điều quan trọng là họ đã quay về với nhau. Mọi tình của họ có vẻ có thể thành công, và bà cảm thấy lần này họ sẽ gắn bó keo sơn với nhau mãi. Sáng hôm ấy bà đã nói với Marcie như thế, chị ta mừng cho bà

Trong 2 ngày tiếp theo, họ cùng đi ăn trưa, ăn tối, đi mua hàng, khi bà bận việc thì anh đi chơi loanh quanh trong phòng triển lãm. Họ lại đi vào thói quen làm tình buổi tối, buổi sáng, thỉnh thoảng vào giữa 2 thời gian ấy. Sáng hôm sau, Liam đi Vermont, quà cho các con anh đã cho vào túi xách sẵn sàng. Anh có mua cho bà món quà, anh đã cất vào học bàn trong phòng của Xavier. Anh mua cho bà chiếc vòng đeo tay nhỏ bằng kim cương, giống như cái bằng vàng lần trước, nhưng lần này chiếc vòng sáng long lanh và trông rất "người lớn". Bây giờ anh có đủ khả năng để mua. Hồi tháng 5, anh không có đủ. Sau lần triển lãm tranh của anh, mọi việc đều thay đổi. Anh đã có nhiều tiền, và anh rất nôn nóng quay lại làm việc

Khuya hôm đó, sau khi họ đã đi ngủ, điện thoại di động của anh reo, mới đầu họ không nghe. Máy điện thoại của Liam để trong phòng tắm, nhưng vì chuông cứ reo mãi, nên cuối cùng Sasha nghe, bà thúc tay thức anh dậy, nói cho anh biết. Anh đã ngủ say. Anh liền chập choạng đi vào phòng tắm lấy

điện thoại, lòng phân vân không biết ai gọi. Beth gọi. Khi nghe giọng chị, anh tỉnh ngủ hẳn, nhìn Sasha với ánh mắt hoảng hốt

- Chuyện gì thế? – Sasha hỏi, vẻ lo lắng. Điện thoại gọi vào giờ ấy, với cách anh hỏi như thế là không tốt rồi. Bỗng bà nghĩ đến các con anh

- Charlotte bị tai nạn. Beth gọi đến. Họ đến thăm ngôi nhà mới của người chồng tương lai của cô ấy xây cất cho cô ta. Ngôi nhà xây chưa xong. Charlotte bước trên tấm bạc đập che lỗ hổng trên tầng lầu, thế là nó té xuống tầng lầu, rơi trên một đồng vật liệu xây dựng

- Ôi, lạ Chúa! – Sasha có vẻ hoảng hốt như anh. Anh run lên, để máy điện thoại xuống. Nắm lấy bàn tay của Sasha. Rồi anh bóp mạnh bàn tay bà khiến bà đau nhói, và anh kể tiếp câu chuyện

- Nó bị gãy lưng, họ chưa biết nặng nhẹ ra sao. Không biết nó có thể đi lại được hay không. Nó bị thương trên đầu, nhưng không nặng bằng sau lưng. Bây giờ nó tỉnh rồi, nhưng rất đau đớn – Anh bật khóc và ôm bà. Anh phải đi ngay tức khắc. Không thể đợi đến sáng mai được. Bà gọi điện thoại thuê xe cho anh, muốn đi với anh, nhưng bà nghĩ có người lạ đi với anh đến đây sẽ gây cho Beth và các con anh nhiều khó khăn. Nhưng bà ước chi có thể đến đây với Liam. Bà biết anh cần bà

Chưa đầy 10 sau, họ ra khỏi nhà. Anh đem túi xách theo, họ đi taxi đến chỗ cho thuê xe. Nửa giờ sau, anh sẵn sàng đi Vermont

- Em ước chi đi được với anh – Bà nói với lòng thành. Anh thông cảm cho bà. Có bà đến đây sẽ rất khó khăn. Họ sẽ đến thăm Charlotte tại phòng chấn thương, và anh biết nếu Sasha đi với anh, Beth sẽ rất đau đớn

- Anh sẽ gọi báo cho em biết khi anh biết rõ sự tình – Anh nói, rồi ôm bà vào lòng một lát. Anh cần sức mạnh bà truyền qua cho anh. Khi ấy là một giờ sáng, anh phải lái xe 6 giờ liền, nếu thời tiết tốt thì có thể ít hơn, nếu không thì nhiều hơn. Beth đã báo cho anh biết nơi họ ở trời đang rơi tuyết

- Em sẽ nghĩ đến anh từng giây từng phút – Bà nói, và hôn anh qua cửa xe. Bà vẫy tay chào, anh lái xe đi. một phút sau bà đi taxi lên phía trên

thành phố về nhà. Bà có mang theo điện thoại di động, trước khi bà về đến nhà, anh gọi cho bà. Khi anh nói với bà, anh rất xúc động, và khóc

- Anh yêu em, Sasha... cảm ơn em sẵn sàng ở bên anh khi anh cần em!...

- Em sẵn sàng ở bên anh, cưng à. Em sẵn sàng ở đây từng phút, cầu nguyện cho anh và các con anh – Bé Charlotte tội nghiệp. Nó không chết quá thật quá may. Sasha hy vọng, như anh hy vọng, tai nạn không trầm trọng như họ lo sợ – Lái xe cẩn thận nhé, anh yêu... Khi đến đây hãy gọi cho em, nếu có thể

Đêm đó anh gọi cho bà nhiều lần, báo cho bà biết tin tức về Charlotte do Beth báo cho anh hay. Bé đang ở trong tình trạng nguy kịch, nhưng phải chờ. Khi anh đến đây, họ đang giải phẫu cho bé vào buổi sáng. Sasha cảm thấy đau đớn khi nghĩ đến cảnh họ nơm nớp lo sợ. Thật là cơn ác mộng. Bà thấy không có gì đau đớn bằng cảnh một em bé bị thương nặng. Liam đến đây lúc 9 giờ sáng và Sasha ngồi đợi để biết tin anh cả đêm. Bà theo dõi tin anh suốt đêm. Cứ nửa giờ là bà nói chuyện với anh một lần. Khi anh không gọi thì bà gọi. Bà mừng là vì họ đã trở lại với nhau, cho nên nhờ thế bà mới giúp đỡ anh được trong cơn hoạn nạn này

Bà không nghe tin anh cho đến giờ ăn trưa, trong thời gian Charlotte ở trong phòng mổ. Họ cho biết đến chiều tối cô bé mới ra khỏi phòng mổ. Liam ngồi ở góc phòng, khóc ròn khi anh miêu tả tình trạng của cô bé cho bà nghe. Sasha ngồi ở phòng triển lãm để đợi nghe tin của anh, nước mắt đầm đìa. Kết quả phẫu thuật nghe có vẻ đầy hứa hẹn. Tình trạng không đến nỗi tệ như họ lo sợ, nhưng rất xấu. Khi họ có cơ hội để nói chuyện về việc tai nạn xảy ra, Liam nói cho bà biết rằng người đàn ông sắp cưới Beth rất giận mình, ông ta cho rằng mình có lỗi trong việc này và ông rất khổ sở. Charlotte đi với ông ta, đến xem cái phòng mà người ta đang xây cho cô bé. Ông ta mới quay đi một phút để chỉ cho bé thấy cái gì đấy thì bé té. Liam nói Beth trách ông ta, nhưng không bằng ông ta tự trách mình. Nghe anh nói, bà mừng rỡ tưởng ra cảnh cực kỳ đau đớn cho họ. Tom, con trai đầu của Liam, bay từ trường về nhà để thăm em gái. Cả gia đình anh đều có mặt

đầy đủ. Sasha ân hận là bà không đi với anh đến thăm họ. Bà định bay đến ở tại một khách sạn gần bệnh viện để có thể hỗ trợ cho Liam, nhưng anh nói họ ngủ tại phòng của Charlotte và trên những chiếc giường thô sơ ngoài hành lang. Anh nói có lẽ anh không được gặp bà. Cho nên bà ở lại New York, lúc nào cũng cầm điện thoại di động trên tay

Bà rời khỏi phòng triển lãm lúc 7 giờ để về nhà, và ngồi bên cạnh máy điện thoại. Đêm đó, anh gọi cho bà nhiều lần. Đến sáng, tin tức có phần tốt hơn một chút, sau một đêm không ngủ nữa, Sása cũng như Liam. Anh nói Beth rất căng thẳng, nhưng tử tế với anh. Anh nói cô ta mất hết tinh thần. Họ phải hủy cuộc đám cưới dự kiến trong 3 tuần nữa. Họ phải hoãn lại sau tháng Giêng. Cho đến khi họ biết Charlotte đã bình phục. Bỗng nhiên cuộc sống của mọi người bị đảo ngược, mạng sống của Charlotte vẫn còn bấp bênh. Cô bé vẫn chưa ra khỏi cơn nguy kịch

Ngày nặng nề trôi qua, đến cuối tuần thì họ biết cô bé không bị liệt tứ chi, như vẫn không biết về 2 chân cô. Tất cả đều phụ thuộc vào tình hình cột sống có lành hẳn hay không. Rõ ràng cô bé có khả năng đi lại được, nhưng không có gì chắc chắn, và nếu bé có đi lại được thì cũng phải mất hàng tháng, thậm chí có thể đến hàng năm bé mới đứng vững được. Và trước mắt, bé phải trải qua nhiều lần phẫu thuật nữa. Sasha mừng khi họ có bảo hiểm đầy đủ, nếu không họ phải tốn kém rất nhiều, có thể đi đến chỗ sạt nghiệp vì phải chạy chữa cho bé. Việc chữa trị sẽ mất hàng năm và rất tốn kém mới giúp cô bé bình phục. Theo Beth cho biết, trước mắt, chị phải lâm vào cảnh rất khó khăn vì phải trực tiếp chăm sóc cho bé. Liam có vẻ đau khổ khi anh nói chuyện này với Sasha. Dĩ nhiên là phải có người chăm sóc Charlotte, nhưng anh không thể ở đấy được. Anh sống ở London, và muốn đến với Sasha ở Paris. Anh lo sợ không ăn lễ Giáng Sinh với bà được, nhưng đây chỉ là mối quan tâm không đáng kể. Nghe anh nói, Sasha quyết định sẽ ăn Giáng Sinh ở New York. Nếu anh có cơ hội đến với bà để mừng lễ Giáng sinh, thì anh đến New York dễ dàng hơn là đến Paris, nơi bà đã định ăn lễ Giáng Sinh. Và ở Paris, phòng triển lãm này không có bà thì nhờ Bernard điều hành cũng thuận lợi, tốt đẹp rồi

Bà gọi Xavier, nói cho chàng biết chuyện xảy ra. Cũng như bà, chàng rất lo lắng cho Liam. Xavier biết Charlotte trước ngày Beth bỏ đi, chàng đã gặp bé nhiều lần. Chàng đau đớn khi nghĩ đến chuyện cô bé có thể bị bại liệt, chàng hy vọng chuyện ấy sẽ không xảy ra cho bé. Chàng nhờ mẹ chuyển lời thăm hỏi đến Liam, và nói chàng sẽ đi nhà thờ để cầu nguyện cho cô bé. Sáng hôm đó, Sasha thắp đèn cây cho bé, rồi đi lễ cầu nguyện cho bé. Đây là viết rất ít khi bà làm

Xavier đề nghị chàng đến New York để ăn mừng Giáng Sinh với bà, nhưng thật ra chàng muốn ở lại London với cô bạn gái mới. Cô ta đã mời chàng đi trượt băng với cô, cho nên Sasha để cho chàng được tự do. Rõ ràng chàng có nhiều chuyện vui ở đây. Chàng nói chàng rất cảm ơn bà, và hứa sang năm sẽ ăn lễ Giáng Sinh với bà. Nhưng Giáng sinh năm nay chắc sẽ có nhiều chuyện đáng lo

Bà hỏi tin tức từ Liam suốt 2 tuần tiếp theo, cho đến gần lễ Giáng Sinh. Họ tỏ ra lo lắng Charlotte đến nỗi quên cả Giáng Sinh sắp đến. Bệnh tình cô bé có phần khá hơn, nhưng không chắc chắn gì. Mọi người đều rất căng thẳng. Liam quá mỗi mệt, anh bắt đầu gặt gồng với bà, ít gọi cho bà hơn, vì anh phải thay phiên để ngồi cạnh bên giường Charlotte 8 giờ một phiên. Sau mỗi phiên, thỉnh thoảng anh phải ngủ một giấc trên giường kê ở hành lang, rồi mới có thì giờ gọi cho bà. Sasha thông cảm cho anh, biết anh bị căng thẳng, nên bà cố kiềm chế mình. Bà buồn bã khi nghe tin tức từ xa nói đến, bà chỉ biết mừng tượng ra cảnh mọi người ở đây như thế nào, ngồi suốt ngày đêm trong phòng chấn thương để chăm sóc cho bé gái. Liam cho biết bé rất đau đớn, thấy bé đau đớn anh rất đau lòng. Thật là cơn ác mộng cho cả mọi người. Mỗi lần bà nói chuyện với Liam là lòng bà đau đớn cho anh. Anh vẫn hứa là khi nào có thể, anh sẽ đến New York để thăm bà. Bà không biết khi nào anh sẽ đi được, và bà không hỏi. Bà muốn làm nhẹ bớt gánh nặng trên vai anh, không thêm vào làm gì nữa

2 ngày trước Giáng Sinh, các bác sĩ đã tặng cho Charlotte và gia đình món quà quý báu. Họ báo cho gia đình biết rằng việc chữa trị sẽ còn lâu, nhưng cô bé sẽ đi lại được. Có thể đi khắp khiêng, không vững vàng, đáng

đi lượng khung như cô bé sẽ đi được. Cột sống của cô bé không hoàn toàn bị hỏng, nhưng cũng không trở lại hoàn toàn như trước. Bé cần chữa trị lâu dài, nhưng như thế cũng là điều đáng mừng cho bé và cho gia đình. Bé sẽ nằm viện ít ra là 3 tháng, có thể lâu hơn, nhưng họ tin là bé sẽ bình phục, và không bị ảnh hưởng tới tinh thần. Bé cần phải can đảm để trải qua những cuộc phẫu thuật, nhưng mọi người đều lạc quan. Ngày hôm đó họ gạch tên bé ra khỏi danh sách bệnh nhân nguy kịch. Khi Liam gọi báo cho Sasha hay tin này, anh khóc ròng. Và Sasha cũng khóc với anh. Tình hình còn rất đáng buồn, nhưng mọi người đã nhẹ nhõm tống lòng. Có lẽ trong vài tuần tới tình hình còn tệ, nhưng ai nấy đều tin tưởng thế nào bé cũng khỏi

- Anh muốn đến thăm em – Liam nói, giọng mệt mỏi

- Tại sao không để em lái xe đến thăm anh? Em không muốn anh lái xe khi người anh mệt mỏi như thế

- Anh khỏe – Liam đáp, nhưng bà nghe giọng anh không được khỏe như anh nói. Hơn 2 tuần, anh quá mệt mỏi và suy nhược. Bà không muốn anh lái xe xa như thế. Nhưng anh đã nhất quyết ngày mai xuống thăm bà, để ở với bà đêm trước Giáng Sinh, rồi anh nói anh phải quay về. Anh vẫn thay phiên trực bên giường bệnh với Beth và Becky. Bà nghe anh có vẻ lúng túng khi nói đến Becky, nhưng trong lúc lâm nguy, họ không còn chọn lựa nào khác. Lúc cũng phải có một trong 3 người ở bên cạnh bé, còn ông bà ngoại của bé cũng như người chồng chưa cưới của Beth, thì giúp bé theo khả năng của họ. Charlotte có rất nhiều người thương yêu giúp đỡ, rồi còn có Jsasha và Xavier cầu nguyện nữa. Bà cũng nói chuyện này cho Tatianna biết. Cô hoảng hốt và nhờ bà nói với Liam rằng cô xin cía buồn. Sasha nói lại cho Liam nghe, anh nói anh rất xúc động và xin cảm ơn cô. Tatianna được nuông chiều, khó tính thật đấy, nhưng cô có tấm lòng nhân hậu

Sasha lo lắng cho Liam khi anh lái xe từ Vermont đi về phía nam. Cứ mỗi giờ là bà lại gọi cho anh, và anh có vẻ tỉnh táo, khỏe khoắn. Đêm trước anh đã cố ngủ một giấc rồi. Bà rất nôn nóng muốn gặp anh, bà rất sung sướng khi có anh đến để mừng lễ với bà, mặc dù thời gian qua đã xảy ra chuyện không hay

Trong lúc anh đang trên đường đi thì bà dựng cây Giáng Sinh và trang hoàng nó cho anh. Bà đã treo dưới cây một ít quà tặng anh: cái chemise ngộ nghĩnh, cái mũ chơi dã cầu, cuốn sách hội họa nguyên là của bố bà, và cái đồng hồ của nhà hàng Catier. Khi bà đang lo lắng đợi anh, thì anh đến lúc 6 giờ tối. Anh đã đến đúng giờ, vì nhờ đường ít xe cộ

Sasha vừa thấy anh, bà liền bật khóc. Trông anh xơ xác, bơ phờ, và khi bà ôm anh vào người, anh khóc nức nở. Anh cảm thấy mình như người chết đuối trong 2 tuần vừa qua. Chưa bao giờ trong đời anh gặp trường hợp khủng khiếp như thế này. Bà thấy anh không còn có vẻ bé bỏng nữa, mà anh đã lớn lên rất nhiều, lớn hơn tuổi của anh trong nháy mắt. Chỉ trong vòng mấy tuần mà trông anh già hơn 10 tuổi. Thấy anh, bà rất đau lòng, mắt anh lộ nét căng thẳng, buồn rầu. Anh tả cho bà nghe cảnh khủng khiếp đã diễn ra như thế nào. Chỉ nghe thôi mà ruột gan bà như thắt lại. Cảnh tượng thật là khủng khiếp. Nhưng bây giờ Charlotte đã đỡ hơn nhiều, hy vọng cô bé sẽ chóng bình phục

- Beth xử sự như thế nào? – Sasha muốn biết về chị ta

- Cô ấy lo lắng lắm. Không bao giờ cô rời khỏi bệnh viện. George ở lại nhà bạn. Tom thay phiên với chúng tôi thức bên giường bệnh – Cả gia đình đều tụ lại với nhau, ngay cả Becky, như Liam không nói nhiều đến cô ta. Anh còn cảm thấy có tội vì chuyện đã làm với cô ấy, và có lẽ mãi cảm thấy như thế. Sasha không lo về chuyện cô ấy, đấy chỉ là chuyện điên cuồng trong một đêm, khiến cho anh phải trả giá đắt. Sasha mừng vì anh đã ở trong bệnh viện với Charlotte. Đấy là chuyện mà không đứa trẻ nào có thể quên được, anh cũng sẽ không quên, ngay cả Sasha cũng không

Bà nấu cho anh một bữa ăn tối mừng Giáng Sinh thật tuyệt vời, đun nước cho anh tắm trong bồn, rồi đưa anh vào giường. Anh nằm yên lặng nhìn bà một hồi thật lâu, nắm tay bà. Anh quá mệt nên nói rất ít. Anh không rời mắt khỏi bà, và đến 12 giờ khuya thì họ tặng quà cho nhau. Bà đem quà vào giường tặng anh, rồi anh ngồi dậy đến phòng dành cho khách để lấy quà tặng bà. Bà sửng sốt khi thấy chiếc vòng kim cương anh mua tặng bà, rồi mang chiếc vòng vào cổ tay

- Chiếc vòng đẹp quá! Anh thật đã nuông chiều em – Bà hôn anh, lòng mừng thầm được ở với anh. Và anh thích tất cả quà tặng của bà, nhất là chiếc đồng hồ và cuốn sách về hội họa nguyên là của bố bà

Khi bà lên giường thì anh đang nằm nhìn trần nhà. Anh không có cử chỉ gì tỏ ra muốn làm tình với bà, và bà cũng không. Sau những chuyện vừa xảy ra, bà nghĩ chuyện làm tình là không thích hợp. Anh có vẻ quá xơ xác. Không có lòng dạ nào để làm tình, và cũng không nghĩ đến chuyện ấy. Họ chỉ nằm bên nhau, muốn lặng lẽ nắm tay nhau

Đến gần một giờ sáng, anh lặn qua nhìn bà. Anh quá mệt nên không đi dự thánh lễ vào lúc nửa đêm, và bà cũng không bảo anh đi. Bà chắc thế nào Chúa cũng hiểu

- Anh yêu, trông anh quá mệt mỏi. Tại sao không ngủ đi? – Bà muốn ru anh ngủ như ru một đứa bé. Anh rất cần được như thế, vì anh còn nhiều việc khó nhọc sắp đến. Sáng mai anh sẽ quay về những công việc ấy. Đây là đêm duy nhất anh được nghỉ ngơi, rồi anh phải lái xe gần 7 giờ để đến đây

- Anh không muốn ngủ. Anh muốn ngủ với em đêm nay, tận hưởng hạnh phúc với em – Anh muốn kéo dài giây phút ở bên bà

- Em đây. Anh cần phải ngủ. Nếu không, ngày mai anh sẽ mệt, không lái xe được đâu – Anh muốn tối mai sẽ được cùng các con anh mừng lễ Giáng Sinh, hay nếu có thể thì sớm hơn càng tốt. Sáng mai anh sẽ ra đi lúc 7 giờ. Họ chỉ còn lại với nhau 6 giờ – Khi tình hình lắng dịu bớt, em sẽ lái xe đến thăm anh – Bây giờ còn quá sớm, bà chưa thể đến thăm gia đình anh được, nhưng Liam hình như không biết anh sẽ ở lại bao lâu. Sasha kiên nhẫn chờ đợi

- Sasha này, anh phải nói với em chuyện này – Anh nói, chống khuỷu tay để nhóm người lên.

- Chuyện gì thế? – Bỗng bà tự hỏi phải chăng anh sắp đề nghị thành hôn với bà, nhưng bà nghĩ đề nghị lúc này thì thật quá kỳ quặc. Nếu vậy thì anh quá cao hứng. Bà cười với anh, ngược mắt nhìn anh. Bà rất sung sướng khi

có anh ở đây, và anh cũng vậy. Nhưng bây giờ tuy đang xa cảnh kinh hoàng trong bệnh viện, trông anh vẫn buồn. Anh đã trải qua những giây phút lo sợ, và đã chứng kiến cảnh quá đau lòng, khiến cho anh không dễ gì quên được cảnh tượng ấy. Tất cả mọi người phải cần một thời gian dài mới qua khỏi được chứ không riêng gì một mình Charlotte. Tai nạn này xảy ra khiến cho cả gia đình đều bị chấn thương

- Anh không biết bắt đầu từ đâu – Anh đáp, và nhắm mắt lại. Khi anh mở mắt ra, Sasha đang nhìn anh đăm đăm. Lời anh nói nghe có vẻ quan trọng, nên bà chú ý nghe – Charlotte sẽ cần được chăm sóc rất nhiều, nào là phải được trị liệu, phục hồi chức năng, đủ thứ. Nó phải nằm bệnh viện nhiều tháng trời, rồi chúng tôi phải giúp nó hồi phục chức năng ở nhà vì nó còn quá nhỏ, hay tại trung tâm phục hồi chức năng. Ở Burlingtn có một trung tâm – Bà hiểu điều anh lo lắng. Bà thấy rõ sự lo lắng của anh. Bà muốn làm bất cứ điều gì để giúp anh, bà muốn nói với anh như thế càng sớm càng tốt, nhưng không phải là muốn xen vào gia đình anh hay nhòm ngó gia đình anh

- Xin trả lời là phải – Bà đáp, rồi nghiêng người qua hôn anh, Liam có vẻ ngạc nhiên

- Phải cái gì? – Bà đã làm cho anh hoang mang. Thật ra khó nói được tâm trạng của anh lúc đó

- Nếu anh cần em ứng trước tiền thì phải, được thôi. Tai nạn như thế tốn rất nhiều tiền. Em sẽ làm đủ cách để giúp anh. Phòng triển lãm sẽ làm, và em cũng sẽ làm – Nước mắt tuôn ra trên mặt bà

- Anh yêu em. Em khỏi cần làm việc ấy

- Em muốn làm thế – Công việc quá đơn giản

- Chúng tôi không sao. Tiền bảo hiểm của chúng tôi nhiều lắm. Nhờ trời Beth rất lo đóng tiền bảo hiểm. Còn anh thì không. Anh thường cho việc mua bảo hiểm là ngu ngốc. Thật ớn Chúa, chúng tôi đã mua và bây giờ chúng tôi cần đến tiền bảo hiểm – Anh nghĩ còn thiếu hụt bao nhiêu, bố mẹ Beth sẽ lo. Trong những năm qua, họ đã dành được nhiều tiền. Và người

hôn phu của Beth cũng muốn giúp. Anh nghĩ ông ta không nên làm thế. Nhưng ông ta cảm thấy có trách nhiệm về tai nạn đã xảy ra – Rồi chúng tôi sẽ tính toán sau. Chúng tôi chưa thấy có hóa đơn tính tiền nào hết. Nhưng dù sao cũng cảm ơn đề nghị của em

- Vậy thì tốt, thế chuyện anh muốn yêu cầ là gì? – Sasha hỏi, cười với anh. Anh hít một hơi dài

- Không phải yêu cầu, Sasha à. Anh muốn nói với em một chuyện, chứ không phải yêu cầu. vì thế mà anh xuống đây. Để nói với em – Nước mắt quanh mắt anh

- Nói với em chuyện gì?

Anh nhắm mắt một lát, rồi mở mắt ra và lên tiếng. Anh cảm thấy mình như kẻ sát nhân tàn bạo khi nói những lời này với bà. Nhưng anh không còn lựa chọn nào khác

- Anh sẽ quay về với Beth – Sasha nhìn anh một hồi lâu như thể không hiểu anh nói gì

- Anh sẽ quay về với Beth – Anh lặp lại. Bà nhìn anh như thể mình bị ai bắn. Rồi bỗng nhiên bà ngồi dậy

- Quay về Vermont vào ngày mai phải không? – Bà không thể thở ra hơi, cố níu vào hy vọng cuối cùng ấy

Nhưng anh lắc đầu

- Quay về với cuộc hôn nhân của chúng tôi. Cô ấy không thể làm công việc này một mình. Phải mất hàng tháng hay hàng năm mới làm cho Charlotte đi được, và có thể nó không hoàn toàn bình phục hẳn. Chúng tôi chưa biết được. Anh cũng ngồi dậy với bà – Trước đây tôi không đến đây vì Beth. Bây giờ tôi phải làm việc này. Cô ấy muốn tôi trở về. Chúa mới biết tại sao. Tôi nghĩ là cô ấy điên. Tôi là người chồng khốn nạn với cô ấy suốt 20 năm. Tôi quá bận rộn đóng vai họa sĩ điên, và chẳng giúp được gì cho cô ấy. Nhưng bây giờ tôi phải làm việc này. Tôi không thể để cô ấy làm việc này một mình, Sasha à. Không thể được. Cô ấy đã từ hôn khi chuyện này xảy ra. Cô ấy nói cô không thể tha thứ cho anh ta được. Cố cần tôi trở

về – Anh ngồi nhìn Sasha, nước mắt chảy đầm đìa xuống 2 má. Anh yêu bà. Nhưng anh cũng yêu vợ. Và vợ anh đang cần anh, cần hơn bao giờ hết. Bản chất của anh là người tốt. Chính cái bản chất tốt đã khiến cho bà yêu anh, và bây giờ chính cái bản chất tốt này đã làm cho anh phải từ giã bà để ra đi

- Chuyện này không phải là lý do để anh quay về với hôn nhân. Nếu anh cần, anh cứ ở lại đấy 6 tháng. Nếu không đủ thì anh ở lại một năm. Nhưng đừng vì chăm sóc đứa bé bị bệnh mà anh quay về với hôn nhân. Chuyện gì sẽ xảy ra khi cô bé khỏi bệnh? Anh phải gắn bó với cuộc hôn nhân và với Beth suốt cuộc đời còn lại

- Tôi không bỏ cô ấy, Sasha à – Anh đáp – Cô ấy bỏ tôi và tôi đáng bị như thế. Tôi không bao giờ bỏ vợ con

- Ôi, lạy Chúa! Tôi không thể tin được chuyện này – Họ vờ quay lại với nhau và anh đang ở trên giường với bà. Nhưng suốt đêm anh không đụng đến bà. Anh chỉ đến với bà lần cuối cùng, để nói với bà anh rời xa bà, lần này rời xa vĩnh viễn – Tôi nghĩ là trí óc anh bây giờ không đủ sáng suốt để quyết định một việc như thế. Anh cũng nghĩ thế – Bà đang chiến đấu để dành quyền sống. Nhưng nhìn mặt anh, bà biết bà đã thua. Lần này bà không thắng nổi. Đúng là chuyện này không thể thực hiện được, nhưng hoàn toàn vì lý do khác. Và không có vũ khí gì để chiến đấu dành lại anh. Beth có 20 hôn nhân để làm vũ khí, và 3 con nữa, trong đó chỉ có một đứa đang bệnh nặng. Sasha không có cơ may nào – Anh không thể đợi cho đến khi đã ngủ được một giấc cho tỉnh táo rồi mới quyết định hay sao?

- Ở đây không có quyết định, Sasha à. Tôi không thể để Beth giải quyết việc này một mình, và tôi cũng không thể bỏ con gái tôi – Anh đã trưởng thành, đã có trách nhiệm và bây giờ anh không muốn bà nữa. Bà không thể tranh cãi gì với anh được. Vì bà biết điều anh sắp làm là đúng, đúng cho tất cả bọn họ. Ngoại trừ bà. Bà cảm thấy thư thế bị anh bỏ rơi, và anh đã bỏ rơi thật. Liam choàng tay ôm quanh bà, bà khóc nức nở, và 2 anh cũng khóc – Sasha, tôi rất buồn, tôi yêu em. Tôi muốn sống hết đời bên em. Tôi muốn chuyện tình của chúng ta có kết quả tốt... nhưng tôi phải quay về. Tôi

xinthe63 là nếu không có chuyện này, tôi sẽ cưới em làm vợ. Tôi muốn cưới em. Nhưng bây giờ tôi không thể làm được điều đó – Chuyện thật là bi thảm cho cả 2 người. Nhưng Sasha biết Liam cũng yêu Beth. Bà có thể thấy được điều này trong mắt anh. Chuyện thật phi lý, nhưng thật, anh yêu cả 2. Anh có trách nhiệm nhiều với Beth. Sasha phải thua. Liam cảm thấy anh phải hy sinh Sasha để cứu con gái mình

Họ ôm nhau nằm khóc suốt mấy giờ liền, than thở với nhau, và ước chi tình thế khác đi. Bà muốn nổi giận, muốn ghét anh, nhưng không thể làm được. Bà không muốn giận, bà tan nát cả cõi lòng. Lần này bà cảm thấy đau đớn như khi Arthur mất, hay còn tệ hơn thế nữa. Và khi Liam trở về với bà, ông đã thực sự chết hẳn đối với bà. Lần này chắc anh sẽ không trở về nữa, và cả 2 đều biết thế

- Nếu em muốn thì tôi xin rút lui khỏi phòng triển lãm. Tôi không muốn gây khó khăn cho em thêm nữa

- Anh không cần làm thế. Làm thế là bất công đối với anh. Anh có thể tiếp xúc với Karen và Bernard để giải quyết công việc – Sasha nghĩ sau vụ này chắc bà không thể gặp Liam, hay nói chuyện với anh được. Nếu bà làm thế, bà sẽ đau đớn vô cùng. Chưa bao giờ trong đời, hay từ khi Arthur chết đến giờ bà gặp cảnh đau khổ như thế này

Họ vẫn nằm trong tay nhau cho đến 6 giờ. Đến 6 giờ 30 thì Liam dậy. Cả 2 trông như đã bị đánh tơi bời. Điểm bậy nhất là bà biết anh đang làm một việc chính đáng. Quyết định như thế chứng tỏ anh không còn là người họa sĩ điên nữa. Đây là quyết định của một người cao quý, người tốt, người biết mình phải có trách nhiệm với vợ con, bằng lòng sống theo bốn phận của mình trong gia đình. Quyết định chính đáng. Và chính quyết định này đã làm cho bà yêu anh thêm

- Nếu tình hình không tiến triển tốt thì sao? – Sasha hỏi trong khi anh mặc quần áo – Khi Charlotte đã khá hơn mà 2 người không hòa thuận nhau thì sao? Khi ấy chuyện gì sẽ xảy ra?

- Tôi không biết – Anh thành thật đáp, mắt nhìn bà. Cả 2 đều có vẻ phờ phạc

- Chuyện chắc sẽ không ổn thỏa đâu, vì anh đã ngủ với Becky. Trường hợp đàn ông không hạnh phúc với vợ, họ mới làm những việc như thế

- Có lẽ đúng. Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã chán nhau. Beth ngán ngẫm cảnh nghèo túng. Tôi cảm thấy lúc nào cũng quá bận bịu vì con cái. Bao nhiêu trách nhiệm đổ lên đầu tôi. Trời đất, tôi lấy vợ năm mới 19 tuổi!

- Và chính vì thế mà anh trở về với vợ con – Sasha rầu rĩ nói – Anh hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi làm việc này. Anh có thể chăm sóc Charlotte trong thời gian cần thiết thôi, chứ không cần phải trở về với Beth

- Sasha, tôi đã quyết định rồi – Anh đáp. Nghe như lời cáo chung đối với bà – Tôi phải trở về. Cô ấy cần tôi. Cô ấy không thể làm việc này một mình. Cô ấy không đủ nghị lực – Sasha gật đầu. Không còn gì để tranh cãi nữa. Bà đã cố sức đưa ra lý lẽ, nhưng bà đã thua. Bà không có lòng dạ nào để cố thuyết phục. Anh nghĩ anh phải trở về với Beth, chỉ vì anh muốn thế, chứ không phải vì chị ta yêu cầu. Thế nào anh cũng suy ngẫm về điều này. Sasha biết anh sẽ làm thế. Anh là con người có tính tình kỳ quặc, nhưng là người tốt

Bà đề nghị nấu cho anh bữa ăn sáng, nhưng anh lắc đầu. Anh không thể ăn được. Họ không ngủ. Anh cảm thấy như anh đang từ bỏ cuộc sống khi phải chia tay với bà. Anh rất muốn sống với bà, thế mà bây giờ số phận lại chia rẽ 2 người. Vì bàn tay của số phận, chứ không phải vì lỗi của người nào hết. Và bàn tay của Chúa. Vì số phận. Tất cả mọi mơ ước của họ đã bị hủy hoại tiêu vong. Nhưng vì hạnh phúc của Beth, của Charlotte và của các cậu con trai. Anh thuộc về họ. 20 năm trước, anh đã thề với Beth, bây giờ anh phải thực hiện lời thề. Anh cảm thấy anh không còn lựa chọn nào khác. Sasha là giấc mơ. Còn Beth là vợ

Anh để quà tặng vào ba- lô của anh, bà nhìn xuống chiếc vòng, rồi nhìn anh và nói

- Tôi sẽ không bao giờ tháo chiếc vòng ra. Tôi sẽ yêu anh mãi, Liam à

- Dừng! – Anh nói, nước mắt chảy xuống má, và khi anh cúi xuống hôn bà lần cuối, nước mắt anh chảy xuống má bà – Quên tôi đi. Quên chuyện chúng ta đi. Hãy để nó trong trái tim em, và anh cũng vậy – Anh chỉ ngón tay vào trái tim mình – Em sẽ luôn luôn ở đây với anh – Sasha gật đầu

Bà ôm chặt lấy anh như thể khi anh đi thì bà sẽ chết mất, bà nghĩ bà sẽ chết thật. Đây là giây phút giã biệt mà bà không có cơ may để nói với Arthur. Đêm ấy bà giã biệt Liam, họ đã nói được hết cảm xúc trong lòng. Anh từ giã bà, yêu bà nhiều như anh đã yêu trong năm qua. Thực ra thì nhiều hơn

Bà đi với anh đến thang máy, khóc thút thit. Anh nắm nút thang máy. Bà mặc áo ngủ, để chân trần, đứng bên cạnh anh, mái tóc đen xõa dài như tóc của một đứa bé. Thang máy đến, anh nhìn bà rồi bước vào, 4 mắt nhìn nhau, rồi cửa đóng lại và anh biến mất. Khi trở về căn hộ, bà nhận ra rằng khi ấy là sáng ngày Giáng Sinh.

Chương 21

Ngày Giáng sinh đối với bà thật ảm đạm, là cơn ác mộng không thể tưởng tượng nổi. Xavier và Tatianna gọi điện thoại đến chúc bà Giáng sinh vui vẻ và hỏi xem bà có khỏe không. Bà trả lời các con là khỏe. Nhưng khi Xavier nghe giọng bà, chàng đâm nghi, nên tối đó chàng gọi lại để xem sao. Chàng hỏi có Liam ở đây không, bà nói có và mới về lại Vermont. Bà quá đau khổ, không muốn nói cho ai biết tin tức về mình. Quá buồn, bà ngồi suốt ngày, không đi đâu hết. Bà ngồi nhìn vào khoảng không. Bà ở trong trạng thái kinh hoàng

Sau ngày Giáng sinh, bà đến phòng triển lãm lúc 10 giờ như mọi lần trước. Khi Marcie vào, chị thấy bà ngồi sau bàn làm việc. Tóc chải thẳng ra phía sau, không trang điểm, mặt tái nhợt. Bà đang sắp xếp giấy tờ trên bàn, người cứng đờ như đang ở trong trạng thái kinh hoàng. Khi Marcie nhìn vào mắt bà, chị nghĩ là Charlotte đã chết

- Ôi, lạy Chúa, có phải đã có chuyện gì xảy ra... – Marcie bỗng đưa tay che miệng. Chị đoán đã có gì khủng khiếp xảy ra. Khi Sasha lắc đầu, nhìn đi chỗ khác, trông bà như một bóng ma. Bà đã khóc nức nở suốt 3 giờ vừa qua. Bà nghĩ chẳng sẽ không bao giờ bà nghe giọng anh trở lại. Trước khi anh đi, họ đã hứa với nhau là không gọi cho nhau. Việc này quả thật quá độc ác đối với họ. Đời bà, chưa bao giờ bà làm việc gì khó khăn như thế, sở dĩ bây giờ bà làm thế là vì đã hứa danh dự với anh. Bà làm thế là vì bà yêu anh. Bà luôn luôn nghĩ rằng bà yêu anh, nhưng bà đã không ngờ bà đã yêu anh nhiều như thế. Marcie nhìn bà, hoảng hốt hỏi

- Sasha, bà có khỏe không?

Sasha không nhìn vào mắt Marcie, bà trả lời bằng một giọng khô khan

- Tôi khỏe – Bà đưa cho chị số giấy tờ bà đã ký xong. Bà bắt đầu sống chuỗi ngày còn lại của đời mình. Chuỗi ngày còn lại bây giờ trải dài trước mắt bà như vùng hoang địa mênh mông vắng vẻ. Bà cảm thấy như thể từng làn da thớ thịt trong người bà đã chết

Marcie bước ra khỏi phòng, không nói một tiếng, rồi đến kể cho Karen nghe. Karen lấy cốc vào văn phòng để xem bà ra sao, rồi vội vã quay trở lui chỗ Marcie

- Chắc có chuyện gì khủng khiếp đã xảy ra. Chị có hỏi bà ấy không?

- Bà ấy không nói đâu

Cả 2 đều đồng ý, trông bà có vẻ rất tệ, tệ hơn cả khi Arthur qua đời. 2 năm sau ngày chồng chết, bà lại chịu đựng thêm sự mất mát to lớn thứ 2, khiến cho sự bất hạnh chồng chất thêm lớn hơn. 2 sự đại bất hạnh hoà vào nhau thành 1. Bao nhiêu đau khổ do cái chết của Arthur gây ra, bây giờ cộng thêm nỗi đau đớn vì mất Liam. Lần này thì bà mất hẳn, và bà tin là không có cách gì để cứu vãn. Anh sẽ không bao giờ trở về. Bà cầm bằng như anh đã chết

2 người phụ nữ không ai biết chuyện bí mật, còn Sasha thì suốt ngày không nói gì với họ. Bà không ăn. Bà không uống. Không hoạt động, mà chỉ ngồi lật đống giấy tờ trên bàn. Bà nghĩ đến việc tự vẫn, nhưng bà biết bà không thể làm thế với Xavier và Tatianna. Bà bị kết tội phải sống, bản án xem ra có vẻ tồi tệ hơn cả bản án tử hình. Bà bị kết án vĩnh viễn sống không có anh

Lái xe về Vermont, Liam cũng có cảm nghĩ như thế. Nhưng anh không gọi cho bà. Anh nghĩ anh không thể gọi lại được. Anh đã tin tưởng vào bản tay số phận, chính số phận đã an bài cuộc đời của bà và của anh. Từ nay trở về sau, anh phải nhớ rằng trên đời có một người đàn bà anh sẽ không bao giờ gặp được, người mà anh đã yêu với tất cả tâm hồn

Chiều đó, Sasha nói với Marcie rằng sáng mai bà sẽ đi Paris, bà nhờ chị đăng ký lấy vé máy bay cho bà. Marcie trả lời chị sẽ làm theo lời bà, rồi chị dừng lại nói chuyện với Sasha

- Có thật bà khỏe không?

Sasha gật đầu. Marcie tự hỏi phải chăng đã có chuyện gì xảy ra với Liam. Có lẽ họ đã cãi nhau và chia tay nhau

- Liam đâu rồi? – Chị chỉ hội được thế

Sasha trả lời anh đang ở tại Vermont và anh khỏe. Bà nghĩ có lẽ phải mất nhiều tháng hay nhiều năm nữa bà mới có thể ỏi cho ai biết chuyện gì đã xảy ra. Cái lỗ hổng anh đã để lại trong bà đầy dẫy đau thương. Rồi Marcie làm cái việc mà không bao giờ chị làm, ngay cả khi Arthur qua đời. Chị gọi Xavier, nói cho chàng biết chị rất lo lắng cho bà. Xavier nói rằng khi chàng gọi cho bà hôm lễ Giáng sinh, chàng thấy bà nói năng nghe rất kỳ lạ – Trông bà kinh khủng lắm – Marcie nói, mặc dù chị không thích làm chàng lo, nhưng chị không biết ai để nói nữa. Tatianna cũng đã đi rồi, Marcie không biết cô ta đi đâu, và Xavier cũng không biết

- Có lẽ tôi sẽ bay qua Paris thăm mẹ tôi vào cuối tuần này – Xavier nói. Chàng không thích gì kế hoạch này, vì cuối tuần là đêm giao thừa, nhưng chàng lo lắng cho bà. Đã có chuyện gì xảy ra cho mẹ chàng, và dù chuyện gì đi nữa thì bà cũng không nói cho ai biết

Tối đó Xavier gọi bà ở nhà, bà không trả lời điện thoại. Bà nằm trên giường, trong bóng tối, nghĩ đến Liam, tự hỏi không biết anh đang làm gì, Charlotte ra sao, và anh đã nói gì với Beth. Bà không biết Beth có biết gì về bà không. Bỗng nhiên bà trở thành người đàn bà bị bỏ quên. Bà cảm thấy không ai chú ý đến mình, không ai chạm đến mình, không ai thương yêu, và hoàn toàn bị cách biệt khỏi mọi người. Khi ra về, bà không nói lời chia tay với Marcie và Karen. Bà nói chúc ngủ ngon với họ, như mọi lần khác, rồi đi ra ngoài đường. Bà đi bộ về nhà, khi đi được nửa đường bà mới nhận thấy trời mưa. Khi bà về đến nhà, người ướt như chuột lột. Không có gì quan trọng nữa. Mưa ướt cũng chẳng nghĩa lý gì

Ngày hôm sau, bà đáp máy bay đi Paris. Khi ở trên máy bay, bà không nói chuyện với ai, không ăn, không xem phim, và cuối cùng bà ngủ. Chuyến bay tương đối ngắn, và khi về đến nhà, bà nhận ra mấy ngày nay bà đã không ăn. Bà cũng không quan tâm đến việc này

Khi Xavier đến Paris hôm thứ 7, thấy bà, chàng quá đỗi sửng sốt. Bà xuống cân, mắt thao láo, da xám như chì. Chàng đi mua thức ăn về cho bà và đem cô bạn gái mới đến thăm bà. Khi chàng hỏi về Liam, bà vui thích

nhưng lãnh đạm. Bà chỉ nói với chàng rằng Liam đang ở tại Vermont với Beth và các con

1 tuần sau, lòng phân vân không biết có chuyện gì đã xảy ra giữa 2 người, Xavier gọi máy điện thoại di động của Liam. Chàng không nói gì về tình trạng u sầu của mẹ, để khỏi làm cho Liam lo lắng. Liam đã có nhiều chuyện đáng lo với Charlotte rồi. Xavier làm ra vẻ tự nhiên hỏi anh khi nào thì về London

- Tôi không về nữa – Liam bình tĩnh đáp. Giọng anh nghe thật ảo não khiến Xavier lo lắng. Giọng anh không giống cái giọng bình thản mà Xavier đã nghe trước đây mỗi khi chàng nói đến Sasha

- Anh nói thế nghĩa là sao? – Xavier hỏi, giọng bối rối – Anh không có ý định ở lại Vermont lâu chứ?

- Chắc là tôi sẽ ở lại đây mãi – Liam đáp một cách lạ lùng – Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ đến London để đóng cửa xưởng vẽ của tôi – Anh cho biết Charlotte sẽ nằm bệnh viện nhiều tháng, rồi sau đó có lẽ vào trung tâm phục hồi chức năng

- Anh ở lại đây với cô bé thật quá tốt – Xavier khen anh. Từ đầu dây bên kia, Liam yên lặng một hồi lâu. Anh nghĩ là anh phải nói cho Xavier biết. Anh không biết Sasha đã nói gì với chàng, nhưng hình như Xavier không biết chuyện gì xảy ra, điều này khiến cho anh ngạc nhiên. Anh biết Xavier và mẹ anh rất thân cận với nhau, nên anh tin là thế nào bà cũng nói cho chàng biết. Anh không biết tại sao bà đã không nói. Anh không nghĩ ra là bà vẫn còn sừng sốt, và quá đau đớn nên không nói cho Xavier biết

- Tôi đã quay về với Beth – Anh nói. Từ đầu dây của Xavier chỉ có sự im lặng nặng nề – Tôi phải làm thế. Cô ấy cần tôi ở đây. Các con tôi cũng thế. Khi nào tôi đến London để đóng cửa xưởng vẽ, tôi sẽ gọi anh. Xavier chúc anh may mắn rồi nhìn khoảng không một hồi lâu, nghĩ đến chuyện Liam vừa nói. Chàng cảm thấy bàng hoàng như vừa tỉnh giấc từ một cơn ác mộng. Chàng có thể hình dung cảnh mẹ chàng cảm thấy như thế nào khi bà nghe

những lời như chàng vừa nghe. Bây giờ thì chàng đã hiểu mọi việc xảy ra như thế nào.

Chương 22

Sasha sống như người máy hầu như suốt cả tháng Giêng. Ban ngày đến phòng triển lãm, ban đêm ở nhà, ít nói chuyện với ai, chỉ làm việc. Bà đưa hết hồ sơ của Liam cho Bernard mà không nói lời giải thích. Nhưng vì tạm thời Liam không làm việc trong thời gian bận chăm sóc cho Charlotte, nên cũng không có gì để cho anh làm

Họ nhận được 2 tờ đơn xin tạm nghỉ việc, trong đơn anh trình bày rằng anh không thể làm việc được trong 6 tháng. Cho nên mọi công việc có liên quan đến Liam Allison đều để yên tại chỗ. Và cuộc đời của Sasha cũng vậy

Khi Xavier biết chuyện xảy ra, chàng đến thăm mẹ lần nữa, nhưng bà không nói gì về chuyện ấy. Họ đi bách bộ trong công viên với con chó. Chàng cố đưa bà đi ăn tối nhưng bà không muốn đi. Hình như những hôm ấy bà không làm gì hết. Eugenie nói rằng bà kiếm cớ này nọ để từ chối tất cả các lời mời, và khi về New York bà cũng làm thế trong tháng Giêng. Bà sống cách ly với hầu hết sinh hoạt ở ngoài đời, ngoại trừ công việc

Xavier đã nói chuyện rất lâu với Tatianna về việc này, và cô đã về nhà ở một đêm với mẹ. Nhưng khi Sasha về lại Paris, hình như không có gì làm cho bà thoát ra khỏi tình trạng đờ đẫn, kể từ tháng 2, qua tháng 3 rồi sang tháng 4. Sau đó bà quay sang New York để kiểm tra một buổi triển lãm, và Marcie mừng rỡ khi thấy sức khỏe bà có khá hơn. Bà gầy, xanh xao và có một chút mệt mỏi, nhưng vẻ thất thần, thờ thẩn kéo dài mấy tháng trời đã hết. Bà vẫn còn vẻ khổ sở, nhưng ít ra đã có sức sống. Tất cả mọi người biết bà, chăm lo cho bà, đều biết rõ bà đã gặp cảnh rất khủng khiếp. Họ lặng lẽ nói cho nhau nghe lý do gây ra cảnh khủng khiếp ấy, nhưng họ không bàn chuyện này với bà. Đây là đề tài không công khai nói với bất cứ ai. Sasha hoàn toàn sống cách biệt với mọi người. Thế xác còn đấy, nhưng tinh thần đã biến mất

Đến tháng 3 thì Liam sang London, đóng cửa xưởng vẽ của mình, gửi hết đồ đạc về Vermont. Anh gửi cho Xavier tin nhắn, nhưng khi chàng gọi đến thì anh đã rời khỏi thành phố. Anh chỉ ở đấy 2 ngày. Xavier nghĩ rằng

có lẽ Liam không muốn gặp chàng. Chuyện xảy ra tai nạn của Charlotte, quyết định của Liam, cũng gây cho cả 2 người nhiều chấn động tinh thần. Họ phải ra sức chôn chuyện này xuống lòng đất, quên hết chuyện đó để sống. Xavier nói cho mẹ biết Liam có đến London. Tốt nhất là không nên nói đến anh nữa, không ai muốn đả động đến anh

Những gì Marcie thấy được vào tháng 4, chị không thể gọi là bà đã bình phục, nhưng chị có thể nói tình hình chảy máu trong linh hồn của Sasha đã hết. Hình như bà suy sụp tâm trí đến chỗ tận cùng của đau khổ, rồi dừng lại đây, và sự dừng lại này là một cải biến lớn so với những gì xảy ra trước đó. Sự tuột dốc của Sasha về tinh thần lẫn thể xác khiến cho mọi người khủng khiếp, nhưng bà nhất quyết cho rằng bà cảm thấy khá hơn nhiều, thậm chí khi bà về lại New York vào tháng 5, bà đã nghỉ ở ngôi nhà tại Hampton

Giống như mọi nơi, ở đây đầy đủ kỷ niệm về Liam, nhưng bất cứ bà nghĩ về anh điều gì, bà cũng không chia sẻ với ai. Không người nào trong phòng triển lãm thấy anh hay nghe tin về anh trong nhiều tháng trời. Họ chỉ biết về anh qua Sasha và những bức thư điện thỉnh thoảng do anh gửi đến. Họ chỉ biết anh đang ở với gia đình tại Vermont, và anh cho biết Charlotte đang bình phục dần. Hiện cô bé đang ở trung tâm phục hồi chức năng, và có thể đứng lên được. Sasha cũng gần như thế. Tinh thần bà hình như đang đứng, nhưng chưa đi được. Các con bà và nhân viên của bà rất nôn nóng muốn thấy dấu hiệu của cuộc sống trở lại nơi bà. Vào tháng 5, khi Marcie thấy bà cười, chị đứng dậy, reo mừng. Chị nhớ kể từ đầu tháng 12 cho tới nay, chị không hề thấy bà cười từ khi bà và Liam cùng trở lại với nhau trong một thời gian ngắn ngủi trước khi anh bỏ bà ra đi

Xavier đáp máy bay đến New York để mừng lễ sinh nhật thứ 50 của bà. Bà chỉ muốn trải qua một đêm yên lặng với chàng và Tatianna. Họ năn nỉ mời bà đến nhà hàng ăn tối, bà chọn nhà hàng nhỏ của người Ý ở trong làng, nơi bà nói là yên lặng. Và mặc dù bà thương khóc Liam suốt nhiều tháng trời, bây giờ bà đã vui vẻ với các con

- Mẹ không tin mẹ đã 50 tuổi – Bà nói, về tiệc nuôi – Tại sao mẹ lại già như thế này nhỉ?

- Mẹ không già đâu – Xavier nhẹ nhàng đáp. 2 người tặng bà chiếc trâm bằng kim cương có hình 2 trái tim đan vào nhau. Bà rất thích món quà. Bà vẫn đang đeo chiếc vòng nạm kim cương do Liam tặng vào dịp Giáng sinh. Chiếc vòng sẽ không bao giờ rời khỏi tay bà

Marcie và Kaen đề nghị thết bà một bữa tiệc nhỏ, nhưng bà từ chối. Chỉ có những buổi tiệc vào các dịp khai mạc triển lãm bà mới có thể đi dự thôi. Trong 5 tháng qua, từ khi Liam ra đi, bà tạm hoãn hết các buổi trưng bày. Bà như con thú nhỏ, mệt mỏi, ngủ suốt cả mùa đông giá lạnh. Bất cứ ai thương yêu bà đều chờ đợi dấu hiệu của mùa xuân đến. Dù sao đi nữa thì bà cũng phải quên Liam. Nhưng hình như ba nhớ mãi không thôi. Như thể 2 linh hồn của họ đã quyện lấy nhau, nếu không có nửa kia, thì nửa này của linh hồn họ phải cuộn lại chờ chết. Như cặp song sinh dính vào nhau. Đời của bà không có anh, thật cực kỳ âm đạm

Vào ngày cuối tuần vào dịp lễ kỷ niệm Chiến sĩ Trận vong, bà đang ở tại New York, bà quyết định ở tại Southampton. Tatianna đi xa. Còn Xavier thì ở tại London. Tuần sau bà sẽ quay lại Paris. Nhưng bà muốn hưởng không khí ngày cuối tuần trên bãi biển trước khi ra đi. Trời vẫn còn lạnh, nhưng không khí đã chớm xuân. Khi bà rời khỏi phòng triển lãm vào tối thứ 6, Marcie thấy bà có vẻ khỏe mạnh hơn. Bây giờ Sasha luôn luôn được mọi người trong phòng triển lãm chăm sóc kỹ lưỡng, họ quan sát tình hình sức khỏe của bà rồi bàn bạc với nhau. Bà thì luôn luôn cho rằng sức khỏe của bà tốt, nhưng ý kiến của bà thường không thuyết phục được ai ngoài bà

Tối hôm đó khi bà lái xe đi Southampton, đường có rất nhiều xe cộ, người ta đi nghỉ lễ, cho nên bà nghĩ không biết bao giờ mới đến nơi. Thình thoảng xe phải đứng lại giữa đường thật lâu vì tắc đường, bà lại nghĩ đến Liam. Cảnh ngòi nhìn rồi để nghĩ đến anh thật quá xa hoa. Bà không thể ngồi yên để nghĩ đến anh như thế này. Mặc dù người ta không thấy được tâm trạng của bà, nhưng bà đã cố hết sức quên anh, để lấy lại sức sống. Ngồi dựa người ra ghế để suy nghĩ đến anh là cả một sự ưu tiên hiếm hoi. 4 giờ sau, khi bà đến nhà, hình ảnh anh vẫn còn trong tâm trí bà. Khi ấy đã quá 11 giờ đêm, và khi bà lên giường nằm thì đã quá nửa đêm. Bà ngủ mà

tâm trí vẫn còn nghĩ đến anh. Sáng mai thức dậy, bà cảm thấy người khỏe hơn. Hình như nhờ tắm mình trong kỷ niệm vài giờ, nên lòng bà được nhẹ nhõm phần nào

Ngụp lặn giữa biển sâu đã trở thành quen thuộc với bà. Do đã mất Arthur nên bà biết rằng mất người yêu cần có một quá trình lâu dài mới nguôi, chứ không thể một sớm một chiều mà trút hết được sầu muộn. Người ta phải trút bỏ nó từ từ, từng phân 1, hay từng ly 1. Khi Arthur chết, bà phải một mất một năm mới cảm thấy bình thường trở lại. Và bây giờ đã 5 tháng kể từ ngày Liam ra đi. Bà nghĩ rằng một ngày nào đó bà sẽ trút bỏ được sầu muộn, và một buổi sáng nào đó, khi thức dậy, bà cảm thấy quả cầu nặng đè trên ngực bấy lâu nay không còn nữa. Từ từ từng tí 1, quả cầu teo lại. Thịnh thoảng bà phân vân tự hỏi không biết anh như thế nào, không biết anh đã quên chưa. Bây giờ anh có nhiều công việc bận rộn. Và bà sung sướng khi nghe Marcie nói rằng Charlotte đã khá hơn nhiều. Bà cũng không thể tự hỏi, anh có được hạnh phúc với Beth không. Bà không có cách nào để biết được và có lẽ chuyện này cũng không thành vấn đề. Bây giờ anh là của chị ấy rồi, dù hay dù dở, dù xảy ra chuyện gì cũng thế thôi. Bà biết anh sẽ không rời bỏ chị ấy. Lần đầu, anh không rời bỏ chị ta, mà chính chị ta bỏ anh. Anh là loại người khi đã cam kết thì chung thủy suốt đời. Trường hợp với bà là khác, vì, dù họ yêu nhau đến mấy đi nữa, họ không cam kết gì với nhau. Đúng như điều bà đã tiên đoán từ đầu, chuyện tình của họ không thể có kết quả tốt đẹp, không phải vì những lý do bà đã nghĩ đến. Thậm chí những ngày trước đó bà cũng không nghĩ đến việc anh sẽ quay về với Beth. Nếu không có tai nạn khủng khiếp của Charlotte, thì bà tin là anh sẽ không rời bà. Số phận đã xen vào cuộc tình của họ

Tối đó, khi bà đi xuống bãi biển lúc hoàng hôn, bà lại cố xua đuổi hình ảnh anh ra khỏi đầu mình. Bà để tâm trí nghĩ đến những chuyện khác, như về Arthur và các con. Tatianna đã có người bạn trai nghiêm túc từ tháng 2, và Sasha thật sự bằng lòng người này. Còn Xavier thì nói đến chuyện sống với người phụ nữ mà chàng đã hẹn hò đi chơi từ Giáng sinh. Đây là sự thay đổi lớn lao cho chàng. Đã đến lúc chàng phải làm thế. Chàng đã 27 tuổi

Khi bà ngồi trên mái lều cỏ trên đụn cát để ngắm cảnh mặt trời lặn, lần đầu tiên trong thời gian dài bà cảm thấy bình an, yên ổn. Trời vẫn còn lạnh, nhưng mặt trời chiếu sáng cả ngày đã sưởi ấm không gian. Bà nằm xuống trên cát, nghĩ đến các con, nghĩ đến thời gian họ sống với nhau, đến những điều bà đã thực hiện xong, đến những giây phút kỳ diệu mà họ đã trải qua với nhau. Bà đã thuê một chiếc du thuyền khác cho gia đình bà vào mùa hè đó. Nhưng thuyền sẽ đậu ở bãi để bà có những giây phút riêng tư. Bà thích có những giây phút riêng tư ấy, vì bà cần có lúc để suy nghĩ, có thời gian để mừng cho đời mình, mừng vì bà lại bắt đầu cuộc sống mới. Bà nghĩ rằng, dù bà đã gặp nhiều cảnh mất mát đau thương, nhưng bà vẫn có nhiều hạnh phúc ở đời, và bà mừng vì đã được như thế

Bà nhìn mặt trời xuống nhanh, lòng phân vân không biết khi mặt trời xuống đến chân trời, bà có thấy được tia ánh sáng màu xanh lục không. Bà thích ngắm tia sáng ấy, và bà nằm yên, chờ đợi để thưởng thức giây phút ấy. Bà không muốn gì hơn ước muốn được thấy tia sáng ấy. Bà không cần gì hết, không muốn ai hết. Bà cảm thấy như thể mình đang bay lơ lửng trên không, người không có trọng lượng, không mang vật nặng gì bên người. Từ tháng 12 đến giờ, bây giờ là lần đầu tiên bà cảm thấy thanh thản. Cuối cùng, vết thương lòng của bà bắt đầu lành, cuộc đời tươi đẹp đang đến với bà

Chợt bà thấy tia sáng xanh lục hiện ra, bà cười. Như là dấu hiệu báo điềm lành sắp đến. Khi mặt trời lặn hết rồi, bà vẫn còn thấy trước mặt những hình thù mờ ảo, vì đã nhìn vào mặt trời, và những gì bà thấy có vẻ như là bóng người. Bà không thấy bóng người rõ ràng, nhưng bà thấy hình thể, dáng dấp. Bà nghĩ có lẽ bà tưởng tượng, hay có lẽ đấy chỉ là ảo giác, nhưng rồi bỗng bà nghe tiếng nói cất lên. Đúng là Liam. Anh đang đứng trước mặt bà, nhưng lưng quay về phía mặt trời lặn, y như cảnh trong cine. Bà vẫn nằm yên, nhìn anh, không nói

- Chào Sasha – Bà biết tại sao anh đến. Lần cuối cùng bà thấy anh là cả 2 cùng khóc. Lần này bà nhìn anh và cười. Từ khi bà thấy anh lần cuối cùng đến giờ là 5 tháng

- Em đang nhìn cảnh hoàng hôn
- Anh đứng trên hàng hiên thấy em
- Charlotte thế nào? – Bà không muốn biết Beth thế nào
- Đã lành nhiều. Bé bắt đầu tập đi

Bà không mời anh ngồi, mà chỉ gật đầu

- Tại sao anh đến đây?

- Anh trở về. Anh muốn đến để nói lời giã biệt

- Anh đã nói rồi – Câu chuyện giữa 2 người rời rạc kỳ lạ, 2 người đã từng yêu nhau và chia tay nhau. Họ đã nói lời giã biệt một lần rồi, trước đó 5 tháng. Bây giờ trở về nói lời giã biệt lần nữa là nghĩa làm sao? – Khi nào anh trở về? – Câu hỏi thật vô nghĩa. Khi nào anh trở về đối với bà bây giờ có quan trọng gì nữa đâu. Anh đã trở về trước đây 5 tháng rồi

- Ngày mai – Anh đáp, rồi ngồi xuống bên cạnh bà trên cát. Anh cảm thấy kỳ quặc khi đứng đấy nhìn bà nằm trên cát. Anh nghĩ bà có vẻ bé hơn trước, và tóc đen hơn vì tương phản với làn da mặt trắng ngà. Trông bà đẹp hơn trước nhiều. Anh nhớ thế vì anh nghĩ đến bà luôn. Bà đã ám ảnh anh như bóng ma của người đã bị anh giết, và anh phải sống với bóng ma ấy bên mình sau khi đã bị anh giết. Khuôn mặt bà mà anh thấy lần cuối cùng như bóng ma bị giết cứ lảng vảng bên anh – Anh muốn thăm em một lần nữa trước khi đi về

- Em không ngờ anh lại làm thế – Bà nhìn anh, không rời mắt. Đôi mắt bà dịu dàng, hiền từ, khiến cho anh quên nhiều lần mắt bà rất gay gắt. Bà bình tĩnh khi nói năng với anh bà không bao giờ gọi anh. Và không giống như việc anh làm, bà không xuất hiện ở Vermont. Quay lại để hành hạ bà cuối cùng là hành động có vẻ không đẹp với bà, nên bà rất buồn vì anh đã đến đây. Chắc bà phải chiến đấu lại lần nữa để chữa lành vết thương lòng. Việc chữa lành vừa rồi đã quá khó khăn cho bà rồi

- Anh không gọi để báo cho em biết, vì anh sợ em không muốn gặp anh

- Anh nói đúng. Chắc em không muốn thế. Giã biệt một lần là đủ rồi

Và trong thời gian họ yêu nhau suốt một năm trời, họ đã già biệt nhau nhiều lần nữa

- Tại sao anh đến đây?

Bà biết anh có lý do khác nữa khiến anh đến đây mà chưa nói với bà. Bà biết anh rõ hơn cả anh biết mình. Nhưng bà thấy anh đã thay đổi rất nhiều trong thời gian 5 tháng vừa qua. Trên khuôn mặt đẹp trai của anh, không còn nét bé bỏng nữa, mà thay vào đó là nét mặt của người lớn.

Sau khi anh rời bà, anh đã trải qua một cuộc hành trình đau khổ. Hàng ngày anh có 3 con và một vợ đi theo anh trên cuộc hành trình này. Bà không có ai cùng đi một mình, ngoài bản thân mình, và chuyển đi rất khó khăn gian khổ cho bà

- Em có ghét anh không? – Anh hỏi bà. Đáng ra bà đã ghét anh. Nhưng bà không ghét, và sẽ không bao giờ ghét anh. Bà lắc đầu không phải lỗi của anh

- Không, em yêu anh. Có lẽ vẫn mãi mãi yêu anh – Anh đưa mắt nhìn tay bà, anh thấy bà còn đeo chiếc vòng trên cổ tay

- Anh cũng thế. Mặt trời đã lặn, không khí trở nên lạnh – Em có muốn anh đi bây giờ không?

Bà thành thật trả lời anh

- Chưa, khoan đã – Đây có lẽ là lần cuối cùng bà được nhìn thấy anh. Bà muốn thưởng thức cảm giác này một lát trước khi anh đi

- Anh phải lái xe đi New York đêm nay – Anh nói, vì anh không biết phải nói gì nữa hay hơn. Tất cả những gì anh muốn nói với bà bây giờ đều vô nghĩa. Bà đã trở thành người khác rồi. Vĩ đại hơn, tốt đẹp hơn, mạnh mẽ hơn, sâu sắc hơn. Bà đã được tôi luyện trong lửa. Sự tôi luyện này khiến cho bà được thanh khiết một cách kỳ lạ

- Tại sao đi New York?

- Vì anh trở về. Anh nói một cách khó hiểu, khiến cho bà bàng hoàng, bối rối

- Về đâu? Về Vermont à?

Anh cười và lắc đầu. Bà đã hiểu lầm

- Không, về London

- Tại sao về đây?

Khi ấy anh nghĩ là phải nói cho bà biết. Đây là lý do khiến anh đến đây. Khi anh thấy bà, anh nhận ra anh đã gây cho bà quá nhiều đau khổ. Cho dù bà vẫn còn yêu anh, các cánh cửa đã đóng kín. Nhìn mặt bà, anh thấy rõ điều đó

- Anh từ già Beth. Chuyện giữa anh và cô ấy không thuận buồm xuôi gió. Cả 2 chúng tôi đều biết như thế trong một tháng ở với nhau, nhưng chúng tôi cố gắng, vì hạnh phúc của các con. Chuyện sống chung không thực hiện được. Chúng tôi chia tay nhau, xem nhau như bạn bè – Anh cười nho nhỏ – Cô ấy sung sướng khi được dứt tình với anh

Sasha nhìn anh đăm đăm, cố ghi hết những lời anh nói. Bỗng bà tự hỏi, phải chăng bà đã tưởng tượng ra anh và những điều bà vừa nghe. Có thể người trước mắt bà không phải là anh. Như là hình ảnh bà đã nằm thấy trong giấc mơ. một ảo giác như đời thật

- Anh vừa nói gì đấy?

- Anh nói Beth và anh đã đoạn tuyệt. Việc ly dị đã xong. Ngày mai anh sẽ về London. Anh muốn gặp em trước khi anh ra đi. Nếu không có gì để nói thì anh muốn xin lỗi em – Anh nghĩ rằng những việc anh đã làm cho bà vào tháng 12 không thể tha thứ được. Nhưng anh đã làm việc đó là vì vợ con anh. Nguyên cơ anh đưa ra thật nghèo nàn, nhưng vào thời điểm ấy, điều anh đưa ra thật chính đáng. Sasha cũng nghĩ như thế

- Anh không cần phải xin lỗi. Bà dịu dàng nói – Điều anh làm cần phải làm

- Anh đã gần giết chết em

- Em vẫn còn sống đây – Bà từ từ ngồi dậy – Em cứng rắn nhiều hơn anh tưởng

- Không, em cứng rắn nhiều hơn em tưởng. Anh nghĩ đến em hàng ngày. Thường xuyên – Anh giang rộng cánh tay, bà thấy chiếc đồng hồ

- Em cũng vậy – Bà thú thật – Bây giờ chúng ta làm gì? – 4 mắt nhìn nhau, họ không đưa tay để ôm nhau. Họ không đụng đến nhau và có lẽ sẽ không bao giờ làm thế

- Không thể hay có thể? Chuyện này tùy em – Anh hỏi nhỏ, gió thổi khiến cho cả 2 thấy lạnh, rồi bỗng anh nhích lại gần bà. Họ gần chạm vào nhau, nhưng chưa chạm – Em nghĩ sao?

- Em nghĩ là anh sẽ không trở về, Liam à – Bà buồn bã nói. Thật khó mà tin anh trở về, hay là nghĩ tại sao anh trở về. Anh đã bỏ bà ra đi nhiều lần, và bà đã chết nhiều lần vì anh

- Anh cũng không. Anh không nghĩ là anh có thể trở về

- Anh muốn hôn bà nhưng bây giờ quyết định này thuộc quyền bà. Quyết định lần trước là quyền của anh. Còn lần này là quyền của bà. Anh sẽ tôn trọng bất cứ lời nào của bà

- Em quyết định như thế nào? – Anh không muốn thúc ép bà, nhưng anh phải biết ý kiến của bà

- Em không biết – Bà ngồi nhìn ra biển, rồi bỗng nhiên quay nhìn anh, cười với anh – Nhưng có lẽ em quyết định như thế này. Có lẽ suy nghĩ như thế nào cũng không quan trọng nữa. Cuộc đời cho ta nhiều cơ may, bây giờ thêm một cơ may nữa cũng là chuyện tất nhiên thôi, không lý do gì phải đắn đo suy nghĩ. Người thì chết, người thì bỏ đi, người quay trở lại. Nếu người ta yêu nhau, thì có lẽ vấn đề nghĩ sau này không không quan trọng nữa. Liam, em yêu anh – Em lúc nào cũng yêu anh. Nhiều hơn em tưởng

- Cũng nhiều hơn anh tưởng. Anh nghĩ là khi anh từ già em, anh sẽ làm cho em đau đớn đến chết, nhưng anh phải làm thế

- Em biết – Bà cười, và anh hôn bà, nhẹ nhàng thận trọng. Như cơn gió nhẹ mùa hè chạm vào người bà. Anh không quên được cái cảm giác khi hôn bà, ôm bà trong vòng tay. Cuối cùng anh đã chiếm được bà. Beth biết hết chuyện gì đã xảy ra, nên chị đã có lòng tốt trả anh lại cho ba

Anh lại hôn bà, ôm bà trong vòng tay, và bà nói thì thào trên ngực anh. Anh cảm nhận lời nói của bà chứ không nghe rõ lời bà nói ra, anh nhìn xuống mặt bà

- Em nói gì đấy?

- Có thể được – Chỉ là tiếng thì thào, nhưng lần này anh nghe rõ – Có thể được – Bà lặp lại. Anh chỉ muốn được nghe lời nói ấy. Trong thời gian mấy tháng anh xa bà, anh đã sống với từ này. Anh ôm mạnh bà trong 2 tay, bà ngược mắt nhìn khuôn mặt đã trở thành phần từ của bà, khuôn mặt đã là một phần của đời bà kể từ ngày họ mới gặp nhau, rồi bà mỉm cười và nói lại – Có thể được. Lần này chắc chắn rồi.
